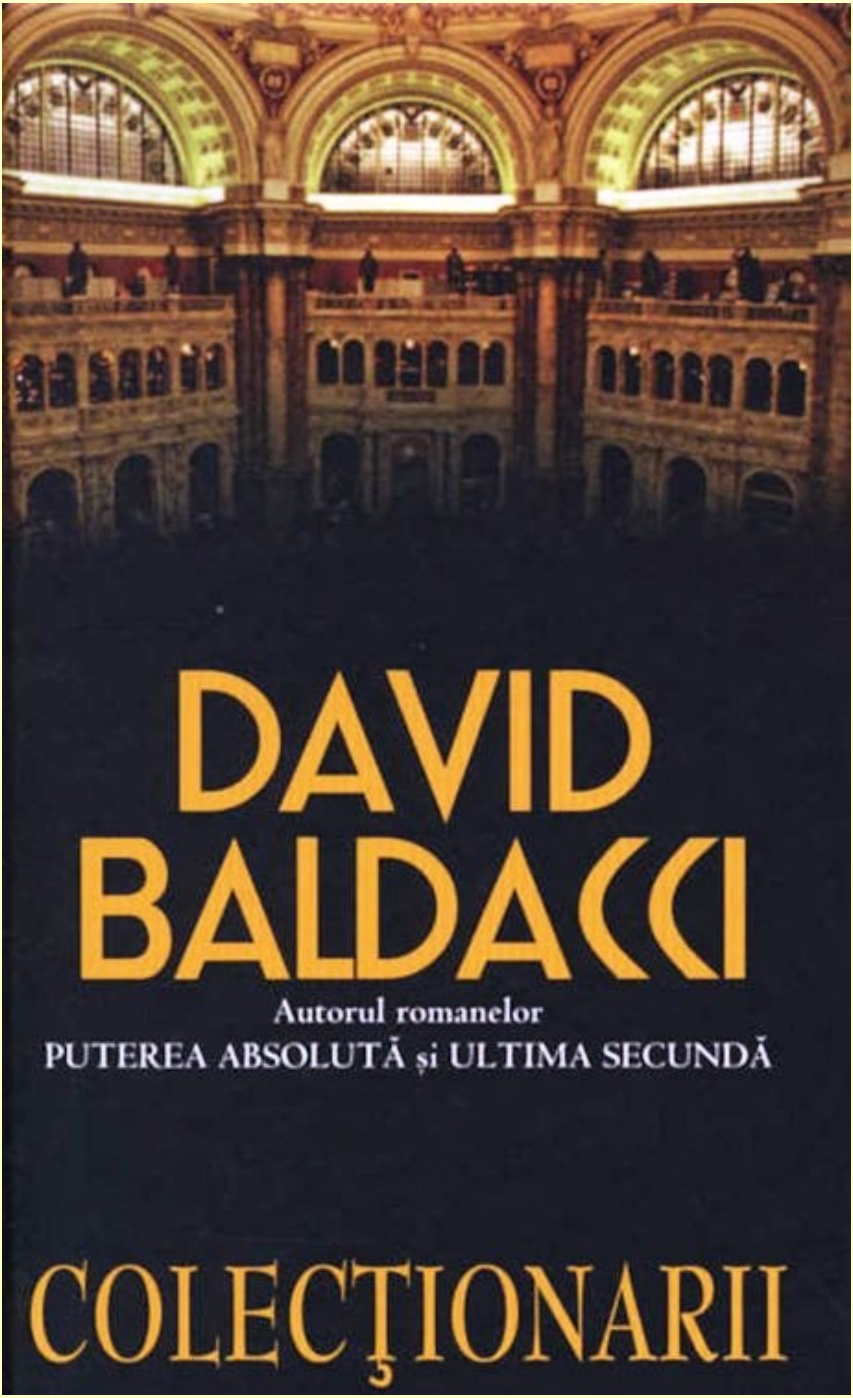
DAVID
BALDACCI
Autorul romanelor
PUTEREA ABSOLUTĂ și ULTIMA SECUNDĂ
COLECȚIONARII

DAVID BALDACCI

COLECŢIONARII

The Collectors

Traducere Carmen Botoşaru

Editura RAO
2008

Pentru Art şi Lynette,
cu multă dragoste şi respect.

Şi în memoria lui Jewell English

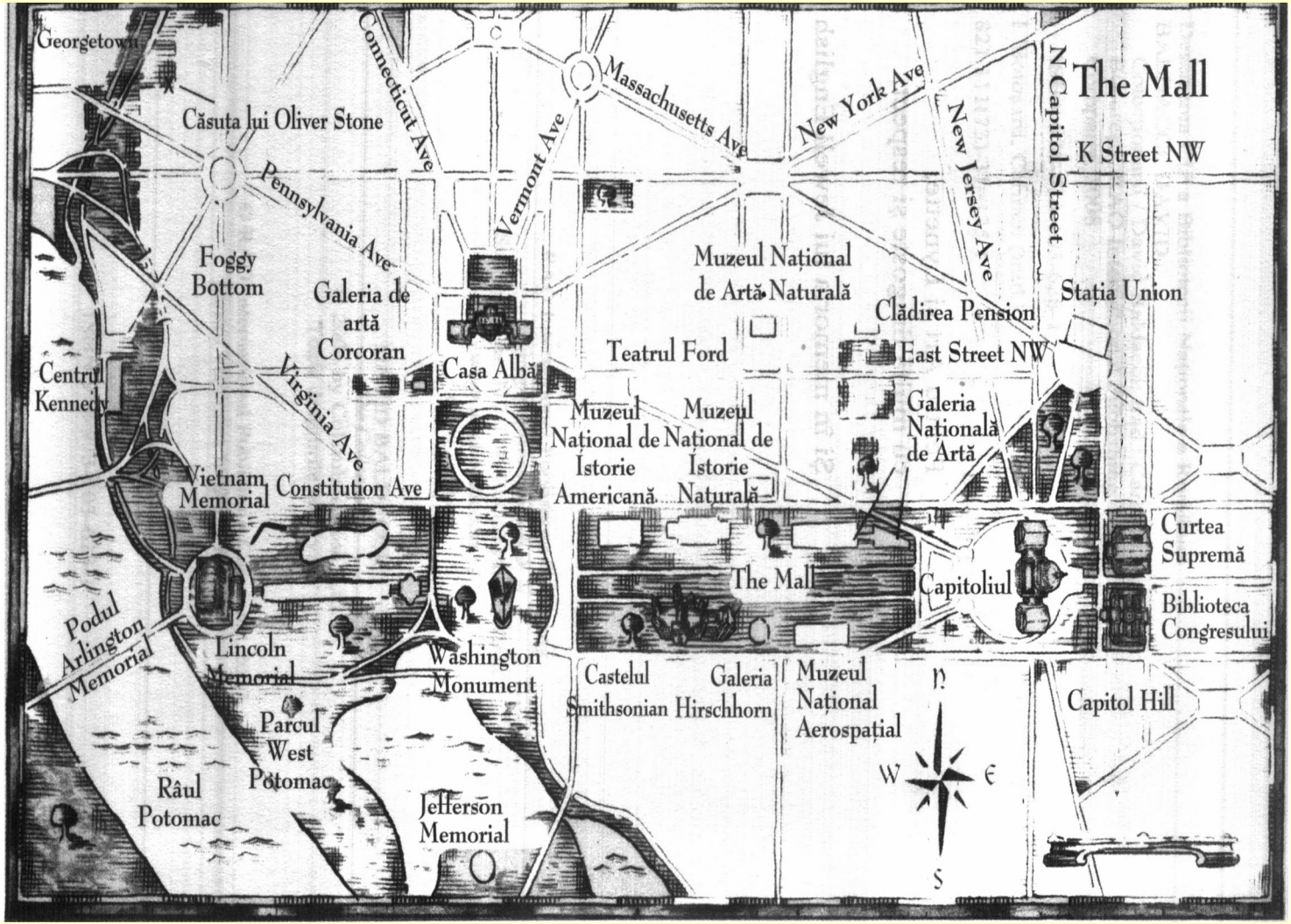
Georgetown
Căsuța lui Oliver Stone
Connecticut Ave
Massachusetts Ave
New York Ave
New Jersey Ave
N Capitol Street
The Mall
K Street NW
Pennsylvania Ave
Vermont Ave
Foggy Bottom
Galeria de artă Corcoran
Muzeul Național de Artă Naturală
Clădirea Pension
Stația Union
Centrul Kennedy
Casa Albă
Teatrul Ford
East Street NW
Virginia Ave
Muzeul Național de Istorie Americană
Muzeul Național de Istorie Naturală
Galeria Națională de Artă
Vietnam Memorial
Constitution Ave
Curtea Supremă
The Mall
Capitoliul
Biblioteca Congresului
Podul Arlington Memorial
Lincoln Memorial
Washington Monument
Castelul Smithsonian
Galeria Hirschhorn
Muzeul Național Aerospațial
Capitol Hill
Parcul West Potomac
Râul Potomac
Jefferson Memorial
N
W
E
S

CAPITOLUL 1

Roger Seagraves părăsi Capitoliul Statelor Unite imediat după interesanta şedinţă la care participase şi care, în mod surprinzător, avusese foarte puţin de-a face cu treburile politice. În acea seară, rămase singur în sufrageria casei sale modeste din suburbii, după ce ajunsese să ia o hotărâre decisivă. Trebuia să omoare pe cineva, iar acest cineva era o ţintă importantă. În loc să i se pară o misiune intimidantă, Seagraves considera că era o provocare deosebită.

În dimineaţa următoare, Seagraves se duse cu maşina la biroul său din nordul Virginiei. Stând la masă, în încăperea mică şi dezordonată, care arăta identic cu celelalte spaţii de lucru aflate de o parte şi de alta a coridorului, chibzui asupra punctelor critice ale sarcinii pe care o avea de îndeplinit. În final, Seagraves ajunse la concluzia că avea să săvârşească el însuşi fapta, nedorind să mai amestece o terţă persoană, căreia să fie nevoit să-i acorde încrederea lui. Nu era prima dată când omora pe cineva; de fapt, o făcuse de mai multe ori până atunci; singura diferenţă era că acum nu o făcea pentru guvernul său. De data aceasta omora în nume propriu.

Îşi petrecu următoarele câteva zile făcând pregătiri cu atenţie şi cu hotărâre, în timp ce continua să îşi desfăşoare activitatea, eficient, la slujba sa de zi cu zi. Cele trei imperative ale misiunii sale erau respectate la fiecare pas

pe care trebuia să-l urmeze: întotdeauna, lucrurile să fie simple; să-şi ia măsuri de precauţie pentru orice situaţie neprevăzută care ar putea să apară; să nu intre niciodată în panică, indiferent cât de aiurea ar evolua planul făcut, ceea ce, uneori, se mai întâmplă. Iar dacă ar mai exista şi o a patra regulă, aceasta ar fi: să tragă un folos din faptul că cei mai mulţi oameni parcă înnebunesc atunci când se petrec lucruri care contează cu adevărat, cum ar fi, de pildă, propria supravieţuire. El nu suferise niciodată de acest neajuns.

Roger Seagraves avea patruzeci şi doi de ani, nu era căsătorit şi nu avea copii. O soţie şi câteva progenituri i-ar fi complicat, cu siguranţă, stilul de viaţă neortodox. De-a lungul carierei sale de până atunci, lucrând pentru guvernul federal, adoptase identităţi false şi călătorise în toată lumea. Din fericire, schimbarea identităţii era o treabă incredibil de simplu de făcut în era computerelor. Câteva clicuri în Dell, un server undeva prin India bâzâia şi, dintr-o modernă imprimantă laser apărea un nou individ, cu toate datele oficiale şi creditele disponibile.

De fapt, Seagraves putea să-şi cumpere tot ce-i trebuia de pe internet de pe acele site-uri care aveau o parolă ce garanta securitatea. Avea o relaţie strânsă cu un raion destinat criminalilor, aparţinând magazinului Macy’s pe care, uneori, clienţii săi nelegiuiţi îl porecleau EvilBay[1]. Acolo se putea găsi orice, începând de la pachete de carduri de identitate de primă mână ori serii de carduri de credit furate şi până la servicii puse la dispoziţie de ucigaşi profesionişti sau chiar oferte de arme lipsite de orice istoric, în cazul în care cineva ar fi simţit că are înclinaţii să comită el însuşi o crimă. De obicei, obţinea materialele necesare de la un dealer care avea 99 la sută voturi pozitive din partea clienţilor săi şi o garanţie că, dacă produsul nu era în regulă, returna banii. Chiar şi criminalilor le place să fie

[1] Aluzie la site-ul de comerţ electronic eBay, EvilBay sugerând o variantă negativă a acestuia (în lb. engleză, *evil* - rău), (n.tr.)

totul de calitate.

Roger Seagraves era înalt, bine făcut şi atrăgător; avea părul des, blond şi ondulat; părea un tip nonşalant şi afişa un zâmbet molipsitor. Practic, orice femeie care trecea pe lângă el îi mai arunca şi o a doua privire şi la fel făceau şi unii bărbaţi, cu invidie. Adeseori, folosea acest lucru în avantajul său. Când trebuie să ucizi sau să minţi, orice armă pe care o deţii trebuie valorificată la maximum. Guvernul îl învăţase chiar şi acest lucru. Deşi, tehnic vorbind, el încă lucra pentru Statele Unite, lucra, în acelaşi timp, şi pentru el însuşi. Planul său de retragere „oficială" era foarte departe de a-i oferi calitatea de pensionar pe care simţea el că o merită după atâţia ani în care îşi riscase viaţa pentru cele trei culori: roşu, alb şi albastru. Pentru el, fusese mai ales *roşu.*

În cea de-a treia după-amiază de la vizita edificatoare pe care o făcuse la Capitoliu, Seagraves îşi modifică discret trăsăturile feţei şi îşi puse pe el mai multe rânduri de haine. Când se lăsă întunericul, se duse cu dubiţa în zona de lux din nord-vestul Washingtonului unde se aflau ambasadele şi impunătoarele case particulare, păzite, paranoic, de gărzi.

Parcă în curtea mică din spatele imobilului aflat vizavi de un club de-a dreptul exclusivist care îşi avea sediul într-o impresionantă clădire din cărămidă, în stil georgian, şi ai cărui membri erau persoane bogate şi pasionate de politică, care în Washington sunt mai numeroase decât în oricare alt oraş de pe pământ. Acestor oameni le plăcea să se adune laolaltă, să mănânce decent, să bea vinuri bune şi să discute despre alegeri, politică şi acte filantropice, pentru mulţumirea lor sufletească.

Seagraves purta o salopetă pe spatele căreia era imprimat cuvântul „Service". Cheia pe care o pregătise se potrivea la încuietoarea clădirii pustii care urma să fie renovată în întregime. Ţinând în mână cutia cu scule, urcă pe scară, câte două trepte deodată, până la ultimul etaj, şi intră într-o cameră cu vedere spre stradă. Aprinse o lanternă-stilou şi o roti de jur împrejurul încăperii goale,

reperând unica fereastră. La o vizită făcută anterior, o lăsase neîncuiată şi îi unsese balamalele.

Deschise cutia cu scule şi asamblă rapid carabina. Apoi ataşă amortizorul la gura ţevii, încărcă un singur glonţ – dacă nu era sigur pe el, totul era degeaba –, se târî înainte şi crăpă fereastra cinci centimetri sau chiar mai puţin, atât cât să fie suficient să potrivească puşca în deschizătură. Îşi verifică ceasul şi, de la înălţimea la care se afla, privi într-o parte şi în cealaltă a străzii, fără să-şi facă prea multe griji că ar fi putut să fie reperat, de vreme ce clădirea era complet cufundată în beznă. În plus, carabina sa nu avea semnătură optică, şi avea tehnologie *Camoflex,* acest lucru însemnând că îşi schimba culoarea ca să se confunde cu peisajul.

„O, ce-a învăţat rasa umană de la umila molie!”

Când limuzina şi maşina de securitate care deschidea calea opriră în faţa clubului, ţinti spre capul unuia dintre bărbaţii care ieşiseră din limuzină, dar nu trase. Încă nu era momentul potrivit. Bărbatul, un membru al clubului, intră, urmat de agenţii de pază cu gâturile groase, ce li se iţeau din gulerele scrobite, şi cu căştile pe urechi. Privi limuzina şi maşina de securitate îndepărtându-se.

Seagraves se uită din nou la ceas: mai avea două ore la dispoziţie. Continuă să observe strada, în timp ce femei cu un aer grav dispăreau în autobuze şi taxiuri. Ele nu purtau diamante de la De Beers, şi nici rochii de la Versace, ci costume elegante la preţuri accesibile şi seturi de bijuterii de bun-gust, căutând în acelaşi timp să-şi facă relaţii. Bărbaţii sobri care le însoţeau se aplecau spre ele, îmbrăcaţi în costume din materiale cu dungi foarte subţiri, cu cravate banale şi având, după cum se părea, o atitudine răuvoitoare.

„Lucrurile n-o să se îmbunătăţească, oameni buni, credeţi-mă.”

Se scurseseră două ceasuri şi nu pierduse din privire nici măcar pentru o clipă faţada de cărămidă a clubului. Prin fereastra mare din faţă putea să vadă orice mişcare a

oamenilor care îşi legănau paharele cu băutură şi discutau şoptit, pe tonuri conspirative.

„OK, e timpul să acţionez.”

Cu o privire rapidă scrută din nou strada. Nu era niciun suflet de om care să privească în direcţia lui. De-a lungul carierei sale, descoperise că niciodată nu exista cineva care să-l depisteze. Seagraves aşteptă răbdător până când cel pe care-l viza se îndreptă pentru o ultimă dată spre locul ţintit, apoi degetul său înmănuşat apăsă pe trăgaci. Nu-i prea plăcea să tragă printr-un ochi de geam, deşi aceasta nu intervenea în traiectoria glonţului pe care îl folosea el.

Pac! – drept în frunte. Instantaneu, se produse un zgomot de sticlă spartă şi se auzi o bufnitură puternică provocată de un bărbat solid care căzuse mort pe podeaua lustruită, de stejar. Onorabilul Robert Bradley nu simţise nicio durere. Glonţul îl nimerise în creier înainte ca acesta să îi dicteze gurii să ţipe. „Până la urmă, asta nu e chiar o modalitate prea rea să mori.”

Seagraves lăsă calm puşca jos şi se dezbrăcă de salopetă, scoţându-şi la iveală uniforma de poliţist pe care o avea pe dedesubt. Îşi puse şi şapca aferentă pe care o adusese cu el, apoi coborî scările către uşa din spate. Când ieşi din clădire, auzi strigătele de peste drum. Trecuseră doar nouăsprezece secunde de la împuşcătură; ştia, pentru că le numărase în gând. Acum înainta pe stradă, în ritm rapid, continuând să numere. În următoarea clipă, auzi puternicul huruit al motorului maşinii, întocmai cum fusese plănuită, cu mare grijă, scena finală. Începu să alerge cât putea de tare şi, la un moment dat, îşi scoase pistolul. Avea cinci secunde la dispoziţie ca să ajungă acolo. Dădu colţul la timp ca să nu fie lovit de sedanul care rula pe lângă el. În ultima clipă, sărise într-o parte şi se rostogolise, trezindu-se în mijlocul drumului.

Oamenii de pe stradă ţipau la el şi arătau către maşină. El se întoarse şi, înşfăcând arma cu ambele mâini, trase înspre sedan. Gloanţele oarbe răsunară plăcut, exact ca şi cele adevărate. Trase de cinci ori şi o luă la fugă pe stradă,

înaintă cam o jumătate de cvartal, apoi se sui în ceea ce părea a fi o maşină de poliţie fără însemne, parcată chiar la îndemâna lui; plecă după sedanul care tocmai dispărea, pornind sirena şi aprinzând farurile.

La prima intersecţie, maşina care era „vânată” o luă la stânga, apoi la dreapta, se îndreptă spre o alee şi, ajunsă acolo, opri. Şoferul sări afară şi o luă la goană spre un VW Beetle de culoarea lămâii verzi, parcat chiar pe alee, în faţa lui. Demară în forţă.

Cealaltă maşină, după ce ieşi din zona clubului, opri sirena şi stinse farurile, şi se îndepărtă de „vânat”, luând-o în direcţia opusă. Bărbatul de lângă Seagraves nu-i aruncase nici măcar o privire de când acesta se urcase pe locul din spate şi se apucase să-şi dea jos uniforma de poliţist. Pe dedesubt era îmbrăcat cu un costum de jogging, mulat; pantofii sport, negri, erau deja încălţaţi. Pe podeaua maşinii se zărea botul unui labrador negru, care avea vreo şase luni. Maşina coti brusc pe o stradă laterală şi, la primul colţ, făcu stânga, după care opri în dreptul unui parc pustiu la ora aceea târzie. Uşa din spate se deschise, iar Seagraves coborî. Maşina plecă în viteză.

Seagraves strânse lesa în mâna, iar el şi câinele său porniră într-un jogging nocturn. Când o luară la dreapta, la următorul colţ, patru maşini de poliţie zburară pe lângă cele două siluete. Nici măcar un poliţist din acel convoi nu-i aruncă vreo privire.

Un minut mai târziu, într-o altă parte a oraşului, o minge de foc se înălţă pe cer. Era casa închiriată şi, din fericire, goală, a tipului pe care-l omorâse. Prima dată se va crede că a fost de vină o scurgere de gaze care mai târziu provocase incendiul. Dar când acest fapt se va suprapune cu moartea lui Bob Bradley, atunci autorităţile federale vor trebui să facă cercetări şi să găsească alte explicaţii, însă asta nu le va fi deloc uşor.

După ce alergă pe o distanţă de-trei cvartale, Seagraves abandonă câinele. O maşină îl aştepta, el se urcă şi, după mai puţin de o oră, se afla acasă. În acest timp, guvernul

Statelor Unite căuta un alt preşedinte pentru Camera Reprezentanţilor, ca să-l înlocuiască pe recent decedatul Robert „Bob” Bradley. „Asta n-ar trebui să fie prea greu”, medită Seagraves în timp ce şofa spre serviciu, a doua zi devreme, după ce citise în ziarul de dimineaţă despre uciderea lui Bradley. „La urma urmei, oraşul ăsta de doi bani e plin de politicieni nenorociţi.” Se îndreptă cu maşina spre poarta de securitate, scoase legitimaţia şi o flutură către paznicul înarmat care, de altfel, îl cunoştea foarte bine.

Intră cu paşi mari pe uşa din faţă a vastei clădiri din Langley, Virginia, trecu de cel de-al doilea control de securitate şi se îndreptă spre micul său birou, de doi metri şi jumătate pe trei, identic cu celelalte, aglomerat cu tot felul de lucruri. În prezent, ajunsese să fie un funcţionar de nivel mediu, a cărui principală sarcină era să asigure legătura dintre agenţia sa şi individul incompetent şi lipsit de creier care, într-un fel sau altul, fusese votat pentru Capitol Hill. Treaba asta nu avea nimic din greutatea fostei sale slujbe de aici, ci reprezenta mai degrabă un os aruncat în faţă, ca răsplată pentru serviciile lui valoroase. Acum, spre deosebire de situaţia care era cu zeci de ani în urmă, CIA le permitea angajaţilor săi „speciali” să facă parte din grup şi după ce aceştia atingeau vârsta la care reflexele se mai încetineau, iar entuziasmul lor pentru muncă începea să scadă.

În timp ce Seagraves îşi arunca ochii peste nişte documente plictisitoare, îşi dădu seama cât de mult îi lipsise faptul de a ucide. Presupunea că oamenii împreună cu care ucisese cândva ca să câştige bani nu depăşiseră niciodată această sete de sânge. Noaptea trecută îi restituise măcar o părticică din gloria de altădată.

Aceasta era o problemă rezolvată, dar o alta avea, probabil, să-i ia curând locul. Însă Roger Seagraves mai era încă un trăgător creativ. Era în natura lui să fie aşa.

CAPITOLUL 2

Nori groşi de fum negru – probabil generând destule carcinoame cât să ucidă o întreaga generaţie neştiutoare, sau chiar două – erau aruncaţi de coşurile vechii fabrici de cărămidă către cerul care era deja întunecat de nori de ploaie. Pe o alee din acest oraş industrial, care murea încet, dar sigur, din cauza salariilor la fel de mici ca acelea ale muncitorilor din oraşele mult mai poluate din China, o mână de gură-cască se adunase în jurul unui bărbat. Nu era o scenă a crimei, în care să existe un cadavru, nicio stradă pe care Shakespeare să-şi exerseze talentele actoriceşti, şi nici măcar un predicator cu plămâni puternici care să peroreze despre Isus şi mântuire cerând o modestă contribuţie financiară în sprijinul acestei cauze. Tipul acesta era cunoscut în branşă ca un redutabil escroc şi se pricepea de minune să uşureze oamenii de bani la jocul de noroc numit „găseşte dama”[2].

Era înţeles cu „trombonistii” care îl însoţeau ca aceştia să câştige la anumite intervale de timp, făcând pariuri, întreţinând speranţa credulilor prin norocul lor chior. Tipul care stătea de şase, pândarul, era cam letargic. Cel puţin aşa dedusese femeia care privea de pe partea cealaltă a străzii, observându-i limbajul trupului şi privirea somnolentă. Ea nu ştia cine era „gorila”, care făcea parte tot din banda de escroci tipul nu arăta prea dur –, ci doar mătăhălos şi lent. Cei doi indivizi care momeau lumea să joace erau tineri şi energici şi, după cum le cerea rolul, aveau datoria să menţină constant numărul de naivi adunaţi să participe la un joc de noroc pe care n-aveau să-l câştige niciodată.

Ea se apropie, uitându-se la gloata care aplauda cu entuziasm sau mormăia pe măsură ce pariurile erau

[2] În original, *three-card monte*

câştigate sau pierdute. Îşi începuse cariera ca „trombonistă” pentru unul dintre cei mai pricepuţi jucători de noroc din ţară. Individul acela putea să câştige toate mâinile jocului, în orice oraş, şi să plece, o oră mai târziu, cu cel puţin două miare în buzunar, credulii neavând nici cea mai vagă idee că nu fuseseră doar victime ale ghinionului. Cel de azi era şi el un escroc redutabil, şi pe bună dreptate: fusese şcolit de acelaşi tip la care ucenicise şi ea. Ochiul ei cunoscător observase că el folosea tehnica celor două cărţi ţinute într-o singură mână, dama aflându-se în faţă ca să fie substituită, la momentul oportun, cu cartea din spatele ei – asta era toată şmecheria întregului joc.

Simpla regulă a jocului „găseşte dama”, ca şi la „alba-neagra”[3], era să spui care dintre cele trei cărţi de pe masă este dama, după ce tipul le schimbase locul cu o viteză aiuritoare. Acest lucru era imposibil, dat fiind că dama nici măcar nu se mai afla pe masă când trebuia să fie arătată. Apoi, cu o secundă înainte ca poziţia „corectă” a damei să fie dezvăluită, tipul înlocuia cu îndemânare una dintre cărţi cu dama şi apoi le arăta celor care priveau locul unde se afla dama. Era o „escrocherie simplă” care luase banii multora, de la marchize şi până la marinari, şi oricui altcuiva s-ar fi aflat în preajma unui asemenea joc de cărţi.

Femeia se strecură în spatele unui container, schimbând priviri complice cu cineva din mulţime, după care îşi puse o pereche mare de ochelari de soare. O clipă mai târziu, atenţia pândarului fu complet captată de o tipă frumuşică, în minijupă, care paria la joc. Tocmai se apleca, chiar în faţa lui, ca să ridice nişte mărunţiş pe care-l scăpase pe jos, oferindu-i o imagine foarte drăguţă a fundului ei obraznic şi a minusculei bucăţele de chilot tanga, roşu, care încerca, timid, să i-l acopere. Pândarul se gândi, fără nicio îndoială, că avusese un noroc incredibil. Totuşi, la fel ca şi la jocul „găseşte dama”, nu era câtuşi de puţin vorba de noroc. Ca

[3] În original, *shell game*

să se facă remarcată, femeia îşi pusese la bătaie fusta scurtă ca să joace rolul „scapă şi apleacă-te”. Această tehnică simplă de distragere a atenţiei are efect asupra bărbaţilor încă de pe vremea când femeile au început să poarte veşminte. Din trei-patru paşi rapizi, femeia cu ochelari de soare ajunse chiar în mijlocul grupului, mişcându-se cu o asemenea siguranţă şi energie, încât mulţimea îi făcu loc imediat, în timp ce pândarul se uita şocat, fără să mai poată face nimic.

— OK, spuse ea aspru, fluturându-şi legitimaţia. Vreau să văd un act de identitate, strigă, arătând cu degetul ei lung către tipul care făcea cărţile de joc, un bărbat scund, rotunjor, de vârstă medie, cu o bărbuţă neagră şi ochi verzi scăpărători, şi cu cele mai agile mâini care existau, probabil, prin partea locului.

El o cercetă pe sub cozorocul şepcii, în timp ce scotoci în geacă şi îşi scoase portofelul.

— Gata, oameni buni, distracţia s-a terminat, spuse ea, descheindu-şi geaca astfel încât să se vadă insigna argintie agăţată de centură.

Mulţi dintre cei adunaţi acolo începură să se retragă.

Intrusa avea în jur de treizeci şi cinci de ani, era înaltă, cu umeri largi, şolduri înguste, părul lung, roşcat, îmbrăcată în jeanşi negri, cu un pulover pe gât, verde, şi cu o geacă scurtă, de piele. Muşchii gâtului i se încordaseră când începuse să vorbească. Avea o cicatrice mică, roşie, plată, de forma unui cârlig de undiţă, care stătea cocoţată undeva sub ochiul drept, însă era ascunsă de ochelarii de soare.

— Am spus că distracţia s-a terminat! Luaţi-vă banii şi dispăreţi! spuse cu voce gravă.

Băgase imediat de seamă că banii de pe masă, din pariurile care fuseseră făcute, dispăruseră de cum deschisese gura. Şi ştia exact unde dispăruseră. Tipul care făcea cărţile era bun, avea reacţii prompte şi nu pierdea controlul asupra singurului lucru care conta: banul! Mulţimea se împrăştie fără să se mai deranjeze să vocifereze în legătură cu banii care se evaporaseră.

„Gorila” vru să facă un pas spre intrusă, dar, când femeia îl ţintui cu privirea care parcă îi tăia în carne, îngheţă pe loc.

— Să nu-ţi treacă prin cap aşa ceva, nu de alta, dar poliţiştilor le place teribil să umple puşcăriile federale cu umflaţi de-ăştia ca tine. Îl măsură sfidător din cap până-n picioare. De-abia au mai multă carne de tun.

Buzele „gorilei” începură să tremure în timp ce el se dădea înapoi, lipindu-se de zid.

Ea înaintă spre el.

— Hei, eşti băiat mare! Când am spus să eliberaţi terenul, m-am referit şi la tine!

„Gorila” se uită agitat la celălalt bărbat, care-i spuse:

— Pleacă, te caut eu mai târziu.

După ce bărbatul plecă, ea verifică identitatea persoanei care făcea cărţile. Schiţă un zâmbet când îi dădu înapoi cartea de identitate, apoi îl împinse la zid şi îl percheziţionă. Luă o carte de joc de pe masă, o întoarse şi văzu că era o damă de pică.

— Se pare că am câştigat.

Tipul privi năuc cartea de joc.

— De când intră în atenţia poliţiei federale un inofensiv joc de noroc?

Ea puse la loc pe masă cartea de joc.

— Bună treabă că fraierii din jur habar n-au cât de „plin de noroc” este acest joc în realitate. Poate că ar trebui să-i luminez pe câţiva dintre tipii mai musculoşi şi poate că le-ar plăcea să se întoarcă să te facă praf.

El se uită la dama de pică.

— Aşa cum bine spuneai, ai câştigat. De ce nu spui cât vrei?

Scoase un sul de bancnote din borseta de la talie.

Drept răspuns, ea îşi scoase mai întâi legitimaţia, apoi insigna prinsă pe centură şi le aruncă pe masă. El se uită către ele.

— Dă-i drumul, ia-le! spuse ea pe un ton firesc. N-am secrete.

El le luă. Din legitimaţie nu rezulta că ar fi poliţistă. În spatele foliei de plastic se afla un card care dovedea că este membră a Clubului Costco Warehouse. Insigna era o tinichea gravată cu logoul unei mărci nemţeşti de bere. El căscă ochii de uimire şi, când ea îşi scoase ochelarii de soare, o recunoscu instantaneu.

— Annabelle!

Annabelle Conroy spuse:

— Leo, ce dracu' faci aici, în oraşul ăsta mizerabil? Îţi pierzi vremea trişând la cărţi, în compania unei asemenea bande de rataţi?

Leo Richter ridică din umeri, rânjind.

— Trăim vremuri dure. Băieţii sunt buni, un pic cam necopţi, dar învaţă. Iar cărţile de joc nu ne-au trădat niciodată, nu ne-au lăsat nicicând baltă, este?

Agită mănunchiul de bancnote înainte de a le strecura înapoi în borsetă.

— O mică simulare riscantă, cum că ai fi poliţistă, o mustră el.

— N-am pretins că aş fi poliţistă, oamenii au presupus asta. De-asta am făcut o carieră, Leo, pentru că, dacă ai sânge-n vine, oamenii ajung să facă presupuneri. Dar că tot vorbim despre asta, încercai oare să mituieşti un poliţist?

— Din experienţă îţi pot spune că rareori s-a întâmplat să nu ţină, zise Leo, luându-şi o ţigară din pachetul pe care-l ţinea în buzunarul cămăşii, apoi oferindu-i şi ei una.

Ea îl refuză.

— Cât scoţi din şmecheria asta? îl întrebă direct.

Leo îi aruncă o privire suspicioasă în timp ce îşi aprindea ţigara Winston, trase un fum pe care îl dădu afară pe nări, un fuior în miniatură care se asorta perfect cu norii înecăcioşi care ieşeau din coşurile de deasupra capetelor lor.

— Mie mi-ajunge felia de tort care-mi revine, atâta cât e ea. Am angajaţi care se ocupă de tot.

— Angajaţi! Să nu-mi spui că acum ai angajaţi legali, pentru care plăteşti taxe la stat! înainte ca el să apuce să

răspundă, ea adăugă: Jocurile de cărţi nu se află pe radarul meu, Leo. Deci, cât? Întreb cu un motiv, şi încă unul foarte bun.

Ea îşi încrucişă braţele şi se sprijini de zid, aşteptând.

El ridică din umeri.

— De obicei, avem cinci locuri unde lucrăm prin rotaţie, cam şase ore pe zi. Îi curăţăm de trei-patru miare în zilele bune. Băieţii lui Lotta dau târcoale pe-aici. Pe-ăştia mereu îi mănâncă pielea să-şi piardă banii. Dar ne mutăm în curând. Va fi iar un val de restructurări la fabrică şi nu vrem ca oamenii să-şi amintească prea bine de feţele noastre. Nu încerc să te fentez. Eu primesc a şasea parte din total, dar, în ziua de azi, cheltuielile-s mari. Am economisit cam treizeci de miare. Sper să fac dublu până vine iarna. O să-mi ajungă o vreme.

— Dar doar pentru o vreme, din câte te cunosc eu.

Annabelle Conroy îşi luă insigna cu logoul mărcii de bere şi cardul Costco.

— Eşti interesat de nişte bani adevăraţi?

— Ultima dată când m-ai mai întrebat asta, am fost împuşcat.

— Toţi am fost, pentru că ai fost lacom.

Niciunul din ei nu mai zâmbea.

— Care-i afacerea? întrebă Leo.

— Îţi spun după ce facem câteva escrocherii mici. Avem nevoie de capital ca să facem o escrocherie de anvergură.

— Escrocherie de anvergură? Cine mai poată să facă asta?

Ea dădu din cap şi îl fixă cu privirea. În cizmele ei cu toc înalt avea aproape un metru optzeci înălţime.

— Eu pot. De fapt, n-am renunţat niciodată.

Băgă de seamă că părul ei era roşcat.

— Nu erai brunetă ultima dată când ne-am văzut?

— Sunt aşa cum îmi cer împrejurările.

El schiţă un rânjet.

— Aceeaşi Annabelle dintotdeauna.

Privirea femeii se înăspri.

— Nu, nu aceeaşi. Mai bună. Baţi palma?

— Cât e de riscant?

— Foarte. Dar şi răsplata va fi pe măsură.

Alarma unei maşini porni, cât pe ce să le spargă timpanele. Dar niciunul din ei nu clipi măcar. Tipii ca ei care-şi pierduseră controlul în cine ştie ce circumstanţe deveniseră muşteriii sistemului juridic sau chiar îşi pierduseră viaţa.

În sfârşit, Leo tresări.

— OK, batem palma. Ce urmează acum?

— Acum o să vorbim cu nişte indivizi.

— Adunăm toate starurile?

Gândindu-se la o asemenea perspectivă, privirea i se lumină.

— Escrocheria de anvergură are nevoie de cei mai buni. Ridică dama de pică. Diseară îmi oferi o cină pentru că am tras dama din pachetul „magic” de cărţi.

— Mi-e teamă că nu e niciun restaurant prin zonă unde să merite să mănânci.

— Nu în zonă. În trei ore vom zbura spre L.A.

— Spre L.A.? În trei ore? Dar nici măcar nu mi-am făcut bagajele. Şi n-am nici bilet!

— Îl ai în buzunarul stâng al jachetei. Ţi l-am strecurat când te-am percheziţionat. Îi privi talia proeminentă şi ridică o sprânceană: Te-ai cam îngrăşat, Leo.

Ea îi întoarse spatele şi se îndepărtă cu paşi mari, în timp ce Leo se scotocea în buzunar. Găsi biletul de avion. Înşfăcă pachetul de cărţi şi porni în goană după ea, abandonând masa de joc.

„Găseşte dama” intra în vacanţă. Un vechi partener avea nevoie de el.

CAPITOLUL 3

În timpul cinei din acea seară, în L.A., Annabelle îi dezvălui lui Leo câte ceva din planul pe care-l avea şi îi vorbi inclusiv despre cei doi jucători pe care ea spera să-i atragă în afacere.

— Sună bine, dar ce poţi să-mi spui despre escrocheria de anvergură? N-ai suflat nicio vorbă despre asta.

— Fiecare lucru la timpul său, răspunse ea, ridicând paharul cu vin şi plimbându-şi privirea de jur împrejurul restaurantului elegant, căutând potenţiale victime.

Respiră adânc. Găsi un idiot. Îşi îndepărtă părul roşcat de pe faţă şi, pentru câteva clipe, se uită fix în ochii unui tip care se afla la trei mese distanţă. Nemernicul se holba de aproape o oră, fără niciun pic de discreţie, la Annabelle, în rochia ei neagră, în timp ce partenera lui de întâlnire fuma liniştită. La un moment dat, el îşi linse buzele şi îi făcu lui Annabelle cu ochiul.

„Ehe, frumosule, eşti foarte departe de a te descurca aşa cum trebuie.”

Leo o trezi din gânduri:

— Auzi, Annabelle? Nu vreau să te plictisesc, dar, la dracu’, am bătut atâta drum!

— Corect. Dar ai făcut-o pe banii mei.

— Suntem parteneri, nu? Poţi să-mi spui! N-o să ciripesc.

În timp ce îşi sorbea ultima picătură de cabernet, privirea ei alunecă dincolo de el.

— Leo, nu te mai agita. Nu te pricepi nici măcar la minciuni.

Un chelner se apropie şi îi dădu o carte de vizită.

— De la domnul de-acolo, spuse el, arătând către tipul care o fixase toată seara.

Annabelle luă cartea de vizită. Tipul era impresar. Pe spatele cartonului adăugase o informaţie foarte utilă despre

un anume act sexual pe care lui i-ar fi plăcut să-l încerce cu ea.

„OK, domnule impresar. Ai căutat-o cu lumânarea!”

Când ieşiră, ea se opri la o masă la care se aflau cinci indivizi solizi, îmbrăcaţi în costume cu dunguliţe. Le spuse ceva şi apoi râseră cu toţii. Ea îl lovi cu palma peste ceafă pe unul dintre ei, iar pe altul, care avea cam patruzeci de ani, tâmple argintii şi umeri laţi, îl ciupi de bărbie. Annabelle mai spuse ceva şi râseră din nou cu toţii. Ea se aşeză şi vorbi cu ei, preţ de câteva minute. Leo se uită mirat la ea, când Annabelle se ridică de la masă şi trecu pe lângă el îndepărtându-se spre ieşire.

Când ajunse în dreptul impresarului, acesta îi strigă:

— Hei, păpuşico, sună-mă! Vorbesc serios. Eşti aşa de fierbinte... am luat foc!

Annabelle luă un pahar cu apă de pe tava unui chelner care tocmai trecea şi spuse:

— Păi hai să stingem focul, amice!

Şi aruncă apa în poala bărbatului. El sări.

— La dracu’! O să plăteşti pentru asta, târfă ordinară ce eşti!

Femeia care îl însoţea îşi duse mâna la gură să-şi ascundă râsul.

Înainte ca el să se năpustească asupra ei, Annabelle îl înşfacă de încheietura mâinii.

— Îi vezi pe tipii de acolo? zise, arătând din cap către cei cinci bărbaţi care priveau scena cu ostilitate.

Unul dintre ei îşi trosnea încheieturile degetelor. Un altul îşi dusese mâna la buzunarul interior al hainei şi rămăsese nemişcat.

Annabelle spuse încet:

— Sunt sigură că m-ai văzut când am vorbit cu ei, din moment ce te-ai holbat la mine toată seara. Sunt cu toţii din familia Moscarelli. Iar cel din capăt este fostul meu soţ, Joey Junior. Iar acum, deşi, tehnic vorbind, nu mai fac parte din familie, totuşi, în realitate, odată intrat în clan, nu mai ieşi niciodată.

— Moscarelli? zise bărbatul, sfidător. Cine dracu’ mai e şi familia Moscarelli?

— A fost a treia organizaţie criminală ca importanţă în Vegas, până când FBI-ul i-a alungat de pe-aici şi pe ei, şi pe ceilalţi. Acum s-au întors ca să-şi reia activitatea pe care ştiu ei cel mai bine s-o facă: să controleze sindicatele gunoierilor din The Big Apple[4] şi din Newark[5]. Îl strânse şi mai tare de încheietură. Aşa că, dacă ai vreo problemă din cauză că ţi s-au udat pantalonii, sunt sigură că Joey o să aibă grijă să ţi-o rezolve.

— Tu chiar crezi că eu o să înghit rahatul pe care mi-l vâri tu pe gât? îi replică rapid bărbatul.

— Păi dacă nu mă crezi, du-te şi vorbeşte cu el despre asta.

Bărbatul privi din nou către masa celor cinci indivizi. Joey Junior ţinea în mâna lui uriaşă un cuţit de friptură, în timp ce vecinul său se chinuia să-l ţină în scaun.

Annabelle îl strânse şi mai tare.

— Sau vrei să-l chem eu pe Joey chiar aici, împreună cu câţiva dintre prietenii lui? Nu-ţi face griji; a fost eliberat pentru bună purtare, aşa că nu poate să te facă chiar bucăţele, că le-ar atrage iar atenţia federalilor.

— Nu! Nu! ripostă bărbatul, speriat, întorcându-şi privirea de la criminalul Joey Junior şi cuţitul său de friptură. Adăugă imediat: Vreau să spun că n-are nimic. E doar un pic de apă...

Se aşeză pe scaun, luă şervetul şi încercă să absoarbă cu el apa de pe pantaloni.

Annabelle se întoarse către partenera tipului. Femeia încerca din răsputeri să-şi stăpânească hohotele de râs, dar nu reuşea.

— Crezi că e amuzant, drăguţă? zise Annabelle. Ăsta e genul de situaţie în care noi râdem de voi, şi nicidecum nu râdem împreună cu voi. Aşa că ce-ar fi să te străduieşti să

[4] Aşa este supranumit New Yorkul (n.tr.)

[5] Cel mai mare oraş din New Jersey (n.tr.)

începi să ai un pic de demnitate? Sau doar lângă un asemenea rahat, cum e tipul ăsta, poţi să te trezeşti dimineaţa? Iar asta o să se întâmple până când o să fii atât de bătrână, încât nimeni n-o să mai dea pe tine nici măcar o ceapă degerată? Inclusiv tu.

Femeia se opri din râs.

În timp ce se îndreptau către ieşirea din restaurant, Leo spuse:

— Mamăăă... Şi când te gândeşti că eu mi-am pierdut vremea citind cărţile lui Dale Carnegie[6], când, de fapt, tot ce ar fi trebuit să fac era să iau lecţii de la tine?

— Scuteşte-mă, Leo.

— OK, OK, dar ce-i cu familia Moscarelli? Hai, spune-mi şi mie. Cine sunt de fapt?

— Sunt cinci contabili din Cincinnati, care, probabil, încearcă să agaţe ceva pipiţe pentru la noapte.

— Eşti norocoasă. S-au comportat chiar ca nişte duri.

— Nu e vorba de noroc. Le-am zis că repet o scenă de film, în public, împreună cu un coleg. Le-am spus că asta se întâmplă mai tot timpul în L.A. I-am rugat să mă ajute, să facă un pic de figuraţie; ştii, să creeze atmosfera adecvată, ca să ne putem spune replicile. Le-am promis că, dacă fac treabă bună, e posibil chiar să primească un rol în film. Probabil că e cea mai palpitantă chestie care li s-a întâmplat vreodată în viaţa lor.

— Da, dar de unde ştii că nenorocitul ăla nu vine după tine afară?

— O, n-am de unde să ştiu, Leo. Poate n-o face din cauză că are pantalonii uzi. Sau crezi cumva că apa aia pe care i-am pus-o în poală a fost aşa... de florile mărului?

A doua zi, Annabelle şi Leo mergeau pe Wiltshire Boulevard din Beverly Hills, într-un Lincoln albastru-închis,

[6] Dale Breckenridge Camegie, scriitor american (1888-1955), deschizător de drumuri în literatura motivaţională, în arta de a vorbi în public şi în dobândirea abilităţii de relaţionare optimă cu cei din jur. (n.tr.)

închiriat. Leo se uita încordat la fiecare magazin prin faţa căruia treceau.

— Cum o să-l convingi?

— Tehnica clasică. E tânăr şi nu prea are experienţa străzii. Dar e specialist în ceva şi acest lucru mă interesează.

Annabelle intră într-o parcare şi arătă spre vitrina unui magazin aflat în faţa lor.

— OK. Aici e locul în care *gadget boy*[7] pune ochii pe clienţi.

— Cum arată?

— Ca un metrosexual[8].

O privi intrigat.

— *Metrosexual?* Ce dracu' mai e şi asta? Un nou tip de poponar?

— Trebuie neapărat să ieşi mai mult în lume, Leo. Şi să mai înveţi şi câte ceva legat de computere.

După câteva minute, Annabelle şi Leo intrară într-un magazin de haine şic. Fură întâmpinaţi de un bărbat tânăr, slab, îmbrăcat cu bun-gust, în negru, cu părul blond, pieptănat pe spate şi cu barbă de-o zi, la modă.

— Doar dumneavoastră sunteţi azi aici? îl întrebă ea, uitându-se la ceilalţi clienţi din magazin.

Cu siguranţă, erau bogaţi, ştia prea bine asta, din moment ce perechea de pantofi costa aici de la o mie de dolari în sus.

Tânărul dădu din cap.

— Nu e nicio problemă, îmi place să muncesc aici. Sunt o persoană pasionată de lucrul cu publicul.

— Sunt sigură că aşa este, şopti Annabelle.

Aşteptară până când clienţii ieşiră din magazin, apoi

---

[7] Celebru personaj al unui serial de desene animate, Inspectorul Gadget este un robot care are o sumedenie de *gadget-uri* (dispozitive cu anumite funcţii) încorporate în mecanismul său, menite să îl ajute în activitatea sa de detectiv, (n.tr.)

[8] Bărbat foarte interesat de aspectul său fizic, care alocă mult timp şi mulţi bani acestei preocupări, (n.tr.)

Annabelle puse pe uşa de la intrare plăcuţa cu anunţul „Închis”. Leo luă o bluză de damă şi o duse la casă, în timp ce Annabelle se plimba dincolo de zona de verificare. Leo îi dădu vânzătorului cartea de credit, dar astfel încât aceasta să-i alunece din mână. Celălalt se aplecă s-o ia de jos. Când să se ridice, se trezi cu Annabelle în spatele lui.

— Ce jucărie complicată aveţi aici... spuse ea, arătând către aparatul de pe birou, prin care funcţionarul tocmai trecea cardul de credit.

— Doamnă, nu vă este permis accesul în acest loc.

Dar Annabelle ignoră spusele bărbatului.

— Dumneavoastră l-aţi conceput?

Funcţionarul zise cu o voce fermă:

— Este un aparat antifraudă. Confirmă faptul că este valid cardul. Verifică criptarea codului care se află sub acest strat de material plastic. Am avut de-a face cu numeroase carduri de credit furate, aşa că proprietarul magazinului ne-a recomandat să folosim această maşină. Eu încerc să fac acest lucru cât mai discret posibil, astfel încât niciun client să nu se simtă stânjenit. Sunt sigur că înţelegeţi situaţia.

— Sigur că înţeleg!

Annabelle se strecură pe lângă funcţionar şi ieşi din spatele tejghelei.

— Tony, deci maşinăria asta citeşte numele, numărul de cont şi codul de pe banda magnetică, astfel încât cardul să poată fi mai apoi falsificat.

— Sau, şi mai bine, ca să vinzi datele, adăugă Leo, şi să nu-ţi mai murdăreşti prea rău mâinile alea de metrosexual.

Tony se uita când la unul, când la celălalt.

— Dar de unde-mi ştiţi numele? Sunteţi poliţişti?

— Oho, mult mai bine de-atât, zise Annabelle luându-l de umeri. Suntem nişte oameni exact ca tine.

Două ore mai târziu, Annabelle şi Leo coborau către debarcader, în Santa Monica. Era o zi însorită, fără niciun nor, iar briza oceanului aducea mici valuri de aer cald, plăcut. Leo îşi şterse fruntea cu o batistă, se dezbrăcă de

jachetă şi o puse pe braţ.

— Fir-ar să fie! Uitasem cât de frumos poate să fie aici!

— O vreme minunată şi cele mai tari mărci din lume, răspunse Annabelle. De-asta ne şi aflăm aici. Pentru că acolo unde sunt cele mai tari mărci...

— ... sunt şi cei mai tari escroci, termină Leo fraza în locul ei.

Ea aprobă din cap.

— OK, uite-l pe Freddy Driscoll, prinţul încoronat al falsurilor.

Leo privi drept înainte, clipind mărunt din cauza soarelui. Citi ce scria pe micul însemn aflat pe uşa chioşcului.

— Designer Heaven?

— Exact. Fă aşa cum ţi-am spus.

— De parcă aş avea de ales şi aş putea face altfel decât *mi-ai spus tu*, mormăi Leo.

Ajunseră în locul în care era expusă marfa: jeanşi, genţi de firmă, ceasuri şi alte accesorii, toate frumos aranjate. Un tip în vârstă, aflat lângă chioşc, îi salută politicos. Era scund şi rotofei, şi avea un chip plăcut; purta o pălărie de paie de sub care se iţeau smocuri de păr alb.

— Mamă... ce preţuri bune, comentă Leo, în timp ce privea articolele.

Ochii bătrânului luciră de mândrie.

— Eu n-am plafonul sofisticat al unui magazin de lux, am doar soare, nisip şi ocean...

Se plimbară prin magazin, aleseră câteva articole, iar Annabelle îi întinse bărbatului o bancnotă de o sută de dolari drept plată. El o luă, îşi puse nişte ochelari cu lentile groase, ridică bancnota într-un anumit unghi, după care i-o înapoie rapid:

— Îmi pare rău, doamnă, mi-e teamă că e o bancnotă falsă.

— Aşa este, răspunse ea cu dezinvoltură. Dar m-am gândit că e corect să plătesc mărfuri false cu bani falşi.

Bărbatul nici măcar nu clipi, doar îi zâmbi binevoitor.

Annabelle examină bancnota în acelaşi fel în care o

făcuse bătrânul.

— Problema este că nici măcar cel mai bun falsificator nu poate să reproducă exact hologramа lui Franklin, dacă ţii bancnota în acest unghi; ar fi nevoie de o imprimantă de vreo două sute de milioane de dolari ca să iasă aşa cum trebuie. Există doar una în Statele Unite, dar niciun falsificator nu are acces la ea.

Leo şopti:

— Aşa că iei un creion de ceară şi faci o schiţă reuşită a bătrânului Benny. Asta-l face pe unul care e suficient de isteţ să verifice hârtia care luceşte un pic şi să se asigure că ce a văzut este într-adevăr hologramа.

— Dar *tu* ştiai diferenţa, sublinie Annabelle. Fiindcă aveai obiceiul să faci hârtia asta mai bine decât oricine.

Ridică o pereche de jeanşi.

— Dar de acum înainte o să-i spun furnizorului tău să-şi facă timp să marcheze numele brandului pe fermoar, aşa cum face şi producătorul original.

Puse jeanşii pe masă şi luă o geantă.

— Iar toarta asta are nevoie de cusătură dublă. Şi ăsta e un indiciu că e contrafăcută.

Dintre lucrurile de vânzare, Leo alese un ceas de mână.

— Ca să nu mai vorbim că un Rolex veritabil merge discret, nu ticăie aşa tare.

Bătrânul spuse:

— Sunt de-a dreptul şocat să aflu că sunt victima furnizorilor de marfa contrafăcută. Am văzut un poliţist chiar acum câteva minute, coborând spre debarcader. O să fug după el. Vă rog, nu plecaţi; sigur o să vrea declaraţii de la dumneavoastră.

Annabelle îl înhăţă de braţ, cu degetele ei lungi şi subţiri.

— Lasă baltă povestea asta, spuse ea. Haide mai bine să stăm de vorbă.

— Despre ce? întrebă el circumspect.

— Despre două escrocherii mărunte şi una de anvergură, răspunse Leo, iar ochii bătrânului sclipiră.

CAPITOLUL 4

Aşezat la masa de conferinţe, Roger Seagraves îl privea pe tipul din faţa lui, timid ca un şoricel, care încerca să îşi ascundă chelia sub cele câteva fire de păr negru şi slinos pieptănate peste ea. Bărbatul era îngust în umeri şi avea picioare slăbănoage, în schimb avea burta mare şi fundul lat. Deşi era cu puţin trecut de patruzeci de ani, probabil i-ar fi fost foarte greu să alerge mai mult de douăzeci de metri fără să cadă din picioare. Iar să ridice o sacoşă plină de cumpărături ar fi însemnat, fără nicio îndoială, depăşirea limitelor forţei braţelor sale. „Ar fi putut să se afle pe un afiş care să înfăţişeze degradarea fizică tipică tuturor masculilor secolului XXI”, se gândi Seagraves. Era destul de intrigat, mai ales că forma fizică jucase dintotdeauna un rol deosebit de important în viaţa lui.

El alerga câte opt kilometri în fiecare zi, devreme, înainte ca soarele să apuce să se înalţe pe cer. Încă mai era în stare să facă flotări într-o singură mână şi să ridice haltere cântărind de două ori mai mult decât greutatea propriului corp. Putea să-şi ţină respiraţia în apă timp de patru minute, iar uneori juca fotbal cu echipa colegiului din apropierea locuinţei sale din vestul districtului Fairfax. Niciun bărbat trecut de patruzeci de ani nu ar fi putut să ţină pasul cu un tânăr de şaptesprezece ani, însă el nu rămânea niciodată prea mult în urma lui. În timpul carierei pe care tocmai o încheiase, aceste abilităţi îl ajutaseră întotdeauna să-şi atingă singurul scop: să rămână în viaţă.

Îşi îndreptă din nou atenţia către bărbatul care se afla de partea cealaltă a mesei. De fiecare dată când îl vedea, o parte din el ar fi vrut să-l înşface şi să-l smulgă din lâncezeala dezgustătoare, din mizeria letargică în care se complăcea. Dar nicio persoană zdravănă la cap nu ar fi ucis găina cu ouăle de aur, în acest caz şoricelul de aur. Poate,

că Seagraves îi găsea multe lipsuri partenerului său, însă avea nevoie de el.

Numele creaturii era Albert Trent. Iar omul avea creier, chiar dacă trupul lui arăta ca o epavă – Seagraves trebuia să recunoască acest lucru. Un element important al planului lor, poate chiar cel mai important detaliu, fusese, de fapt, ideea lui Trent. Mai mult din acest motiv decât din oricare altul, Seagraves îl acceptase ca partener.

Cei doi bărbaţi tăifăsuiau de ceva timp despre raportul de activitate pe care conducerea CIA trebuia să-l prezinte curând în faţa Comisiei Speciale Permanente a Camerei Reprezentanţilor în care Albert Trent era un membru important. Apoi, trecură în revistă frânturile de informaţii-cheie preluate de la tipii din Langley şi de la alte agenţii din vastul arsenal de spionaj al guvernului SUA. Tipii ăştia te spionau de la depărtare, prin telefon, fax, e-mail, dar uneori o făceau chiar lângă umărul tău.

După ce terminară, cei doi bărbaţi se aşezară şi dădură pe gât câte o cafea călduţă. Seagraves încă mai era în căutarea unui birocrat care să ştie să facă o ceaşcă de cafea decentă. Poate că apa pe care o aveau acolo era de vină.

— Afară, vântul chiar te ia pe sus, zise Trent, cu un ochi la manualul de instrucțiuni pe care îl avea în faţă. Îşi netezi cravata roşie pe abdomenul gras şi se frecă la nas.

Seagraves aruncă o privire pe fereastră. OK, era timpul să apeleze la codul privind vremea, în eventualitatea în care cineva îi asculta. În zilele astea, niciun loc nu mai era sigur, la adăpost de urechile curioase, şi mai ales aici, la Capitol Hill.

— Am văzut la ştiri că se înnorează. Probabil că mai târziu va ploua, dar tot atât de bine poate să nu plouă.

— Am auzit că e posibil să fie o furtună cu fulgere şi trăsnete.

Seagraves se înveseli la o asemenea veste. O referire la furtună cu fulgere şi trăsnete îi capta întotdeauna atenţia. Preşedintele Camerei Reprezentanţilor, Bob Bradley,

avusese parte de o asemenea furtună cu fulgere şi trăsnete. Acum zăcea acoperit cu pământ, în parcela lui din Kansas, acolo unde se născuse, cu un buchet de flori ofilite deasupra lui.

Seagraves chicoti.

— Ştii ce se spune despre vreme. Toată lumea vorbeşte despre ea, dar nimeni nu face nimic s-o îmbunătăţească dracului.

Trent râse împreună cu el.

— Totul e în regulă aici. Apreciem, ca de obicei, cooperarea cu Serviciul Central de Informaţii.

— Nu ştiai? „C” vine de la cooperare.

— A rămas stabilită pentru vineri prezentarea raportului de activitate a DDO? întrebă, referindu-se la directorul adjunct de operaţiuni al CIA.

— Da. Iar în spatele uşilor închise ne putem permite să fim foarte nevinovaţi.

Trent aprobă din cap.

— Noul preşedinte al comisiei ştie cum să joace respectând regulile. Deja au făcut prezenţa la vot ca să încheie audierile.

— Suntem în război cu teroriştii, iar asta e minge de joc. Duşmanii acestei ţări sunt pretutindeni. Trebuie să acţionăm în consecinţă. Să-i omorâm înainte să ne omoare ei pe noi.

— Absolut! aprobă Trent. La vremuri noi, un nou tip de luptă. Perfect legală.

— Se înţelege de la sine.

Seagraves îşi înăbuşi un căscat. Dacă cineva *asculta*, spera să constituie o bucurie acest rahat de discuţie patriotică. Trecuse mult timp de când încetase să-i mai pese de ţara asta a lui – sau de oricare altă ţară, de fapt. Acum ajunsese să nu-i mai pese decât de el însuşi: Statul Independent numit Roger Seagraves. Şi avea abilităţile şi nervii necesari, precum şi accesul la lucruri de o enormă valoare aşa încât să poată face ceva pentru sine.

— OK, dacă nu mai este şi altceva, plec. Traficul e ca

dracu’ la ora asta a zilei.

— Când e altfel? zise Trent, în timp ce închise cu zgomot manualul de instrucţiuni.

Seagraves aruncă o scurtă privire către cartea pe care i-o dăduse bărbatului, chiar în clipa când lua dosarul pe care Trent i-l întinsese.

Dosarul conţinea cereri detaliate de date şi clarificări privind anumite practici de supraveghere ale agenţiei de informaţii. Voluminosul manual de instrucţiuni pe care i-l lăsase lui Trent nu conţinea nimic ieşit din comun, ci doar obişnuitele analize plictisitoare, complicate, pe care agenţia sa le furniza îndeobşte comisiei de supraveghere. Era o capodoperă despre cum să nu spui absolut nimic în cea mai confuză manieră posibilă, într-un milion de cuvinte sau mai mult.

Totuşi, dacă cineva citea printre celebrele rânduri, aşa cum Trent făcea în fiecare seară, după cum Seagraves ştia foarte bine, paginile manualului mai dezvăluiau şi altceva: numele a patru agenţi americani sub acoperire, foarte activi, precum şi locaţiile de dincolo de ocean unde se aflau, totul codificat. Dreptul de furnizare a acestor nume şi adrese fusese deja vândut unei organizaţii teroriste bine finanţate care se pare că ar fi ciocănit la uşile oamenilor în trei ţări din Orientul Mijlociu şi le zburaseră capetele. Două milioane de dolari americani fuseseră viraţi într-un cont pe care niciun control bancar american nu îl auditase. Acum, treaba lui Trent era să mute numele furate la baza lanţului trofic.

Afacerea înflorea pentru Seagraves. În timp ce numărul total al inamicilor Americii continua să crească, el vindea secrete teroriştilor musulmani, comuniştilor din America de Sud, dictatorilor din Asia, şi chiar unor state membre ale Uniunii Europene.

— Lectură plăcută, zise Trent, referindu-se la dosarul pe care tocmai i-l dăduse.

Acel dosar conţinea identitatea criptată a numelui „furtună cu fulgere şi trăsnete” care îi era oferită lui

Seagraves odată cu scopurile şi motivele acţiunii.

În aceeaşi seară, târziu, la el acasă, Seagraves cercetă numele şi începu să plănuiască totul în stilul lui metodic. Dar de data asta va apela la ceva mult mai subtil decât o puşcă dotată cu lunetă. În cazul de faţă, preţioasele informaţii ale lui Trent privind ţinta simplificau foarte mult lucrurile. Seagraves ştia pe cine să sune.

CAPITOLUL 5

Într-o dimineaţă limpede şi răcoroasă, la ora şase şi jumătate fix, în Washington D.C., uşa din faţă a casei cu trei niveluri aparţinându-i lui Jonathan DeHaven se deschise, iar el ieşi, îmbrăcat într-o jachetă de tweed gri, asortată cu o cravată bleu-pal şi pantaloni negri. DeHaven era un tip înalt, care se ţinea bine la cei cincizeci şi cinci de ani ai săi, şi îşi purta părul argintiu pieptănat cu grijă. Inspiră aerul proaspăt şi rămase în loc câteva momente, uitându-se lung la şirul de case vechi şi impunătoare de pe strada sa.

DeHaven era departe de a fi cea mai bogată persoană din împrejurimi, unde preţul mediu pentru o casă impozantă de cărămidă era de câteva milioane de dolari. Din fericire, el moştenise această clădire de la părinţii săi care fuseseră suficient de inspiraţi, încât să fie unii dintre primii investitori în cea mai selectă agenţie imobiliară din D.C. Chiar dacă o mare parte din agoniseala lor se risipise în acte caritabile, singurul copil al familiei DeHaven primise o sumă apreciabilă de bani care să-i rotunjească acestuia veniturile, adăugându-se la salariul său guvernamental şi înlesnindu-i satisfacerea unor capricii.

Dacă norocul îi permisese lui DeHaven să-şi trăiască viaţa fără să ducă grija zilei de mâine, asta nu era valabil în

cazul altor rezidenţi de pe Good Fellow Street. De fapt, unul dintre vecinii săi era un negustor al morţii – despre care totuşi DeHaven presupunea că termenul politic corect era „contractor al Apărării”.

Bărbatul, Cornelius Behan – îi plăcea să i se spună C.B. –, trăia într-un spaţiu cât cel al unui palat, ocupând două clădiri originale care constituiau un imens ansamblu de o mie cinci sute de metri pătraţi. DeHaven auzise zvonuri cum că acest lucru fusese realizat, în această zonă istorică aflată sub control strict, cu ajutorul unor şpăgi bine plasate. Această casă se putea lăuda că are un lift de patru persoane şi, de asemenea, avea un spaţiu separat, dedicat servitorilor în care, în prezent, chiar locuiau servitorii.

Behan aducea aici femei ridicol de frumoase, la ore ciudate, având totuşi decenţa să aştepte ca soţia lui să plece din oraş, de cele mai multe ori la cumpărături în vreun oraş din Europa. DeHaven era sigur că femeia aceasta frivolă îşi înşela bărbatul şi că se distra flirtând de cealaltă parte a Atlanticului. Ideea aceasta îi evoca imaginea unei doamne elegante, atrăgătoare, călărită de un tânăr amant francez, în timp ce stătea cocoţată, goală, pe o enormă masă de sufragerie, în stil Ludovic al XVI-lea, iar muzica de fundal era *Bolero.* „Şi bravo ţie”, se gândi DeHaven.

Alungă toate gândurile care o priveau pe păcătoasa lui vecină, şi porni la muncă, în pas vioi, aproape ţopăind. Jonathan DeHaven ocupa postul de director al Departamentului de Colecţii Speciale şi Cărţi Rare al Bibliotecii Congresului, deţinătoarea celor mai rare şi mai valoroase cărţi din lume şi era nespus de mândru de acest lucru. Bineînţeles că francezii, italienii şi britanicii puteau să se îndoiască de asta, însă DeHaven era convins că versiunea americană era cea mai bună.

Parcurse pe jos circa două sute cincizeci de metri, mergând pe trotuarele pavate neregulat, cu mersul acela sigur, învăţat de la mama sa, care îi organizase cu meticulozitate fiecare pas al vieţii lui. Cu o zi înainte ca ea

să moară, DeHaven nu fusese întru totul sigur dacă nu cumva mama lui, o femeie extrem de energică, nu avea să lipsească de la propria înmormântare şi să se ridice direct la ceruri, unde să pretindă să fie lăsată să pună lucrurile la punct. Ajuns la un colţ de stradă, se sui într-un autobuz aglomerat şi se aşeză pe scaun lângă un tânăr murdar de praf de ciment şi care ţinea între picioare o ladă frigorifică portabilă. Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, DeHaven coborî din autobuz, într-o intersecţie aglomerată.

Traversă strada către o cafenea mică, unde de regulă, dimineaţa, îşi lua ceaşca de cafea însoţită de un croasant, şi citea *The New York Times.* Ca de obicei, titlurile de articole sunau foarte trist. Războaie, uragane, posibile pandemii de gripă, terorism – suficient cât să vrei să te strecori în propria casă şi să baţi uşile în cuie. Unul dintre articole semnala nereguli în sferă afacerilor din domeniul militar. Erau acuzaţii de mită şi corupţie între politicieni şi producători de arme. „Vai, ce şocant!” Un scandal legat de dolarii plătiţi de corporaţii unor politicieni provocase deja căderea fostului preşedinte al Camerei Reprezentanţilor. Apoi succesorul său, Robert Bradley, fusese ucis cu brutalitate la Clubul Federalist. Crima rămăsese neelucidată, deşi un grup terorist naţional, absolut necunoscut până atunci şi care se autointitula „Americanii împotriva 1984” – o referire clară la capodopera lui Orwell despre fascism –, îşi asumase responsabilitatea nefericitului eveniment. Investigaţiile făcute de poliţie nu mergeau deloc bine, cel puţin din câte relata mass-media.

Din când în când, DeHaven arunca iute câte o scurtă privire pe fereastra cafenelei către angajaţii guvernamentali care mergeau cu paşi hotărâţi de-a lungul străzii, având scopuri măreţe, fiind gata să cucerească lumea; sau către un senator mai timid. „Chiar e un loc neobişnuit”, se gândi el. Aici puteai da peste adevăraţi cruciaţi alături de profitori mizerabili, tot felul de idioţi sau intelectuali, de foşti – nefericiţi – deţinători ai unor înalte poziţii ale puterii. Era singurul mare oraş din Statele Unite

care putea să declare război, să crească taxele federale pe venit sau să reducă beneficiile asigurărilor sociale. Deciziile luate în aceşti câţiva kilometri pătraţi plini de monumente şi de imitaţii caraghioase făceau întregi legiuni de oameni furioşi sau euforici, şi aceste tabere se schimbau în funcţie de cine deţinea la un moment dat controlul asupra guvernului. Şi luptele, răsturnările de situaţie, conspiraţiile concepute şi apoi împlinite astfel încât puterea să rămână în aceleaşi mâini sau să fie recâştigată de alţii – toate acestea consumau şi ultimul strop de energie pe care oameni atât de talentaţi şi de-a dreptul strălucitori îl mai puteau dărui. Acest mozaic de răsturnări şi de eterne schimbări avea prea multe piese detaşabile, care se mişcau frenetic, astfel încât cineva din afară nu avea cum să se apropie şi să înţeleagă cu adevărat ce se petrecea. Era ca o grădiniţă letală fără de sfârşit.

Câteva minute mai târziu, DeHaven urca apăsat treptele largi ale masivei construcţii care adăpostea Biblioteca Congresului din Clădirea Jefferson. Semnă de primire pentru cheile de la uşile securizate şi apoi urcă la etajul doi, îndreptându-se rapid spre camera LJ239. Aici se afla sala de lectură a cărţilor rare şi cele câteva încăperi-seif în care erau păstrate cele mai multe dintre comorile de hârtie ale naţiunii. Printre bogăţiile bibliofile se număra un exemplar original tipărit din *Declaraţia de Independenţă* pe care Părinţii Fondatori o redactaseră la Philadelphia, în timpul marşului către libertate pornit împotriva dominației engleze. „Ce ar gândi ei oare acum despre acest loc?”

Descuie uşile masive de la intrarea în sala de lectură şi le deschise larg, fixându-le ca să nu se închidă la loc. Apoi îndeplini complicata procedură de verificare a cardului electronic care îi permitea să intre în sală. DeHaven era întotdeauna prima persoană care sosea aici, în fiecare zi. Cu toate că îndatoririle sale specifice îl ţineau departe de sala de lectură, DeHaven avea o relaţie simbiotică deplină cu vechile cărţi, lucru care i s-ar fi părut inexplicabil unui amator, dar care era o chestiune imediat înţeleasă de un

bibliofil sau chiar şi de cineva oarecum dependent de carte.

Sala de lectură nu era deschisă la sfârşit de săptămână, ceea ce îi permitea lui DeHaven să se plimbe cu bicicleta, să achiziţioneze cărţi rare pentru colecţia sa personală sau să cânte la pian. Era o abilitate pe care o deprinsese sub îndrumarea atentă a tatălui său, a cărui ambiţie de a deveni pianist se spulberase când îşi dăduse seama că nu era destul de talentat. Din nefericire, nici fiul nu era. Cu toate acestea, chiar şi după moartea tatălui său, DeHaven continuase să cânte pentru propria plăcere. În ciuda unor nemulţumiri generate de codul lor strict de maniere, el îşi ascultase aproape întotdeauna părinţii.

De fapt, doar o singură dată făcuse ceva împotriva dorinţelor lor, însă fusese o abatere gravă. Se căsătorise cu o femeie cu aproape douăzeci de ani mai tânără decât el, o doamnă care era departe de rangul lui sau cel puţin aşa susţinuse mama lui. Atât îl bătuse la cap până când, un an mai târziu, anulase mariajul. Totuşi, nicio mamă nu ar trebui să meargă până acolo încât să-l forţeze pe fiul ei să o părăsească pe femeia iubită, nici să îl ameninţe că îl dezmoşteneşte. Însă mama lui nu ezitase să-i spună că va vinde colecţia de cărţi rare pe care cândva îi promisese că i-o va lăsa lui. Totuşi, el ar fi trebuit să fie capabil să i se împotrivească, să-i spună să nu se mai bage. La asta se gândea acum, dar, desigur, era mult prea târziu. Dacă ar fi avut coloană vertebrală cu ani în urmă...

DeHaven oftă melancolic, în timp ce îşi deschidea nasturii jachetei şi îşi netezea cravata. Era foarte posibil ca acelea să fi fost cele mai fericite douăsprezece luni din viaţa lui. Nu mai întâlnise niciodată până atunci o persoană ca ea, şi era sigur că nici nu va mai întâlni. „Şi totuşi am lăsat-o să-mi scape doar pentru că maică-mea m-a împins s-o fac.” Îi scrisese acelei femei la câţiva ani după aceea şi îşi ceruse iertare cum putuse mai bine. Îi trimisese bani, bijuterii, diverse obiecte exotice din călătoriile lui prin toată lumea, însă nu-i ceruse niciodată să se întoarcă la el. Nu, nu făcuse asta niciodată, dar ar fi trebuit? Ea îi scrisese de câteva ori,

după care scrisorile şi pachetele pe care i le trimitea el i se întorseseră nedesfăcute. După ce mama lui murise, el se gândise să o caute. Însă în final se hotărâse că era prea târziu, într-adevăr, el n-o mai merita.

Inspiră adânc, îşi puse cheile de la uşă în buzunar şi privi atent de jur împrejurul sălii de lectură. Încăperea, în stil georgian, la fel ca grandiosul Independence, avea un efect instantaneu de calmare. Lui DeHaven îi plăceau mai ales abajururile arămii ale lămpilor care se aflau pe fiecare masă. Îşi trecu palma peste una dintre ele, ca o mângâiere plină de afecţiune, iar amintirea pierderii singurei femei care reuşise să-l facă pe de-a-ntregul fericit începu să se estompeze.

DeHaven merse de-a curmezişul sălii şi scoase cardul de securitate, îl flutură în faţa computerului de acces, clătină din cap către camera de supraveghere fixată în perete, deasupra uşii, şi intră. Să vină aici în fiecare dimineaţă devenise un ritual zilnic. Îl ajuta să îşi reîncarce bateriile, să-şi amintească faptul că tot ce conta cu adevărat erau cărţile.

Îşi petrecu ceva timp în venerabila Sală Jefferson, frunzărind un exemplar din scrierile lui Tacitus, un autor latin pe care cel de-al treilea preşedinte al Statelor Unite îl admirase. Apoi folosi una dintre chei ca să intre în camera Lessing J. Rosenwald, unde incunabulele şi codicele donate de Rosenwald, fostul şef al companiei Sears, Roebuck, stăteau alături de alte scrieri pe rafturile de metal, aici spaţiul având o temperatură controlată timp de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile din şapte, cu costuri dintre cele mai mari. Deşi biblioteca funcţiona cu un buget destul de limitat, temperatura constantă de 15,5 grade Celsius şi umiditatea medie de 68 de procente ar fi putut permite ca aceste cărţi rare să supravieţuiască încă vreo câteva sute de ani.

DeHaven ar fi avut nevoie de sume în plus de la bugetul federal care alocase dintotdeauna mai mulţi bani războiului decât unor scopuri paşnice. Cu numai o fracţiune din costul

unei rachete, el ar fi putut să achiziţioneze pe piaţa liberă fiecare lucrare de care biblioteca avea nevoie ca să-şi îmbogăţească colecţia de cărţi rare. Deşi politicienii credeau că armele menţineau siguranţa, de fapt cele care o făceau erau cărţile iar asta dintr-un motiv simplu. Ignoranţa era cauza războaielor, iar oamenii care citeau mult rareori puteau fi ignoranţi. Poate că era o gândire cam simplistă, însă DeHaven chiar credea în ea.

În timp ce privea volumele de pe rafturi, DeHaven se gândea la colecţia lui de cărţi, de-acasă, aflată într-o încăpere-seif, la subsol. Nu era o colecţie mare, însă era mulţumitoare. DeHaven credea că orice om trebuie să colecţioneze ceva; lucrul ăsta te făcea să te simţi mai viu, mai conectat la lume.

După ce verifică vreo câteva cărţi care tocmai sosiseră de la Departamentul de restaurare, urcă scările înapoi către încăperea care dădea în sala de lectură. Aici se păstra o colecţie foarte veche de cărţi medicale americane. Iar la mezanin, chiar deasupra locului unde se afla el acum, era depozitată o colecţie de cărţi pentru copii. Se opri şi îşi puse palma cu drag pe capul unui mic bust de bărbat care stătea pe colţul unei mese de mult timp, nimeni nu-şi mai amintea de când.

La scurt timp după aceea, Jonathan DeHaven se prăbuşi într-un fotoliu, pe moarte. Nu era o moarte uşoară sau lipsită de durere, după cum indicau convulsiile şi ţipetele surde pe care le scotea în timp ce viaţa îi părăsea corpul. În mai puţin de treizeci de secunde, căzu întins pe podea, la o distanţă de numai şase metri de locul unde îl apucase criza. Părea că se holbează la o colecţie de poveşti cu fete îmbrăcate pentru ceai şi purtând pălării.

Muri fără să ştie ce anume îl ucisese. Trupul nu îl trădase; era într-o stare de sănătate perfectă. Nimeni nu îi provocase vreo rană, şi nici vreo otravă nu îi atinsese buzele; de fapt, fusese complet singur.

Şi totuşi, Jonathan DeHaven murise.

La aproximativ 40 de kilometri distanţă, acasă la Roger Seagraves sună telefonul. Era raportul meteorologic: prognoza anunţa soare şi cer senin. Seagraves îşi termină micul dejun, îşi luă geanta şi plecă la lucru, îi plăcea la nebunie să-şi înceapă ziua cu dreptul.

CAPITOLUL 6

Caleb Shaw intră în sala de lectură a bibliotecii de cărţi rare şi se îndreptă spre biroul său de lângă peretele din spate, unde îşi ţinea rucsacul şi casca de biciclist. Se opri o clipă ca să îşi desfacă pantalonii pe care şi-i strânsese în jurul gleznei ca să-i protejeze de lanţul bicicletei, apoi se aşeză pe scaun. Avea o grămadă de treabă în dimineaţa aceea. Cu o zi înainte, un respectat savant american ceruse mai mult de şase sute de volume ca să întocmească o bibliografie complexă, iar treaba lui Caleb, în calitate de cercetător specialist, era să i le aducă. Deja căutase numerele de înregistrare ale cărţilor, iar acum urma solicitanta sarcină de adunare a lor de pe rafturi.

Îşi netezi părul cenuşiu ciufulit şi îşi mai lărgi o idee cureaua. Caleb avea o bicicletă uşoară; în ultimul timp, se simţea inconfortabil din pricină că se îngrăşase, mai ales în jurul taliei. Spera că venind cu bicicleta la serviciu va reuşi să mai slăbească. Evita orice angajare într-o dietă strictă, pentru că îi plăceau la nebunie vinul şi mâncarea copioasă. Caleb se mândrea cu faptul că nu văzuse niciodată interiorul unei săli de gimnastică după ce absolvise liceul.

Se îndreptă către intrarea în camera-seif, arătă cardul de securitate şi apoi împinse uşa. Odată ce intră, Caleb fu oarecum surprins când nu-l văzu pe Jonathan DeHaven când intră. Bărbatul sosea întotdeauna primul, înaintea

oricui altcuiva, iar uşa de la sala de lectură *fusese* descuiată. Totuşi, Caleb se gândi că poate directorul se afla în biroul său sau poate că era în camera-seif.

— Jonathan! strigă el, dar nu primi niciun răspuns.

Se uita la lista pe care o ţinea în mână. Această treabă avea să-i ocupe cu siguranţă întreaga zi, dacă nu cumva chiar mai mult. Luă un cărucior de lângă perete şi se apucă de lucru, trecând metodic prin fiecare încăpere unde se aflau cărţile de care avea nevoie. După o jumătate de oră, se întoarse să ia cea de-a doua listă, când o femeie care îi era colegă intră în sala de lectură.

Schimbară câteva cuvinte, după care el se întoarse în încăperea-seif. Era foarte răcoare înăuntru şi îşi aduse aminte că îşi lăsase, cu o zi înainte, puloverul într-o încăpere de la etajul patru. Tocmai voia să ia liftul şi să urce, când, aruncând o privire spre abdomenul rotunjor, se hotărî că ar fi mai bine să o ia pe scări; şi chiar alergă pe ultimele trepte. Trecu pe lângă colecţia de cărţi medicale, o luă din nou la fugă pe scări şi ajunse la mezanin. Traversă holul către locul în care ştia că îşi lăsase puloverul.

Când zări trupul lui Jonathan DeHaven zăcând pe podea, lui Caleb Shaw i se tăie respiraţia şi, şocat, leşină.

Bărbatul înalt, slab şi musculos ieşi din căsuţă în curtea cimitirului unde lucra ca îngrijitor. Era o grămadă de treabă de făcut, pentru a li se asigura celor morţi un loc bine întreţinut. În mod ironic, el însuşi locuia „oficial” într-un cavou din Cimitirul Naţional Arlington, iar mulţi dintre foştii lui colegi din guvern ar fi fost surprinşi să afle că încă mai era în viaţă. De fapt, el însuşi era surprins că nu murise. Agenţia pentru care lucrase încercase din răsputeri să-l asasineze, nu din alt motiv decât acela că el nu mai voise să ucidă pentru guvern.

Văzu cu coada ochiului mişcările creaturii aflate la colţ şi se asigură că nimeni nu privea dinspre clădirea de apartamente din apropiere. Apoi, cu o mişcare fluidă,

scoase cuţitul de la centura pantalonilor şi se întoarse. Târându-se înainte, ţinti şi aruncă lama. Privi şarpele care se contorsiona, când cuţitul îl nimeri în cap, fixându-l la pământ. Nenorocita jivină fusese cât pe ce să-l muşte de două ori, cu o săptămână în urmă, stând ascuns în iarbă. După ce îl omorî, scoase cuţitul din pământ, îl şterse, şi puse şarpele în containerul de gunoi.

Deşi nu i se întâmpla des să-şi folosească vechile aptitudini, câteodată îi era la îndemână s-o facă. Din fericire totuşi, zilele în care stătea în aşteptare pentru ca o ţintă să intre în raza lui de acţiune erau departe în trecut. Cu toate astea, viaţa lui actuală era influenţată de trecutul său, începând chiar cu numele.

Nu-şi mai folosea vechea identitate, John Carr, de peste treizeci de ani. Era cunoscut de zeci de ani drept Oliver Stone. Îşi schimbase numele pe de-o parte pentru că voia să-i deruteze pe cei din agenţie dacă ar fi vrut să-i dea de urmă, iar pe de altă parte, pentru că era un act de dispreţ la adresa guvernului care era prea puţin onest cu cetăţenii. De câteva zeci de ani păstrase un mic cort în Lafayette Park, aproape de Casa Albă, unde activa ca una dintre consecventele „persoane protestatare”. Pe pancarta de lângă cortul lui scria simplu „Vreau adevărul”. Pentru a-şi atinge scopul, conducea o mică organizaţie neoficială de „câini de pază”, numită Camel Club, care urmărea să oblige guvernul să conştientizeze responsabilităţile pe care le avea faţă de poporul său. Şi era cunoscut ca unul care se gândea la unele teorii ale conspiraţiei din când în când.

Alţi membri ai clubului, Milton Farb, Reuben Rhodes şi Caleb Shaw, nu deţineau putere şi nici influenţă; şi totuşi, ei îşi ţineau urechile şi ochii deschişi. Era remarcabil câte se puteau face dacă cineva era un observator constant şi loial, iar apoi se acţiona pe baza observaţiilor, cu mult curaj şi ingeniozitate.

Se uită la cerul care promitea ca mai târziu să plouă. O boare de vânt îi ciufuli părul alb, care îi cădea până la umeri. Înainte îşi lăsa barba să crească în dezordine până la

piept. Acum se rădea la fiecare câteva zile. Şi părul, şi barba suferiseră modificări, astfel încât să-l ajute să rămână în viaţă în timpul ultimei sale aventuri de la Camel Club.

Stone aruncă nişte buruieni într-un coş, apoi se ocupă de mormântul vechi care constituia locul de odihnă al unui important predicator afro-american care îşi pierduse viaţa luptând pentru libertate. Era ciudat – medita Stone – că cineva trebuia să lupte pentru libertate în cea mai liberă ţară de pe pământ. Privind de jur împrejurul cimitirului Mt. Zion, oprindu-se la mormântul celui care păstorise sclavii către libertate, fu copleşit de admiraţie faţă de remarcabilele persoane care îşi dormeau somnul de veci în acel loc.

În timp ce muncea, asculta ştirile la un radio portabil pe care îl pusese direct pe pământ, alături de el. Crainicul tocmai începuse să vorbească despre moartea a patru legături ale Departamentului de Stat în Irak, India şi Pakistan, în incidente independente unul de celălalt.

„Legături ale Departamentului de Stat?” Stone ştia ce însemna asta. Serviciile operative de informaţii ale Statelor Unite aveau agenţi sub acoperire, iar aceştia fuseseră ucişi. Oficial, acest lucru era ascuns, publicul nu ştia nimic; aşa fusese mereu. Stone era mândru de faptul că se menţinuse la curent cu toate evenimentele geopolitice de la nivel înalt. Pentru munca sa, pe lângă salariu, biserica îi punea la dispoziţie şi trei cotidiene. El decupa multe articole şi le lipea în jurnalul lui. În acelaşi timp, îşi folosea experienţa ca să discearnă care era adevărul ascuns în spatele cuvintelor sucite.

Telefonul său celular sună şi îi tulbură aceste gânduri. Răspunse, ascultă şi nu puse nicio întrebare. Apoi o luă la fugă. Prietenul său Caleb Shaw, membru al Camel Club, era în spital, iar un alt bărbat care lucra la Biblioteca Congresului fusese găsit zăcând mort. În graba lui, Stone uită să mai închidă porţile prin care ţâşnise.

Oricum, morţii înţelegeau fără îndoială că viii aveau prioritate.

CAPITOLUL 7

Caleb Shaw zăcea într-un pat de spital; nu contenea să clatine uşor din cap. În jurul lui erau ceilalţi membri ai Camel Club. Reuben Rhodes avea aproape şaizeci de ani, peste 1,80 şi constituţia unui fotbalist. Părul său negru şi ondulat îi ajungea până la umeri, ochii îi erau melancolici, iar barba încâlcită îl făcea să arate ca un nebun – ceea ce, ocazional, era foarte aproape de adevăr. Milton Farb avea părul lung şi rar, şi o faţă ca de înger, fără riduri, care îl făcea să pară mult mai tânăr decât cei patruzeci şi nouă de ani pe care îi avea.

Reuben era un veteran decorat al Războiului din Vietnam şi fost angajat al Agenţiei de Informaţii a Armatei, şi în prezent lucra ca docher, după ce cariera sa militară deraiase din cauza băuturii, a drogurilor şi a invectivelor la adresa războiului pe care le profera fără pic de discreţie. Urmase o cură de dezalcoolizare, cu ajutorul lui Oliver Stone, care se întâmplase să dea peste el în Cimitirul Naţional Arlington, unde Reuben zăcea, absolut neceremonial, împietrit, sub un arţar.

Milton fusese un copil supradotat, cu nenumărate abilităţi intelectuale. Părinţii săi munceau într-un circ ambulant în care calităţile mentale ale fiului lor erau stimulate în atmosfera aceea bizară a spectacolelor. În ciuda acestui fapt, el făcuse colegiul şi se angajase la Institutul Naţional al Sănătăţii. Totuşi, suferind de tulburări obsesiv-compulsive şi de alte afecţiuni mintale, lumea se prăbuşea adesea în jurul lui. Fusese destituit, iar starea lui mintală era într-o formă atât de proastă, încât un judecător hotărâse ca el să fie dat în grija unei instituţii de specialitate.

Tot Oliver Stone îi venise în ajutor. Pe atunci lucra ca îngrijitor la spitalul psihiatric al cărui pacient era Milton.

Dându-şi seama de remarcabilele abilităţi ale acestuia, printre care se număra o memorie fotografică excelentă, Stone îl trimisese pe jumătate sedat să participe la jocul *Jeopardy!* unde îi învinsese pe toţi concurenţii şi câştigase o mică avere. Ani întregi de consiliere psihiatrică şi de tratament medicamentos îi permiseseră să ducă apoi o viaţă relativ normală. Acum avea o afacere lucrativă: proiecta site-uri web pentru corporaţii.

Stone se sprijini de perete, cu braţele încrucişate în faţă, privindu-şi prietenul care stătea întins pe pat.

Cu două doctorate la activ, unul în domeniul ştiinţelor politice, iar celălalt în literatura secolului al XVIII-lea, Caleb Shaw lucra la Biblioteca Congresului, la secţiunea de cărţi rare, de peste zece ani. Necăsătorit şi fără copii; biblioteca, împreună cu câţiva prieteni, constituia pasiunea vieţii sale.

Caleb trecuse şi el prin vremuri mai grele. Pierduse un frate mai mare în Vietnam, iar părinţii săi muriseră în mod tragic într-un accident de avion, cu peste cincisprezece ani în urmă. Stone îl întâlnise pe Caleb într-un moment în care acesta se afla în culmea disperării, când era pe cale să îşi piardă orice dorinţă de a continua să trăiască. Stone se împrietenise cu el, îl prezentase proprietarului unui magazin de cărţi care avea mare nevoie să-şi angajeze un ajutor, iar Caleb ieşise treptat din starea de depresie datorită dragostei pe care o avea pentru cărţi. „Se pare că am ajuns să colecţionez tot felul de cazuri disperate, gândea Stone despre sine însuşi. Deşi şi eu păream a fi unul dintre ele.” Într-adevăr, le datora prietenilor săi tot atât de mult pe cât aceştia îi datorau lui, dacă nu cumva chiar mai mult. Dar Caleb, Reuben şi Milton nu ar fi putut supravieţui fără el – Stone ştia foarte bine acest lucru. După ani de zile în care fusese implicat în acţiuni distructive, Stone îşi petrecuse ultimii treizeci de ani ai vieţii căutând să-şi răscumpere greşelile. După socoteala lui, încă mai avea de ispăşit.

Stone fu întrerupt din reverie de intrarea lui Alex Ford, un veteran al Serviciilor Secrete, care îi ajutase mult în trecut

şi care fusese numit membru de onoare al clubului, datorită faptelor bune pe care le făcuse.

Ford stătu cam o jumătate de oră şi se simţi uşurat să afle că amicul Caleb se va face bine.

— Ai grijă de tine, Caleb, spuse, şi sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Cum merg lucrurile la WFO? îl întrebă Stone, referindu-se la Biroul Serviciilor din Washington.

— Prea multe lucruri de făcut. Elementele criminale sunt extrem de active.

— Sper că te-ai refăcut complet după ultima noastră aventură.

— N-aş spune despre o posibilă apocalipsă globală că ar fi o aventură. Nu cred că mă voi reface vreodată complet.

După ce Alex Ford plecă, Caleb se întoarse către ceilalţi.

— A fost cu adevărat oribil, spuse el. Pur şi simplu zăcea acolo pe podea.

— Iar tu ai leşinat? întrebă Stone, fixându-şi prietenul cu privirea.

— Cred că da. Ştiu că trecusem de colţ, îmi căutam puloverul. Şi l-am văzut. Doamne, aproape că m-am împiedicat de el. I-am văzut ochii. Mi s-a golit mintea. Am simţit o gheară în piept. Am simţit-o atât de rece... Am crezut că voi face un atac de cord. Şi apoi n-am mai ştiut nimic.

Reuben îi puse o mână pe umăr lui Caleb.

— Oricine ar fi avut aceeaşi reacţie.

Milton începu să turuie:

— Fundaţia Naţională de Psihiatrie anunţă că descoperirea unui cadavru este un eveniment foarte traumatizant, pe locul al doilea ca intensitate dintre toate experienţele prin care i se poate întâmpla unui om să treacă.

Reuben ridică din sprâncene auzind acest comentariu.

— Şi care este pe locul întâi? Să-ţi descoperi partenerul în pat cu o maimuţă, având asupra sa un borcan de sos Cheez Whiz expirat?

— Îl cunoşteai bine pe DeHaven? îl întrebă Stone pe Caleb.

— Da. E cu adevărat tragic. Era într-o formă excelentă. Tocmai îşi făcuse analizele complete la inimă, la Spitalul Hopkins. Dar bănuiesc că oricine poate face un atac de cord.

— Asta a fost? Un atac de cord? se miră Stone.

Caleb nu părea să fie sigur.

— Ce altceva ar fi putut să fie? Poate un atac cerebral?

— Statistic vorbind, probabil că a avut un atac de cord, adăugă Milton. Este principala cauză a aşa-numitelor morţi subite, în această ţară. De fapt, oricare dintre noi poate să păţească asta în orice clipă, şi să moară chiar înainte de a cădea pe podea.

— La dracu', Milton, replică Reuben. Chiar trebuie să fii atât de încurajator?

— Până nu aflăm rezultatele autopsiei, nu putem decât să facem speculaţii, sublinie Stone. Dar nu ai zărit pe nimeni acolo, nu?

Caleb îşi ridică privirea către prietenul său.

— Nu.

— Dar ţi-ai pierdut cunoştinţa destul de repede, aşa că n-ai fi avut timp să observi pe cineva în zonă, la etajul patru.

— Oliver, dar nu poţi să pătrunzi în încăperile-seif fără să ai un card de trecere. Ca să nu mai spun că sunt instalate camere de luat vederi chiar la uşa principală.

Stone părea gânditor.

— Mai întâi, preşedintele Camerei Reprezentanţilor a fost ucis. Iar acum, directorul Departamentului de Cărţi Rare moare în împrejurări misterioase.

Reuben îl privi circumspect.

— Mă îndoiesc că teroriştii şi-au luat drept ţintă pe iubitorii de cărţi, aşa că nu transforma asta într-o altă mare conspiraţie, din cauza căreia destinul omenirii se află într-un echilibru precar. Nu pot să înghit mai mult de-o poveste cu Armagedon pe lună, nu, mulţumesc!

Ochii lui Stone sclipiră.

— Bine, amânăm discuţia asta până când vom avea mai multe date.

— Pot să te duc acasă, Caleb, zise Reuben. Sunt cu motocicleta.

Mândria lui Reuben era motocicleta Indian din 1928, complet recondiţionată, cu un ataş cum rar mai vezi pe partea stângă.

— Nu cred că-s pregătit pentru asta, Reuben. Caleb făcu o pauză, după care adăugă: Ca să fiu sincer, chestia aia mă îngrozeşte.

O asistenţă intră grăbită-în salon, îi luă pacientului tensiunea şi îi băgă lui Caleb, în urechea stângă, un termometru.

— Pot pleca acasă mai repede? o întrebă el.

Ea scoase termometrul şi îl privi.

— Temperatura a urcat aproape până la normal. Şi da, cred că doctorul tocmai scrie biletul de externare.

În timp ce erau întocmite documentele lui Caleb, Stone îl trase deoparte pe Reuben.

— Hai să-l supraveghem o perioadă de timp pe Caleb.

— De ce? Chiar crezi că a păţit ceva?

— Nu vreau să *păţească* ceva.

— Tipul a murit din cauza unei boli coronariene, Oliver. Se întâmplă aşa ceva în fiecare zi.

— Dar probabil că nu şi cuiva care tocmai şi-a făcut analizele la Spitalul Hopkins şi rezultatele sunt bune.

— Da, dar putea să i se spargă un vas de sânge sau putea să cadă şi să i se fisureze craniul. Ai auzit ce a spus Caleb: tipul era absolut singur acolo.

— După câte a putut Caleb să-şi dea seama, aşa e, însă el nu are cum să fie absolut sigur.

— Dar cum rămâne cu camerele de luat vederi şi cardurile de trecere? protestă Reuben.

— Da, sunt demne de luat în seamă, pentru că ele confirmă că Jonathan DeHaven era singur când a murit. Însă ele nu dovedesc că n-a fost omorât.

— Haideee... cine să fi avut ceva cu bibliotecarul? întrebă

Reuben.

— Toţi avem duşmani. Singura diferenţă este că duşmanii unora sunt mai greu de găsit.

CAPITOLUL 8

— Cum funcţionează? zise Leo Richter în căştile telefonului, după ce bătuse nişte numere apăsând puternic pe taste.

Se afla în maşina sa, în faţa unui bancomat din Beverly Hills. Într-o dubă parcată dincolo de stradă, Tony Wallace, până nu demult un vânzător necinstit într-un butic, se uita la un ecran de video aflat în faţa lui.

— Minunat! Am prins o imagine perfectă a degetelor tale introducând PIN-ul şi am şi o imagine de aproape cu faţa cardului în timp ce e introdus în aparat. Dacă mărim imaginea şi o îngheţăm, pot să citesc toate datele de pe el.

Cu o noapte înainte, demontaseră o cutie metalică conţinând broşuri ale băncii, situată alături de un bancomat, şi o înlocuiseră cu una făcută de Tony. Cu ceva timp în urmă furaseră o asemenea cutie de lângă un alt bancomat, iar Tony construise una identică în garajul casei închiriate în care Annabelle le permisese să stea. În interiorul cutiei false pentru broşuri, Tony plasase o cameră video fără fir, alimentată de o baterie, orientată către tastatura şi slotul cardului pentru bancomat. Camera trimitea fotografiile la o distanţă de până la o sută de metri, unde îşi parcaseră dubiţa.

Ca rezervă, mai plasaseră un cititor de carduri, pe care Tony îl construise după modelul slotului cardului de bancomat. Era o replică perfectă, astfel încât nici chiar Annabelle nu-i putuse găsi un cusur. Acest dispozitiv

captura toate numerele de pe card, inclusiv codul de verificare încorporat în banda magnetică, şi o trimitea unui receptor fără fir, aflat în dubiţă.

Annabelle se afla lângă Tony. În faţa ei stătea Freddy Driscoll, cel care vânduse Rolexuri şi produse Gucci contrafăcute în Santa Monica, până când li se alăturase lui Leo şi lui Annabelle. Freddy era şi el înarmat cu o cameră video, orientată spre exterior, prin geamul fumuriu lateral al dubei.

— Văd limpede maşinile care trec pe acolo şi numerele lor de înmatriculare, raportă el.

— OK, Leo, spuse Annabelle în căşti. Pleacă de-acolo şi lasă banii adevăraţi să curgă.

— Ştii, zise Tony, n-avem nevoie şi de camera aia de la bancomat pentru că avem deja cititorul de card. E în plus.

— Uneori transmisia de la cititor nu e clară, zise Annabelle, uitându-se pe monitorul din faţa ei. Iar dacă îţi lipseşte un număr, cardul este inutilizabil. În plus, camera ne dă informaţii pe care cititorul nu ni le dă. Facem asta o singură dată. Nu ne permitem să facem vreo greşeală.

După două zile, se aflau în dubă în timp ce camera şi cititorul captau informaţii privind cardurile de debit şi de credit. Annabelle cupla informaţiile obţinute privind numerele de înmatriculare şi marca maşinilor care treceau pe aleea din faţa bancomatului. Apoi le încărca pe toate pe un laptop, într-o foaie de date. După care le ordona, după priorităţi. Spuse:

— Bugatti Veyron, Saleen, Pagani, Koenigsegg, Maybach, Porshe Carrera GT şi Mercedes SLR McLaren primesc cinci stele.

Leo glumi:

— Dar Saturn, Kia şi Yugo?

La capătul a două zile, se regrupară în casa închiriată.

— Suntem pentru calitate, nu cantitate, spuse Annabelle. Treizeci de carduri. Asta e tot ce ne trebuie.

Leo parcurse foaia de date.

— Perfect, pentru că avem douăzeci şi unu de vehicule

de cinci de stele şi nouă de patru stele şi toate se potrivesc cu numerele lor de card.

— Doar în L.A. se poate întâmpla să existe două Bugatti Veyron care să meargă la acelaşi bancomat, comentă Tony. O mie de cai-putere, viteză de top de patru sute şi benzină care costă mai bine un dolar litrul. Vreau să spun, de unde naiba are cineva atâţia bani?

— Fac acelaşi lucru pe care-l facem şi noi: fură de la alţii, zise Leo. Doar că în cazul lor, din motive obscure, legea spune că ei o fac legal.

— M-am luptat cu legea, dar legea a câştigat, murmură Tony. Se uita la Annabelle şi la Leo. Voi aţi păţit-o vreodată?

Leg începu să vânture un pachet de cărţi de joc.

— Chiar e un tip haios, nu-i aşa?

— Hei, cum de s-a întâmplat să le luaţi şi numărul de înmatriculare? întrebă Tony.

— Nu ştii niciodată când se întâmplă să îţi pice în mână, răspunse vag Annabelle.

Ea îl privi pe Freddy, care se ocupa de nişte dispozitive pe care le întinsese pe o masă mare, în camera alăturată. Printre ele se afla un morman de carduri de credit în alb şi o imprimantă termică.

— Ai tot ce îţi trebuie? îl întrebă ea.

El confirmă dând din cap, trecându-şi cu satisfacţie privirea peste toate obiectele de pe masă, apoi petrecându-şi degetele prin părul ca de bumbac.

— Annabelle, tu ai organizat o operaţiune clasa întâi!

În trei zile, Freddy fabrică treizeci de carduri false, cu grafica lor colorată, cu benzi magnetice pentru verificarea codului, pe verso, şi conţinând numele victimelor, precum şi numărul de cont, incrustate pe faţa lor. Ultima tuşă o constituia hologramа, o măsură de securitate pe care băncile o foloseau încă de la începutul anilor 1980. Singura diferenţă era că hologramа reală era încorporată în card, pe când cea falsificată era imprimată pe suprafaţa cardului, lucru pe care un bancomat nu era capabil să-l distingă.

— Poţi să cumperi pe internet toate numerele de carduri

de credite de care ai nevoie, remarcă Tony. Acolo se află adevăraţi profesionişti.

Annabelle replică:

— Şi îţi garantez că niciunul dintre aceste carduri „rapide” nu-i aparţine unui proprietar de Bugatti altfel decât din întâmplare...

Leo se opri din amestecarea cărţilor de joc şi îşi aprinse o ţigară.

— Probabil că a fost un profesionist, băiete, care ţi-a spus asta ca să nu faci pe isteţul şi să intri în competiţie cu el. Să evaluezi corect victima este regula numărul 1 pentru un începător.

Tony spuse:

— La dracu’! Să fi fost eu într-atât de prost?

— Da, ai fost, spuse Annabelle. Bun, iată care-i planul. Se aşează pe braţul unui fotoliu. Am închiriat maşini pentru noi toţi, sub nume false. Voi trei veţi lua câte opt carduri, iar eu voi lua şase şi asta înseamnă că am distribuit cele treizeci de carduri. Veţi merge fiecare la câte patruzeci de bancomate din zona metropolitană şi veţi face câte două tranzacţii la fiecare. Veţi alterna cardurile pe care le veţi folosi la bancomate. Astfel încât la final fiecare cont va fi fost accesat de zece ori. Am lista cu bancomatele. Am multiplicat-o, o să primiţi fiecare câte una. Am ales bancomatele cu acces direct din maşină, şi sunt aproape unul de celălalt. Ne vom deghiza, din cauza camerelor de luat vederi de la bancomate. Am haine pentru fiecare.

— Dar există nişte sume-limită pe care le poţi scoate într-o zi dintr-un cont, zise Freddy. Tocmai ca măsură de protecţie împotriva cardurilor furate.

Annabelle spuse:

— În privinţa conturilor din care vom scoate noi, e cert că limita e foarte ridicată. Oamenilor care conduc maşini de şapte sute de mii de dolari nu le-ar plăcea ca la bancomat să li se impună o limită de trei sute de dolari. Contactele mele din bănci mi-au spus că suma care poate fi extrasă este de până la două mii cinci sute de dolari. Dar mai mult

decât atât, cardurile contrafăcute ne dau acces la toate conturile, cecurile şi economiile victimelor. Dacă facem o depunere mai mare din contul de economii în cel curent, astfel încât să acopere suma pe care o scoatem, atunci pentru memoria bancomatului va însemna un plus şi va ridica limita sumei extrase din bancomat, oricare ar fi aceasta.

— Deci, dacă facem o depunere de... să zicem cinci mii de dolari, din contul de economii în cel curent şi scoatem patru mii, această tranzacţie nu va fi niciodată înregistrată ca o extragere netă din contul curent, adăugă Leo.

— Da.

— Sigur e aşa? întrebă Tony.

— Am făcut luna trecută o testare, la zece dintre cele mai importante bănci, şi a mers de fiecare dată. Există o scăpare a software-ului asupra căreia ei nu s-au oprit încă. Până când o vor face, noi putem realiza încasări foarte drăguţe.

Leo zâmbi şi începu din nou să amestece cărţile de joc.

— După lovitura pe care o vom da noi, fii sigur că se vor opri să studieze chestia asta.

— De ce n-am face câte opt tranzacţii la fiecare bancomat, câte una pentru fiecare card? sugeră Tony. În felul acesta nu ar fi nevoie să dăm lovitura la atât de multe bănci.

— Pentru că ar fi destul de ciudat ca tu să operezi pe opt carduri, în timp ce oamenii aşteaptă la coadă, după tine, zise Annabelle pe un ton care arăta nerăbdare. Cu două carduri, poate să pară că a fost ceva în neregulă şi eşti nevoit să mai introduci încă o dată cardul.

— Ah, tineretul infractor, atât de superficial şi de neştiutor, mormăi Leo.

Annabelle le dădu tuturor câte o agendă cu inele.

— Găsiţi în ele PIN-ul fiecărui card şi suma exactă pe care trebuie să o transferaţi la fiecare bancomat din depozite şi apoi să o extrageri din fiecare cont. După ce terminăm, agendele trebuie arse. Se ridică, se duse către dulap şi îi

aruncă fiecăruia dintre ei câte o geantă cilindrică. Hainele voastre sunt aici. După aceea, folosiţi geanta la căratul banilor. Se aşează din nou jos. Aveţi zece minute pentru fiecare bancă. Vom menţine contactul permanent între noi. Dacă ceva pare ciudat într-un loc, îl săriţi şi vă duceţi la următorul.

Freddy se uită la suma de dolari înscrisă în agenda sa.

— Dar dacă oamenii nu au în cont sumele necesare să fie acoperite depozitele? Vreau să spun, chiar şi oamenii bogaţi au perioade în care ajung la fundul sacului.

— Au bani gheaţă. Am verificat asta deja, zise Annabelle.

— Cum? întrebă Tony.

— Am sunat la băncile lor, am spus că sunt agent comercial şi am întrebat dacă economiile lor acoperă o achiziţie de 50 000 de dolari.

— Şi ţi-au spus?

— Întotdeauna îţi spun, băiete, zise Leo. Trebuie doar să ştii cum să întrebi. Annabelle continuă: Iar în ultimele două zile am vizitat casele fiecăreia dintre victime. După mine, fiecare casă valorează cel puţin cinci milioane. La una dintre case erau două Saleen. Aşa că dolarii vor fi acolo.

— Le-ai vizitat casele? se miră Tony.

— Aşa cum spunea doamna, plăcuţele de înmatriculare erau la îndemână, remarcă Leo.

— Totalul va fi de nouă sute de mii, o medie de treizeci de mii pentru un card, adăugă Annabelle. Băncile unde dăm lovitura îşi fac socotelile privind bancomatele lor din douăsprezece în douăsprezece ore. Noi vom fi terminat cu mult înainte ca acest lucru să se întâmple, îl privi pe Tony. Iar în cazul în care totuşi vreunul dintre noi e nevoit să scoată o sumă mai mică, la următorul va dubla ceea ce a ratat înainte.

— Hei, exclamă Tony pe un ton de om jignit, trecându-şi degetele prin părul său atent aranjat. Asta e chiar distractiv.

— E distractiv doar dacă nu vei fi prins, preciză Annabelle.

— Deci vi s-a întâmplat să fiţi prinşi? întrebă din nou Tony.

Ca răspuns, Annabelle zise:

— Ce-ar fi să te apuci să citeşti ce scrie în agendă? Aşa, n-o să faci nicio greşeală.

— E vorba doar de nişte bancomate. O să fie totul bine.

— Nu era o întrebare, mai zise ea, pe un ton înţepat, apoi ieşi din cameră.

— Ai auzit ce-a spus, băiete, spuse Leo, neîncercând mai deloc să-şi ascundă un rânjet de satisfacţie.

Tony mormăi ceva în barbă şi părăsi încăperea.

— Ştie să ţină lucrurile sub control, nu? remarcă Freddy.

— Ai fi vrut să lucrezi cu cineva care nu poate asta? replică Leo.

— Cine e, de fapt?

— Annabelle, răspunse Leo.

— Asta ştiu, dar care e numele celălalt? Sunt surprins că nu ni s-au întretăiat niciodată paşii până acum. Lumea escrocilor de înaltă clasă e destul de mică.

— Dacă ar fi vrut ca tu să ştii asta, ţi-ar fi spus chiar ea.

Freddy insistă:

— Hai, Leo, voi ştiţi totul despre noi. Şi am făcut câteva cercetări. N-au dus nicăieri.

Leo se gândi o clipă, apoi spuse încet:

— Bine, dar trebuie să juri că vei lua cu tine în mormânt ceea ce îţi voi spune. Iar dacă îi spui ei că ţi-am zis, voi nega, iar după aia te voi omorî. Vorbesc foarte serios.

Se opri, iar Freddy jură.

— Numele ei este Annabelle Conroy, spuse Leo.

— Paddy Conroy? întrebă Freddy imediat. Da, de *el* am auzit. Presupun că au legătură unul cu celălalt.

Leo aprobă din cap şi spuse tot încet:

— E fata lui. Dar ăsta e un secret foarte bine păstrat. Multă lume nici nu ştie că Paddy a avut un copil. Uneori a lăsat-o pe Annabelle să treacă drept soţia lui. Destul de ciudat, dar ştii că aşa era Paddy.

— N-am avut niciodată plăcerea să lucrez cu tipul ăsta,

adăugă Freddy.

— Mda... eu am avut *plăcerea* să lucrez cu bătrânul Paddy Conroy. A fost unul dintre cei mai buni escroci din generaţia lui. Şi unul dintre cei mai detestabili.

Leo privi în direcţia în care Annabelle şi Tony o luaseră ca să iasă din cameră, iar vocea lui deveni şi mai şoptită.

— Ai văzut cicatricea pe care o are sub ochiul stâng? Bătrânul i-a făcut-o. A căpătat-o pentru că a dat-o în bară în timp ce încercau să trişeze la ruletă într-un cazinou din Las Vegas. Avea cincisprezece ani, dar arăta de douăzeci şi unu. L-a costat pe bătrân trei miare. Iar ea a plătit cu vârf şi îndesat pentru asta. Şi n-a fost singura dată. Pot să-ţi spun asta cu siguranţă.

— La dracu', zise Freddy. Să-i facă asta propriei fiice?

Leo aprobă din cap.

— Annabelle nu vorbeşte niciodată despre lucruri de-astea. Eu am aflat din altă sursă.

— Aşa, şi după aia tot ai mai lucrat cu ei.

— Daaa... cu Paddy şi cu nevastă-sa, Tammy. Învârteam nişte afaceri bune pe vremea aia. Paddy m-a învăţat jocul ăla cu trei cărţi. Dar Annabelle este o escroacă mai bună decât bătrânul. Mai bună decât te-ai putea gândi vreodată că poate să existe.

— Cum aşa? întrebă Freddy.

— Pentru, că ea are o calitate pe care Paddy n-a avut-o niciodată. Joacă foarte corect A moştenit asta de la mama ei. Tammy Conroy era o tipă corectă, cel puţin pentru o escroacă.

— Corectitudine? Stranie calitate pentru nişte oameni ca ei, remarcă Freddy.

— Paddy îşi conducea oamenii făcându-se temut. Fata lui o face didactic şi cu competenţă. Şi nu te va înşela vreodată. Nici nu mai ţin minte de câte ori Paddy a dat peste cap oraşul cu forţa. De-aia a şi sfârşit prin a lucra singur. Nimeni nu mai voia să intre în cârdăşie cu el. Dumnezeule, chiar şi Tammy l-a părăsit până la urmă, aşa am auzit.

Freddy tăcu o vreme, lăsând impresia că se gândeşte la toate câte le auzise.

— Şi escrocheria de anvergură în ce constă?

Leo clătină din cap.

— E treaba ei. Eu doar lucrez pentru ea.

Freddy şi Leo se îndreptară spre bucătărie, să bea o cafea, când Tony dădea târcoale pe la uşă. Îşi lăsase agenda în cameră şi se întorsese să o ia, la timp ca să audă întreaga conversaţie. Zâmbi. Tony adora să ştie lucruri despre care celorlalţi nu le dădea prin cap cum că el le-ar şti.

CAPITOLUL 9

Frauda a fost de 910 000 de dolari, pentru că Tony, la unul dintre bancomate, s-a lăcomit.

— Ce tranzacţie putea să facă bietul nenorocit, dintr-un Pagani? zise el cu un aer de superioritate.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva, spuse ferm Annabelle, în timp ce îşi luau micul dejun cu toţii, într-o altă casă închiriată, aflată la vreo opt kilometri depărtare de cea dintâi, pe care o părăsiseră după ce făcuseră curăţenie pentru cazul în care poliţia ar fi făcut vreo vizită.

Toate maşinile închiriate pe care le folosiseră ca să fure banii cu ajutorul celor treizeci de carduri fuseseră returnate la firma Herz. Hainele pe care le îmbrăcaseră ca să se deghizeze se aflau acum în câteva tomberoane din diverse locuri din oraş. Banii erau în patru seifuri diferite, închiriate de Annabelle. Filmul şi fişierele de pe computer fuseseră şterse, iar agendele – distruse.

— Ce mai contează un plus de zece miare? se plânse Tony. Cerule, puteam să le luăm cu mult mai mult decât le-

am luat.

Annabelle îi puse un deget în piept şi îl împinse cu putere.

— Aici nu e vorba de bani. Când eu fac un plan, voi îl urmaţi întocmai. Altfel, nu puteţi fi de încredere. Iar dacă nu sunteţi de încredere, nu puteţi lucra cu mine. Nu mă face să îmi pară rău că te-am adus aici, Tony. Îl ţintui cu privirea, după care se întoarse către ceilalţi. Bun, să trecem la a doua treabă pe care o avem de făcut.

Apoi se uită din nou la Tony.

— De data asta va fi o escrocherie care presupune o confruntare faţă-n faţă. Dacă nu urmaţi instrucţiunile şi nu jucaţi întocmai rolul, o să vă prăjiţi, pentru că marja de eroare e zero.

Tony se rezemă de spătarul scaunului. Nu mai arăta atât de entuziasmat ca mai devreme.

Ea continuă:

— Ştii ceva, Tony? Nu există o satisfacţie mai mare decât să-ţi priveşti victima în ochi, să vezi de ce e în stare şi de ce eşti şi tu în stare.

— Sunt gata.

— Eşti sigur? Pentru că dacă e vreo problemă, trebuie să ştiu chiar acum.

El se uită nervos la ceilalţi.

— Nu am nicio prolemă.

— OK. Atunci ne vom îndrepta spre San Francisco.

— Ce e acolo? întrebă Freddy.

— Poştaşul, răspunse Annabelle.

Făcură drumul în două maşini şi le luă cam şase ore. Leo şi Annabelle – într-o maşină, Tony şi Freddy – în cealaltă. Închiriaseră pentru două săptămâni o casă cu mai multe apartamente, la periferia oraşului, cu vedere parţială spre Golden Gate. În următoarele patru zile, supravegheară cu rândul un complex de birouri dintr-o elegantă suburbie a oraşului. Urmăriră ridicarea corespondenţei din cutiile de lângă uşa de la intrare, care erau pline până la refuz mai

mereu, şi coletele poştale depozitate lângă containerele burduşite. În fiecare din aceste patru zile, poştaşul venise într-un interval de un sfert de oră, între cinci şi cinci şi un sfert.

În cea de-a cincea zi, la patru şi jumătate fix, Leo, deghizat în poştaş, opri lângă cutia poştală. Se afla într-un camion poştal, pe care Annabelle îl procurase de la una dintre cunoştinţele sale, aflate la o distanţă de o oră de mers cu maşina spre sud. Domnul respectiv furniza orice fel de vehicule, de la maşini blindate şi până la ambulanţe, pentru scopuri oricât de puţin oneste. Dintr-un automobil parcat peste drum de cutia poştală, Annabelle îl urmărea pe Leo cum se apropia cu camionul de cutie. Tony şi Freddy erau plasaţi la intrarea în complex. Ei trebuiau să-l alerteze pe Leo, prin căşti, în cazul în care poştaşul adevărat ar fi apărut mai devreme. Leo trebuia să ia doar corespondenţa aflată lângă cutia poştală, deoarece nu avea cheie să descuie cutia. Ar fi putut cu uşurinţă s-o spargă, însă Annabelle îi interzisese asta, deoarece exista riscul să fie văzut de cineva.

— Ce se află lângă cutia poştală e de ajuns, spuse ea.

În timp ce Leo încărca în camion corespondenţa, auzi în căşti vocea lui Annabelle:

— Vezi că o tipă care pare a fi secretară aleargă spre tine cu un teanc de scrisori.

— Recepţionat, zise Leo liniştit.

Se întoarse şi, în faţa lui, apăru o femeie care se arătă mirată.

— A! Dar unde-i Charlie?

Charlie, adevăratul poştaş, era înalt şi arăta bine.

— Eu sunt ajutorul lui, pentru că este extrem de multă corespondenţă de ridicat, zise Leo politicos. De-asta am şi venit mai devreme. Se uită spre teancul de scrisori din mâna ei şi îi întinse sacul poştal. Puteţi să le aruncaţi direct aici.

— Mulţumesc. Ordinele de plată chiar trebuie să plece la noapte. Asta conţin plicurile.

— Adevărat? Păi atunci voi avea foarte mare grijă de ele.

Îi zâmbi, după care se întoarse să încarce sacii, iar femeia plecă spre birou.

Odată ajunşi acasă, scotociră cu toţii repede prin grămada de scrisori, sortându-le pe cele folositoare de cele care nu erau relevante. Annabelle îl puse pe Tony să le ducă jos, la cutia poştală, pe cele care nu le erau de niciun folos. Celelalte fură studiate cu atenţie de către Annabelle şi Freddy.

Când se întoarse, Tony zise:

— Aţi luat o mulţime de ordine de plată, băieţi. La ce sunt bune?

— Ordinele de plată şi cecurile transmisibile prin poştă nu ne prea folosesc, zise Freddy cu încrederea expertului. Au un mijloc de siguranţă pe bază de laser, care împiedică schimbarea numerelor, aşa încât sumele în dolari nu pot să fie modificate.

— N-are niciun sens, nu pricep, zise Leo. Astea-s cecuri emise către persoane pe care ei *le cunosc*.

Freddy luă un cec.

— De fapt, asta *este* ce ne trebuie nouă: un cec de refinanţare.

— Dar sunt trimise către oameni complet necunoscuţi, spuse Tony.

— De-asta n-are sens, băiete, zise Leo. Pui chestii de securitate pe cecuri trimise unor oameni care lucrează pentru tine sau cu care faci afaceri. Şi nu asiguri cecurile care merg către oameni necunoscuţi.

Annabelle adăugă:

— Am ales complexul acesta de birouri pentru că adăposteşte sediile regionale a o sută de companii. Mii de cecuri pleacă zilnic de aici, iar conturile acestea sunt alimentate cu bani.

Cinci ore mai târziu, Freddy adunase optzeci de cecuri.

— Astea-s destul de curate. Nu există semne artificiale, benzi de avertizare sau de detectare.

Duse cecurile în micul atelier pe care îl improvizaseră într-una din camere. Ajutat de ceilalţi, lipi scotch pe rândul de semnătură, pe faţa şi pe spatele fiecărui cec, apoi le aşezară într-o tavă mare şi turnară peste ele dizolvant pentru lac de unghii, care şterse rapid tot ce era scris pe ele. După ce îndepărtară banda de scotch de pe semnături, ce obţinuseră era un teanc de optzeci de cecuri în alb, semnate de directorii executivi şi financiari ai companiilor.

— Odată, un tip m-a păcălit cu un cec, zise Leo.

— Şi ce-ai făcut? întrebă Tony.

— L-am urmărit până când l-am distrus, nenorocitul! Era un amator, o făcea mai ales ca să dea tunuri, dar tot mă sâcâia gândul. Aşa că am făcut o schimbare de adresă în contul lui şi i-am deturnat toate facturile, iar tipul a sfârşit prin a fi asaltat de creditori timp de câţiva ani. Ce vreau să spun cu asta este că o asemenea treabă trebuie lăsată în seama profesioniştilor. Leo ridică din umeri. Cerule, aş fi putut să-l fac de bani mult timp, să-mi asum identitatea lui şi tot ce îi aparţinea.

— Şi de ce n-ai făcut-o? întrebă Tony.

— Pentru că nu m-a lăsat inima, mormăi Leo.

— După ce uscăm toate cecurile, o să le punem din nou numerele de tranzit ale Rezervei Federale, zise Freddy.

— Ce înseamnă asta? zise Tony.

— Eşti sigur că eşti escroc? îl întrebă Leo pe un ton amuzat.

— Uneltele mele sunt computerul şi internetul, nu lacul de unghii! exclamă Tony. Eu sunt un escroc al secolului XXI. Nu umblu cu hârţoage.

— Bravo ţie, îi zise Leo.

Annabelle ridică unul dintre cecuri.

— Ăsta este numărul de tranzit al Rezervei Federale, spuse, arătând primele două cifre dintr-un şir, şi se află jos, pe cec. Asta îi indică băncii faptul că cecul a fost depus la biroul la care trebuie. Birourile din New York au indicativul zero-doi. Pentru San Francisco e unu-doi. O companie cu sediul în New York care foloseşte cecuri emise de o bancă

din New York are de obicei pe cecuri numărul de tranzit al New Yorkului, de exemplu. Cum noi vom încasa cecurile aici, Freddy va trebui să pună numărul de tranzit al New Yorkului pe toate cecurile. În acest fel, companiilor le va lua mai mult timp să primească înapoi documentul şi să-şi dea seama că cecul a fost falsificat. Şi, mai important, toate sunt companii mari şi îşi ţin registrele contabile prin metode de management de zero lichidităţi. Aşa că lucrurile stau foarte bine, pentru că un cec falsificat implicat într-o tranzacţie nu va fi descoperit până când nu se primesc documentele de încheiere a lunii. Azi suntem în cinci; asta înseamnă că avem la dispoziţie cam o lună până când ei îşi vor da seama că e ceva în neregulă. Până atunci, noi vom fi departe.

— Dar dacă funcţionarul băncii se uită la cec şi vede că numărul de tranzit e greşit? întrebă Tony.

— Cred că nu te-ai uitat niciodată la emisiunea aia TV, nu-i aşa? spuse Leo. Aia în care reporteri de investigaţie dau buzna într-o bancă având un cec pe care e scris de-a curmezişul: „Nu mă plăti, sunt un cec falsificat, cretinul dracului!” Iar cretinul dracului îl plăteşte totuşi.

— N-am auzit în viaţa mea, interveni Annabelle, ca un funcţionar de bancă să detecteze un număr de tranzit falsificat pe un cec. În afară de situaţia în care îi oferi funcţionarului un motiv pentru care să aibă suspiciuni, altminteri nu se întâmplă nimic.

După ce se uscară cecurile, Freddy le scană pe un laptop. Şase ore mai târziu, avea pe masă un teanc de optzeci de cecuri, totalizând 2,1 milioane de dolari.

Annabelle îşi trecu degetele peste partea perforată a unuia dintre cecuri, un indicator obişnuit al faptului că cecul era autentic, chit că sumele de plată şi destinatarii acestora nu. Aruncă o privire şi la celelalte.

— Acum urmează partea umană a escrocheriei. Plasarea cecurilor, falsificate.

— Partea mea preferată, zise Leo cu entuziasm, în timp ce îşi termina de mâncat sandviciul cu şuncă. Apoi luă o

duşcă zdravănă de bere.

CAPITOLUL 10

Hotărâră ca Annabelle şi Leo să plaseze prima serie de cecuri falsificate, în timp ce Tony îl urmărea pe Leo ca să vadă cum se face acest lucru. Annabelle, Tony şi Leo aveau câte o serie completă de cărţi de identitate pregătite de Freddy. Cele trei seturi de documente se potriveau cu numele destinatarului plăţii sau conţineau date care arătau că acesta muncise pentru compania care emisese cecul. Annabelle îi instruise pe Leo şi pe Tony să aibă asupra lor un singur act de identitate o dată. În caz că intervenea ceva neprevăzut, ar fi fost greu să iasă basma curată dacă aveau asupra lor încă opt identităţi distincte.

Un număr de cecuri fusese făcut pentru persoane particulare, şi niciunul nu valora mai mult de zece mii de dolari, altminteri ar fi necesitat o notificare a Fiscului. Obstacolul era acela că nicio bancă nu ar fi dat bani gheaţă pe baza unui cec emis de o companie. Întreaga sumă ar fi trebuit să fie plasată într-un depozit. Din acest motiv, Annabelle făcuse depozite din care scotea sau în care depunea bani, astfel încât să existe un istoric al contului. Ştia foarte bine că băncile obişnuiau să devină suspicioase când conturi proaspăt înfiinţate începeau dintr-odată să arunce în stânga şi-n dreapta cu plăţi în lichidităţi – asta mirosea a spălare de bani.

Timp de două zile, Annabelle şi Leo îl chestionară amănunţit pe Tony în legătură cu toate obstacolele care ar fi putut apărea, jucând roluri de funcţionari de bancă, de manageri, de gărzi de securitate sau de clienţi ai băncii. Tony era un elev silitor, iar la capătul celor două zile,

hotărâră că era gata să facă primii paşi ca plasator de cecuri falsificate, asta după ce îl puseseră pe Leo să-l urmărească ca să vadă cum procedează în situaţii reale.

În primele zece cazuri totul mersese strună. La prima bancă, Annabelle purtă o pălărie roşie, la cea de a doua era blondă, iar la a treia – brunetă. În fundul dubei amenajaseră o cabină de machiaj, cu o masă plină de farduri şi cu oglindă. După câteva plasări de cecuri, ea şi Leo săreau în dubiţă şi îşi schimbau înfăţişarea, în drum spre următoarea bancă. Uneori, ea purta ochelari, alteori – o eşarfă pe cap, în alte locuri purta pantaloni, tricou şi şapcă. Cu ajutorul machiajului, al îmbrăcăminţii şi al coafurii, ea îşi putea schimba semnificativ înfăţişarea şi vârsta. Purta pantofi fără toc, la înălţimea ei de 1,74 era mai puţin remarcată, decât dacă s-ar fi cocoţat pe tocuri. Şi, deşi niciodată nu privea spre cameră, Annabelle era conştientă că ea se afla acolo.

Leo era, în schimb, ba om de afaceri, ba reprezentantul unei companii, ba pensionar, ba avocat sau multe altele.

Felul în care Annabelle li se adresa funcţionarilor băncii era calm, fără nicio urmă de teamă. Ea îi făcea pe aceştia să se simtă în largul lor, pentru că începea să vorbească despre părul şi hainele celui pe care îl avea în faţa sa, ori despre cât de mult îi plăcea frumosul oraş cu ieşire la golf, în ciuda vremii întunecate.

În cazul a unsprezece funcţionari se confesase spunându-le că:

— Am această afacere de consultanţă de patru ani, iar asta este cea mai mare plată pe care am avut-o vreodată. Am muncit din greu pentru ea.

— Felicitări, îi spusese o funcţionară, în timp ce efectua tranzacţia. Patruzeci de mii de dolari chiar *este* o sumă importantă.

Femeia părea că se uită cu mare atenţie la fila de cec, la actele de identitate şi la documentele firmei.

Annabelle observă că femeia nu purta verighetă, însă se vedea că purtase recent, deoarece pielea era mai deschisă la culoare acolo unde – posibil – fusese inelul.

— Fostul meu soţ m-a părăsit pentru o individă mai tânără şi a golit şi conturile noastre, zise cu glas amar Annabelle. A trebuit să-mi refac întreaga viaţă. N-a fost uşor. Însă nu am vrut să-i dau satisfacţie, înţelegeţi? O să pierd pensia alimentară pentru că am câştigat atât de mult. Dar aşa, el n-o să-mi mai controleze viaţa.

Atitudinea femeii se schimbă şi şopti suspinând:

— Ştiu *exact* ce înseamnă asta, şi încheie tranzacţia. După doisprezece ani de căsnicie, soţul meu a hotărât să mă lase pentru o ţipă din modelling.

— Ar fi fost bine să le putem da o pastilă ca să-i facă să se comporte corect, nu?

— Ohooo… Aş vrea să-i dau fostului meu soţ o pastilă, da. Însă una de *cianură,* zise funcţionara.

Annabelle aruncă o privire la documentele de pe tejghea şi spuse firesc:

— Presupun că nu o să am imediat acces la sumă, nu-i aşa? Întreb doar pentru că am de plătit furnizorii. Aş fi vrut eu să pot păstra întreaga sumă, dar profitul meu va fi de doar zece procente, iar asta dacă am noroc.

Funcţionara ezită.

— În mod normal, o asemenea sumă e verificată. O privi pe Annabelle, zâmbi, apoi îşi aruncă din nou ochii pe ecranul computerului. Însă sunt destui bani în cont ca să acopere cecul. Şi nu va fi nicio problemă cu contul companiei dumneavoastră. Aşa că voi face ca suma să fie disponibilă imediat.

— Nemaipomenit! Vă rămân îndatorată!

— Noi, femeile, trebuie să ne ajutăm.

— Da, trebuie, zise Annabelle, apoi se întoarse şi se îndreptă spre ieşire, ţinând în mână hârtia care arăta că aşa-zisa ei „companie” era cu patruzeci de mii de dolari mai bogată.

În tot acest timp, Leo umbla să-şi plaseze propriile cecuri, fără să petreacă niciodată mai mult de zece minute la o bancă. În cazul lui, viteza era cheia, ştia asta. Viteză, dar şi

atenţie maximă. Metoda lui era să spună o glumă, de obicei pe seama lui, ca să spargă gheaţa în relaţia cu funcţionarul.

— Aş fi vrut eu ca toţi banii ăştia să meargă în contul companiei mele, îi spusese el unui funcţionar în faţa căruia se prezentase în calitate de reprezentant de companie. Astfel, mi-aş fi putut asigura o rentă. Există vreun loc în oraşul ăsta care să nu îţi ceară să ai un copil ca să-ţi acorde un credit pentru un apartament cu două camere?

— Din câte ştiu eu, nu, spuse funcţionarul cu simpatie.

Leo continuă:

— Vreau să spun, nu am nici măcar un apartament cu două camere. Tot ce am e o garsonieră, cu o canapea extensibilă.

— Sunteţi norocos. La cât câştig eu la bancă, încă locuiesc cu părinţii.

— Da, numai că eu am cu vreo treizeci de ani mai mult decât dumneavoastră. După cum îmi merge, când dumneavoastră veţi ajunge să conduceţi locul ăsta, *eu* voi fi cel care va locui cu părinţii.

Funcţionarul râse, în timp ce îi înmâna lui Leo chitanţa de depozit pentru treizeci şi opt de mii de dolari.

— Să nu-i cheltuiţi pe toţi odată, îl tachină tânărul.

— Nicio grijă, spuse Leo, băgând în buzunar hârtia, şi ieşi fluierând.

Până spre sfârşitul după-amiezii, plasaseră şaptezeci şi şapte de cecuri dintre cele optzeci, din care Tony rezolvase zece, devenind tot mai încrezător de la unul la celălalt.

— E simplu, le declară Tony în dubiţă, în timp ce îşi schimba hainele, alături de Leo.

Annabelle se afla în spatele unui cearşaf agăţat în chip de paravan, şi făcea acelaşi lucru.

— Idioţii ăia stau în faţa ta şi înghit tot ce le spui, continuă Tony. Nici măcar nu se uită la documente. Nu pricep de ce se mai deranjează unii să jefuiască băncile.

Annabelle îşi înălţă capul pe deasupra paravanului.

— Mai avem trei cecuri. Luăm fiecare câte unul.

— Şi ai grijă la cap când cobori din dubiţă, Tony, zise Leo.

— Să am grijă la cap... Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că acum e atât de mare, încât poate nu mai încape pe uşă.

— De ce îmi tot faci zile negre, Leo?

— Îţi face zile negre, Tony, deoarece să plasezi cecuri falsificate nu e deloc uşor, zise Annabelle.

— Ei bine, pentru mine este.

— Asta pentru că Annabelle, interveni Leo, în înţelepciunea ei neţărmurită, ţi le-a dat pe cele mai uşoare.

Tony se roti în loc, ca să se uite la Annabelle.

— E adevărat?

— Da, zise ea cu sinceritate, în timp ce umerii goi i se zăreau pe deasupra paravanului.

— Pot să am singur grijă de mine, răspunse Tony. Nu trebuie să mă luaţi drept un copil.

— N-o fac pentru tine, spuse Annabelle. Dacă ţi se întâmplă ţie ceva, ne tragi pe toţi după tine. Îl fulgeră cu privirea, apoi se calmă. Mai mult decât atât, n-are sens să pui un escroc talentat să facă lucruri care-l depăşesc. Asta ar provoca mai mult rău decât bine.

Ea se lăsă în jos, în spatele paravanului. Pe geamul dubiţei pătrunse o rază slabă de lumină care făcu să se vadă prin cearşaful transparent. Tony se holbă la silueta lui Annabelle, în timp ce ea îşi dădea hainele jos şi se îmbrăca iute cu altele.

Leo îl înghionti şi mormăi:

— Fii respectuos, băiete.

Tony se întoarse încet şi îl privi.

— La dracu', rosti încet.

— Ce, n-ai mai văzut până acum o femeie frumoasă dezbrăcată?

— Nu. Vreau să spun... *da,* am văzut.

Şi îşi privi mâinile.

— Ce-i cu tine? îl întrebă Leo.

Tony îşi ridică privirea spre el.

— Cred că tocmai a spus despre mine că sunt un escroc talentat.

CAPITOLUL 11

Era ultimul cec de plasat. Tony stătea în faţa funcţionarei, o tânără asiatică drăguţă, cu părul negru până la umeri, piele netedă şi obraji de culoarea nucilor. De-a dreptul încântat, Tony se aplecase spre ea şi îşi ţinea braţul pe tejghea.

— Locuieşti de mult aici? o întrebă el.

— De câteva luni. M-am mutat din Seattle.

— Aceeaşi vreme, zise Tony.

— Da, răspunse femeia, zâmbind, în timp ce continua să lucreze.

— Eu tocmai m-am mutat din Vegas, zise Tony, un oraş foarte distractiv.

— N-am fost niciodată acolo.

— O, e incredibil, trebuie să mergi o dată. Ştii cum se spune: ce se întâmplă în Vegas rămâne în Vegas. O privi cu subînţeles. Mi-ar plăcea să îţi arăt câte ceva pe-acolo.

Ea îl privi dezaprobator.

— Nici măcar nu vă cunosc.

— OK, nu trebuie să începem cu Vegasul. Poate începem cu o masă de prânz.

Ea spuse cu îndrăzneală:

— De unde ştiţi că nu am un iubit?

— După cât eşti de frumoasă, probabil că ai. Dar asta nu înseamnă altceva decât că eu trebuie să mă străduiesc cu mult mai mult, aşa încât să te fac să-l uiţi.

Femeia roşi şi îşi lăsă privirea în jos, zâmbind din nou.

— Sunteţi culmea! Apoi tastă ceva. Bun, pot să văd acum actele dumneavoastră?

— Numai dacă îmi promiţi că n-o să mă refuzi când o să-ţi cer să ieşim împreună.

Ea luă cardul de identitate din mâna lui, lăsându-l să-i atingă degetul. El îi zâmbi.

Se uită la documentele lui şi păru încurcată.

— Parcă aţi spus că v-aţi mutat aici venind din Vegas.

— Aşa e.

— Dar actul dumneavoastră arată că sunteţi din Arizona.

Of, la dracu'! Luase din buzunar celălalt card de identitate. Deşi Annabelle îl instruise să nu aibă la el decât un singur act, încăpăţânat, el le luase pe toate. În această fotografie, părul lui era blond, purta cioc, şi avea ochelari Ben Franklin.

— Am locuit în Arizona, dar lucram în Vegas, era mai ieftin aşa, zise el repede. Şi am hotărât să-mi schimb stilul, culoarea părului... Mi-am pus lentile de contact... înţelegi...

De cum trântise toate aceste chestii neconvingătoare, ştia că totul se terminase.

Funcţionara se uită atentă la cec, iar privirea ei deveni şi mai suspicioasă.

— Ăsta e un cec emis de o bancă din California, de o companie californiană, dar numerele de tranzit sunt de New York. Aveţi idee de ce?

— Numerele de tranzit? Nu ştiu ce înseamnă asta, zise Tony, cu o voce tremurătoare.

Din expresia de pe faţa funcţionarei, Tony înţelese că ea îl considera deja vinovat de fraudă bancară. Ea aruncă o privire către bodyguard şi lăsă pe tejghea cecul şi cardul de identitate fals.

— Trebuie să îl chem pe manager, începu ea.

— Ce se petrece aici? se auzi o voce sigură. Scuzaţi-mă.

O femeie îl împinse pe Tony şi o fixă cu privirea pe funcţionară. Era înaltă şi grăsuţă, avea părul blond, cu rădăcini negre. Ochelari de firmă cu lentile înguste îi atârnau de un lanţ la gât. Era îmbrăcată cu o bluză roşie şi cu pantaloni negri.

Îi vorbi tinerei aflate în spatele tejghelei, cu un glas liniştit, dar ferm.

— Stau şi aştept aici de zece minute, în timp ce voi doi flirtaţi. Astea-s serviciile pe care le oferă banca? De ce nu l-am aduce pe managerul dumneavoastră aici, ca să vadă ce

se petrece?

Funcţionara făcu un pas în spate, cu ochii mari.

— Doamnă, îmi pare rău, eu tocmai...

— Ştiu eu ce *tocmai* încercai să faci, o întrerupse femeia. Am auzit totul, şi oricine din banca asta a putut să audă cum flirtaţi voi doi şi cum vă povesteaţi vieţile amoroase.

Funcţionara se schimbă la faţă.

— Doamnă, dar nu-făceam aşa ceva.

Femeia se sprijini cu o mână de tejghea şi se aplecă în faţă.

— A, da? Deci atunci când vorbeai despre iubitul tău şi despre Vegas, iar el îţi spunea cât de frumoasă eşti – asta ce era? O discuţie oficială despre afaceri bancare? Aşa faci cu toţi clienţii tăi? N-ai vrea să discuţi şi cu mine despre asemenea chestii şi să-ţi spun cu cine m-am culcat?

— Doamnă, vă rog, eu...

— Las-o baltă. Am terminat-o cu locul ăsta.

Femeia se întoarse cu spatele şi o porni ţanţoş spre ieşire.

Tony dispăruse deja. Leo îl aşteptase afară, preţ de câteva secunde, după ce femeia îşi făcuse apariţia.

Annabelle li se alătură în spatele dubiţei câteva minute mai târziu.

Îi strigă şoferului:

— Dă-i drumul, Freddy.

Dubiţa luă imediat curba.

Ea îşi scoase peruca blondă şi îşi puse ochelarii în buzunar. Apoi îşi dezbrăcă haina şi îşi scoase căptuşelile de la brâu. Îi aruncă lui Tony cardul de identitate. El îl prinse, ruşinat, apoi exclamă:

— O, Dumnezeule, cecul a rămas la ei!

Se opri când Annabelle îi arătă cecul, îndoit cu grijă.

— Îmi pare rău, Annabelle, îmi pare rău.

Ea se aplecă spre el:

— Un mic sfat, Tony. Nu încerca niciodată să ai o legătură cu o victimă. Mai ales când pretinzi că eşti altcineva.

— A fost o idee bună să te urmărim de data asta, adăugă

Leo.

— De ce aţi făcut-o? întrebă Tony mohorât.

— Pentru că atunci când ai coborât din dubă, îl lămuri Annabelle, erai mândru ca un cocoş. Mândria asta ucide un escroc. Asta este o altă regulă de ţinut minte.

— Pot să merg la o altă bancă şi să plasez cecul, zise repede Tony.

— Nu, spuse ea. Avem destul cât să ne ajungă să facem escrocheria de anvergură. Nu merită riscul.

Tony dădu să protesteze, dar apoi se prăbuşi în scaun şi nu mai scoase o vorbă.

Leo şi Annabelle schimbară o privire, scoţând fiecare câte un oftat de uşurare.

Două zile mai târziu, Leo bătea la uşa dormitorului lui Annabelle din casa închiriată.

— Da? strigă ea.

— Ai un minut liber?

Ea se aşeză pe pat. Îşi punea haine într-o valiză.

— Trei milioane, zise el respectuos. Ştii, tu le-ai numit ciupeli, dar pentru alţi escroci asta ar însemna marea lovitură. O chestie foarte reuşită, Annabelle.

— Orice escroc cât de cât priceput ar fi putut s-o facă. Eu doar am ridicat un pic miza.

— Un pic? Trei milioane împărţit la patru nu e deloc *un pic.*

Ea îl străfulgeră cu privirea.

— Ştiu, ştiu, continuă el iute. Partea ta e mai mare, pentru că e jocul tău. Totuşi, partea mea îmi ajunge să trăiesc pe picior mare câţiva ani. Poate chiar o să-mi iau o vacanţă.

— Nu încă. Mai avem de făcut escrocheria de anvergură, Leo. Aşa ne-am înţeles.

— Aşa e. Dar gândeşte-te doar.

Ea mai aruncă un morman de haine în valiză.

— *M-am* gândit. Urmează escrocheria de anvergură.

Leo se juca neatent cu o ţigară neaprinsă.

— Bine, dar ce facem cu puştiul?

— Ce-i cu el?

— Ai zis că în treaba asta vom fi doar profesionişti. Cu Freddy nu e nicio problemă, ce face el e de primă clasă. Însă puştiul... poate să strice tot. Dacă n-ai fi fost acolo...

— Dacă nu aş fi fost acolo, s-ar fi gândit el la ceva...

— Aiurea. Funcţionara îl încolţise. El i-a dat cardul de identitate care nu trebuia. Vrei să vorbim despre mutări neghioabe?

— Tu n-ai făcut niciodată o greşeală, de când eşti escroc, Leo? la stai să mă gândesc o secundă. A, da, ce zici de Phoenix? Sau de Jackson Hole?

— Da, dar miza nu era de milioane de dolari, Annabelle. Eu am făcut asta când eram pe cont propriu, nu în timp ce mi se oferea totul pe tavă, fiind încă în scutece, ca Tony.

— Gelozia nu-ţi aduce nimic bun, Leo. Iar Tony e în stare să lucreze şi pe cont propriu.

— Poate că e în stare, poate că nu. Chestia este că eu n-aş vrea să mă aflu acolo să văd că *nu* e în stare.

— Mă faci să-mi fac griji în legătură cu asta.

Leo îşi agită mâinile.

— Bravo, fă-ţi griji, dar pentru noi toţi.

— Mă bucur că am stabilit asta.

Leo dădea roată camerei, cu mâinile înfundate în buzunare.

— Mai e ceva? îl întrebă ea.

— Da. Care-i escrocheria de anvergură?

— O să-ţi spun la momentul potrivit. Iar acum nu ai nevoie să ştii.

Leo se aşează pe pat.

— Nu sunt de la CIA. Sunt doar un escroc. Nu am încredere în nimeni. El privi către valiza ei. Iar dacă nu vrei să-mi spui, nici că mai merg acolo unde vrei tu să mergem.

— Ştii care a fost târgul, Leo. Dacă vrei să ieşi din afacere, îţi iei partea. Două lovituri mici şi una mare – asta ne-a fost înţelegerea.

— Da, bine, dar o parte a înţelegerii a fost cumva să am

grijă de un puşti care aproape că era să ne arunce pe toţi în închisoare? Sau poate că ar trebui să renegociem târgul, doamnă...

Ea îl privi cu dispreţ.

— Îmi forţezi mâna în privinţa banilor după atâţia ani? Ţi-am oferit cele mai bune acţiuni de care ai avut vreodată parte.

— Nu vreau mai mulţi bani. Vreau să ştiu care e escrocheria de anvergură, sau nu mai merg!

Annabelle se opri din împachetat ca să se gândească.

— Dacă îţi spun *unde* mergem va fi suficient?

— Depinde unde.

— Atlantic City.

Tot sângele păru să dispară din obrajii lui Leo.

— Ţi-ai pierdut minţile? Ultima dată, acolo, nu a fost destul de rău?

— Asta a fost cu mult timp în urmă.

El se repezi să spună:

— Nu va însemna niciodată că a trecut suficient timp pentru mine! De ce n-am face ceva mai simplu, cum ar fi să fraudăm mafia?

— At-lan-tic Ci-ty, şuieră ea, făcând cinci cuvinte din cele două.

— De ce? Din cauza bătrânului tău?

Ea nu-i mai răspunse.

Leo se ridică şi îndreptă un deget spre ea.

— Eşti nebună, Annabelle. Dacă tu crezi că merg din nou în iadul ăla cu tine, doar pentru că ai tu ceva de demonstrat, înseamnă că nu-l cunoşti pe Leo Richter.

— Avionul pleacă la şapte dimineaţa.

Leo rămase în picioare, nervos, uitându-se la valiza ei, mai bine de două minute.

— Măcar zburăm la clasa întâi? zise el în cele din urmă.

— Da. De ce?

— Pentru că dacă va fi ultimul meu zbor, vreau să îmi fac ieşirea cu stil.

— Cum vrei tu, Leo.

El ieşi, iar Annabelle continuă să-şi împacheteze lucrurile.

CAPITOLUL 12

Caleb Shaw lucra în sala de lectură a colecţiei de cărţi rare. Avea câteva cereri şi trebuia să găsească materiale în încăperea Rosenwald; asta însemna că avea nevoie de aprobarea unui superior. Apoi petrecu o lungă perioadă de timp la telefon, să se consulte cu un profesor de la universitate care scria o carte despre biblioteca personală a lui Jefferson, donată de acesta naţiunii, după ce britanicii incendiaseră oraşul în timpul războiului din 1812, punând astfel bazele Bibliotecii Congresului de astăzi. După aceea, Jewell English, o femeie în vârstă, o prezenţă constantă în sala de lectură, îi ceru să vadă un exemplar din *Dime Novels* de Beadle. Era foarte interesată de seria Beadle şi avea o colecţie drăguţă – îi spusese ea lui Caleb. O femeie subţire, cu părul alb şi cu un zâmbet cald, despre care Caleb aflase că era singură. Bărbatul ei murise cu zece ani în urmă, îi mărturisise ea, iar familia ei se împrăştiase prin ţară. Din acest motiv, ea iniţia o conversaţie ori de câte ori se ivea prilejul.

— Eşti norocoasă, Jewell, îi spuse Caleb. Tocmai a sosit de la Departamentul de restaurare.

El îi dădu cartea, mai sporovăi cu femeia câteva minute despre noutăţile privind moartea lui Jonathan DeHaven şi apoi se întoarse la biroul lui. Privi câteva momente cum femeia îşi pune încet ochelarii cu sticlă groasă şi studiază vechiul volum, luând notiţe pe câteva foi de hârtie pe care le adusese cu ea. Pentru motive evidente, numai creioanele şi foile de hârtie erau permise înăuntru, iar cititorii trebuiau să se lase controlaţi în genţi înainte de a părăsi încăperea.

Când uşa sălii de lectură se deschise, Caleb aruncă o privire către femeia care intră. Lucra la Departamentul administrativ. El se ridică şi o salută.

— Bună, Caleb, am un bilet de la Kevin pentru tine.

Kevin Philips era directorul interimar care îi luase locul lui DeHaven după moartea acestuia.

— Kevin? De ce nu m-a sunat? Sau de ce nu mi-a trimis un e-mail?

— Cred că a încercat, dar fie era linia ocupată, fie tu nu ai putut răspunde. Şi, din anumite motive, nu a vrut să-ţi trimită un e-mail.

— Mda... am fost destul de ocupat astăzi.

— Cred că e destul de urgent.

Ea îi înmână plicul, după care plecă. Caleb se îndreptă spre biroul său, se împiedică de marginea îndoită a preşului din dreptul scaunului, lovi fără să vrea ochelarii de pe birou şi aceştia căzură pe podea, apoi, din greşeală, călcă pe ei, spărgându-le lentilele.

— Of, Doamne, ce neîndemânatic pot să fiu!

Se uită la plic, apoi ridică de jos ochelarii distruşi. Acum nu mai putea citi. Fără ochelari, nu putea să citească nimic. Şi era ceva urgent, după cum îi spusese femeia.

— Te-ai mai împiedicat de câteva ori de marginea preşului, Caleb, se grăbi Jewell să-i reamintească.

— Mulţumesc pentru observaţie, zise el printre dinţii încleştaţi, apoi se uită lung la ea. Jewell, îmi împrumuţi ochelarii tăi pentru un minut, cât citesc acest bileţel?

— Eu sunt de-a dreptul oarbă, precum un liliac. Nu cred că-ţi vor fi de folos.

— Nu-ţi face griji. Şi eu sunt la fel de orb, mai ales când e vorba de citit.

— Nu vrei să-ţi citesc eu bileţelul mai bine?

— Mmm... nu. Ar putea fi... ştii...

Ea îşi împreună palmele şi şopti:

— Vrei să spui că ar putea fi strict secret? Ce emoţionant!

El privi în jos către bileţel, în timp ce Jewell îi întindea ochelarii. Şi-i puse, se aşeză la birou şi citi. Kevin Philips îi

cerea lui Caleb să vină cât de curând posibil la Departamentul administrativ aflat la etajul de siguranţă al clădirii. Nu mai fusese convocat acolo până atunci, cel puţin nu în acest fel. Împături încet bileţelul şi îl puse în buzunar.

— Mulţumesc, Jewell. Cred că avem amândoi aceleaşi dioptrii. Mi s-au potrivit foarte bine ochelarii tăi. Îi dădu înapoi ochelarii, apoi se îndepărtă.

În biroul administrativ îl întâlni pe Kevin Philips stând împreună cu un bărbat îmbrăcat într-un costum de culoare închisă. Acesta îi fu prezentat lui Caleb ca fiind avocatul lui Jonathan DeHaven.

— În testamentul domnului DeHaven aţi fost numit executorul literar al colecţiei sale de cărţi, domnule Shaw, spuse avocatul, scoţând o bucată de hârtie şi întinzându-i-o lui Caleb. De asemenea, îi mai dădu două chei şi un bileţel. Cheia cea mare este de la locuinţa domnului DeHaven. Cealaltă, mai mică, este de la încăperea în care îşi păstrează cărţile. Primul număr trecut pe hârtie este codul de la sistemul de alarmă al casei domnului DeHaven. Al doilea număr este combinaţia de care aveţi nevoie ca să intraţi în camera-seif cu cărţi. Este protejată de cele două chei şi de încuietoarea cu cifru.

Caleb se uita mut la obiectele care îi fuseseră date.

— Executorul lui literar?

— Da, Caleb, rosti Philips. După câte am înţeles, l-aţi ajutat să achiziţioneze nişte volume pentru colecţia sa.

— Da, aşa e, aprobă Caleb. Avea destui bani şi gust ca să fie deţinătorul unei colecţii.

— Se pare că s-a gândit destul de mult la ajutorul pe care i l-aţi dat, spuse avocatul. Potrivit testamentului, aveţi acces deplin şi nerestricţionat la colecţia lui de cărţi. Aveţi dreptul să inventariaţi adecvat colecţia, să o evaluaţi, să o clasificaţi, să o vindeţi, respectând unele proceduri de caritate menţionate în testament.

— El a vrut ca eu să dispun de cărţile lui? Dar ce-mi puteţi spune despre familia sa?

— Firma noastră reprezintă familia DeHaven de mulţi ani.

Nu are rude în viaţă, răspunse avocatul. Îmi amintesc că unul dintre partenerii mei, care s-a pensionat, mi-a spus că a fost căsătorit, cu mulţi ani în urmă. Se pare că mariajul nu a durat mult. Se opri, părând că scotoceşte în memorie. În prezent, e anulată, aşa a spus, cred. A fost înainte ca eu să lucrez la această firmă. Oricum, nu există copii, deci nu are cine să conteste testamentul. Veţi primi o parte din suma cu care va fi vândută colecţia. Asta ar ajunge la o sumă frumoasă de bani.

— Aş face-o şi degeaba, spuse iute Caleb.

Avocatul chicoti:

— O să pretind că nu am auzit ce aţi spus. S-ar putea să fie mult de lucru, mai mult decât bănuiţi. Acceptaţi deci comisionul?

Caleb ezită şi spuse:

— Da, am s-o fac. Pentru Jonathan.

— Bun. Semnaţi aici ca dovadă că acceptaţi şi că aţi primit cheile şi bileţelul.

Întinse un document de o pagină spre Caleb, pe care acesta îl semnă, îi fu destul de greu să o facă, întrucât nu avea ochelari.

Avocatul sfârşi spunându-i:

— Acum, totul vă aşteaptă acolo.

Caleb se întoarse în biroul său şi se holbă la chei. Câteva minute mai târziu, îşi reveni. Îi sună pe Milton şi pe Reuben, apoi pe Stone. Nu voia să meargă singur acasă la Jonathan, le spuse el. Toţi fură de acord să-l însoţească, chiar în noaptea aceea.

CAPITOLUL

13

În acea seară, Reuben şi Stone se îndreptau cu

motocicleta indiană către casa lui DeHaven. Stone, aşa înalt cum era, se înghesuise în ataş. Caleb şi Milton se ţineau aproape, chiar în spatele lor, în vechea şi modesta maşină Chevy Nova a lui Caleb, de culoarea plumbului. Caleb purta perechea de ochelari de rezervă. Se gândise că va avea mult de citit în acea noapte.

— Arată bine casa asta, zise Reuben în timp ce îşi scotea casca şi ochelarii, uitându-se la impozanta clădire. Cam luxoasă pentru un salariu guvernamental.

— Jonathan a moştenit banii, răspunse Caleb.

— Trebuie să fie tare plăcut, zise Reuben. Tot ce am moştenit eu n-a fost altceva decât o mulţime de necazuri. Şi se pare că în domeniul ăsta am fost mereu înaintea voastră, dragi amici.

Caleb descuie uşa din faţă, opri sistemul de alarmă şi intrară cu toţii.

— Am mai fost în încăperea de la subsol. Putem lua liftul până acolo.

— Liftul! exclamă Milton. Nu-mi plac lifturile.

— Atunci tu poţi să cobori pe scări, îi sugeră Caleb, arătând spre stânga. Sunt chiar acolo.

Reuben privi în jur la mobila antică, la tablourile valoroase de pe pereţi şi la sculpturile în stil clasic din firide. Îşi frecă vârful pantofului de frumosul covor oriental din salon.

— E nevoie de cineva care să aibă grijă de casă până se termină cu asta?

— Probabil că nu, spuse Caleb.

Luară liftul până jos şi îl întâlniră pe Milton într-o mică anticameră.

Uşa de la camera-seif era o monstruozitate. Din oţel gros de şase centimetri, cu un sistem de taste computerizat şi o deschizătură pentru cheia cu numărul special de securitate.

— Cheia şi dispozitivul de securitate trebuie introduse în acelaşi timp, le spuse Caleb. Jonathan mi-a permis să intru cu el aici de câteva ori.

Uşa se deschise, balamalele erau silenţioase. Intrară.

Spaţiul avea cam trei metri lăţime, doi metri jumătate înălţime, şi aproximativ nouă metri lungime. De îndată ce intrară, se aprinseră nişte lumini, oferindu-le o vizibilitate rezonabilă.

— Este rezistentă la foc şi la atacuri cu bombe. Şi este controlată din punct de vedere al temperaturii şi umezelii, le spuse Caleb. Aşa trebuie, când e vorba de cărţi rare, mai ales când sunt păstrate la subsol, pentru că la acest nivel pot apărea fluctuaţii de temperatură.

Înăuntru se aflau rafturi. Iar pe rafturi, cărţi, broşuri şi alte articole care, chiar şi pentru un ochi obişnuit, arătau a fi rare şi valoroase.

— Putem să le atingem? întrebă Milton.

— Mai bine lăsaţi-mă pe mine, zise Caleb. Unele dintre aceste obiecte sunt extrem de fragile. Multe dintre ele nici nu au văzut lumina zilei de mai bine de o sută de ani.

— La naiba! exclamă Reuben, trecându-şi foarte uşor degetul pe cotorul uneia dintre cărţi. Ca într-o mică închisoare în care îşi ispăşesc sentinţa pe viaţă.

— E foarte nedrept să le priveşti astfel, Reuben, zise Caleb pe un ton mustrător. Cărţile acestea sunt protejate pentru ca şi alte generaţii să se poată bucura de ele într-o zi. Jonathan cheltuia o grămadă de bani ca să adăpostească această colecţie şi avea o grijă extraordinară de cărţi.

— Ce fel de colecţie avea? întrebă Stone. Se uita la un volum extrem de vechi a cărui copertă părea să fi fost făcută din lemn de stejar.

Caleb scoase cu grijă cartea la care se referise Stone.

— Jonathan avea o colecţie interesantă, dar nu foarte bogată. Chiar el însuşi recunoştea acest lucru. Toţi marii colecţionari au posibilităţi financiare aproape nelimitate şi, mai mult decât atât, au o viziune şi o urmează cu o obstinaţie care nu se poate numi decât obsesie. Asta se cheamă bibliomanie, cea mai „blândă” obsesie omenească. Toţi marii colecţionari o au. Privi de jur împrejurul încăperii. Sunt nişte condiţii obligatorii pe care le îndeplinesc cele mai bune colecţii şi pe care Jonathan pur şi simplu nu ar fi putut

să le îndeplinească vreodată.

— Ca de exemplu? întrebă Stone.

— Shakespeare in-folio. Ediţia princeps in-folio este cea mai râvnită, bineînţeles. Conţine nouă sute de pagini cu treizeci şi şase de piese. Unul dintre manuscrisele originale ale bardului au supravieţuit, aşa că in-folio sunt extrem de râvnite. Un astfel de exemplar s-a vândut acum câţiva ani în Anglia cu trei milioane şi jumătate de lire.

Milton slobozi un fluierat uşor şi scutură din cap.

— Vine cam şase mii de dolari pagina.

Caleb continuă:

— Apoi mai sunt şi alte achiziţii obligatorii: William Blake, *Principia Mathematica* de Newton, lucrări editate de Caxton, primul tipograf englez. J.P. Morgan avea circa şaizeci de cărţi tipărite de Caxton în colecţia lui, dacă îmi aduc bine aminte. *Mainz Psalter* de la 1457, *The Book of St. Albans* şi, bineînţeles, *Biblia Gutenberg.* Sunt doar trei exemplare Gutenberg bine conservate, tipărite pe pergament, cunoscute în lume. Librăria Congresului deţine unul. Sunt nepreţuite.

Caleb îşi coborî privirea pe unul dintre rafturi.

— Jonathan are ediţia din 1472 a *Divinei Comedii* de Dante, care este bine-venită în orice colecţie de primă mână. Mai are poemul *Tamerlane* al lui Poe, care este o ediţie extrem de rară şi de greu de obţinut. A fost vândută una cu ceva timp în urmă, pentru aproximativ două sute de mii de dolari. În ultimul timp, interesul faţă de Poe a crescut, aşa încât acum s-ar vinde la preţuri mult mai mari. Colecţia mai include o valoroasă selecţie de incunabule, mai ales germane, dar şi italiene, şi un set solid de ediţii princeps ale mai multor romane contemporane, multe dintre ele având şi autograf. E foarte bogată în autori americani şi are mostre semnificative cu scrisul de mână al lui Washington, Adams, Jefferson, Franklin, Madison, Hamilton, Lincoln şi alţii. Aşa cum vă spuneam, este o colecţie interesantă, dar nu una mare.

— Ce e asta? întrebă Reuben, arătând către un colţ slab

luminat din fundul încăperii.

Toţi se grupară în jurul obiectului. Era un mic portret al unui bărbat îmbrăcat în haine medievale.

— Nu-mi amintesc să-l fi văzut până acum, zise Caleb.

— Şi de ce să pui o pictură într-o asemenea încăpere? se miră Milton.

— Şi doar *una* singură, comentă şi Stone. Nici măcar nu face parte din vreo colecţie.

Examină portretul din diferite unghiuri, apoi îşi puse degetele pe marginea râmei şi apăsă. Se legănă şi scoase la iveală nişte balamale care deschideau o uşă care avea un mic cifru, pe un seif încastrat în perete.

— Un seif într-un seif, zise Stone. Să încercăm combinaţia de cifre pe care ţi-a dat-o avocatul pentru prima încăpere, Caleb.

Caleb făcu întocmai, dar nu merse. Mai încercă şi alte numere, dar fără succes.

Stone remarcă:

— Oamenii folosesc de regulă o combinaţie pe care să nu o uite fără să o scrie pe hârtie. Pot fi cifre şi litere, în acelaşi timp.

— De ce i-ar fi dat lui Caleb combinaţia de numere de la intrarea în cameră, dar nu şi pe cea a seifului din ea? întrebă Milton.

— Poate că şi-a imaginat că el îşi va da seama într-un fel sau altul care este această combinaţie, comentă Reuben.

Stone aprobă din cap.

— Sunt de acord cu Reuben. Gândeşte-te, Caleb. Poate că are vreo legătură cu sala de lectură a cărţilor rare.

— De ce ar avea? întrebă Milton.

— Pentru că *acest loc* era pentru DeHaven tot un fel de sală de lectură a cărţilor rare.

Caleb părea dus pe gânduri.

— Jonathan descuia sala în fiecare zi, cu aproape o oră înainte ca oricine altcineva să sosească. Făcea asta cu chei speciale şi, de asemenea, trebuia să introducă un cod de securitate ca să poată deschide uşile. Dar eu nu cunosc

acel cod.

— Poate că e ceva mai simplu de-atât. Atât de simplu, încât îţi sare în ochi.

Caleb pocni brusc din degete.

— Bineînţeles. Îmi sare în ochi în fiecare zi a vieţii mele.

Bătu codul pe tastatura digitală, iar uşa făcu un clic şi se deschise.

— Ce cod a fost ăsta? întrebă Stone.

— LJ239. Este numărul sălii de lectură a cărţilor rare. Îl văd în fiecare zi când merg la lucru.

În seif era un singur obiect. Caleb scoase cu grijă cutia şi o deschise încet.

— Chestia asta e într-o formă destul de bună, zise Reuben.

Era o carte, coperta era neagră, ruptă, iar legătura începuse să se desfacă. Caleb o deschise cu atenţie şi dădu prima pagină. Apoi mai întoarse o pagină, şi încă una.

În sfârşit, trase aer adânc în piept.

— O, Doamne!

— Ce este, Caleb? întrebă Stone.

Lui Caleb îi tremurau mâinile. Vorbi rar, cu glas emoţionat:

— Cred, adică sunt aproape convins că este prima ediţie din *Bay Psalm Book.*

— E o carte rară? întrebă Stone.

Caleb îl privi cu ochii larg deschişi.

— Este cel mai vechi obiect tipărit în ceea ce numim astăzi Statele Unite, Oliver. Există doar unsprezece exemplare din *Psalm Book* în întreaga lume, şi doar cinci dintre ele sunt complete. N-au apărut niciodată pe piaţă. Biblioteca Congresului deţine un exemplar, care ne-a fost donat cu zeci de ani în urmă. Nu cred că altminteri ne-am fi permis vreodată să deţinem unul.

— Şi cum l-a obţinut Jonathan DeHaven? se miră Stones.

Cu mare respect, Caleb puse cartea la loc în cutie, cu atenţie, şi apoi o închise. Puse cutia în seif şi închise uşa acestuia.

— Nu ştiu. Ultima dată, *Psalm Book* a apărut acum mai bine de şaizeci de ani şi a fost achiziţionată pentru o sumă care la vremea aceea constituia un record, echivalentul câtorva milioane de dolari de azi. Acum se găseşte la Yale.

Clătină din cap.

— Pentru colecţionarii de cărţi, asta echivalează cu descoperirea în lumea picturii a unui Goya sau a unui Rembrandt dispărut.

— Păi dacă sunt doar unsprezece în toată lumea, e destul de simplu să le numărăm, sugeră Milton. Pot să le caut pe Google.

Caleb îl privi dezaprobator. În timp ce Milton îmbrăţişa orice noutate în domeniul informaticii, Caleb se declarase tehnofob.

— Nu poţi pur şi simplu să cauţi pe Google *Psalm Book,* Milton. Şi, din câte ştiu eu, toate se află în instituţii precum Harvard, Yale sau Biblioteca Congresului.

— Dar eşti sigur că este un exemplar original din *Psalm Book?* întrebă Stone.

— Au existat numeroase ediţii ulterioare, dar sunt aproape sigur că asta este o versiune din anul 1640. Aşa scrie şi pe pagina de titlu, şi mai are şi alte detalii care arată că e un original, detalii care mie îmi sunt familiare, replică aproape fără să respire Caleb.

— Mai exact, despre ce e vorba? întrebă Reuben. Eu cu greu aş putea citi vreun cuvânt de-acolo.

— Este o carte de imnuri religioase pe care un grup de preoţi au întocmit-o la cererea puritanilor, pentru a le aduce cuvântul divin în viaţa de zi cu zi. Procesul de imprimare era foarte primitiv şi, dacă mai adăugăm şi stilul vechi al scriiturii, precum şi al textului, sigur că e greu de citit.

— Dar dacă toate exemplarele din *Psalm Book sunt* în instituţii? zise Stone.

Caleb îi aruncă o privire îngrijorată.

— Cred că există posibilitatea, ce-i drept minimă, să existe exemplare neinventariate din *Psalm Book.* Vreau să spun, cineva a dat peste jumătate din manuscrisul lui

Huckleberry Finn într-un pod. Iar altcineva a descoperit un exemplar din *Declaraţia de Independenţă* în spatele unui tablou înrămat. Apoi au mai fost găsite nişte scrieri de-ale lui Byron într-o carte veche. După sute de ani, totul e posibil.

Deşi în încăpere era răcoare, Caleb îşi şterse broboane de transpiraţie de pe frunte.

— Vă daţi seama ce responsabilitate imensă presupune treaba asta? Vorbim despre o colecţie care conţine şi *Psalm Book. Psalm Book* pentru numele lui Dumnezeu!

Stone îi puse lui Caleb o mână pe umăr, ca să-l liniştească.

— Nu am cunoscut pe nimeni mai priceput decât tine ca să facă aşa ceva, Caleb. Iar dacă noi putem face ceva ca să te ajutăm, o vom face.

— Da, zise Reuben. De fapt, am la mine nişte dolari, în caz că vrei să scoţi de-aici câteva cărţi, înainte ca cele importante să înceapă să circule. Cât o să iei pentru *Divina Comedie?* Mă apucă râsul.

Milton zise:

— Reuben, niciunul dintre noi nu îşi poate permite să cumpere măcar catalogul de licitaţie pe care îl vor tipări pentru colecţie.

— Ei bine, asta-i minunat! exclamă Reuben furios, în bătaie de joc. Acum presupun că următorul lucru este să-mi explicaţi că nici măcar nu pot să-mi părăsesc nenorocita de slujbă de la docuri.

— Ce dracului căutaţi aici? se auzi o voce ţipând.

Se întoarseră cu toţii şi se uitară la intruşii care stăteau chiar în uşa de la intrarea în încăpere. Erau doi bărbaţi voinici îmbrăcaţi în uniforme de paznici, cu pistoalele aţintite către membrii Clubului Camel. Bărbatul din faţa lor era mai scund, cu părul roşcat, o barbă îngrijită de aceeaşi culoare şi cu ochii albaştri, vioi.

— V-am întrebat ce căutaţi aici, repetă roşcatul.

Reuben mormăi:

— Poate că ar trebui să vă întrebăm şi noi acelaşi lucru,

amice!

Caleb înaintă spre cei doi.

— Mă numesc Caleb Shaw, de la Biblioteca Congresului, am lucrat acolo cu Jonathan DeHaven. În testament m-a desemnat executorul bibliotecii sale.

Ridică şi le arătă cheile casei şi ale încăperii care adăpostea colecţia.

— Mi s-a permis de către avocatul lui Jonathan să vin aici şi să văd colecţia. Prietenii mei m-au însoţit ca să mă ajute.

Căută prin buzunare şi scoase legitimaţia de bibliotecar, pe care le-o prezentă celor doi bărbaţi, a căror atitudine se schimbă imediat.

— Bineînţeles, bineînţeles, ne scuzaţi, zise roşcatul, după ce se uită cu atenţie la legitimaţie şi apoi i-o înapoie. Am văzut oameni intrând în casa lui Jonathan, am văzut apoi că uşa de la intrare era neîncuiată, şi am tras concluzia...

Dădu din cap către ceilalţi, făcând semn să lase pistoalele deoparte.

— Noi nu ştim cine sunteţi, zise Reuben, fixându-l suspicios pe bărbatul în civil.

Înainte de a răspunde, Stone zise:

— Presupun că ne aflăm în compania lui Cornelius Behan, directorul executiv al Paradigm Technologies, cel de-al treilea contractor ca mărime din ţară în domeniul apărării.

Behan zâmbi.

— În curând vom fi numărul unu dacă mă ţin de treabă, şi de obicei mă ţin.

— Păi atunci, domnule Behan... începu Caleb.

— Spuneţi-mi C.B., e valabil pentru toată lumea. Făcu un pas înainte şi privi de jur împrejur. Aşadar, aceasta este colecţia de cărţi a lui DeHaven.

— Îl cunoşteaţi pe Jonathan? îl întrebă Caleb.

— Nu pot spune că eram prieteni. Am fost o dată sau de două ori cu el în vacanţă. Ştiam că lucrează la bibliotecă şi că era colecţionar de cărţi. Ni se întâmpla să mai trecem unul pe lângă celălalt pe stradă şi atunci mai sporovăiam. Am fost foarte mirat când am aflat că a murit.

— La fel şi noi, zise trist Caleb.

— Aşadar, sunteţi executorul lui literar, spuneaţi, zise Behan. Ce înseamnă asta, mai exact?

— Înseamnă că mi s-a dat sarcina să cataloghez şi să evaluez colecţia, iar apoi să o vând.

— E ceva interesant aici? întrebă Behan.

— Sunteţi colecţionar? îl interogă Stone.

— Sunt cunoscut ca un colecţionar de tot felul de lucruri, răspunse el vag.

— Da, e o colecţie foarte interesantă. Va fi scoasă la licitaţie, preciză Caleb. Cel puţin cea mai interesantă parte din ea.

— Bine, zise Behan absent. A apărut ceva nou care să explice moartea lui Jonathan?

Caleb clătină din cap.

— Până acum se crede că a suferit un atac de cord.

— El, care părea atât de sănătos. Cred că e un motiv să ne bucurăm de fiecare zi care ne este dată, pentru că mâine...

Se întoarse şi ieşi. Ceilalţi bărbaţi care îl însoţeau îl urmară îndeaproape.

Când zgomotul paşilor lor se pierdu, Stone se întoarse spre Caleb.

– Foarte ciudat să vină şi să verifice casa unui bărbat cu care *sporovăia* ocazional.

— Doar era vecinul lui, Oliver, zise Caleb. E normal să îl intereseze.

— Nu-mi place tipul ăsta, îi informă Milton. Se ocupă de lucruri care ucid oameni.

— *O mulţime* de oameni, adăugă Reuben. După părerea mea, indivizii precum C.B. sunt nişte şmecheraşi care n-au nimic sfânt pe lume.

Petrecură câteva ore uitându-se la cărţi şi la celelalte obiecte, până când Caleb făcu o listă aproape completă. Milton introduse lista pe computerul său.

— Şi acum ce facem? întrebă Milton când închiseră ultima carte.

— În mod normal, ar trebui adus un evaluator de la Sotheby’s sau Christie’s, zise Caleb. Dar mă gândesc la altcineva. După părerea mea, este cel mai bun din domeniul cărţilor rare. Şi vreau să aflu dacă el ştia că Jonathan deţinea *Psalm Book.*

— E în New York? întrebă Stone.

— Nu, e aici, în D.C. La vreo douăzeci de minute distanţă de mers cu maşina.

— Despre cine e vorba? întrebă Reuben.

— Vincent Pearl.

Stone se uită la ceas.

— Trebuie să lăsăm întâlnirea cu el pentru mâine. E deja unsprezece noaptea.

Caleb dădu din cap:

— Nu, acum e perfect. Magazinul de cărţi rare al lui Vincent Pearl e deschis doar noaptea.

CAPITOLUL 14

După ce membrii Camel Club părăsiră casa lui DeHaven, două binocluri se fixară pe ei. Unul se afla la fereastra de sus a imobilului de vizavi de casa lui DeHaven, iar celălalt era al unui bărbat care stătea în spatele unei dubiţe parcate mai jos pe stradă, şi pe carcasa căreia scria „D.C. - Lucrări publice”.

Când motocicleta şi Nova porniră, dubiţa le urmări.

După ce vehiculele dispărură, binoclul de la fereastra de sus a imobilului de vizavi, de pe Good Fellow Street, continuă să supravegheze zona.

După cum anticipase Caleb, le trebuiră douăzeci de minute ca să ajungă la magazinul de cărţi rare al lui Vincent Pearl. Nu era niciun nume pe firma din faţă, scria doar:

„Program – de la 8 p.m. până la miezul nopţii, de luni până sâmbătă”. Caleb înaintă spre uşă şi sună la sonerie.

Reuben privi uşa zdravănă şi ferestrele cu grilaj.

— Aş zice că nu ţine să-şi facă vreo reclamă.

— Orice colecţionar serios de cărţi ştie exact unde să-l găsească pe Vincent Pearl, îl lămuri Caleb.

— Îl cunoşti bine? întrebă Stone.

— O, nu. Cu greu m-aş putea ridica la nivelul lui Vincent Pearl. De fapt, în ultimii zece ani, l-am întâlnit personal doar de două ori, în ambele cazuri aici, la magazinul lui. Auzisem despre el dinainte, totuşi. E un tip pe care nu poţi să-l uiţi.

La vest se vedeau luminile domului Capitoliului. În apropiere erau aliniate case de cărămidă acoperite cu muşchi şi case de piatră sau alte clădiri care constituiseră cândva punctul de interes al burgheziei capitalei.

— Eşti sigur că e aici? întrebă Milton tocmai în momentul în care se auzi o voce gravă.

— Cine e?

Milton sări la o parte, iar Caleb vorbi într-un mic difuzor de-abia vizibil sub un mănunchi de iederă împletită, aflat chiar lângă uşă.

— Domnule Pearl, sunt Caleb Shaw, de la Biblioteca Congresului.

— Cine?

Caleb păru puţin încurcat şi începu să vorbească repede.

— Caleb Shaw. Lucrez la Departamentul de Cărţi Rare, la sala de lectură. Ultima dată ne-am întâlnit acum câţiva ani, când o persoană care colecţiona memoriile lai Lincoln a venit la bibliotecă şi eu l-am adus la dumneavoastră.

— Nu aţi fixat o întâlnire pentru seara asta.

Tonul trăda un fel de plictiseală blândă. Aparent, Pearl nu era mulţumit de povestea la care se referise Caleb.

— Nu. Dar am venit într-o chestiune urgentă. Dacă aţi avea doar câteva minute libere...

Câteva secunde mai târziu se auzi un clic şi uşa se deschise. În timp ce intrau, Stone remarcă o reflectare vagă de lumină de undeva de sus. Camera mică de supraveghere

se afla chiar în faţa lor, deghizată ingenios într-o pasăre de casă. Reflexia provenea de la lumina străzii care cădea pe lentile. Mulţi oameni nu s-ar fi gândit la ea, dar Oliver Stone nu făcea parte dintre acei mulţi oameni, mai ales că se afla într-un loc în care numeroase lucruri te spionau.

Când intrară în magazin, Stone mai remarcă şi alte lucruri. Uşa – care altminteri părea să fie o uşă veche, de lemn – era de fapt făcută din oţel călit, iar încuietoarea, deduse ochiul experimentat al lui Stone, era sensibilă la zgomot. Ferestrele cu grilaj erau din sticlă policarbonatată, de şapte centimetri grosime.

Interiorul magazinului îl surprinse pe Stone. Se aşteptase să vadă un stil încărcat, cu multe cărţi pline de praf, pe rafturi burduşite şi din fiecare nişă apărând vechi papirusuri şi tomuri de vânzare. În schimb, era curăţenie, ordine, totul bine organizat. Clădirea era înaltă, avea două etaje. Rafturi înalte, ornamentate erau aliniate pe toţi pereţii, iar cărţile adăpostite de ele se aflau în spatele unor uşi de sticlă, glisante, încuiate. O scară pe rotile, care putea fi reglată în înălţime, ca să ajungă până la rafturile înalte de doi metri şi jumătate. Trei mese ovale, din lemn de cireş, pentru lectură, cu scaune asortate, se aflau în mijlocul unui spaţiu lung şi îngust. Deasupra era un candelabru cu trei braţe, din bronz, care, surprinzător, arunca o lumină slabă. „Trebuie să fie cu reostat” îşi spuse Stone. O scară în spirală, înaltă de doi metri, ducea la următorul nivel, care avea o deschidere parţială în podeaua sub care stăteau. Sus, Stone putea vedea chiar mai multe rafturi, iar balustrada era în stil Chippendale şi se întindea începând de la deschizătura din podea şi până la următorul nivel.

O tejghea lungă, de lemn, se afla la capătul camerei principale, iar în spatele ei erau şi mai multe rafturi. Însă ceea ce îl surprindea pe Stone era ceea ce *nu* vedea. Nu exista niciun computer, nici măcar vreo casă de marcat, sau nu le vedea el de-acolo de unde se afla.

— Arată ca un loc în care ţi-ai dori să fumezi un trabuc şi să bei un deget sau două de whisky, spuse Reuben.

— O, nu, Reuben, zise Caleb pe un ton şocat. Fumul dăunează cărţilor vechi. Iar o picătură scursă aici ar putea să ruineze o comoară atemporală.

Reuben era gata să spună ceva când uşa grea din spatele tejghelei se deschise şi un bărbat în vârstă intră. Toţi, cu excepţia lui Caleb, holbară ochii, deoarece bărbatul avea o barbă argintie lungă, care îi fâlfăia pe piept, iar părul alb îi curgea în cascade, trecându-i de umeri. Costumul său capta şi mai mult privirile. Corpul său înalt, cu abdomen proeminent, era acoperit de o robă lungă de culoarea levănţicii, cu dungi aurii la capătul mânecilor. Ochelarii fără ramă, cu lentile ovale, erau cocoţaţi pe fruntea lată, zbârcită, pe care şuviţe de păr cărunt erau întinse în dezordine. Ochii lui erau... da, erau negri, stabili Stone, deşi lumina palidă ar fi putut să-i joace o festă.

— E călugăr? îi şopti Reuben lui Caleb.

— Ssst... sâsâi Caleb, în timp ce bărbatul se apropia.

— Aşadar? zise Pearl, privindu-l pe Caleb şi aşteptând. Dumneavoastră sunteţi Shaw?

— Da.

— Care este chestiunea urgentă? zise Pearl brusc, uitându-se încruntat la ceilalţi. Şi cine sunt oamenii aceştia?

Caleb îi prezentă imediat, spunându-le doar prenumele. Privirea lui Pearl zăbovi cel mai mult asupra lui Stone.

— V-am văzut în Lafayette Park, sau nu? Într-un cort, domnule? zise, formalizându-se exagerat.

— Aşa este, replică Stone.

Pearl continuă:

— Pe pancarte scria – dacă îmi aduc bine aminte „Vrem adevărul!” L-aţi primit?

— Nu pot spune că da.

— Dacă aş fi fost înclinat să caut adevărul, nu cred că mi-aş fi început căutările în preajma Casei Albe. Pearl se întoarse la Caleb. Acum, spuneţi-mi despre ce afacere este vorba, domnule, zise pe un ton înviorat.

Caleb îi explică pe scurt că fusese numit executor literar de către DeHaven şi îl rugă să-i dea o mână de ajutor în ce

priveşte evaluarea.

— Da, fără îndoială, a fost o tragedie moartea lui DeHaven, zise Pearl cu solemnitate. Iar *dumneavoastră* aţi fost numit executorul literar, înţeleg, adăugă pe un ton surprins.

— L-am ajutat pe Jonathan la colecţie, şi lucram amândoi la bibliotecă, răspunse, de parcă ar fi vrut să se apere.

— Înţeleg, spuse concis Pearl. Şi totuşi, vă mai trebuie un ochi de expert, se pare.

Caleb se înroşi uşor.

— Da, desigur. Avem un inventar al colecţiei, e pe laptopul lui Milton.

— Prefer să lucrez pe hârtie, replică Pearl cu fermitate.

— Dacă aveţi aici o imprimantă, pot să vă dau lista pe hârtie, zise Milton.

Pearl clătină din cap.

— Am o imprimantă, doar că este din secolul al XVI-lea, or, mă îndoiesc că ar fi compatibilă cu modelul dumneavoastră.

— Nu, nu e compatibilă, murmură şocat Milton. El fiind un mare iubitor de obiecte de înaltă tehnologie, era înmărmurit de lipsurile lui Pearl.

— Putem să tipărim în altă parte şi să vă aducem mâine un exemplar, sugeră Caleb. Ezită, apoi spuse: Domnule Pearl, trebuie să vă mai întreb ceva. Jonathan deţine în colecţia lui un exemplar din prima ediţie a *Bay Psalm Book.* Ştiaţi de acest lucru?

Pearl îşi coborî ochelarii pe nas.

— Scuzaţi-mă. Ce-aţi spus?

— Jonathan deţine un exemplar din *Bay Psalm Book* din 1640.

— Nu e posibil.

— L-am avut în mână.

— Nu l-aţi avut.

— Ba da, insistă Caleb.

Pearl dădu din mână în semn de renunţare.

— Este o ediţie ulterioară, atunci. Fapt nu prea

cutremurător...

— Nu conţine şi muzica, iar asta a fost adăugată în ediţia a noua, în 1698.

Pearl îl privi pe Caleb cu severitate.

— Fără îndoială că nu veţi fi surprins să aflaţi că ştiu acest lucru. Dar, aşa cum aţi precizat şi dumneavoastră, mai sunt încă *şapte* ediţii în care nu există şi muzica.

— Este o ediţie din 1640. Anul este tipărit pe pagina de titlu.

— Atunci, dragul meu domn, ar putea să fie un facsimil sau un fals. Oamenii sunt foarte isteţi. Un tip ambiţios a recreat *The Oath of a Freeman,* care este anterioară cărţii *Bay Psalm*, cu un an.

— Dar credeam că *Bay Psalm Book* este prima carte tipărită din America, interveni Stone.

— Este, zise Pearl pierzându-şi răbdarea. *The Oath* nu este o carte; este un document de o singură pagină, numit afiş. Aşa cum sugerează şi numele, era un jurământ, o promisiune de credinţă dacă doriţi, pe care fiecare puritan trebuia să o voteze, şi să se bucure de alte privilegii în Massachusetts Bay Colony.

— Şi acest document a fost falsificat? întrebă Stone.

— În mod ironic, falsificatorul a folosit un facsimil al cărţii *Bay Psalm.* A procedat astfel, pentru că amândouă fuseseră tipărite cu aceeaşi presă şi tiparniţă, respectând astfel stilul. Pearl îl bătu pe Caleb cu palma în piept. Infractorul a fost foarte ingenios, iar rezultatul a fost că aproape vă păcălise pe *voi*, cei de la Biblioteca Congresului, să cumpăraţi documentul. Doar când expertul în tiparniţe a remarcat unele neregularităţi, a fost totul dat pe faţă.

— Am lucrat mai bine de zece ani la Departamentul de Cărţi Rare, zise Caleb. Am examinat de nenumărate ori exemplarul *Bay Psalm Book* pe care îl deţinem. După părerea mea, şi cel de la Jonathan este veritabil.

Pearl îl privi pe Caleb cu suspiciune.

— Care ziceţi că este numele dumneavoastră?

Caleb se înroşi la faţă.

— Caleb Shaw.

— Domnule Shaw, aţi făcut testele standard de autentificare a cărţii?

— Nu, dar m-am uitat la ea, am mirosit-o.

— Dumnezeule! Nu poţi fi sigur doar pe baza unei examinări atât de rudimentare! DeHaven pur şi simplu nu avea aşa ceva în colecţie. *Tamerlane,* câteva incunabule, chiar şi Dante, pe care eu i l-am vândut, că tot veni vorba, cam astea erau sufletul şi inima colecţiei sale de cărţi rare. Nu există niciun exemplar din prima ediţie a *Bay Psalm Book.*

— Şi atunci de unde are Jonathan cartea? întrebă Caleb.

Pearl scutură din cap.

— Cum aş putea eu să ştiu asta? Se uită la ceilalţi. După cum prietenul dumneavoastră v-a spus deja, s-au păstrat doar unsprezece exemplare din *Bay Psalm Book*, în toată lumea, din ediţia originală. Gândiţi-vă la acest lucru, domnilor. Prin comparaţie, există 228 de exemplare in-folio din prima ediţie Shakespeare, dar numai unsprezece *Bay Psalm Book* în toată lumea. Iar dintre acestea, numai cinci sunt complete. Ridică mâna dreaptă, cu degetele răsfirate. Numai cinci, repetă pe un ton solemn.

În timp ce Stone se uita în ochii negri, dar luminoşi, care păreau să se scurgă din găvanele lor ca ţiţeiul din pământ, îi era clar că un diagnostic spiritual al lui Vincent Pearl ar revela cu limpezime faptul că şi el suferea de bibliomanie.

Anticarul se întoarse din nou spre Caleb.

— Iar de când se ţine socoteala celor unsprezece exemplare, mi-e greu să-mi pot imagina cum unul dintre ele ar fi putut ajunge în colecţia lui Jonathan DeHaven.

— Şi atunci de ce ar fi păstrat un fals cu atâta grijă, în seif?

— Poate că el credea că este veritabil.

— Directorul Departamentului de Cărţi Rare să se păcălească în privinţa unei cărţi false? zise Caleb neîncrezător. Mă îndoiesc serios că ar fi aşa.

Pearl era de neînduplecat.

— Cum spuneam şi mai înainte, Biblioteca Congresului s-a aflat la un pas de a cumpăra un fals din *Oath.* Oamenii cred ceea ce vor să creadă, iar colecţionarii de cărţi nu sunt imuni la acest impuls. Experienţa m-a învăţat că, pur şi simplu, capacitatea de autoiluzionare nu cunoaşte margini.

— Poate că ar fi mai bine să mergem acasă la Jonathan să vedeţi cu ochii dumneavoastră că *Bay Psalm Book* este un original, spuse Caleb cu încăpăţânare.

Pearl îşi trecu degetele delicate şi lungi prin barba-i rebelă, continuând să-l fixeze cu privirea lui pătrunzătoare pe Caleb.

— Şi, bineînţeles, mi-ar fi de mare ajutor părerea dumneavoastră în ceea ce priveşte restul colecţiei, adăugă Caleb pe un ton mai calm.

— Cred că am ceva timp liber mâine-seară, cedă Pearl pe un ton care-i trăda cât se poate de clar dezinteresul.

— Ar fi foarte bine, zise Caleb, întinzându-i o carte de vizită. Aveţi aici numărul de la bibliotecă, vă rog să mă sunaţi să îmi confirmaţi întâlnirea. Aveţi adresa lui Jonathan?

— Da, o am în dosarele mele.

— Cred că e mai bine să nu spuneţi nimănui despre *Bay Psalm Book,* domnule Pearl. Cel puţin deocamdată.

— Se întâmplă *foarte rar* ca eu să spun cuiva ceva despre ceva.

Caleb se făcu roşu ca racul la faţă. Pearl îi conduse spre uşă.

— OK, zise Reuben când ieşiră afară, în timp ce îşi punea casca de motociclist pe cap. Cred că tocmai l-am cunoscut pe profesorul Dumbledore.

— Pe cine? întrebă Caleb, încă vizibil furios de agresivitatea lui Pearl.

— Dumbledore. Din *Harry Potter,* ştii...

— Nu, *nu* ştiu, îl repezi Caleb.

— Ce persoană fadă, adică *muggle,* conform lui Harry Potter, mormăi Reuben în timp ce îşi punea ochelarii.

— Este evident că Pearl nu crede că *Bay Psalm Book* e

veritabilă, zise Caleb. Făcu o pauză, apoi adăugă cu jumătate de gură: Şi poate că are dreptate. Vreau să spun, m-am uitat la carte numai câteva momente.

— După felul în care i-ai vorbit lui Pearl adineauri, ai face mai bine să ai dreptate, comentă Reuben.

Din nou Caleb se înroşi.

— Nu-mi vine să cred că am făcut asta. Adică... el e o somitate în domeniul cărţilor. Pe când eu sunt doar un bibliotecar guvernamental.

— Un bibliotecar de prima mână la una dintre cele mai importante instituţii din lume, adăugă Stone.

— O fi extraordinar în domeniul său, dar are neapărată nevoie de un computer. Şi de o imprimantă care să nu fie din secolul al XVI-lea, mai zise Milton.

Nova pomi. Când Reuben îşi porni motocicleta, Stone, sub pretextul că îşi aşază mai bine corpul deşirat în ataş, se uită în urma lui.

În timp ce înaintau, duba continua să-i urmărească.

Când Chevy Nova şi motocicleta se despărţiră, dubiţa urmări motocicleta.

CAPITOLUL 15

În ciuda orei târzii, Stone îl instrui pe Reuben să-l lase lângă Casa Albă, în loc să-l ducă la locuinţa lui din Cimitirul Mt. Zion. Observase că duba îi urmărea şi voia să facă ceva în privinţa asta.

Îi explică liniştit situaţia lui Reuben în timp ce cobora din ataş, descriindu-i prietenului său dubiţa.

— Fii cu ochii-n patru, îl sfătui Stone. Dacă dubiţa te urmăreşte, te sun pe telefonul celular.

— Nu ai putea să-l suni pe Alex Ford ca să fii mai sigur?

La urma urmei, l-am declarat membru de onoare al Camel Club.

— Alex nu mai lucrează la Casa Albă. Şi nici n-aş vrea să îl sun – dacă se dovedeşte că mi s-a părut şi că nu e nimic. Iar la nevoie, sunt alţi tipi din Serviciul Secret care mă pot ajuta.

După ce Reuben plecă, Stone trecu pe lângă cortul său, în dreptul căruia se afla pancarta pe care scria „Vrem adevărul”. Nu erau alţi protestatari acolo, în acea seară, nici măcar prietenul său din Adelphia. Apoi se îndreptă rapid spre statuia unui general polonez, aflată în parc, general care îi ajutase pe americani în timpul Războiului Revoluţionar. Recompensa pentru acest serviciu fusese această statuie impozantă pe care se găinăţau zilnic sute de păsări. Căţărându-se pe piedestalul statuii, văzu cum dubiţa rămăsese parcată pe Fifteenth Street, în afara cvartalului 1600 de pe Pennsylvania Avenue, care era închisă traficului.

Stone se dădu joc de pe statuie şi se îndreptă spre un paznic în uniformă, care făcea de gardă în perimetrul Casei Albe.

— În noaptea asta ce mai e, Stone? zise bărbatul.

Păzea Casa Albă de aproape zece ani şi se cunoştea foarte bine cu Stone. În ce-l priveşte pe Stone, era întotdeauna politicos şi respecta întocmai regulile de protest înscrise pe permisul pe care îl avea în buzunar.

— Bună, Jack. Voiam să-ţi dau o treabă de făcut. S-ar putea să nu fie nimic, dar ştiu că celor din Serviciul Secret nu le place să depindă de noroc. Îi explică pe scurt treaba cu dubiţa, dar fără să-i arate direcţia în care se afla. Mă gândesc că ar trebui să ştii, în cazul în care vrei să verifici.

— Mulţumesc, Oliver. Îţi rămân îndatorat.

După cum învăţase Stone în toţi aceşti ani, nu exista un detaliu pentru Serviciul Secret care să fie insignifiant atunci când era vorba despre paza preşedintelui. Astfel, câteva minute mai târziu, el se uita de aproape cum Joe, împreună cu un alt paznic înarmat, se apropia de dubiţa pe care scria

„Lucrări publice D.C.” Stone şi-ar fi dorit să se fi gândit să-şi ia cu el binoclul în seara asta, dar îl lăsase pe birou. Se crispă când văzu că şoferul dubiţei lasă geamul în jos.

Următorul lucru care se întâmplă fu uimitor. Cele două gărzi în uniformă făcură stânga-mprejur şi apoi plecară în pas vioi de lângă dubiţă, în timp ce şoferul acesteia ridica geamul. Bărbaţii nu veniră la Oliver Stone. O luaseră în direcţie total opusă, mergând cât de repede îi ţineau picioarele, fără să alerge, în timp ce dubiţa rămăsese pe loc.

— La dracu’, mormăi Stone în barbă.

Acum îşi dăduse seama. Oamenii din dubiţă erau membri ai unei agenţii guvernamentale cu destul prestigiu ca să pună pe fugă Serviciul Secret, să-şi facă treaba în altă parte, bunăoară, să sperie copiii. Acum era timpul să acţioneze. Dar cum? Să-l sune pe Reuben? Încă n-ar fi vrut să-l implice pe prietenul lui în asta. Îi veni brusc o idee.

Oare trecutul său îl prindea în sfârşit din urmă?

Îşi reveni repede, traversă parcul, ajunse în H Street şi o luă la stânga. Staţia de metrou Farragut West era la doi paşi. Se uită la ceas. La naiba! Metroul nu mai circula. Se întoarse din drum, uitându-se întruna peste umăr cu gândul la dubiţă. Se hotărî să o ţină în jos, pe stradă, poate prindea un autobuz de noapte.

Când ajunse la următoarea intersecţie, roţile dubiţei scrâşniră oprindu-se exact în faţa lui, iar uşa glisantă se deschise încet.

Apoi Stone auzi o voce strigându-l pe nume:

— Oliver!

Privi în dreapta. Reuben urcase cu motocicleta pe trotuar şi se îndrepta acum în viteză spre el. Încetini exact cât trebuia pentru ca Stone să sară în ataş. Reuben tăie curba, întoarse pe stradă şi acceleră, în timp ce picioarele lungi ale lui Stone ieşeau drepte din ataş.

Reuben, care ştia străzile din zona D.C. aproape la fel de bine ca Stone, făcu mai multe ocolişuri luând-o când la stânga, când la dreapta, apoi încetini, pătrunse pe o alee

întunecoasă şi se opri în spatele unui container de gunoi. În acest timp, Stone îşi găsise poziţia în ataş. Îşi privi prietenul.

— Nici că puteai să apari într-un moment mai potrivit, Reuben. Mulţumesc.

— Dacă am văzut că nu suni, m-am plimbat în cerc prin zonă. Când dubiţa s-a pus în mişcare, am urmărit-o.

— Sunt surprins că nu te-au zărit. Motocicleta asta sare în ochi.

— Cine dracu' sunt tipii ăia?

Stone îi spuse prietenului său despre amestecul Serviciului Secret.

— Nu-s prea multe agenţii care să poată să facă urmăriri pe cont propriu, zise Reuben.

— Mă gândesc că-s două: CIA sau NSA. Niciuna nu îmi dă o stare de confort.

— Ce crezi că vor?

— Prima dată am zărit dubiţa la magazinul de cărţi rare. Poate că ne-a urmărit dinainte, totuşi.

— De la DeHaven? pocni Reuben din degete. Crezi că ar putea fi ceva legat de întâlnirea cu Cornelius Behan? Să se fi întâlnit pe urmă cu spionii?

— Se prea poate, având în vedere potriveala evenimentelor. „Poate că totuşi nu e ceva legat de trecut."

Reuben părea nervos.

— Oliver, dacă ei ne-au urmărit pe noi, crezi că i-a urmărit cineva şi pe Caleb şi Milton?

Stone deja ţinea telefonul la ureche. Îi răspunse Caleb şi îi povesti câte ceva din ce se întâmplase, apoi puse telefonul deoparte.

— Zice că l-a lăsat pe Milton acasă. N-au văzut pe nimeni, dar probabil că nici nu au fost urmăriţi.

— Dar noi ce am făcut ca să fim urmăriţi? I-am spus lui Behan ce făceam acolo. Ce interes putea să aibă el faţă de treburile lui DeHaven?

— Poate că are un interes, dacă ştie cum a murit DeHaven. Sau, mai precis, cum a fost *omorât.*

— Vrei să spui că Behan ar fi putut să îşi ucidă vecinul? Dar de ce?

— Tocmai ai spus-o: *vecinul* său. Poate că DeHaven văzuse ceva ce nu trebuia să vadă.

Reuben se sperie.

— Pe Good Fellow Street, cu oameni bogaţi şi dezagreabili?

— Sunt doar speculaţii, dar rămâne un fapt: dacă nu ai fi apărut, cine ştie ce ar fi putut să mi se întâmple!

— Şi acum ce facem?

— Având în vedere că nu am prezentat interes pentru nimeni până când nu am fost acasă la Jonathan DeHaven, atunci înseamnă că de-acolo trebuie să începem. Trebuie să aflăm dacă omul a fost omorât sau nu.

— Mi-a fost teamă că asta vei spune.

Stone se sui în ataş, de data aceasta ţinându-şi picioarele unde trebuia. Reuben porni motocicleta şi plecară.

„Ca în vremurile de-altădată”, se gândi Stone. Iar asta, cu siguranţă, nu era un lucru bun.

Bărbaţii din dubiţă îi raportară lui Roger Seagraves, care era foarte supărat.

— N-am putut să-l prindem pe tipul bătrân, că a apărut prietenul lui, şi ne-am gândit că prea ne-am hazarda, zise unul dintre bărbaţi, la telefon.

Seagraves se uită la telefonul său pentru o clipă, gândindu-se care ar trebui să fie următoarea mutare.

— Cât au stat acasă la DeHaven?

— Vreo cinci ore.

— Iar apoi au fost la magazinul de cărţi rare, după care i-aţi urmărit până la Casa Albă.

— Da. Unul dintre ei are un cort în Lafayette Park. Şi, potrivit Serviciului Secret, se numeşte Oliver Stone. Ce glumă bună!

— V-a văzut urmărindu-l, aşa că nu ştiu cât de bună e gluma asta, şuieră Seagraves. Şi nu-mi place că vă fluturaţi legitimaţiile pe-acolo, mai ales către cei de la Serviciul

Secret.

— Eram într-o situaţie aiurea şi trebuia să o facem. Dar *noi* suntem de la agenţie, zise celălalt bărbat.

— Dar nu oficial de serviciu în noaptea asta, replică rapid Seagraves.

— Ce vrei să facem acum?

— Nimic. Vreau să-l verificaţi pe domnul Stone mai serios. Ţinem legătura. Şi Seagraves închise telefonul.

„Un bărbat pe nume Oliver Stone, care are un cort lângă Casa Albă, poate să depisteze că e urmărit de tipi care-s experţi în asta şi vizitează casa unui bărbat pe care l-am omorât.” Seagraves simţi cum se apropia o altă furtună cu fulgere şi trăsnete.

CAPITOLUL 16

Ploua şi era ger în Newark când ateriză avionul. Annabelle avea acum părul castaniu, buzele roşii precum cireşele, ochelari înguşti, haine moderne, pantofi cu tocuri pătrate. Cei trei însoţitori ai ei erau îmbrăcaţi în costume şi nu purtau cravată. Nu plecară împreună de la aeroport. Porniră spre sud şi se întâlniră la casa închiriată în Atlantic City.

Întorcându-se în acest oraş după atât de mulţi ani, Annabelle simţea cum îi creştea tensiunea. Ultima dată, fusese la un pas de moarte. Iar dacă acum îşi pierdea cumpătul, ar fi putut să fie omorâtă. Trebuia să aibă încredere în propriii nervi, ca să înfrunte ceea ce avea să urmeze. Se pregătise timp de aproape douăzeci de ani pentru acest moment. Nu avea de gând să rateze.

În timpul ultimei săptămâni, primise banii pe cecurile falsificate în conturile companiei. Aceste sume, la care se

adăugau cele de la bancomate, fuseseră depuse într-un cont la o bancă de peste ocean. Având ca bază suma de trei milioane de dolari, cei trei bărbaţi erau nerăbdători să afle de la Annabelle care era planul pentru lovitura de anvergură.

Iar ea tot nu era pregătită să le spună. Îşi petrecu cea mai mare parte din prima zi plimbându-se prin oraş, cercetând cazinourile şi discutând cu tot felul de necunoscuţi. Bărbaţii jucară cărţi şi îşi pierdură timpul stând la taclale. Leo şi Freddy îi serviră lui Tony tot felul de poveşti despre vechi lovituri, înflorite şi îmbunătăţite, cum numai distanţarea în timp poate să inspire pe cineva.

În sfârşit, Annabelle îi chemă pe toţi la ea.

— Planul meu este să transformăm cele trei milioane pe care le avem într-o sumă mult mai mare, într-o perioadă de timp relativ scurtă, îi informă ea.

— Îmi place stilul tău, Annabelle, zise Leo.

— Mai precis, vreau să transformăm cele trei milioane în cel puţin *treizeci şi trei* de milioane. Eu îmi iau treişpe milioane cinci sute, iar restul îl împărţiţi la trei. Asta înseamnă cam şase şi jumătate de căciulă. E cineva care nu e de acord cu asta?

Bărbaţii rămaseră nemişcaţi preţ de câteva minute bune. În final, Leo răspunse în numele lor.

— Ei bine, băieţi, asta nu-mi miroase a bine.

Ea ridică o mână ca şi cum ar fi vrut să-i avertizeze.

— Dacă nu ne iese afacerea, pierdem ceva din banii pe care îi avem acum, dar nu pe toţi. Toată lumea e de acord să aruncăm zarurile?

Dădură toţi aprobator din cap.

— Suma de bani despre care vorbesc presupune să ne asumăm nişte riscuri la final.

— Explică-ne, căci pe oricine am jefui nu se va lăsa niciodată păgubaş, ci ne va căuta, zise Leo şi îşi aprinse o ţigară. Cred că e timpul să ne spui despre cine e vorba.

Annabelle se sprijini de spătarul scaunului şi îşi vârî mâinile în buzunare. Nu îşi desprinse deloc privirea de la

Leo, iar el, la rândul lui, o privea fix. În final, o întrebă nervos:

— E chiar aşa de rău?

— Îi vom lovi pe Jerry Bagger şi Pompeii Casino, îi anunţă ea.

— Dumnezeule! strigă Leo, lăsând să-i cadă ţigara din gură.

Aceasta îi aterizã pe picioare şi îi arse pantalonii, făcându-le o gaură mică. Suflă furios înspre arsură, apoi întinse un deget tremurător către Annabelle.

— Ştiam eu! Ştiam că e un mare rahat!

Tony se uita când la unul, când la celălalt.

— Cine e Jerry Bagger?

— Cel mai mizerabil fiu al unui nenorocit pe care ar trebui să speri că nu îl vei întâlni niciodată, băiete. Ăsta e, îl informă Leo.

— Hai, Leo, e jobul meu să îl fac să se bucure de această operaţiune, glumi Annabelle. Ţine-o tot aşa, şi o să ajungă să vrea să ia totul de la Jerry de unul singur.

— N-am de gând să iau de la poponarul Jerry Bagger nici trei milioane, nici treizeci şi trei de milioane, şi nici măcar trei sute treizeci şi trei de milioane, pentru simplul motiv că nu aş mai apuca să trăiesc să mă bucur de banii ăştia.

— Dar ai venit aici cu noi. Şi, aşa cum ai spus, ştiai că la el mă refeream. *Ai ştiut,* Leo. Se ridică în picioare, se apropie de masă şi îi înconjură umerii cu braţul. Şi, dacă e să spunem adevărul, ai aşteptat lovitura asta ca să-ţi iei revanşa pentru ultimii douăzeci de ani. Recunoaşte!

Leo păru brusc încurcat, îşi aprinse o altă ţigară Winston şi aruncă fumul tremurător spre tavan.

— Oricine a făcut vreodată o afacere cu ticălosul ăsta şi-ar dori să-l omoare. Şi ce-i cu asta?

— Eu nu vreau să-l omor, Leo. Vreau doar să îi fur atât de mulţi bani, încât să-l lovesc acolo unde îl doare cel mai mult. Poţi să-i omori toată familia şi nu va fi într-atât de îndurerat cum ar fi dacă ar şti că cineva i-a luat banii pe care îi fură el de la bieţii cretini care se vântură toată ziua

prin cazinourile lui.

— Sună grozav, chicoti Tony, în timp ce Freddy încă părea derutat.

Leo îi aruncă o privire furioasă tânărului.

— Grozav? Crezi că e grozav? Să-ţi spun ceva, că tot nu ştii nimic, ignorantule! O să-ţi pierzi capul în faţa lui Jerry Bagger la fel cum ai făcut-o şi la bancă, şi n-o să mai fie suficienţi bani de trimis maică-tii nici ca să-i ajungă de înmormântare. Leo întinse un deget către Annabelle. Dă-mi voie să clarific ceva de pe-acum. Eu nu mă iau de Jerry Bagger. Dar *în niciun caz* nu mă iau de Jerry Bagger în compania unui asemenea nepriceput.

— Hei! Am făcut şi eu *o* greşeală. Tu n-ai greşit niciodată? protestă Tony.

Leo nu-i răspunse. El şi Annabelle se priviră unul pe celălalt fix, la nesfârşit.

Ea zise pe un ton liniştit:

— Rolul lui Tony se va limita la ce ştie el cel mai bine să facă. Nu o să dea ochii cu Jerry. Îi aruncă o privire lui Freddy. Iar Freddy la fel, va fi în linia a doua. El trebuie doar să facă nişte documente să arate bine. Succesul loviturii depinde de tine. Şi de mine. Aşa că doar dacă tu nu cumva crezi că *noi doi* nu suntem destul de buni, în rest, nu văd nicio obiecţie care să stea-n picioare.

— El ne cunoaşte, Annabelle. Am mai fost cândva aici.

Ea dădu roată mesei şi deschise un dosar care se afla în dreptul scaunului pe care stătuse. Luă două fotografii lucioase cu un bărbat şi cu o femeie.

— Cine-s ăştia? întrebă Freddy încurcat.

Leo răspunse mormăind, în timp ce se holba la fotografii.

— Eu şi Annabelle, cu foarte mult timp în urmă. În At-lan-tic Ci-ty, izbucni el.

— De unde ai fotografiile? întrebă Tony.

Annabelle îi explică:

— Fiecare cazinou are o bancă de date care se cheamă cartea neagră – în care păstrează fotografii ale celor care au încercat să-i jefuiască, şi schimbă aceste informaţii cu

alte cazinouri. Tu nu ai încercat niciodată să furi dintr-un cazinou, Tony, şi nici Freddy, ceea ce constituie unul dintre motivele pentru care v-am luat în echipă. Încă mai am câţiva oameni de legătură în acest oraş, de la ei am fotografiile. De fapt, ei nu ne-au prins niciodată şi nu ne-au fotografiat. Astea au fost făcute după descrierile pe care ni le-au făcut. Dacă ar fi avut fotografii adevărate, nu sunt aşa sigură că m-aş afla aici.

— Dar nu semănaţi deloc, zise Tony. Ce mai informaţii... adăugă cu ironie.

Annabelle mai scoase două fotografii din dosar. Acestea semănau mai bine cu Annabelle şi cu Leo.

— La fel cum procedează poliţia când e vorba de copii dispăruţi, tot aşa, cazinourile au experţi angajaţi care să modifice fotografiile digitale şi să arate în ce fel va fi o persoană când va îmbătrâni. Încarcă datele în cartea lor neagră şi în sistemul de supraveghere electronică ce funcţionează având la bază un soft de recunoaştere a chipurilor oamenilor. De aceea, în niciun caz nu putem arăta aşa când vom da lovitura la Jerry.

— *Nu* voi da nicio lovitură la Jerry, zise Leo cu ostilitate.

— Hai, Leo, o să fie distractiv, zise Tony.

— Nu mă mai bate la cap, băiete, îl repezi Leo. De parcă aş mai avea nevoie de vreun motiv să te urăsc.

— Hai să facem o plimbare, Leo, zise Annabelle. Ridică o mână când Tony şi Freddy se ridicară să-i urmeze. Rămâneţi aici, ne întoarcem.

Soarele tocmai ieşise din spatele unor nori mohorâţi. Annabelle îşi puse un batic pe cap şi îşi coborî pe nas ochelarii de soare. Leo îşi îndesă pe cap o şapcă şi îşi puse ochelari cu lentile negre.

Se plimbară pe Boardwalk, care trecea printre cazinouri, şi pe plaja largă; pe bănci erau cupluri care admirau oceanul.

— Au renovat locul de când n-am mai fost noi aici, zise Annabelle. Cazinourile au invadat oraşul la sfârşitul anilor 1970, înfiinţând case de pariuri de miliarde de dolari, iar

asta în mijlocul unei staţiuni care începuse să decadă. Mulţi ani după aceea, nicio persoană nu s-ar fi aventurat în împrejurimile oraşului, pentru că acestea nu erau locuri sigure. Autorităţile de atunci promiseseră cu sfinţenie că vor curăţa locul. Iar cu atâtea cazinouri care au pus în joc sume mari de bani şi au creat atâtea locuri de muncă, promisiunea părea în final îndeplinită.

Se opriră şi se uitară la o macara imensă, care ridica bare de oţel în vârful unei structuri, în faţa căreia se afla o pancartă care anunţa că acolo avea să fie o casă luxoasă. Oriunde s-ar fi uitat, erau construcţii noi, iar locurile erau în plină reamenajare.

Leo se întoarse spre plajă. Se opri ca să îşi scoată pantofii şi şosetele, în timp ce Annabelle îşi scoase sandalele şi îşi suflecă pantalonii. Se plimbară pe nisip, aproape de apă. La un moment dat, Leo se opri, se aplecă, luă o scoică şi o aruncă într-un val care tocmai se formase.

— Eşti pregătit să vorbeşti despre asta? îl întrebă ea, privindu-l cu ochii întredeschişi.

— De ce faci asta?

— De ce fac ce? De ce organizez o lovitură? Pentru că asta am făcut toată viaţa. Ar trebui să ştii asta mai bine decât oricine altcineva, Leo.

— Nu, vreau să spun, de ce ai venit să mă cauţi pe mine, pe Freddy, pe puşti? Ai fi putut alege pe oricine altcineva ai fi dorit, pentru lovitura asta.

— Nu voiam pe oricine. Ne întoarcem, Leo. Şi m-am gândit că ai vrea să-ţi iei revanşa faţă de pe Jerry. M-am înşelat?

Leo mai aruncă o scoică în apă şi o privi cum dispare.

— Asta-i povestea vieţii mele, Annabelle. Am aruncat scoici în valuri, şi ele se întorc totuşi.

— Nu mă lua acum cu filosofii...

O privi cu coada ochiului.

— O faci din cauza bătrânului tău?

— Şi nici tu n-o face pe psihoterapeutul cu mine.

Ea se îndepărtă uşor de el, îşi încrucişă braţele la piept şi

privi marea la linia orizontului, unde se zărea un vas îndreptându-se lent cine ştie unde.

— Cu treisprezece milioane de dolari pot să-mi cumpăr un vas destul de mare ca să traversez oceanul, nu-i aşa? îl întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Nu ştiu. Cred că da. N-am avut niciodată vreun motiv să aflu cât costă unul. Îşi privi picioarele desculţe, sfărâmând nisipul sub călcâi. Annabelle, ai fost întotdeauna isteaţă în privinţa banilor, mult mai isteaţă decât mine. La urma urmei, escrocheriile pe care le-am făcut... ştiu că nu ai nevoie de bani gheaţă.

— E cineva care are destui bani? zise ea, privind vasul din depărtare.

El mai luă o scoică şi o aruncă.

— Chiar vrei să faci asta, nu-i aşa?

— O parte din mine nu vrea. Cealaltă parte din mine îmi spune că trebuie s-o fac.

— Puştiul nu o să spună nimic?

— Puştiul nu o să spună nimic.

— Dacă lucrurile merg prost, nici măcar nu vreau să mă gândesc la ce o să ni se întâmple.

— Atunci nu lăsa ca lucrurile să meargă prost.

— Mai ai măcar un singur nerv în tine?

— Nu vreunul de care să ştiu eu. Ridică şi ea o scoică şi o aruncă în apă, apoi lăsă valul să-i treacă peste picioare, până la gleznă. Suntem buni?

El aprobă din cap fără grabă.

— Da, suntem buni.

— Nu te mai înfurii pe mine?

Lui îi miji un zâmbet.

— Nu pot să promit asta nici unei femei. În timp ce se întorceau la hotel, el zise: N-am mai auzit nimic despre mama ta de foarte multă vreme. Ce mai face Tammy?

— Nu prea grozav.

— Bătrânul mai trăieşte?

— Habar n-am, ar trebui să ştiu? răspunse Annabelle.

CAPITOLUL 17

Le luă o săptămână întreagă să facă pregătirile. Printre altele, Annabelle îi dădu lui Freddy o listă de identităţi şi de documente pe care acesta să i le prelucreze pentru că urmau să aibă nevoie de ele. Când ajunse la sfârşitul paginii, rămase o clipă pe gânduri.

— Patru paşapoarte americane? se miră el.

Tony îşi ridică privirea din computer.

— Paşapoarte? Pentru ce?

Leo se uită la el dispreţuitor.

— Dar ce credeai? Că o să-l jefuieşti pe Jerry Bagger după care o să mai rămâi în ţara asta? Scuteşte-mă! Mai bine pleci în Mongolia şi te transformi în maimuţă pentru câţiva ani. Mai degrabă aş purta robă şi aş călări un iac decât să îl las pe Bagger să mă taie în bucăţele în timp ce zbiară la mine că îşi vrea banii înapoi, spuse, apoi se apucă iar să se deghizeze.

— Avem nevoie de paşapoarte ca să plecăm din ţară pentru o vreme, până când lucrurile se vor linişti, îl lămuri Annabelle.

— Să plecăm din ţară? exclamă Tony, ridicându-se pe jumătate din scaun.

— Jerry nu e infailibil, dar nu are sens să fim idioţi. Putem să vedem lumea, Tony, să învăţăm italiana, sugeră ea.

— Şi părinţii mei? zise Tony.

— O să le trimiţi cărţi poştale, mormăi Leo peste umăr, în timp ce se căznea să-şi potrivească pe cap o perucă. Spune-ne despre ocupaţia ta.

— Paşapoartele americane vor fi greu de făcut, Annabelle, zise Freddy. În stradă se vând cu zece mii de dolari bucata.

Annabelle îl privi cu asprime.

— Iar tu vei fi plătit cu şase milioane şi jumătate ca să

faci asta, Freddy.

Omul înghiţi în sec, nervos.

— Înţeleg. O să le ai.

Freddy luă lista şi plecă.

— N-am ieşit niciodată din ţară, zise Tony.

— Cel mai potrivit moment pentru a călători este când eşti tânăr, îl asigură Annabelle aşezându-se la masă, în faţa lui.

— Tu ai călătorit în afara ţării? o întrebă el.

— Glumeşti? zise Leo. Crezi că SUA e singurul loc unde poţi să faci o escrocherie? Ha!

— Am mai fost pe ici, pe colo, recunoscu Annabelle.

Tony o privi; se simţea nervos.

— Poate vom călători împreună. Poţi să-mi arăţi împrejurimile. Tu şi Leo, adăugă el iute. Şi pun pariu că şi Freddy ar vrea să vină.

Annabelle deja clătina hotărâtă din cap.

— Ne separăm. E mult mai greu să prinzi patru oameni plecaţi în direcţii diferite decât să prinzi patru oameni care călătoresc împreună.

— Corect, OK, desigur, zise Tony.

— O să ai o grămadă de bani ca să trăieşti, adăugă ea.

Tony jubila.

— O vilă pe undeva prin Europa, cu personal de servire.

— *Nu* începe să risipeşti bani gheaţă în stânga şi-n dreapta. Nu se face aşa ceva. Cheltuieşte puţin şi păstrează-ţi capul. O să te scot din ţară şi o să scoţi şi banii de-aici. Se aşează în faţa lui. Şi acum, iată cu exactitate ce îmi trebuie de la voi. Annabelle îi explică lui Tony, cu nenumărate detalii, sarcina pe care o avea. Poţi s-o faci?

— Nicio problemă, zise el prompt.

Ea îl privi întrebător.

— Uite, am plecat de la MIT[9] după doi ani pentru că mă plictisisem.

— Ştiu. Ăsta a fost *celălalt* motiv pentru care te-am

[9] Massachusetts Institute of Technology

racolat.

Tony se uită pe ecranul computerului şi începu să dactilografieze.

— De fapt, am mai făcut-o şi înainte, într-un loc împânzit de cei mai buni agenţi de securitate din lume.

— Pentagonul? întrebă Leo.

— Nu, Wal-Mart.

Leo îi aruncă o privire.

— Glumeşti? Wal-Mart?

— Hei, Wal-Mart nu-şi pierde vremea aiurea.

— Cât de repede poţi s-o faci? întrebă Annabelle.

— Dă-mi două zile.

— Dar nu mai mult de două. Vreau să testez.

— Nu e nicio problemă, spuse el plin de încredere.

Leo îşi dădu ochii peste cap, spuse o rugăciune în gând, îşi făcu o cruce mare şi se întoarse la treburile sale.

În timp ce Tony şi Freddy lucrau la îndeplinirea sarcinilor lor, Leo şi Annabelle, deghizaţi, merseră la Pompeii Casino. Cel mai mare cazinou de pe Boardwalk, şi unul dintre cele mai noi, răsărit din ruinele unei foste case de pariuri, Pompeii, consecvent numelui său, un vulcan funcţional, ce „erupea” de două ori pe zi, după-amiaza şi seara la şase. Ce ieşea din vulcan nu era lavă, ci promisiunea că se puteau primi pe degeaba mâncare şi băuturi. Cazinourile practic făceau cadou mâncarea şi băutura ca să îi determine pe oameni să parieze, iar pentru Bagger acesta nu era un sacrificiu mare. Totuşi, oamenilor le plăcea să li se dea câte ceva gratis. Astfel, „erupţia” care avea loc de două ori pe zi era o mişcare de succes, căci oamenii soseau devreme, şi se dovedi că aceştia cheltuiau cu mult mai mulţi bani în cazinou decât ar fi făcut-o dacă mâncarea şi băutura nu ar fi fost gratis.

— Lasă-l pe Bagger să-i momească pe idioţi şi apoi să le încaseze cecurile la cazinou în timp ce ei se îngraşă şi se îmbată, mârâi Leo.

— Jerry colecţionează idioţi; ăştia-s sufletul unei afaceri

cu cazinouri.

— Îmi amintesc când a fost deschis primul cazinou aici, în 1978, zise Leo.

Annabelle dădu din cap.

— Resort International, mai mare decât oricare cazinou din Vegas la vremea aia, cu excepţia MGM. Paddy a condus mai multe găşti de-aici, la începuturile lui.

— Bătrânul tău n-ar fi trebuit niciodată să se întoarcă aici cu noi doi. Leo îşi aprinse o ţigară şi arătă spre şirul de cazinouri. Aici am început. Cazinourile erau pe atunci mai mult nişte localuri. Găseai aici surori medicale, şoferi de camioane de gunoi, lucrători la benzinărie, toţi jucau cărţi sau la ruletă. Jucau atât de prost, încât puteai să faci orice escrocherie pofteai. Dar, Dumnezeule, nici nu era nevoie să-i înşeli. Puteai să câştigi bani mulţi doar din greşelile lor. Asta a durat vreo zece ani. Mi-am trimis amândoi fiii la colegiu cu banii pe care i-am câştigat atunci.

Ea îl privi.

— Nu mi-ai vorbit niciodată până acum despre familia ta.

— Daaa... de parcă tu ai discuta despre asta când vine vorba.

— Tu i-ai cunoscut pe-ai mei. Ce-aş mai putea să adaug?

— Copiii i-am făcut când eram foarte tânăr. Au crescut, au plecat, la fel şi nevastă-mea.

— Ştia cu ce te ocupai?

— A fost greu, după o vreme, să mă mai ascund. Îi plăceau banii, dar nu-i plăcea felul în care îi câştigam. Nu le-am spus niciodată copiilor. Nu voiam să îi las să se apropie de asemenea preocupări.

— Deştept bărbat!

— Şi totuşi, nu vor să mă vadă.

— Hai să nu mai privim în urmă, Leo, o să ne apuce deodată prea multe regrete.

El ridică din umeri şi rânji.

— Aici era o ruletă straşnică, nu-i aşa? Orice escroc poate să facă mici şmecherii, dar numai un adevărat profesionist poate să le facă, mult timp, la ruletă. E cam acelaşi lucru cu

o escrocherie de mare amploare la masa cazinoului. El o privi admirativ. Erai cel mai bun jucător pe care l-am văzut vreodată, Annabelle. Puteai să faci să îngheţe totul sau să ia foc. De fiecare dată, şefii se înmuiau. Şi vedeai cum vine fumul spre noi, adăugă el, referindu-se la angajaţii mai vigilenţi ai cazinoului.

— Iar tu erai cel mai bun partener cu care am lucrat vreodată, Leo. Chiar şi atunci când vreun trişor se băga în jocul tău, ţie tot îţi ieşea şmecheria, înainte chiar ca dealerul să se întoarcă.

— Da, eram bun. Dar adevărul este că şi tu erai tot atât de bună ca mine. Uneori mă gândeam că bătrânul tău continua să mă păstreze doar pentru că îi spuneai tu să o facă.

— Îmi acorzi prea mult credit. Paddy Conroy făcea doar ce voia Paddy Conroy. Iar ce a vrut ultima dată să facă a fost să ne distrugă pe amândoi.

— Da, şi să-l lase pe Bagger să se hrănească cu sângele nostru. Ce se întâmpla dacă nu erai iute precum o pisică, făcându-l să rateze doar cu câţiva centimetri? Privi spre ocean. Poate eram amândoi undeva acolo...

Ea îi scoase ţigara din gură.

— Iar acum că am terminat amintirilor... hai să ne apucăm de treabă.

Porniră către intrarea în cazinou. Se opriră brusc.

— Lasă-i pe cei din autobuz să intre întâi, zise Leo.

Fiecare cazinou avea un autobuz, iar cursele începeau la unsprezece dimineaţa. Din el coborau de regulă pasageri în vârstă, care îşi petreceau întreaga zi în cazinou cheltuindu-şi banii de asigurări sociale şi înfulecând mâncare nesănătoasă. Apoi se urcau înapoi în autobuz, se duceau acasă cu ceva mărunţiş pe care îl foloseau să supravieţuiască întreaga lună, cu gândul de a se întoarce la cazinou când vor lua din nou pensia. Leo şi Annabelle priviră grupul de bătrânei care intrau în Pompeii chiar la timp pentru a prinde cea dintâi „erupţie” a zilei, după care intrară şi ei. Petrecură câteva ore plimbându-se încolo şi

încoace şi chiar jucând câteva jocuri de noroc din mers. Leo avu baftă la barbut, în timp ce Annabelle avea noroc la blackjack: câştiga mai mult decât pierdea.

Mai târziu se opriră la bar şi îşi luară ceva de băut. În timp ce Leo se uita după o chelneriţă cu bust generos, îmbrăcată într-o fustă scurtă, şi care ducea o tavă cu băuturi spre o masă unde trei inşi pariau dornici de acţiune, Annabelle zise cu o voce şoptită:

— Aşadar?

El plescăi mâncând nişte nuci şi sorbi din cocktailul *Jake and Coke.*

— Blackjack la masa numărul cinci. Se pare că avem de-a face cu o mică şmecherie aici, spuse el.

— Crezi că dealerul e amestecat?

— Da. Tu ce-ai descoperit?

Annabelle sorbi din paharul cu vin înainte de a răspunde.

— La masa de ruletă de lângă maşina de amestecat cărţi este o echipă de patru persoane care plasează pariul după ce jocul e declarat închis, şi care face o treabă foarte bună.

— Am crezut că până acum i-au învăţat pe dealeri să fie foarte atenţi la pariuri. La ce mai folosesc toate acele dispozitive de supraveghere şi microcamere din ziua de azi?

— Ştii ce nebunie e la o masă de ruletă, de-aia se fac astfel de şmecherii. Iar dacă eşti bun, totul e posibil, în ciuda tuturor echipamentelor lor tehnologice.

Îşi ciocniră paharele.

— Dar asta ştim deja, nu?

— Cum arată paza?

— Nimic ieşit din comun. Presupun că seiful se află sub o mie de tone de ciment, păzit de un milion de tipi înarmaţi cu mitraliere.

— E mai bine să nu apucăm pe calea asta, zise ea cu glasul uscat.

— Da, nu ar fi bine să îţi strici manichiura. Puse paharul jos. Câţi ani să aibă Jerry acum?

— Şaizeci şi şase, răspunse ea prompt.

— Pun pariu că nu i-a venit mintea la cap odată cu

vârsta, zise Leo morocănos.

— Nu i-a venit.

Glasul ei sună atât de sigur, că Leo o privi cu suspiciune.

— La dracu', e chiar el, nenorocitul, se zbârli Leo şi se întoarse imediat.

În timp ce Annabelle privea, şase bărbaţi, toţi tineri, masivi şi voinici, trecură pe-acolo. Încercuiau un alt bărbat, mai degrabă scund, cu umeri largi şi cu părul alb, des. Era îmbrăcat cu un costum albastru scump şi purta cravată galbenă.

Faţa lui Jerry Bagger era foarte bronzată. Pe unul din obraji, mai jos, avea o cicatrice şi arăta de parcă avusese nasul rupt cu ceva timp în urmă. Sub sprâncenele albe şi dese, pândea o pereche de ochi vicleni. Privirea îi alerga prin cazinou, părând să absoarbă tot felul de date interesante pentru imperiul său de jocuri mecanice, cărţi de joc şi speranţe distruse.

De îndată ce trecură pe lângă el, Leo se întoarse cu spatele, luptându-se să îşi recapete suflul. Grijulie, Annabelle zise:

— Să-ţi pierzi stăpânirea de sine în timp ce băieţii sunt peste tot în cazinou nu a figurat în planul meu, Leo.

El ridică o mână.

— Nu-ţi face griji, mi-am revenit.

Inspiră adânc o ultimă gură de aer.

— Şi nici măcar nu ne-am întâlnit cu tipul ăsta faţă-n faţă. Atunci au încercat să ne omoare gorilele lui. Aşa că nu are cum să te recunoască.

— Ştiu, ştiu. Îşi termină băutura din pahar. Acum ce facem?

— Când va fi timpul să pornim, pornim. Până atunci, lucrăm la scenariul nostru, jucăm biliard şi căutăm să avem cât mai multe atuuri de partea noastră, pentru că Jerry este atât de imprevizibil, încât şi dacă suntem perfecţi, tot nu e suficient.

— Ştii... uitasem cât de bine te pricepi să încurajezi omul.

— Nu e nimic rău în a spune lucrurilor pe nume. Dacă ne

pune în faţa vreunei situaţii neaşteptate trebuie să ştim să-i facem faţă, altfel am încurcat-o.

— Da, ştim totul despre cum va fi *dacă* o încurcăm, nu-i aşa?

El şi Annabelle urmăriră tăcuţi cum Jerry Bagger şi armata sa de gorile ieşiră din cazinou, se suiră cu toţii în maşinile încolonate la intrare, iar apoi porniră, poate pentru a-i rupe cuiva picioarele pentru că îl înşelase pe regele cazinoului cu treizeci de dolari, însemnând oricum cu mult mai puţin decât cu 30 de milioane.

CAPITOLUL 18

La sfârşitul săptămânii erau gata. Annabelle se îmbrăcă într-o fustă neagră şi îşi puse tocuri înalte şi câteva bijuterii, nu multe. Părul ei era acum blond, sârmos. Nu semăna deloc cu cea din fotografia de la cazinou. Înfăţişarea lui Leo era şi mai schimbată. Peruca lui era cenuşie şi moale, în faţă având părul până la frunte, dar retras în părţile laterale. Purta cioc, ochelari înguşti şi un costum din trei piese.

— Ştii? spuse el. Singurul lucru care mă deranjează la treaba asta este că trebuie să îi tragem pe sfoară pe unii din tagma noastră.

— De parcă ei nu ne-ar face-o nouă dacă ar avea norocul să poată să se aleagă cu câteva milioane de dolari... Mai mult decât atât, cei pe care îi înşelăm nu sunt dintre cei de treabă. Oricum, mai devreme sau mai târziu, tot ar fi prinşi. Nu mai e ca în vremurile de altădată. Nu mai există cadavre îngropate în deşert sau aruncate în Atlantic. Parierea după ce jocul e declarat închis se bazează pe o conspiraţie; e un delict ce se comite convingând pe cineva că o informaţie

eronată ar fi corectă, adică o infracţiune minoră. Îşi vor plăti amenda şi vor pleca într-o croazieră pe o navă care are cazinou, în Midwest, sau îi vor plictisi pe indienii din New England cu prezenţa lor până când va trece suficient timp ca să îşi schimbe înfăţişarea şi să se întoarcă aici să o ia de la capăt.

— Da, dar tot e o chestie urâtă...

Ea ridică din umeri.

— Dacă te face să te simţi mai bine, o să aflu cum îi cheamă şi o să le trimit câte două miare la fiecare, pentru că le-am făcut neplăceri.

Privirea lui Leo se lumină, apoi spuse:

— OK, dar să nu iei banii din partea care mi se cuvine mie.

Îi lăsară pe Tony şi Freddy şi se mutară într-unul din cele mai bune hoteluri de pe Boardwalk. Nu aveau să mai aibă niciun fel de contacte cu ei de-acum înainte. Înainte de plecare, Annabelle îi prevenise pe amândoi, în special pe Tony, că în acest oraş mişunau peste tot spioni.

— Nu cheltuiţi bani gheaţă, nu înşelaţi pe nimeni cu nimic, nu spuneţi nimic care ar putea să dea de bănuit că un escroc e „lucrat”, pentru că vorba se duce şi ar putea ajunge la cineva care să vrea să sape după informaţii. O singură scăpare şi totul se poate sfârşi, pentru noi toţi. Se uită fix în ochii lui Tony şi adăugă: Asta e adevărata miză, Tony. Nicio scăpare!

— Eu nu o să am niciuna. Jur, declară el.

Leo şi Annabelle săriră într-un taxi şi ajunseră la Pompeii, devenind de îndată extrem de vigilenţi. Annabelle urmărea o echipă pe care o observase acţionând la mesele de ruletă din cazinourile de pe Boardwalk, unde plasa pariuri după închiderea jocului. Erau diverse variaţii ale aceleiaşi scheme. La ruletă, schema presupunea să strecori pe furiş fise pe numerele câştigătoare *după* ce bila ruletei cădea deja pe un număr. Unii foloseau o altă tehnică. Pariorul îşi ascundea fisele care reprezentau o sumă importantă sub o

alta lipsită de valoare *înainte* ca bila să cadă. Apoi pariorul n-avea decât să „tragă spre el” sau să retragă fisele valoroase de pe masa de joc, dacă numărul pierdea, ori să strige de bucurie, dacă numărul era câştigător, iar totul se petrecea chiar sub nasul dealerului. Această a doua tehnică avea avantajul clar că scotea din ecuaţie dispozitivul de supraveghere, pentru că el înregistra doar că pariul era câştigat. Apoi banda ar fi arătat că pariorul nu făcea *nimic* cu mormanul de fise, doar îl retrăgea dacă pariul era pierdut. Să pariezi la ruletă după ce jocul era declarat închis necesita o experienţă uriaşă, timp, muncă de echipă, răbdare, abilităţi native şi, mai mult decât orice, stăpânire de sine.

Cândva, Annabelle şi Leo fuseseră maeştri la acest joc. Totuşi, în prezent, tehnologia de supraveghere din cazinouri reducea drastic şansele oricui, exceptându-i pe cei extrem de buni care erau capabili să facă o escrocherie indiferent de epoca în care trăiau. Iar specificul acestei escrocherii era că numărul de jocuri într-un cazinou era limitat, trebuia să te retragi înainte de a fi descoperit, deci pariul trebuia să fie suficient de mare ca să justifice riscurile.

Leo era atent la masa de blackjack, unde un domn bine jucase şi câştigase o sumă frumoasă. Nu chiar atât de frumoasă încât să trezească suspiciuni, dar în total, Leo estima că tipul făcuse cu mult mai mult decât salariul minim al celor care stăteau pe scaun şi beau pe gratis. Îşi folosi telefonul celular ca să o sune pe Annabelle.

— Eşti gata să faci asta? o întrebă el.

— Se pare că muşteriii mei care pariază cu întârziere sunt pe cale să o facă din nou, aşa că hai să-i dăm drumul.

Annabelle se îndreptă către un bărbat masiv, pe care îl evaluase din ochi ca fiind un fel de şef şi îi şopti ceva la ureche, arătând din cap către masa de ruletă unde avea loc escrocheria.

— E un grup acolo, la masa şase, care acţionează împreună. Cele două femei din partea dreaptă sunt

parioarele-plasatoare[10]. Mecanicul[11] e cel de pe scaunul din capătul mesei. Iar reclamantul[12] e tipul slăbănog, cu ochelari, care stă în spatele dealerului, în partea stângă. Pune-l pe supraveghetor să aşeze camera pe ei şi să mărească imaginea când se execută tragerea.

Mesele de ruletă erau atât de mari încât asupra lor erau orientate două camere, atârnate de tavan. Una urmărea roata ruletei, iar cealaltă – masa. Neajunsul acestei tehnologii moderne era că cele două camere nu puteau fi monitorizate în acelaşi timp. Tipul care părea să fie şef se uită la ea câteva secunde, însă descrierea precisă a lui Annabelle nu putea fi ignorată. El spuse rapid ceva în microfonul legat la căşti, dând ordine.

Între timp, Leo se duse la şeful din sectorul respectiv şi îi şopti:

— La masa de blackjack numărul cinci e un dealer care nu amestecă deloc cărţile. Jucătorul de pe scaunul cu numărul trei are un analizor de numărare a cărţilor, ascuns la picior. Dacă te duci mai aproape, poţi să-i ghiceşti conturul prin pantaloni. Şi mai are un fir în urechea dreaptă, prin care primeşte semnale de pe computer. Camera de supraveghere nu poate să prindă imaginea, pentru că mişcările dealerului o ascund. Dar dacă te duci acolo cu un minicomputer, poţi să înregistrezi suficiente dovezi de la nivelul solului.

La fel ca şi în cazul avertizării făcute de Annabelle, şi acest şef se gândi câteva secunde înainte să-şi sune superiorii, iar minicomputerul fu gata pregătit să capteze imagini.

Cinci minute mai târziu, escrocii fură ridicaţi de la mese şi poliţiştii fură chemaţi.

După încă zece minute, Annabelle şi Leo se treziră într-un loc din cazinou unde nicio mamaie care îşi toca pensia nu

[10] În engleză, *check-bettors*
[11] În engleză, *mechanic*
[12] În engleză, *claimer*

ar fi fost vreodată invitată.

Jerry Bagger ţâşni din spatele mesei uriaşe aflate în minunatul său birou, ţinându-şi mâinile în buzunare, cu încheieturile împodobite cu câteva frumoase bijuterii, la fel şi gâtul său musculos, bronzat.

— Scuzaţi-mă că nu vă mulţumesc pentru că mi-aţi economisit câteva nenorocite de miare, spuse el cu o voce care parcă lătra, dându-i astfel în vileag originea din Brooklyn. De fapt, nu sunt obişnuit ca oamenii să-mi facă asemenea favoruri. Asta face să mi se scoale părul de pe ceafă. Şi nu-mi place să mi se scoale părul de pe ceafă. Singurul lucru care îmi place să mi se scoale este ceea ce se află în spatele fermoarului pantalonilor.

Ceilalţi şase bărbaţi din încăpere, toţi îmbrăcaţi în costume scumpe, laţi în umeri fără să fie burduşiţi cu căptuşeli false, se holbau la Leo şi Annabelle, fiecare ţinându-şi mâinile împreunate în faţă.

Annabelle făcu vreo câţiva paşi înainte.

— N-am făcut-o ca pe o favoare. Am făcut-o pentru că voiam să vă întâlnim.

Bagger întinse mâinile spre ei.

— Deci, iată-ne.

Se aşeză pe canapeaua de piele, îşi luă nişte alune dintr-un bol aflat pe masă şi începu să spargă cojile cu mâna dreaptă.

— Urmează cumva partea în care îmi veţi spune că voi puteţi să câştigaţi pentru mine o tonă de bani, când eu deja am această tonă de bani?

— Da. Şi puteţi să vă şi serviţi patria în acelaşi timp.

Bagger mormăi:

— Patria mea? E cumva vorba de aceeaşi patrie care-mi pune beţe în roate şi mă împiedică să fac ceva ce este perfect legal?

— Putem rezolva partea asta, zise Annabelle.

— Aha, deci sunteţi de la poliţia federală. Hei, băieţi, avem nişte poliţişti federali la noi în cazinou. Chemaţi dezinsecţia!

Toată adunătura de muşchi începu să râdă ca la comandă.

Annabelle se aşeză pe canapea lângă Bagger şi îi întinse o carte de vizită. El citi: „Pamela Young, Management International, Inc.”

— Asta nu înseamnă nimic pentru mine, e un rahat. I-o aruncă înapoi. Băieţii mei mi-au zis că voi chiar vă pricepeţi la escrocheriile din cazinou. Vă învaţă chestia asta acum, la şcoala de poliţişti federali? Nu că aş crede vreo clipă că sunteţi poliţişti federali...

Leo zise pe un ton aspru:

— Cât rulezi pe zi? Treizeci, patruzeci de milioane? Trebuie să păstrezi o anumită sumă de rezervă ca să-ţi reglezi conturile cu statul, şi tot rămân o mulţime de bani gheaţă care sunt în circulaţie. Deci ce faci cu plusul ăsta? Haide, spune-ne şi nouă.

Proprietarul cazinoului se uită la el, uimit.

— Îmi tapetez pereţii casei cu ei, nemernicule! Se uită la unul dintre băieţii musculoşi. Luaţi-l pe nenorocitu’ ăsta din ochii mei!

Băieţii lui se apropiară, iar doi dintre ei chiar îl ridicară pe Leo când interveni femeia:

— Ce-aţi zice dacă aţi primi înapoi zece procente? propuse Annabelle.

— Aş spune că îmi pute.

Bagger se ridică şi se îndreptă spre birou.

— Vreau să spun zece procente la fiecare *două zile.*

Bagger se opri în loc, se întoarse spre ea şi o fixă cu privirea.

— Ce-aţi zice, hm? întrebă ea.

— Prea minunat ca să fie adevărat, asta aş zice.

Luă de pe masă un fişic de fise din metal gri, în valoare de cinci mii de dolari, şi i-l aruncă.

— Du-te şi distrează-te un pic. Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Consideră-l un cadou de la Dumnezeu. Nu lăsa uşile să te lovească peste funduleţul ăla drăgălaş când o să ieşi.

Le făcu semn oamenilor lui să-i dea drumul lui Leo.

— Totuşi, mai gândiţi-vă, domnule Bagger, insistă ea. Ne întoarcem mâine să vă întrebăm din nou. Conform ordinelor pe care le-am primit, trebuie să vă întrebăm de două ori. Dacă nici atunci nu vreţi, unchiul Sam va mai face câţiva paşi pe Broadwalk şi-i va propune afacerea unui rival de-al dumneavoastră.

— Noroc!

— A funcţionat în Vegas, va funcţiona şi aici, spuse ea sigură pe sine.

— Mda, corect. Aş fi vrut să pot să cred ce spuneţi voi acolo.

— Veniturile din pariuri nu au mai crescut de cinci ani, domnule Bagger. Aşa că oare cum ar fi putut mulţimea de cazinouri din Vegas să aibă proprietăţi de miliarde de dolari? Parcă ar tipări bani. Făcu o pauză. Şi chiar o fac. Şi îşi ajută şi patria în acelaşi timp.

El se aşeză la birou şi, pentru prima dată, o privi cu un dram de interes. În acel moment, lui Annabelle îi fu de ajuns.

— Şi... v-aţi întrebat vreodată cum se face că nimeni din Vegas nu a fost investigat de federali în ultimii zece ani? Nu mă refer la acuzaţiile aduse Mafiei, astea-s ştiri răsuflate. Dar şi eu, şi dumneavoastră ştim ce se întâmplă acolo. Şi, aşa cum aţi spus, Departamentul de Justiţie e tot timpul prezent acolo unde vă aflaţi. Făcu o pauză. Şi eu ştiu că un om inteligent ca Jerry Bagger nu crede chiar aşa de mult în noroc.

Ea îi lăsă cartea de vizită pe birou.

— Puteţi să mă sunaţi oricând. Oamenii care lucrează în branşa asta nu au un program fix. Îi aruncă o privire tipului uriaş care stătea lângă Leo. Iar noi putem să ieşim şi singuri afară, băieţi. Mulţumim.

Ea şi Leo ieşiră.

Când uşa se închise în spatele celor doi, Bagger se răsti la ei:

— Urmăriţi-i!

CAPITOLUL 19

Annabelle şi Leo săriră într-un taxi. Privirea ei nu părăsi o clipă geamul din spate al maşinii.

— Sunt în spatele nostru? întrebă Leo în şoaptă.

— Normal. La ce altceva te aşteptai?

— Pentru o secundă, acolo, am crezut că bătăuşii ăia mă vor arunca pe fereastră. Cum se face că eu trebuie să joc mereu rolul poliţistului rău, iar tu pe cel al poliţistului bun?

— Pentru că pe-ăla rău îl joci incredibil de bine.

— Băieţii ăştia sunt acelaşi coşmar pe care îl ţineam minte, comentă Leo tremurând. Îmi amintesc că aşa erau şi atunci. L-ai văzut cum spărgea alunele alea cu o singură mână?

— Haaai... ăla e un clişeu dintr-un film prost.

Taxiul se opri în faţa hotelului lor, iar ei coborâră. Annabelle făcu vreo câţiva paşi pe trotuar, apoi traversă. Bătu uşor în geamul unui Hummer parcat acolo. Geamul se lăsă în jos şi apăru figura unuia dintre bătăuşii lui Bagger.

— Poţi să-i spui domnului Bagger că stau în camera 1412, i se adresă ea cu amabilitate. A, uite o carte de vizită, în cazul în care a aruncat-o pe cealaltă.

Se întoarse şi îl ajunse din urmă pe Leo şi intrară amândoi în hotel. Telefonul ei bâzâi. Era Tony, care confirma că se afla pe poziţie. Ea îi cumpărase un binoclu foarte scump şi îl pusese să supravegheze cu el dintr-o cameră a unui hotel de vizavi de Pompeii, care avea o vedere foarte bună către biroul lui Bagger.

Apelul pe care îl aştepta în cameră fu primit zece minute mai târziu, îi făcu semn lui Leo, care stătea lângă fereastră. Acesta îi trimise repede un mesaj lui Tony, pe laptop.

Annabelle puse mâna pe telefon şi îi făcu semn lui Leo să ridice celălalt receptor.

— Hai odată, hai odată!

Telefonul sună de cinci ori, de şase ori, de şapte ori.

La al nouălea ţârâit, Leo primi un mesaj de confirmare şi aprobă din cap.

— Alo?

— Cum de i-ai descoperit pe băieţii mei aşa de repede? zbieră Bagger.

— Când e vorba de supraveghere... *omul* meu chiar nu poate fi bătut, domnule Bagger, îi explică ea. E pur şi simplu vorba de mii de persoane de pe pământ şi de nenumăraţi bani.

Adevărul era că ea ştiuse că el le ordonase băieţilor să-i urmărească şi de aceea se uitase tot timpul pe geamul din spate al taxiului, îi văzuse mai devreme la cazinou şi ştia deja că personalul de securitate al lui Bagger conducea maşini Hummer galbene. Nici nu erau greu de remarcat.

— Asta înseamnă că sunt supravegheat? se răsti el.

— Toţi suntem supravegheaţi, domnule Bagger. Nu trebuie să vă simţiţi singurul în situaţia asta.

— Ia mai scuteşte-mă de chestia asta cu „Domnule Bagger”. De unde ştii atât de multe despre escrocheriile din cazinouri, de-ai reuşit să depistezi două dintre ele doar la mine, ambele în acelaşi timp? Asta mă face să mă gândesc dacă nu cumva faci parte din lumea escrocilor.

— Nu le-am depistat *eu.* Azi am trimis la tine în cazinou trei echipe care au căutat ceva util ca să pot ajunge la tine. Membrii acestor echipe *sunt* experţi în escrocherii de cazinou. Ei ne-au transmis prin Intel, iar noi le-am spus şefilor de-acolo. Simplu.

— OK, să lăsăm asta baltă deocamdată. Ce vrei, mai exact?

— Credeam că intenţiile mele au fost clare, încă de când mă aflam în birou la tine.

— Da, da. Ştiu ce *ai spus*. Vreau să ştiu ce *ai vrut să spui* cu asta.

— Asta nu e ceva ce să pot discuta la telefon. NS... începu ea, după care adăugă repede: Liniile telefonice fixe nu sunt aşa de sigure.

— Ai vrut să spui NSA[13], nu-i aşa? îi replică el imediat. Spionii ăia... ştiu totul despre ei.

— Cu tot respectul, nimeni nu ştie totul despre NSA, nici măcar POTUS[14], spuse ea aruncând precaută încă o abreviere în discuţie.

La capătul celălalt al firului era linişte.

— Mai eşti acolo? întrebă ea.

El se repezi să răspundă:

— Sunt!

— Vrei să ne întâlnim la tine la birou?

— Nu e bine aşa. Sunt; hm... tocmai ies din oraş.

— Nu, nu e aşa. În clipa asta eşti în biroul tău.

Asta era informaţia pe care Tony i-o trimisese prin e-mail lui Leo. Convorbirea se întrerupse imediat.

Ea puse telefonul jos. Îi făcu încrezătoare lui Leo cu ochiul. El expiră lung.

— În ce ape tulburi vrem şi noi să ne scăldăm, Annie...

Ea părea amuzată.

— Îmi spui Annie doar când eşti foarte, foarte emoţionat, Leo.

El îşi şterse o broboană de transpiraţie de pe frunte şi îşi aprinse o ţigară.

— Mda... Deh, unele lucruri nu se schimbă niciodată, nu?

Telefonul sună din nou. Ea răspunse.

— Ăsta-i oraşul meu, zise Bagger ameninţător. Nimeni nu mă spionează pe mine în oraşul *meu.*

— Domnule Bagger, rosti ea calm, pentru că toată această poveste pare să te supere, am să o simplific. Voi raporta că refuzi a doua şi ultima noastră ofertă. Iar din clipa aia nu trebuie să îţi mai faci griji pentru nimic. Şi, aşa cum spuneam, merg în altă parte.

— Nu e niciun cazinou pe-aici care să creadă aiureala asta.

---

[13] Abreviere pentru National Security Agency - Agenţia Naţională de Securitate

[14] Abreviere pentru President of the United States - Preşedintele Statelor Unite

— Nu e o aiureală. Nu ne aşteptăm ca operatorii de cazinouri să ne creadă pe cuvânt. Aşa că facem nişte demonstraţii. Îi lăsăm să vadă că pot câştiga rapid mulţi bani şi apoi ei decid. Dacă intră în afacere sau rămân pe dinafară. Oricum, pot să îşi păstreze profitul.

Ea putea să îl audă cum respiră precipitat la celălalt capăt al firului.

— Câţi bani? întrebă el.

— Câţi vrei?

— De ce s-ar oferi guvernul să facă tocmai cu mine o asemenea afacere?

— Pentru că nu văd cine ar putea să creadă că guvernul SUA ar putea să facă cu *tine* o asemenea afacere, zise ea simplu.

— Eşti din NSA?

— Nu.

— CIA?

— La orice întrebare de genul ăsta îţi voi răspunde că *nu.* Şi nu contează ce legitimaţie sau ce carte de vizită am eu în această situaţie.

— Am la mână o grămadă de politicieni din Washington. Cu un simplu telefon, aflu.

— Un simplu telefon şi n-o să afli nimic. Pentru că politicienii habar nu au de povestea asta. Dar dă telefon. Însă la CIA. Sunt în Langley, adică McLean, Virginia, în cazul în care nu ştii. O grămadă de oameni ştiu că îşi are sediul în D.C. Crezi sau nu, chiar e trecută în cartea de telefon. Ceri la Serviciul Naţional Clandestin – se obişnuieşte să i se spună Directoratul de Operaţiuni. Dar ca să nu mai cheltui cu telefoanele, îţi spun de pe acum că n-a auzit niciunul de Pamela Young şi de Management International Inc.

— Şi eu de unde ştiu că asta nu e o operaţiune desfăşurată de federali?

— Nu sunt avocat, dar aş zice că ar fi un caz clar de compromitere. Iar dacă vrei să ne supraveghezi, fă-o.

— În ce constă demonstraţia? vru să ştie Bagger.

— Câteva clicuri pe computer.

— Explică-mi.
— Nu la telefon. Doar faţă-n faţă.
Îl auzi oftând.
— Ai luat cina?
— Nu.
— Pompeii, în zece minute. La uşa din faţă.
Convorbirea se întrerupse.
Ea puse receptorul jos şi îl privi pe Leo.
— A muşcat momeala.
— Acum urmează acţiunea, zise el.
— Acum urmează acţiunea, aprobă Annabelle.

CAPITOLUL 20

O oră mai târziu, încheiau o cină excelentă, pregătită de bucătarul personal al lui Bagger. Acesta îşi luă paharul de bourbon, Annabelle şi Leo îşi luară şi ei paharele cu vin şi se aşezară în fotoliile confortabile de piele de lângă şemineu.

Bagger îi ceru lui Annabelle să-i vorbească despre ofertă, după ce îşi pusese oamenii să o verifice şi pe ea, şi pe Leo, să nu aibă asupra lor dispozitive de ascultare.

— Gata, stomacul e plin, ficatul e intoxicat, acum spune-mi despre ce e vorba, ordonă Bagger. Ridică un deget. Dar mai întâi, ce urmează să faceţi? Şi apoi vorbeşte-mi despre bani.

Annabelle se rezemă, legănând în mână paharul cu vin. Îl privi pe Leo şi spuse:

— Îţi aminteşti de Iran-Contra?

— Vag.

— Sunt momente în care interesul Americii este mai bine servit dacă furnizează ajutor statelor şi organizaţiilor care nu se bucură de o imagine populară şi de susţinere în SUA.

— Ce? Ca de exemplu să-i dea arme lui Osama ca să-i bată pe ruşi? rânji Bagger ironic.

— Este cazul acela în care alegi răul cel mai mic. Se întâmplă tot timpul.

— Şi ce legătură are asta cu mine?

— Avem bani din surse discrete, unele sunt private, dar trebuie să fie folosiţi „cu fineţe” înainte de a fi scoşi pe piaţă, spuse ea, savurând vinul.

— Vrei să spui că trebuie spălaţi, zise Bagger.

Ea zâmbi cu rezervă.

— Nu, vreau să spun „cu fineţe”.

— Tot nu pricep legătura.

— El Banco del Caribe. O ştii?

— Ar trebui?

— Nu acolo îţi depui o parte din banii gheaţă câştigaţi în cazinouri? interveni Leo. Sunt specialişti în a face să dispară banii... pentru un preţ. Fără taxe.

Bagger se ridică pe jumătate din fotoliul său.

— Face parte din meseria noastră să ştim asemenea lucruri, îi explică Annabelle. N-o lua ca pe o jignire. Nu eşti singurul pentru care avem un dosar.

Bagger se aşează la loc şi se uită la părul ei sârmos.

— Nu arăţi ca un spion.

— Tocmai asta e important, nu? zise ea amical, ridicându-se şi servindu-se cu încă un pahar cu vin.

— De unde pot să ştiu că sunteţi cine pretindeţi că sunteţi? Pe oricine aş suna, nimeni n-a auzit de voi. Ce să cred despre asta?

— Vorba multă, sărăcia omului, zise ea, aşezându-se.

— Asta însemnând ce, mai exact?

— Asta însemnând să-l chemi aici pe omul tău care se ocupă de bani.

Bagger se uită la ea suspicios, preţ de o clipă, apoi ridică telefonul.

Bărbatul apăru un minut mai târziu.

— Da, domnule?

Annabelle luă o bucată de hârtie din buzunar şi i-o

întinse.

— Afişează contul ăsta pe computer. Este un cont la El Banco del Caribe. Lângă numărul de cont ai şi o parolă. Pe urmă întoarce-te şi spune-i domnului Bagger care este balanţa acestui cont.

Bărbatul se uită la Bagger, care aprobă din cap. Bărbatul ieşi şi se întoarse câteva minute mai târziu.

— Deci? zise Bagger nerăbdător.

— Trei milioane douăsprezece mii şi şaisprezece cenţi, domnule.

Bagger se holbă la Annabelle, cu mai mult respect în privire. El îi făcu semn cu mâna omului său să iasă. După ce uşa se închise, spuse:

— OK, aţi reuşit să îmi captaţi atenţia.

— Ca să alungăm îndoielile oamenilor, facem o probă, sau mai multe, depinde de caz.

— Ai mai spus asta. Dar cum se va desfăşura asta?

— Depui bani la El Banco pentru două zile într-un cont pe numele nostru. Colectezi „dobânda” după care banii se întorc în contul-mamă din banca ta.

— Despre ce sumă de bani vorbim?

— De regulă e vorba de un milion. Banii pe care îi transferi nu se „amestecă” şi cu alte fonduri. După două zile te trezeşti că ai o sută de miare profit. Poţi să o faci la fiecare două zile dacă vrei.

— Amestecaţi? Vrei să spui să fie folosiţi „cu fineţe”? zise Bagger.

Ea ridică paharul.

— Înveţi repede.

Bagger încă era încruntat.

— Vreţi ca eu să pun un milion de dolari din banii mei într-un cont pe numele vostru şi să aştept două zile pentru ca banii mei plus o dobândă să se întoarcă în contul meu? Arăt eu a individ care are rahat în loc de creier?

Annabelle, care stătea lângă el, îi atinse blând braţul.

— Să-ţi spun ceva, Jerry – pot să-ţi spun Jerry, nu?

— Deocamdată poţi.

— Cele două zile în care aştepţi, eu şi asociatul meu stăm la hotelul tău, iar băieţii tăi ne pot supraveghea zi şi noapte. Dacă banii nu se întorc cu dobândă în contul tău, adică exact aşa cum ţi-am spus, suntem ai tăi. Şi nu ştiu cum eşti tu, dar mie îmi place viaţa şi nu aş da-o pe o sumă de bani pe care eu nici măcar nu o văd.

El o măsură din creştet până în picioare, dădu din cap, se ridică şi se duse la fereastră, privind prin sticla antiglonţ.

— Ăsta cred că e cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit în viaţa mea. Sunt nebun doar pentru că stau să vă ascult.

— Nu e o nebunie dacă stai şi te uiţi la lumea de azi. Se fac tot felul de lucruri pentru a proteja ţara, şi nu toate acţiunile sunt complet legale sau populare. Dacă poporul american ar şti toate astea, unde s-ar ajunge? Ea ridică din umeri. Dar asta nu mă priveşte pe mine, nu face parte din meseria mea. Jobul meu este să mă asigur că banii merg acolo unde trebuie să meargă. În schimb, pentru că ne ajuţi, eşti plătit cu un premiu extraordinar. E foarte simplu.

— Dar banii ăştia sunt doar electronici. De ce aveţi nevoie să-i spălaţi?

— Chiar şi dolarilor digitali li se poate da de urmă, Jerry. De fapt, asta se poate face chiar mai uşor decât în cazul banilor lichizi. Fondurile sunt amestecate cu alte surse de bani care nu sunt guvernamentali. Toţi trebuie spălaţi electronic, e la fel ca atunci când trebuie să ştergi amprentele de pe o armă. După care fondurile pot merge acolo unde este nevoie de ele.

— Şi spui că cei din Vegas fac deja asta? Deci dacă dau un telefon şi întreb...

Ea îl întrerupse:

— Nu-ţi vor spune nimic, deoarece aşa au fost instruiţi să procedeze. Ea se ridică şi rămase în picioare lângă el. Există aici posibilităţi ameţitoare de ascensiune pentru tine, Jerry, dar există şi căderi, totodată. Lasă-mă să-ţi explic. E corect să ştii totul. Ea se aşeză lângă el pe canapea. Dacă se întâmplă ca anumiţi oameni să afle că ai spus cuiva despre acest aranjament...

Bagger izbucni în râs.

— Nu mă ameninţa, fetiţo. Eu sunt cel care a inventat arta intimidării.

— Asta nu e intimidare, Jerry, spuse ea liniştită, privindu-l fix în ochi. Dacă spui cuiva despre acest aranjament, oamenii noştri vor veni după tine oriunde te-ai afla. Oamenii ăştia nu se tem de niciunul dintre cei pe care i-ai angaja tu ca să te protejeze. N-au nici lege, nici ţară, omoară pe oricine de la distanţă, dintre cei care îţi sunt apropiaţi: bărbaţi, femei, copii. Apoi te vor răpi. Ea făcu o pauză ca să lase cuvintele să-şi facă efectul. Sunt în afacerea asta de multă vreme, şi am făcut unele lucruri care poate că te-ar surprinde chiar şi pe tine, dar ăştia-s nişte oameni cu care nu aş vrea niciodată să am de-a face, nici măcar dacă m-ar apăra o unitate de la Navy SEAL[15]. Nu sunt cei mai buni dintre cei mai buni, Jerry. Ci sunt cei mai răi dintre toţi răii. Iar ultima ta amintire va fi despre cum dracului au reuşit să te facă să suferi atât de mult.

Bagger explodă:

— Şi joburile astea care presupun crime se află pe statul de plată al guvernului *nostru?* Nu-i de mirare că ne ducem dracului.

Gând duse paharul de bourbon la gură să soarbă din el, Annabelle şi Leo observară că mâna îi tremura un pic.

— Şi atunci de ce dracului aş... începu Bagger.

Anticipând ce avea să spună, ea îl întrerupse:

— Dar după câte mi-au spus superiorii mei, Jerry Bagger nu va vorbi. El doar îşi va aduna exorbitantele profituri şi îşi va ţine gura. Nu jucăm darts cu nişte nume pe hârtie, Jerry. Tipi ca tine sunt ideali pentru împlinirea scopului nostru. Ai creier, curaj, bani şi nu te temi să joci la limită. Ea îl observă atent pe Bagger şi adăugă: Mi-ar părea rău să implic în acţiunea asta pe altcineva, dintr-un alt cazinou, Jerry, dar misiunea mea e limpede.

---

[15] SEAL - abreviere pentru Sea, Air and Land: mare, aer şi uscat. Navy SEAL sunt trupe speciale de luptă în Statele Unite (n.tr.)

După încă un minut, el rânji şi se lovi cu palma pe genunchi.

— Sunt la fel de patriot ca oricare alt nemernic. Aşa că ce dracu'...? Hai s-o fac şi p-asta!

CAPITOLUL 21

Membrii Camel Club urmau să ţină o întâlnire de urgenţă la căsuţa lui Stone de la cimitir, în dimineaţa următoare incursiunii pe care o făcuseră acasă la DeHaven. Stone le explică lui Milton şi lui Caleb cu foarte multe detalii ce se întâmplase cu o noapte înainte.

— S-ar putea să fim urmăriţi chiar în acest moment, zise Caleb înspăimântat, aruncând o privire către fereastră.

— M-aş mira dacă *nu* ne-ar urmări, răspunse calm Stone.

Locuinţa lui era mică şi avea mobilier puţin: un pat vechi, un birou mare şi tocit, acoperit cu hârtii şi ziare, rafturi cu cărţi în diverse limbi ştiute de Stone, o bucătărie mică unde avea o masă rabatabilă, o baie înghesuită şi câteva scaune desperecheate, împrăştiate în jurul unei sobe care constituia principala sursă de căldură a locuinţei.

— Şi asta nu te îngrijorează? întrebă Milton.

— M-ar fi îngrijorat mai mult dacă încercau să mă ucidă, ceea ce ar fi putut să le reuşească fără probleme, cu tot eroismul lui Reuben.

— Şi ce facem acum? întrebă Reuben. Stătea în faţa căminului, încercând să se dezgheţe. Se uită la ceasul de mână. Trebuie să plec la lucru.

— Şi eu la fel, spuse şi Caleb.

— Caleb, trebuie să ajung în încăperea-seif a bibliotecii, spuse Stone. Crezi că e posibil acest lucru?

Caleb îl privi nesigur.

— În condiţii normale, ar fi posibil. Vreau să spun, eu am autoritatea să primesc oameni în încăperile acelea, dar trebuie să argumentez de ce. Nu le place ca angajaţii să-şi aducă prietenii şi familia acolo fără să fie anunţaţi în prealabil. Iar de când cu moartea lui Jonathan, restricţiile s-au înmulţit.

— Dar dacă vizitatorul este un savant venit de peste ocean? întrebă Stone.

— Bineînţeles, asta ar fi cu totul altceva. Îi aruncă o privire lui Stone. Dar ce savant străin cunoşti tu?

— Cred că vorbeşte chiar despre el, Caleb, îl lămuri Reuben.

Caleb îşi privi prietenul cu severitate.

— Oliver! Nu pot să stau să asist la comiterea unei fraude în Biblioteca Congresului, pentru numele lui Dumnezeu!

— La vremuri disperate, măsuri disperate. Cred că noi suntem acum ţinta unor oameni foarte periculoşi pentru că ne-am amestecat în cazul Jonathan DeHaven. Aşa că trebuie neapărat să aflăm dacă moartea lui a fost sau nu naturală. Dacă văd locul în care a murit, poate că acest lucru mă ajută să stabilesc acest fapt.

— Ştim cum a murit, replică repede Caleb. Ceilalţi îl priviră surprinşi. Tocmai am aflat şi eu azi-dimineaţă, adăugă el imediat. Un prieten de la bibliotecă m-a sunat acasă. Jonathan a murit ca urmare a unui stop cardiorespirator – aşa a reieşit în urma autopsiei.

— *Toată lumea* moare din acest motiv. Înseamnă că ţi se opreşte inima, spuse Milton.

Stone părea gânditor.

— Milton are dreptate. Iar asta mai înseamnă şi că examinarea medicală nu a reuşit să stabilească ce anume l-a ucis de fapt pe DeHaven. Se ridică în picioare şi se uită la Caleb. Aş vrea să pătrund în încăperea-seif în dimineaţa asta.

— Oliver, nu pot să apar cu un oaspete neanunţat după mine.

— De ce nu?

— Pentru că nu se procedează aşa. Sunt nişte protocoale, nişte proceduri care trebuie respectate.

— Voi spune că mă aflam în oraş în vizită cu familia şi am vrut foarte mult să văd cea mai mare colecţie de cărţi din lume; o idee care mi-a venit instantaneu.

— Ştiu şi eu? S-ar putea să meargă, mormăi Caleb concesiv. Dar dacă îţi vor pune nişte întrebări la care nu ştii să răspunzi?

— Nu există un rol mai uşor de jucat decât acela al unui savant, Caleb, îl asigură Stone.

Caleb păru foarte ofensat de această remarcă, dar Stone nu ţinu cont de enervarea prietenului său şi adăugă:

— Voi fi la bibliotecă la ora unsprezece. Scrise ceva pe-o bucată de hârtie şi i-o dădu lui Caleb. Ăsta voi fi eu.

Caleb îşi aruncă privirea pe bucata de hârtie, apoi se uită la el, surprins.

Cu aceasta, reuniunea Camel Club se sfârşi, totuşi Stone îl luă pe Milton deoparte şi începu să-i vorbească în şoaptă.

Câteva ore mai târziu, Caleb îi dădea o carte lui Norman Janklow, un bărbat în vârstă, care frecventa regulat sala de lectură.

— Poftim, Norman. Îi înmână un exemplar al romanului *Adio arme* de Ernest Hemingway.

Norman era un admirator fanatic al lui Hemingway. Romanul pe care îl ţinea în mână era din prima ediţie, semnat de însuşi Hemingway.

— Aş da orice să fie cartea mea, Caleb, zise Janklow.

— Ştiu, Norman, şi eu la fel. Un exemplar din prima ediţie, cu semnătura lui Hemingway, valora cel puţin 35 000 de dolari, Caleb ştia acest lucru. Desigur, cu mult peste posibilităţile lui financiare şi probabil că şi peste cele ale lui Janklow. Dar cel puţin îl poţi ţine în mână.

— O să încep cu biografia lui Ernest.

— Nemaipomenit!

De fapt, Janklow tot începea cu biografia lui Hemingway de vreo doi ani încoace. Totuşi, lucrul acesta părea să-l facă

fericit, iar pe Caleb nu îl deranja deloc să-şi joace rolul.

Janklow răsfoi cu grijă volumul.

— I-au restaurat coperta, spuse iritat.

— Aşa este. Multe dintre primele noastre ediţii americane de capodopere au fost depozitate în condiţii nu tocmai ideale înainte ca Departamentul de Cărţi Rare să se pună pe treabă. Acum trebuie să verificăm toate lucrările. Exemplarul acesta a fost de multă vreme prevăzut pentru restaurare, dar a fost o eroare administrativă, presupun. Asta se mai întâmplă atunci când ai aproape un milion de volume sub un singur acoperiş.

— Mi-ar plăcea să se păstreze coperta originală a volumelor.

— Da, scopul nostru principal este conservarea. De-asta şi avem această carte care vă bucură – pentru că a fost conservată.

— L-am întâlnit o dată pe Hemingway.

— Parcă îmi aduc aminte că mi-aţi mai spus.

„De peste o sută de ori.”

— Era o persoană remarcabilă. Am băut împreună într-o cafenea din Cuba.

— Da, corect. Îmi amintesc povestea foarte bine. Acum vă las să vă dedicaţi cercetării.

Janklow îşi puse ochelarii, luă o bucată de hârtie şi un creion şi se lăsă furat de aventuroasa lume a prodigioasei imaginaţii a lui Ernest Hemingway.

Exact la ora unsprezece, Oliver Stone sosi în sala de lectură a Departamentului de Cărţi Rare, îmbrăcat într-un costum de tweed din trei piese, şifonat, şi ţinând în mână un baston. Părul său alb era pieptănat lins, şi avea o barbă lungă şi ochelari care îi făceau ochii să arate ca nişte gândaci. Toate acestea, dimpreună cu mersul său aplecat, îl făceau să pară cu douăzeci de ani mai în vârstă. Caleb se ridică de la biroul său care se afla în fundul sălii, recunoscându-şi cu greu prietenul.

Cum unul dintre supraveghetorii de la birourile din faţă se apropia de Stone, Caleb înaintă şi mai repede.

— Am eu grijă de dumnealui, Dorothy. Îl... îl cunosc pe acest domn.

Stone făcu un adevărat spectacol când îşi arătă cartea de vizită.

— Aşa cum am promis, *Herr* Shaw, am venit să văd *cărţile.*

Accentul său era evident, germanic, şi îl imita foarte bine.

Când Dorothy, femeia de la primul birou, se uită curioasă spre el, Caleb spuse:

— Acesta este dr. Aust. Ne-am întâlnit cu ani în urmă la o conferinţă despre cărţi în... Frankfurt... parcă?

— Nu, în Mainz, îl corectă Stone. Îmi amintesc foarte exact, pentru că era sezonul a ceea ce se cheamă *Spargel,* adică sparanghel alb, iar eu întotdeauna merg la conferinţa din Mainz ca să mănânc sparanghel alb.

Îi zâmbi lui Dorothy, care îi zâmbi şi ea la rândul ei, după care se întoarse la treburile sale.

Un alt bărbat intră în sala de lectură şi se înclină zicând:

— Caleb, aş vrea să-ţi vorbesc pentru un minut.

Caleb se albi la faţă.

— O, bună, Kevin. Kevin, acesta este... ăăă... dr. Aust din Germania. Dr. Aust, Kevin Philips. Este directorul interimar al Departamentului de Cărţi Rare. După Jonathan...

— A, da... după moartea neaşteptată a lui *Herr* DeHaven, zise Stone. Foarte trist, foarte trist.

— Îl cunoşteaţi pe Jonathan? întrebă Philips.

— Numai după reputaţie... Cred că lucrarea sa despre traducerea metrică pe care James Logan a făcut-o *Distihurilor morale* ale lui Cato este ultimul lucru avizat care s-a spus despre acest subiect, nu?

Philips păru încurcat.

— Trebuie să mărturisesc că nu am citit-o.

— O analiză a primei traduceri realizate de Logan din clasici, în America de Nord, merită studiată, îl sfătui amabil Stone.

— O s-o pun cu siguranţă pe lista mea de priorităţi, spuse Philips. În mod ironic, uneori, bibliotecarii nu au destul timp

să citească.

— Atunci nu o să vă mai împovărez şi cu exemplare din scrierile *mele,* adăugă Stone zâmbind. Oricum, sunt în limba germană, chicoti el.

— L-am invitat pe dr. Aust să viziteze biblioteca, pentru că tot se află în oraş, zise Caleb. Ideea mi-a venit pe neaşteptate.

— Desigur, spuse Philips. Am fi onoraţi. Apoi şopti: Caleb, ai auzit de raportul legat de Jonathan?

— Da, am auzit.

— Asta înseamnă că pur şi simplu a suferit un atac de cord, nu?

Caleb îi aruncă o privire scurtă lui Stone, care, fără să fie văzut de Philips, dădu uşor afirmativ din cap.

— Da, exact asta înseamnă.

Philips clătină din cap.

— Dumnezeule, era mai tânăr decât mine. Avea nevoie de o pauză, nu? Se uită spre Stone. Dr. Aust, vreţi să vă însoţesc eu în acest tur?

Stone zâmbi şi se înclină adânc, sprijinindu-se în baston.

— Nu, *Herr* Philips, aş prefera să valorificaţi mai bine timpul. Poate începeţi lectura lucrării prietenului nostru privind *Distihurile morale.*

Philips chicoti:

— E plăcut să vezi erudiţi distinşi care şi-au păstrat simţul umorului.

— Mă străduiesc, domnule, mă străduiesc, spuse Stone, înclinându-se uşor.

După ce Philips plecă, Shaw şi Stone se îndreptară spre încăperile-seif.

— Cum ai aflat despre lucrările lui Jonathan? îl întrebă Caleb când rămaseră singuri.

— L-am pus pe Milton să facă săpături. A găsit câte ceva pe internet şi mi-a adus informaţiile. Le-am parcurs pentru cazul în care cineva precum Philips ar fi fost interesat de activitatea mea.

Caleb îl privi descumpănit.

— Care e problema? îl întrebă Stone.

— Hm... nu e prea măgulitor să vezi cum cineva *poate* să intre atât de uşor în pielea unui savant.

— Sunt sigur că recunoaşterea de care mă bucur în ochii tăi va face diferenţa faţă de şeful tău.

Caleb se lumină.

— Sunt sigur că a contribuit oarecum la succesul nostru, zise modest.

— În regulă. Acum hai să refacem cu exactitate traseul pe care tu l-ai urmat în acea zi.

Caleb îl conduse, iar vizita se încheie la etajul superior. Arătă spre o pată.

— Aici se afla cadavrul. Caleb se cutremură. Dumnezeule, chiar că a fost ceva înfricoşător!

Stone privi în jur, apoi se înclină arătând ceva pe un perete.

— Ce-i aia?

Caleb privi în direcţia în care i se arătase.

— A, e o duză de la sistemul împotriva incendiilor.

— Aveţi apă aici, cu toate cărţile astea?

— A, nu. E un sistem Halon 1301.

— Halon 1301? întrebă Stone.

— E un gaz. Totuşi, e lichid, dar când iese prin duză se transformă în gaz. Înăbuşă focul fără să afecteze cărţile.

Stone părea foarte interesat.

— Înăbuşire? Dumnezeule! Prietenul său îl privi curios. Caleb, nu înţelegi?

Caleb pricepu imediat ce insinua Stone.

— Înăbuşire? O, nu, Oliver, nu! Nu poate fi asta cauza morţii lui Jonathan.

— De ce nu?

— Pentru că o persoană ar avea la dispoziţie câteva minute ca să fugă din zonă înainte să simtă vreun efect. De-asta se şi foloseşte halon în birourile ocupate de persoane. Iar până când gazul este descărcat, se dă mai întâi o avertizare. Acum suntem în curs de a schimba acest sistem, dar nu pentru că ar fi periculos.

— Atunci de ce?

— Pentru că halonul distruge ozonul. De fapt, deşi încă poate fi folosit în ţară şi reciclat pentru alte scopuri, producerea de halon 1301 a fost interzisă în SUA, iar asta de pe la jumătatea anilor 1990. De altfel, guvernul federal încă este cel mai important utilizator al său.

— Se pare că ştii foarte multe despre halon.

— Da, toţi angajaţii au primit informaţii consistente despre el, când a fost instalat. Iar eu am mai citit câte ceva în plus despre acest subiect.

— De ce?

— Pentru că vin destul de des în această încăpere, mărturisi el. Şi nu voiam să mor într-un fel atât de oribil. Ştii că nu sunt tocmai curajos.

Stone studie duza.

— Unde este depozitat gazul?

— Undeva la subsolul clădirii, şi este adus aici cu ajutorul unor ţevi.

— Şi spui că este depozitat ca lichid, dar iese sub formă de gaz?

— Da. Viteza cu care este spulberat prin duză îl transformă în gaz.

— Trebuie să fie foarte rece.

— Da, de fapt, dacă stai în faţa duzei, poţi să îngheţi.

— Ce altceva mai ştii?

— Păi... dacă stai în încăpere mult timp, presupun că *poţi* să te asfixiezi. În principiu, există o regulă care spune că dacă nu e destul oxigen pentru un foc, atunci nu e destul oxigen nici ca să întreţină viaţa.

— Ar putea gazul ăsta să provoace un atac de cord?

— Nu ştiu. Dar n-are nicio importanţă. Sistemul nu a fost niciodată pus în funcţiune. Alarma poate fi auzită în întreaga clădire. Jonathan ar fi putut să nu o audă doar într-o singură situaţie: dacă ar fi fost deja mort.

— Dar dacă alarma a fost deconectată?

— Cine ar fi putut să facă asta? zise Caleb sceptic.

— Nu ştiu.

În timp ce vorbea, Stone se uita atent la intrândul construit peste una dintre coloanele care susţinea raftul de cărţi.

— E o supapă pentru sistemul HVAC[16]? întrebă el.

Caleb aprobă din cap.

— Ceva trebuie să fi căzut peste ea, zise Stone, arătând înspre două dintre grilajele de ventilaţie care erau îndoite.

— O fi de vină vreunul dintre oamenii care aduc cărucioarele de cărţi sau le iau de aici.

— O să-l rog pe Milton să cerceteze care-i treaba cu sistemul Halon, poate ne vine vreo idee, mai zise Stone. Iar Reuben are nişte prieteni în poliţie şi în FBI de pe vremea când lucra la informaţii militare. L-am rugat să-i sune să vedem dacă aflăm ceva despre investigaţii.

— Diseară trebuie să ne întâlnim cu Vincent Pearl, acasă la Jonathan. În lumina acestor descoperiri, nu crezi că ar fi mai bine să contramandăm?

Stone negă clătinând din cap.

— Nu. Bărbaţii ăia ne găsesc oriunde, Caleb. Dacă tot suntem în pericol, aş încerca mai degrabă să aflu adevărul pentru mine decât să mă dau la fund şi să aştept să treacă totul.

Ieşind din încăpere, Caleb şopti:

— De ce nu fac şi eu parte dintr-un club al *cărţii* drăguţ, plictisitor?

CAPITOLUL 22

În acea seară, se duseră cu toţii la locuinţa lui DeHaven,

[16] Heating, Ventilation & Air Conditioning - încălzire, ventilaţie şi aer condiţionat (n.tr.)

în Nova condusă de Caleb. Între, timp, Milton aflase o mulţime de lucruri despre sistemele de gaz.

— Halon 1301 nu are miros, le spuse el, şi nici culoare, stinge focul prin împiedicarea procesului de combustie, ceea ce include pierderea nivelurilor de oxigen. Se evaporă rapid, nu lasă urme. Odată ce sistemul este activat, se descarcă în aproximativ zece secunde.

— E letal? întrebă Stone.

— Dacă stai pe-aproape destul de mult timp. Şi depinde şi de concentraţia nivelurilor agentului de fluidizare. Da, poţi să te asfixiezi. Şi poate, de asemenea, să provoace un stop cardiac.

Stone îl privi triumfător pe Caleb.

— Dar rezultatul autopsiei spune că a suferit un stop cardiorespirator, îşi aminti Milton. Dacă ar fi suferit un atac de cord, la cauza morţii ar fi fost trecut infarctul miocardic. Un stop cardiac lasă semne fiziologice clare. Legistul nu cred că a pierdut aşa ceva din vedere.

Stone clătină din cap.

— Bine. Dar asfixia se poate produce, spuneai.

— Nu sunt chiar sigur, recunoscu Milton. Nu după ce am vorbit mai devreme cu Caleb.

— M-am mai uitat după aceea la sistemul halon al bibliotecii, explică el. Este cotat ca fiind un sistem NOAEL. Asta înseamnă *No Observed Adverse Effect Level*[17], un protocol standard folosit în sistemele de gaze. E vorba de relaţia dintre nivelurile cardiosenzitivităţii prezente într-un anumit loc şi cantitatea de agent de fluidizare necesară stingerii focului. Ca să tragem linie, cu nivelul NOAEL ai suficient timp să fugi fără să fii afectat. Şi chiar dacă alarma ar fi fost deconectată din diverse motive, iar gazul ar fi ieşit prin acea duză, Jonathan ar fi ştiut. Nu e nicicum posibil ca halonul să-l împiedice atât de repede să fugă şi să se salveze.

— Se pare că teoria mea în legătură cu moartea lui

[17] Nu au fost constatate efecte adverse.

Jonathan DeHaven nu este corectă, admise Stone. Privi drept în faţă. Tocmai ajunseseră pe Good Fellow Street. Ăla nu-i Vincent Pearl? întrebă el.

Caleb aprobă din cap şi spuse iritat:

— E devreme. Probabil că e foarte nerăbdător să îţi dovedească faptul că te înşeli asupra adevărului privind *Psalm Book.*

Reuben rânji.

— Văd că şi-a lăsat roba acasă.

— Fiţi cu ochii-n patru, îi avertiză Stone în timp ce se dădeau jos din maşină. Suntem urmăriţi fără nicio îndoială.

Cuvintele lui Stone erau cum nu se poate mai adevărate. Acelaşi binoclu de la fereastra de peste drum era îndreptat asupra grupului care se întâlni cu Pearl. Persoana respectivă avea şi o cameră foto şi le făcu şi câteva fotografii.

Odată intraţi, Stone sugeră ca anticarul să fie însoţit în camera-seif doar de Caleb.

— Nu e un spaţiu prea larg, iar voi doi sunteţi experţii în domeniu, explică el. Noi vă aşteptăm sus.

Caleb îl privi nefericit pe Stone, fără îndoială pentru că îl trimisese singur cu Pearl. Pe de altă parte, pentru un moment, Pearl îl privi suspicios pe Stone, după care ridică din umeri.

— Nu cred că îmi va trebui mult timp ca să dovedesc că *nu* este o primă ediţie din *Psalm Book.*

— Staţi cât doriţi, le strigă Stone în timp ce aceştia se îndreptau spre lift.

— Să nu laşi şoarecii de bibliotecă să te muşte, adăugă Reuben.

După ce uşa se închise, Stone zise:

— OK, repede, hai să cercetăm locul.

— De ce nu aşteptăm să plece Pearl? întrebă Milton. O să avem destul timp şi ne ajută şi Caleb.

— Nu mă îngrijorează Pearl. Nu vreau să ştie *Caleb,* pentru că, fără îndoială, ar avea de obiectat.

Se despărţiră şi în următoarele treizeci de minute

acoperiră cât de mult spaţiu putură.

— Nimic. Niciun jurnal, nicio scrisoare, constată Stone pe un ton dezamăgit.

— Am găsit asta pe un raft în dulapul din dormitor, zise Reuben, arătând fotografia unui bărbat şi a unei femei, încadrată de o ramă îngustă. Ăsta e DeHaven. Îl recunosc pentru că i-am văzut poza în ziar.

Stone se uită la fotografie, după care i-o dădu înapoi.

— Niciun nume, nicio dată. Dar, judecând după înfăţişarea lui DeHaven, a fost făcută cu mulţi ani în urmă.

— Caleb ne-a spus că avocatul a menţionat faptul că DeHaven a fost căsătorit o dată, îi aminti Milton. Mă întreb dacă nu cumva asta o fi mireasa?

— Norocos tip, dacă-i aşa, comentă Reuben. Şi par fericiţi, ceea ce înseamnă că erau la începutul căsătoriei. Asta se schimbă în timp, crede-mă.

Stone strecură fotografia în portofel.

— Pentru moment, ne oprim. Privi în sus. Casa asta are acoperişul înclinat.

— Şi ce? zise Reuben.

— Casele astea vechi, cu acoperişul în pantă, au de obicei o mansardă.

— N-am văzut nimic de genul ăsta sus, spuse Milton.

— Nu, dar poate că locul de acces este ascuns, replică Stone.

Reuben se uită la ceas.

— De ce le-o fi luând cartea aia aşa de mult timp? Credeţi că se ceartă?

— Nu prea îi văd aruncând unul în altul cu cărţi rare, zise Milton.

— Orice ar face acolo, să sperăm că le va mai lua un pic de timp, spuse Stone. Milton, rămâi aici jos şi fii cu ochii-n patru. Dacă auzi liftul, cheamă-ne.

Dură câteva minute, însă până la urmă Stone găsi accesul spre mansardă în spatele unui dulap de haine din debaraua lui DeHaven. Era încuiat, dar Stone adusese cu el un şperaclu şi încuietoarea cedă rapid în faţa îndemânării

sale.

— Probabil că au adăugat debaraua asta mai târziu, spuse Reuben.

Stone aprobă din cap.

— Debaralele astea încăpătoare, în care puteai să intri, nu erau prea răspândite în secolul al XIX-lea.

Urcară pe scări. În drumul lor, Stone descoperi un comutator şi aprinse lumina. Dar aceasta le lumina calea foarte slab. Ajunşi în capătul scării, priviră în jur la spaţiul larg. Părea că nu se schimbase deloc din ziua în care casa fusese construită. Erau acolo câteva cutii şi valize, dar o examinare rapidă le dezvălui faptul că ori erau goale, ori pline cu nimicuri.

Reuben fu cel dintâi care îl zări, poziţionat în faţa unei ferestre în formă de semilună, din sticlă cu inserţii de plumb.

— Ce caută un telescop aici? întrebă el.

— Doar nu vrei să îl ţină în subsol, nu?

Reuben se uită prin el.

— Sfinte!

— Ce!? exclamă Stone.

— Este poziţionat pe uşa casei vecine.

— Şi a cui casă e aia?

— De unde să ştiu eu... dar Reuben se opri şi ajustă ocularul. La dracu'!

— Ce este? Lasă-mă să mă uit!

— Aşteaptă o clipă, Oliver, zise Reuben. Stai să fac o recunoaştere.

Stone aşteptă câteva momente după care îşi împinse prietenul din cale. Ştergând ocularul, se uită prin fereastra casei de lângă cea a lui DeHaven. Draperiile erau lăsate, dar fereastra mai avea deasupra o jumătate de sferă din sticlă, pe care draperiile nu o acopereau. Numai de la o asemenea înălţime cineva putea să zărească totuşi ceva în acea cameră. Iar acum Stone se uita la ceea ce îi captase integral atenţia lui Reuben. Camera era un dormitor. Iar Cornelius Behan era lungit gol, într-un pat cu baldachin, în

timp ce o brunetă înaltă, superbă, dansa şi făcea striptease pentru el. Hainele atinseseră deja podeaua lucioasă, inclusiv un slip negru. Acum tocmai îşi scotea sutienul. Când acesta căzu, ea rămase doar cu un şnur în jurul şoldurilor şi cu tocuri înalte de zece centimetri.

— Hai, Oliver, e rândul meu, îi strigă Reuben, punându-i *o* mână pe umăr. Stone nu se mişcă. Hei, nu-i corect, eu am descoperit telescopul, protestă Reuben.

În timp ce Oliver continua să privească, şnurul alunecă pe picioarele lungi ale femeii. Ea făcu un pas în afara lui şi apoi îl apucă cu vârful piciorului şi i-l aruncă lui Behan care îl prinse cu precizie şi îi aşeză pe o anumită parte anatomică a sa. Ea râse, îmbrăţişă unul dintre stâlpii baldachinului şi se angajă într-un electrizant dans profesionist. Când îşi scoase pantofii şi se strecură desculţă şi goală lângă Behan care o aşteptase plin de dorinţă, Stone îi dădu telescopul prietenului său.

— Am văzut o fotografie a doamnei Behan în ziar. Nu e cea de acum.

Reuben ajustă ocularul.

— La dracu', l-ai dereglat.

— *Tu* ai aburit lentila.

Reuben se uita la ceas.

— Un om modest, de casă şi femeia asta frumoasă: Cum naiba se întâmplă asemenea chestie?

— Oho, pot să îţi spun un *miliard* de motive. Stone adăugă gânditor: Deci DeHaven era un Peeping Tom[18].

— La dracu', poţi să-l blamezi pentru asta!? exclamă Reuben. Oh, pare cam dureros. A, e OK. Arăta mai rău decât era de fapt... O, şi unduirile fetei, de asemenea... Cât despre picioare ridicate...

— Asta ce mai e? îşi reveni Stone.

Reuben era prea preocupat de zbenguiala celor doi ca să mai răspundă ceva.

— OK, acum sunt pe podea. Oho, fii atent, acum ea îl

[18] Voyeurist

ridică pe *el* în aer.

— Reuben, ne strigă Milton. Caleb şi Pearl probabil că se întorc.

Reuben nu se clinti.

— Ce naiba? N-am mai văzut mişcarea asta decât la o maimuţă. Candelabrul ăla *chiar* trebuie să fie ancorat în tavan.

— Reuben, hai odată!

— Cum naiba reuşeşte să facă asta?

Stone îl înşfacă pe prietenul său şi îl împinse spre uşă.

— Acum!

Stone reuşi să îl împingă în jos pe scări, în timp ce Reuben se văicărea fără încetare. Sosiră la etajul principal exact când Caleb şi Pearl ieşeau din lift.

Milton le aruncă lui Stone şi lui Reuben priviri criminale, nicio îndoială că sosiseră chiar la limită. Anticarul părea încremenit de uimire, iar Caleb arăta triumfător.

— Ştiam că o să fie şocant, spuse, bătându-l pe Pearl uşor pe umăr. Dar vă *spusesem* că e originală.

— Deci e o ediţie din 1640? întrebă Stone.

Pearl aprobă din cap, zăpăcit.

— Şi am ţinut-o în mâinile mele, în aceste două mâini, am ţinut-o în mâinile mele! Se aşează pe un scaun. Aproape că era să leşin acolo jos. Shaw a trebuit să-mi aducă apă.

— Cu toţii facem greşeli, îl consolă Caleb, însă fără să-şi poată stăpâni un râjet.

— În dimineaţa asta am sunat la toate instituţiile care au în posesie *Psalm Book,* zise Pearl. Yale, Biblioteca Congresului, Old South Church din Boston, la toate. Mi-au confirmat că totul e în regulă cu ele.

Îşi şterse faţa cu o batistă.

Caleb continuă povestea:

— Am verificat toate amănuntele care sunt necesare pentru a autentifica o carte. De-asta ne-a luat atât de mult timp.

— Am venit convins fiind că este un fals, admise Pearl. Dar chiar dacă am stat şi am examinat cartea întreagă,

ştiusem de la prima pagină că e autentică. Puteam să spun totul în amănunt despre presă. Tiparniţa întinde uneori cerneala, iar alteori erau pete peste diverse elemente tipărite. La primele ediţii, se văd întotdeauna pete de cerneală uscată printre litere, ceea ce face cartea foarte dificil de citit. La vremea aceea nu exista încă regula ca literele să fie spălate după fiecare imprimare. Celelalte detalii pe care cineva se aşteaptă să le vadă, într-adevăr, *pot* fi văzute doar în prima ediţie. Şi sunt toate acolo. Toate, repetă el.

— Desigur, autenticitatea va trebui să fie confirmată de o echipă de experţi în stilistică, istorie şi analiză ştiinţifică, sublinie Caleb.

— Cu siguranţă, aprobă Pearl. Totuşi, ştiu în inima mea care le va fi răspunsul.

— Deci există un al doisprezecelea exemplar din *Psalm Book,* conchise Stone.

— Într-adevăr, confirmă Pearl calm. Şi cel care îl deţinea era Jonathan DeHaven. Clătină din cap. Nu pot să cred că nu mi-a spus niciodată. Să ai una dintre cele mai rare cărţi din lume, una dintre cele pe care nici cei mai mari colecţionari ai tuturor timpurilor nu au avut-o vreodată... Şi să ţii secret. De ce? Se uită la Caleb, neajutorat. De ce, Shaw?

— Nu ştiu, recunoscu Caleb.

— Cât valorează aşa ceva? întrebă Reuben.

— Valoarea!? exclamă Pearl. Valoarea? Nu are preţ.

— Dacă urmează să fie vândută, cineva trebuie să-i stabilească un preţ.

Pearl se ridică şi făcu vreo câţiva paşi.

— Va fi cel mai mare preţ care s-a obţinut vreodată la o licitaţie. Iar asta înseamnă multe, multe milioane de dolari. Sunt câţiva colecţionari şi câteva instituţii care ar avea pe loc banii, iar interesul lor ar fi extraordinar. Nu a mai existat *Psalm Book* pe piaţă de mai bine de şaizeci de ani. Aceasta va fi ultima şansă pentru cineva ca să o aibă în colecţie. Se opri din mers şi îl privi pe Caleb. Şi m-aş simţi onorat să

organizez eu licitaţia. Aş putea să o facem la Sotheby’s sau Christie’s.

Caleb inspiră adânc.

— Sunt o grămadă de lucruri de făcut, domnule Pearl. Lăsaţi-mă să mă gândesc la toate acestea o zi sau două, iar pe urmă o să vă sun.

Pearl păru dezamăgit, dar reuşi să zâmbească.

— Aştept cu nerăbdare telefonul tău.

După ce Pearl plecă, Stone spuse:

— Caleb, în timp ce erai jos, la subsol, noi am cercetat un pic casa.

— Ce-aţi făcut!? exclamă Caleb. Oliver, dar e revoltător! Eu sunt primit în casa asta doar ca executor literar al lui Jonathan. N-am niciun drept asupra posesiunilor lui, şi nici tu.

— Spune-i despre telescop, se repezi Reuben, cu o privire semeaţă.

Stone îi spuse, iar supărarea lui Caleb fu înlocuită de uimire.

— Jonathan să se uite la oameni cum fac sex? E respingător...

— Nu, nu chiar, ripostă Reuben cu sinceritate. Este de fapt foarte... *înălţător,* într-un fel. Vrei să vii cu mine să verificăm dacă e aşa?

— Nu, Reuben, zise Stone cu fermitate. Apoi îi arătă lui Caleb fotografia tinerei femei care se afla alături de DeHaven.

— Dacă a fost soţia lui Jonathan, asta oricum s-a întâmplat înainte de a-l cunoaşte eu, spuse Caleb.

— Dacă a păstrat fotografia, poate că încă a mai ţinut legătura cu ea, sugeră Milton.

— Iar dacă e aşa, atunci ar trebui s-o găsim, zise Stone. Aruncă o privire spre cartea pe care Caleb o ţinea în mână: Ce-i asta?

— Este o carte din colecţia lui Jonathan, care are nevoie de o mică restaurare. A fost un pic deteriorată de apă, într-un fel sau altul. N-am observat data trecută când am fost

acolo. O s-o duc la Departamentul de conservare de la bibliotecă. Oamenii noştri sunt cei mai buni din lume. Unul dintre ei lucrează şi ca liber-profesionist. Sunt sigur că o poate repara.

Stone aprobă din cap şi spuse pe un ton de avertizare:

— Jonathan DeHaven avea, în mod inexplicabil, una dintre cele mai rare cărţi din lume. Spiona pe un antreprenor care avea afaceri cu cei de la Apărare, adulterin pe deasupra, şi poate că a văzut mai mult decât sex. Şi nimeni nu ştie cu adevărat din ce cauză a murit. Se uită pe rând la prietenii săi. Cred că avem şi noi câte ceva de făcut.

— De ce trebuie să facem noi ceva? întrebă Reuben.

Stone se uită la el.

— Jonathan DeHaven se poate să fi fost ucis. Cineva ne urmăreşte. Caleb lucrează la bibliotecă şi a fost numit de Jonathan executor literar. Dacă Cornelius Behan este amestecat în moartea lui DeHaven, acum îl suspectează pe Caleb că ar şti ceva. Asta ar putea să însemne că prietenul nostru Caleb ar putea fi în primejdie. Aşadar, cu cât aflăm mai repede adevărul, cu atât mai bine.

— Minunat, zise Caleb sarcastic. Sper să scap cu viaţă din chestia asta.

CAPITOLUL 23

— Vei primi un e-mail de la oamenii mei, zise Annabelle. Se afla în centrul de operare al Cazinoului Pompeii, în prezenţa câtorva dintre băieţii lui Bagger. În el vei găsi toate instrucţiunile.

Unul dintre băieţi răspunse:

— Nu ne place să deschidem e-mailuri dacă nu ştim de la

cine sunt.

Annabelle dădu din cap.

— Aveţi o grămadă de antiviruşi, îmi imaginez că sunteţi maeştri în asta.

— Suntem, zise acelaşi bărbat, încrezător în sine.

— Atunci fă aşa cum a spus doamna şi pune-i să lucreze, zise Bagger pierzându-şi răbdarea.

Leo stătea într-un colţ al încăperii şi se uita hotărât la celălalt bărbat. Treaba lui era să observe orice modificare a gradului de suspiciune sau îngrijorare, în timp ce Annabelle dădea explicaţii. O avantaja faptul că era îmbrăcată cu o fustă strâmtă şi scurtă, nu avea ciorapi, şi purta o bluză descheiată la primii doi nasturi. Fiecare bărbat prezent arunca o privire iute către coapsele ei sau către scobitura dintre sâni. Iar dacă făceau acest lucru, nu mai gândeau atât de limpede pe cât ar fi trebuit. Annabelle Conroy – Leo aflase asta cu mult timp în urmă – se folosea de întregul arsenalul.

— Singura formă de comunicare acceptabilă va fi prin portalul de securitate menţionat în e-mail. În niciun caz nu veţi folosi telefonul sau faxul, pentru că ambele pot fi monitorizate. Rectific: Ambele *sunt* monitorizate, spuse ea, aruncându-i o privire scurtă lui Bagger.

Bagger ridică din sprâncene la acest comentariu, dar zise:

— Aţi auzit-o pe doamna. Nimic altceva în afară de net.

Bagger nu avea nicio îndoială privind siguranţa cooperărilor, pentru că de regulă avea un as în mânecă, iar în acest caz, avea chiar doi aşi în mânecă. Avea să-i reţină pe Annabelle şi pe Leo până când soseau banii.

— E-mailul vă va spune unde şi cum să trimiteţi fondurile. După două zile, banii vor fi viraţi înapoi în contul tău, plus dobânda.

— Iar un milion va deveni un milion şi o sută în două zile, corect? întrebă Bagger.

Annabelle confirmă dând din cap.

— Exact aşa cum ţi-am spus, Jerry. Nu va fi nicio

problemă cu plata.

— Ai face bine să nu fie. Când putem începe?

Annabelle se uită la ceas.

— E-mailul soseşte în sistemul vostru chiar acum, cred.

Bagger pocni din degete, iar unul dintre băieţii săi verifică pe computer.

— A sosit, zise acesta, şi bătu câteva taste. Îl trec imediat prin nişte scanări suplimentare de securitate ca să fiu sigur că e curat.

Trecură două minute, după care informaticianul îşi ridică privirea de pe ecran.

— OK, e în regulă.

— Deschide-l, ordonă Bagger.

— Aveţi propria voastră reţea de virare a banilor, nu? întrebă Annabelle, deşi experienţa ei, acumulată cu grijă, îi furnizase deja răspunsul.

— Sistemul nostru e legat chiar la cel al băncii, îi răspunse Bagger. Nu-mi place ca o terţă parte să-mi controleze banii sau să ştie unde merg banii mei. Fondurile vin de la bancă direct la noi, iar noi trimitem viramentul unde ne trebuie. Asta e modalitatea care îmi place mie.

„Şi mie îmi place”, îşi zise Annabelle.

Zece minute mai târziu, un milion de dolari din banii lui Jerry Bagger luaseră calea către un cont special.

Ieşind din birou, Bagger îi zise lui Annabelle:

— Bun. Acum sunteţi „musafirii” mei pentru următoarele patruzeci şi opt de ore. Dă-mi o şansă să ne cunoaştem mai bine. Îi zâmbi şi îşi lăsă privirea să alunece în sus şi în jos pe silueta ei zveltă, longilină.

— Sună bine, răspunse Annabelle.

— Da, sună bine, adăugă Leo.

Bagger îl privi pe Leo de parcă ar fi uitat că era şi el parte din înţelegere.

— Mda, mormăi el.

În următoarele două zile luară micul dejun, prânzul şi cina în compania lui Bagger. În restul timpului, oamenii lui Bagger stăteau afară, lângă uşa camerei lor din Pompeii şi îi

urmăreau, indiferent ce făceau. Annabelle stătu seara până târziu şi bău ceva cu regele cazinourilor, dar jucându-se într-un fel expert cu avansurile pe care acesta i le făcea, încurajându-l suficient în acelaşi timp, astfel încât bărbatul să spere. Avu grijă să-i povestească întâmplări din „trecutul” ei, exact cum trebuie pentru a-i stârni interesul şi a i-l întreţine. El vorbi mult despre el, cu tot teribilismul şi extravaganţa previzibile la un asemenea bărbat.

— Cred că ai fi fost un spion grozav, Jerry, zise ea admirativ în timp ce se relaxau pe canapeaua lui, după ce băuseră câteva pahare de martini. Eşti inteligent şi ai stăpânire de sine, ceea ce e o combinaţie rară.

— Uite cine vorbeşte!

El alunecă mai aproape de ea şi îi puse o mână pe coapsă. Apoi încercă să-i fure un sărut scurt, dar ea se întoarse.

— Jerry, aş intra în mari necazuri dacă aş apuca-o pe calea asta.

— N-o să se afle. Uite, suntem singuri. Ştiu că nu mai sunt un cocoşel sprinten, dar fac sport în fiecare zi, şi cred că te-aş surprinde în pat, puicuţo.

— Mai lasă-mi timp. Nu e vorba că nu mă atragi, dar nu e momentul chiar acum, OK?

Îi atinse obrazul şi îi întoarse spatele.

La sfârşitul celor două zile, Jerry era mai bogat cu o sută de mii de dolari.

— Vrei să încerci cu cinci milioane, Jerry? Asta ţi-ar aduce o dobândă de o juma’ de milion în patruzeci şi opt de ore.

Annabelle stătea foarte firesc cocoţată pe biroul lui Jerry, cu picioarele ei lungi încrucişate, în timp ce Leo şedea pe canapea.

— Doar dacă rămâi aici până se întorc, zise Bagger.

Ea clipi aprobator.

— Face parte din înţelegere, Jerry. Mă ai aici doar pentru tine.

— Aşa că mai spune-mi. Unde se duc banii mei, că tot veni vorba?

— Cum ţi-am spus, la El Banco del Caribe.

— Nu, vreau să spun, ce operaţiuni de peste ocean finanţează?

— Poate să-ţi spună, interveni Leo, dar după aceea eu trebuie să vă omor pe *amândoi.*

Urmară câteva momente de tăcere penibilă, după care Annabelle izbucni în râs. Apoi Leo şi, în cele din urmă, Bagger i se alăturară, cel din urmă un pic mai reţinut.

După două zile, cele cinci milioane de dolari se umflară cu alte cinci sute de mii.

— La dracu', zise Bagger. Asta e chiar mai bine decât să tipăreşti bani. Se afla din nou în birou, cu Annabelle şi Leo. Dar ştiu că Unchiul Sam are o grămadă de bani, dar cum poate oare guvernul să-şi permită una ca asta?

Annabelle dădu din umeri.

— Nu-şi permite. De-aia sunt milioane de dolari deficit. Dacă avem nevoie de mai mulţi bani, le vindem saudiţilor şi chinezilor mai multe bilete de trezorerie. N-o să meargă la infinit, dar acum merge. Îi aruncă o privire lui Bagger şi îi puse o mâna pe umăr. Dar dacă îţi pare rău pentru Unchiul Sam, Jerry, poţi să ne laşi să ne folosim gratis de banii tăi.

El râse.

— Mottoul meu nu s-a schimbat în patruzeci de ani: Fiecare nemernic trebuie să lupte pentru el însuşi.

„Niciodată nu ţi s-a potrivit mai bine un motto", se gândi Annabelle şi zâmbi cu prefăcută admiraţie către Jerry.

Bagger se aplecă în fotoliu şi se uită la Leo care îl privea şi el. Cu voce şoptită îi zise ei:

— Eşti tot timpul cu umbra asta după tine?

— Depinde, răspunse Annabelle.

— Depinde de ce?

— De cât de buni prieteni vom deveni noi doi.

— Ştiu cum putem să fim prieteni buni cu adevărat.

— Spune-mi.

— Facem o afacere de zece milioane, iar eu primesc un milion pentru efortul meu. Poate unchiul Sam să acopere o asemenea acţiune?

— Virează banii doar, Jerry.

— Şi vei rămâne aici până când îi primesc înapoi?

— Amândoi rămânem, zise Leo.

Bagger făcu o grimasă, după care îi şopti, astfel încât Leo să nu o audă:

— Presupun că aş intra într-un mare rahat dacă l-aş ucide pe-ăsta, nu-i aşa?

— Îţi aminteşti de acţiunea acţiunilor despre care ţi-am vorbit? Dacă îi faci vreun rău, vor apărea imediat la uşă. Chiar nu te-aş sfătui să faci asta.

— La dracu', se văicări Bagger.

— Nu e chiar totul pierdut, Jerry. În două zile vei avea un milion de dolari fără să faci absolut nimic, doar să mănânci şi să bei cu mine.

— Vreau să fac mai mult de-atât, ştii, nu?

— Jerry, ştiu asta din clipa în care ai încercat să mă atingi.

Bagger hohoti.

— Îmi place stilul tău, doamnă. Eşti prea bună pentru guvern. Ar trebui să vii să lucrezi pentru mine. Am ridica oraşul ăsta la un alt nivel.

— Sunt întotdeauna deschisă la nou. Dar pentru moment, hai să lucrăm pentru tine şi să trimitem următoarele milioane. Vreau să fii capabil să îţi permiţi să mă păstrezi aici în felul în care am fost deja obişnuită să o faci.

Ea îi atinse mâna, lăsându-şi o unghie să îl înţepe uşor în palmă. Simţi tremurul care trecu prin corpul bărbatului.

— Mă omori, păpuşico, zise el cu un geamăt patetic.

„A, nu, asta urmează să se întâmple."

CAPITOLUL 24

După încă două zile, Bagger era mai bogat cu un milion şase sute de mii de dolari decât înainte de a intra în afacerea cu Annabelle şi Leo, nedându-şi nicidecum seama, bineînţeles, că dobânda lui venea din cele trei milioane pe care ei le câştigaseră din cele două escrocherii recente. Tony autorizase transferurile acestor plăţi de „dobânzi” din contul lor în contul pe care îl deţinea Bagger. Era acelaşi concept ca în schema Ponzi[19], care e mai întotdeauna autodistrugătoare. Annabelle n-avea de gând să permită ca acest rezultat să se concretizeze în cazul lor.

Fericirea lui Bagger era evidentă, mai ales de când credea că inamicul său, guvernul, făcea toată cheltuiala. Stând în luxoasa ei cameră de hotel, din apartamentul prezidenţial, după ce Bagger primise ultima plată, copleşită de flori trimise de regele cazinourilor, Annabelle parcurgea ziar după ziar în căutarea poveştii de care avea nevoie şi, în final o găsi. Ea şi Leo nu-şi puteau vorbi deschis nicăieri în cazinou. Stabiliseră să nu-şi spună absolut nimic pentru că ar fi putut să fie ascultaţi electronic sau spionaţi de către vreunul dintre băieţii lui Bagger. Singurele forme de comunicare dintre ei erau fie o strângere subtilă de mână, fie un semn cu ochiul, îmbunătăţite de-a lungul anilor şi care nu puteau fi percepute de nimeni altcineva.

Întâlnindu-se în hol, Annabelle îl salută şi îi dădu lui Leo o informaţie aşezându-şi inelul pe degetul arătător de la mâna dreaptă. El îi răspunse la salut şi îşi atinse nodul cravatei, după care îşi frecă nasul, iar prin asta înţeleseră

[19] Schemă piramidală prin care banii de la investitorii noi sunt folosiţi pentru a plăti datorii către investitori anteriori. Piramida se prăbuşeşte în momentul în care sumele datorate investitorilor vechi sunt mai mari decât cele obţinute de la investitorii noi. (n.tr.)

amândoi că mesajul fusese recepţionat şi că acţiunea putea să înceapă.

Înainte de a urca în lift ca să meargă în biroul lui Bagger, Annabelle inspiră adânc. În pofida a ceea ce spusese Leo cândva, avea emoţii. Acest ultim pas pe care urma să-l facă era de fapt mingea de joc. Dacă nu îl făcea perfect, tot ce reuşise să construiască în ultimele săptămâni ar fi fost degeaba. Nu doar că ar fi pierdut toţi banii pe care i-i plătise lui Bagger, dar nici măcar nu ar mai fi rămas în viaţă, ca să se bucure de partea ei din cei un milion patru sute de dolari care le mai rămăseseră.

Sosi la birou şi fu repede condusă înăuntru, băieţii musculoşi fiind deja obişnuiţi cu prezenţa ei acolo. Bagger o salută cu o îmbrăţişare, iar ea îi permise să o strângă în braţe mai mult decât altă dată. El îi atinse fundul când se strecurase uşor pe lângă el. Ea îl lăsa să meargă un pic mai departe de fiecare dată, ştiind că asta era tot ce avea să-i permită. Zâmbindu-i, el se întoarse şi spuse:

— Ce pot să fac în dimineaţa asta pentru geniul magic care mă face să câştig bani?

Ea se încruntă.

— Veşti rele. Am fost chemată la sediu, Jerry.

— Poftim? Ce dracu’ vrea să însemne chestia asta?

— Înseamnă că am fost repartizată în altă parte.

— Unde? O privi şi continuă: Ştiu, nu poţi să-mi spui.

Ea ridică pagina de ziar pe care o adusese cu ea.

— Asta ar putea să te ajute să îţi faci o idee.

El luă ziarul, se uită la articolul pe care i-l indicase ea. Vorbea în detaliu despre o poveste de corupţie în guvern, un scandal care implica un contractor străin, din Rusia.

Bagger, împietrit, îşi ridică privirea spre ea.

— Pleci din cazinou la un contractor mizerabil din Moscova?

Ea luă înapoi ziarul.

— Nu e chiar un contractor oarecare.

— Îl cunoşti?

— Tot ce pot să îţi spun este că cel mai bine pentru

interesele SUA este ca acest caz să nu ajungă niciodată să fie judecat la tribunal. Uite în ce voi intra.

— Cât timp vei fi plecată?

— Greu de spus. Iar după Rusia, va urma un alt loc, voi fi în altă parte. Ea îşi frecă tâmplele. Ai cumva o pastilă de Advil?

El deschise un sertar al biroului şi îi întinse o sticluţă. Ea înghiţi trei pastile, cu un pahar de apă pe care el i-o turnase.

El se aşeză.

— Nu arăţi prea bine.

Ea se cocoţă pe marginea biroului şi spuse pe un ton obosit:

— Jerry, am fost în atât de multe locuri în ultimii ani, încât nici nu le mai ştiu numărul. Dacă aş fi folosit un paşaport adevărat, aş fi putut să-ţi arăt vize de intrare în peste douăzeci de ţări. Uneori te saturi. Nu-ţi face griji, voi fi OK.

— Şi-atunci, de ce nu ieşi din chestia asta? o îndemnă el.

Ea râse amar.

— Să ies? Şi ce să fac? Să ratez pensia? Am stat aici prea mulţi ani. Chiar şi funcţionarii trebuie să mănânce.

— Vino şi lucrează pentru mine atunci. Îţi plătesc într-un an mai mult decât ai putea tu să strângi în douăzeci de ani dacă munceşti pentru clovnii ăştia.

— Da, sigur.

— Vorbesc serios. Îmi placi. Eşti bună.

— Îţi place de fapt că ai câştigat mai mult de un milion şi jumătate de dolari.

— OK, nu o să neg asta. Dar vreau să te cunosc mai bine. Şi îmi place ce văd, Pam.

— De fapt, numele meu nu e Pam. Uite cât de bine mă cunoşti.

— Asta nu face altceva decât să sporească distracţia. Gândeşte-te la asta, ai vrea?

Ea ezită, apoi spuse:

— *M-am gândit* la viitorul meu. Nu sunt măritată. Viaţa mea este munca mea şi viceversa. Şi nu mai sunt nici eu o

puicuţă sprintenă.

El se ridică în picioare şi îi înconjură umerii cu braţele.

— Glumeşti cu mine? Eşti minunată! Orice bărbat ar fi norocos să te aibă.

Ea îl bătu cu palma peste braţ.

— Nu m-ai văzut dimineaţa înainte de a mă coafa şi farda.

— O, păpuşico, doar spune că vrei, şi o să te văd şi dimineaţa.

Mâna lui alunecă pe spatele ei şi i-l mângâie cu tandreţe. El se întinse peste ea şi apăsă un buton care se afla pe consola biroului, iar o fereastră automată, de culoare închisă, fu coborâtă.

— Ce-i asta? întrebă ea, ridicând din sprâncene.

— Ţin la intimitatea mea. Mâna lui cobora tot mai jos.

Telefonul ei sună ca la comandă. Ea se uită la număr.

— Of, la dracu'!

Se ridică şi se îndepărtă de el, privind la ecranul telefonului.

— Cine e? întrebă Bagger.

— Şeful meu. Numărul lui îmi apare ca o înşiruire de zerouri. Formă ea numărul şi zise: Da, domnule. Nu spuse nimic câteva minute, apoi închise. Nenorocitul dracului! strigă ea.

— Ce s-a întâmplat, drăguţă?

Ea făcu vreo câţiva paşi, apoi se opri, clocotind de furie.

— Stimabilul meu şef s-a gândit să schimbe ordinele. În loc de excursia în Rusia, mă trimite în Portland, Oregon.

— Oregon? E nevoie de spioni în Oregon?

— E iadul, Jerry. E locul în care eşti trimis dacă cei de sus nu te plac.

— Cum de apare o schimbare din Rusia în Oregon într-o singură dimineaţă?

— Ordinul cu Rusia venea de la superiorul meu. Oregon vine de la superiorul lui. Ordinul lui are prioritate.

— Şi ce are superiorul şefului tău împotriva ta?

— Nu ştiu. Poate că îmi fac treaba prea bine.

Începu să vorbească despre altceva, dar se opri.

Bagger se agăţă de acest lucru.

— Zi! Hai, poate te pot ajuta cu ceva.

Ea oftă.

— Ei bine. Poţi să crezi sau nu, vrea să se culce cu mine. Doar că e însurat şi i-am spus să mă lase în pace.

Bagger dădu din cap.

— Nenorocitul! Întotdeauna e aceeaşi poveste. Doamnele nu vor, iar ei le forţează mâna.

Annabelle îşi privea mâinile.

— Asta îmi distruge cariera, Jerry. Portland. La dracu'!

Ea îşi azvârli telefonul în perete, iar acesta se sparse pe jumătate. Apoi se aruncă într-un fotoliu.

— Poate că ar fi trebuit să mă culc cu tipul ăsta, pur şi simplu.

Bagger o mângâie pe umeri.

— În niciun caz. Tipii ca ăsta... dacă o faci o dată, se aşteaptă s-o faci mereu. Apoi se satură de tine, îşi găsesc o alta. Apoi gata, în Portland cu tine!

— N-aş vrea decât să-l distrug pe nenorocitul ăsta.

Bagger părea gânditor.

— Poate aranjăm chestia asta.

Ea îl privi obosită.

— Jerry, n-o să-i pui un pistol la tâmplă, OK?

— Nu mă gândeam la asta, draga mea. Ai spus că poate îţi poartă sâmbetele pentru că îţi faci treaba prea bine. Cum vine asta?

— Aduc prea mulţi bani, iar oamenii încep deodată să se aştepte să promovez. Am început să promovez, dar, la un moment dat, am devenit o ameninţare pentru el. Crezi sau nu, Jerry, nu sunt prea multe femei care să facă ce fac eu. Altora le-ar plăcea să vadă că o femeie a ajuns şefa unei asemenea secţii. Dacă voi continua să aduc oameni ca tine, prin care operaţiunile să fie finanţate cu bani „rafinaţi", asta i-ar face lui mult rău şi m-ar ajuta pe mine.

— Dumnezeule, doar în sectorul guvernamental se poate întâmpla să auzi că cineva e strivit pentru că s-a făcut

vinovat de *supraproducţie.* Stătu pe gânduri pentru câteva momente. OK, ştiu cum putem să i-o coacem tipului ăstuia.

— La ce te referi?

— Următorul nostru rulaj la El Banco.

— Jerry, deja am fost mutată. Eu şi asociatul meu vom fi în avion la noapte.

— OK, OK, dar uite care ar fi afacerea. Înainte de a pleca, poţi să mai faci un ultim virament, nu?

Annabelle părea să stea în cumpănă şi să judece.

— Păi... da... cred că încă sunt autorizată s-o fac. Dar chiar şi o *dobândă* de un milion nu cred că mi-ar da dreptul să-l pun pe tipul ăsta la colţ.

— Nu vorbesc despre un amărât de milion. Se uită la ea. Care este cea mai mare sumă pe care o puteţi „rafina”?

Ea se gândi o clipă.

— Cele mai multe viramente sunt cuprinse între unu şi cinci milioane. Dar am mai făcut unul de cincisprezece milioane în Vegas. Şi unul de douăzeci de milioane la New York, dar asta a fost acum doi ani.

— Rahat!

— Rahat? Mda...

— Spune-mi ce anume i-ar face cel mai mult rău acestui tip?

— Jerry, nu ştiu. Treizeci de milioane.

— Hai s-o facem de patruzeci de milioane. Şi să fie patru zile în loc de două. Calculă rapid în minte. Aşa vor fi douăzeci de procente dobândă, în loc de zece. Vor ieşi opt milioane. O sumă frumoasă de „rafinat”.

— Ai patruzeci de milioane bani gheaţă?

— Heeei... cu cine crezi tu că stai de vorbă? Şi am avut două victorii în ultima săptămână. Am verzişori din abundenţă.

— Dar de ce faci asta?

— Opt milioane de dolari în patru zile nu sunt de lepădat, nici măcar pentru un tip ca mine. O mângâie pe gât. În plus, aşa cum îţi spuneam, ai devenit importantă pentru mine, doamnă.

— Dar tot trebuie să plec în Oregon. Nu pot încălca ordinele.

— OK, pleci în Oregon. Dar după aia gândeşte-te cum să ieşi din asta şi să vii la mine înapoi. O să-ţi dau zece procente din cele opt milioane. Şi o să te aranjez frumuşel.

— Nu urmăresc să fiu o femeie întreţinută, Jerry. Am şi eu creier.

— Ai, şi am să te pun să ţi-l foloseşti cum trebuie. Împreună cu ce mai ai tu. Îşi plimbă mâinile pe spatele ei. O să-i chem jos pe băieţi.

— Dar, aşa cum ţi-am spus, eu am să plec diseară în Oregon, cu avionul particular.

— Am înţeles.

— Ce încerc să îţi spun, Jerry, este că nu ai cum să primeşti banii înapoi înainte ca eu să plec.

El râse.

— A, chestia cu ostaticii? Cred că e de domeniul trecutului, drăguţă. M-ai făcut să câştig un milion şi şase sute de mii de dolari, deci cred că ai dovedit ce poţi.

— Doar dacă eşti sigur că vrei. Patruzeci de milioane înseamnă o grămadă de bani.

— Hei, a fost ideea mea, nu a ta. Mă descurc eu.

Ea se ridică.

— Am administrat o mulţime de asemenea operaţiuni, Jerry, asta e meseria mea. Făcu o pauză. Toţi ceilalţi vor doar să ştie cât, cât. Toţi sunt nişte zgârciţi nenorociţi. Făcu din nou o pauză, părând că îşi caută cuvintele, deşi le repetase până acum de nenumărate ori: Eşti primul care face ceva pentru mine. Şi apreciez asta. Mai mult decât ai putea să crezi.

Ăsta era probabil primul lucru adevărat pe care i-l spunea lui Bagger.

Se priviră unul pe celălalt, Annabelle întinse braţele, iar el o îmbrăţişă. Aproape că fu sufocată de mirosul greu al apei de colonie. Mâinile lui puternice găsiră imediat drumul pe sub fusta ei, iar ea îi permise să şi le ţină acolo, îndurând cu răbdare bâjbâielile lui brutale. Tare mult i-ar fi tras un

genunchi între picioare. „Rabdă, Annabelle, poţi s-o faci. Trebuie să faci asta.”

— O, draga mea, mormăia Bagger în urechea ei. Hai, hai s-o facem. O dată, înainte de a pleca la drum. Chiar aici, pe canapea. Vreau să mor aici. Să mor.

— Crede-mă, o *simt* pe piciorul meu, Jerry, spuse, în timp ce reuşea în sfârşit să-l îndepărteze de ea. Annabelle îşi aşează hainele de pe dedesubt şi îşi netezi fusta. OK, armăsarule, văd că nu voi putea să-ţi mai rezist mult timp. Spune-mi, ai fost vreodată la Roma?

El păru încurcat.

— Nu. De ce?

— Închiriez acolo o vilă în fiecare an când pot să am şi eu vacanţă. Am să te sun să-ţi spun toate detaliile. Şi de azi în două săptămâni ne întâlnim acolo.

— De. Ce două săptămâni? De ce nu acum?

— Pentru că asta îmi dă timp să termin raportul din noul meu post, şi poate că şi rulajul celor patruzeci de milioane va avea drept rezultat ceva mai bun decât Portland.

— Dar oferta mea să te întorci rămâne în picioare. Şi pot să fiu destul de convingător.

Ea îşi petrecu încet un deget peste buzele lui.

— Arată-mi cât de convingător eşti la Roma, dragule.

Cele patruzeci de milioane de dolari părăsiră Pompeii Casino două ore mai târziu. E-mailul pe care Tony îl trimisese prima dată la centrul de operare al cazinoului avusese o componentă specială: un software de spionare ultrasofisticat care îi permisese lui Tony ca, de la distanţă, să preia controlul sistemului de computere al lui Bagger. Având acest acces secret, el introdusese un nou cod în programul de transfer al banilor.

Celelalte trei viramente plecaseră către El Banco, dar când fură trimise cele patruzeci de milioane de dolari, ele se îndreptară către o altă bancă străină, într-un cont controlat de Annabelle Conroy. În timp ce oamenii lui Bagger credeau că banii se duc la El Banco – o confirmare electronică avea să sosească automat la Pompeii niciun

cent din aceşti bani n-avea să se mai întoarcă vreodată. Planul lui Annabelle avusese un scop principal: să spioneze sistemul de computere al lui Bagger. Acest lucru, odată realizat însemna că pusese mâna pe găina cu ouă de aur. Apoi îşi jucase rolul, lăsând zgârcenia şi lăcomia lui Bagger să-l îngroape, pentru că cea mai bună cale de a escroca pe cineva era să laşi chiar victima să-ţi propună escrocheria.

La fix patru zile de la această acţiune, Bagger va deveni un pic nervos când va vedea că banii nu sosesc. O oră mai târziu se va simţi rău. Iar după încă o oră, va avea gânduri ucigaşe. Iar Annabelle şi gaşca ei vor fi de mult plecaţi, cu cele patruzeci şi unu de milioane de dolari, fără taxe, pentru compania lor.

Annabelle îşi putea cumpăra un vas cu care să navigheze tot restul vieţii ei, lăsând viaţa de escroc să devină ceva de domeniul trecutului.

„Pedeapsa asta tot nu era suficientă”, se gândea în timp ce ieşea din biroul lui Bagger, ca să-şi facă bagajele. Mai întâi totuşi, va face un duş, ca să se spele de atingerile lui.

În timp ce se afla în baie, se gândi din nou că pierderea banilor nu constituia o durere suficient de mare pentru acest bărbat care îi omorâse mama pentru cele zece mii de dolari cu care Paddy Conroy îl înşelase. Nu exista nicio pedeapsă suficient de dureroasă. Totuşi, Annabelle se gândi că patruzeci de milioane de dolari erau un început promiţător.

CAPITOLUL 25

Roger Seagraves descoperise unde locuia Stone şi îşi trimise oamenii acolo, când nu era nimeni acasă. Ei cotrobăiră peste tot, fără să lase vreun semn al vizitei lor.

Şi, cel mai important lucru, îi luară amprentele lui Stone, pe care le găsiseră una pe un pahar, iar a doua pe blatul de la bucătărie.

Seagraves trimise cele două amprente către baza generală de date a CIA, dar nu găsi nimic despre Stone. Folosind o parolă pe care o furase de la un funcţionar, încercă să intre într-o bază de date cu acces restricţionat. Accesul îi fu permis, iar el introduse amprentele la „căutare”. Un minut mai târziu, această acţiune îl conduse în Subdirectorul 666, loc în care ştia sigur că mai ajunsese, dar, când căutase amprentele lui Stone, răspunsul fusese „acces interzis”. Lui Seagraves îi era familiar Subdirectorul 666 pentru că aici era păstrată şi istoria lui personală, sau cel puţin un fel de poveste personală. Râsese adesea de eticheta „666”, gândindu-se cât era de necuviincioasă, dar, oricum, exactă.

Seagraves ieşi din sistemul computerului şi se opri să se gândească. Stone lucrase pentru CIA, judecând după vârsta pe care o avea, cu mult timp în urmă. Probabil că fusese un „eliminator” deoarece clasificarea Triple Six[20] nu fusese dată niciodată celor care avuseseră muncă de birou în cadrul Agenţiei. Deocamdată, Seagraves nu ştia prea bine ce să creadă despre această descoperire. Totuşi, aflase că prietenul bibliotecar al lui Stone primise sarcina să vândă colecţia de cărţi a lui DeHaven. Din nefericire, faptul că oamenii lui îl urmăriseră pe Stone îl făcuse pe acesta să devină suspicios. Şi oricum, un bărbat încadrat la Triple Six era, fără discuţie, paranoic din naştere; aceasta era doar una dintre nenumăratele calificări necesare pentru acest job.

„Oare trebuie să-l omor acum? Sau asta ar adânci şi mai mult groapa, agravând situaţia?” Seagraves hotărî în sfârşit să nu facă pasul decisiv. Putea opta oricând mai târziu pentru asta. „Cerule, am s-o fac chiar eu. Un Triple Six contra altuia. Tânăr *versus* bătrân, iar tânărul câştigă

[20] Cele trei cifre 6 care erau denumirea Subdirectorului 666. (n.tr.)

întotdeauna o luptă. Poţi să trăieşti, Oliver Stone. Deocamdată.”

Dar trebuia să facă totuşi *ceva* cu acest om. Şi niciun timp nu e mai sigur decât prezentul.

După două zile de la ultima lor vizită la locuinţa lui DeHaven, Stone şi Reuben se aflau călare pe motocicletă îndreptându-se către magazinul de cărţi rare din Old Town Alexandria. Numele magazinului era în latină, iar tradus însemna „Cartea din patru propoziţii”. Caleb deţinea şi el o parte din acest magazin care se numise cândva Doug’s Book, până când Caleb avusese ideea strălucită să-l dezvolte în această zonă intens circulată. Stone nu venise aici pentru că ar fi vrut să vadă cărţi vechi, ci pentru că lăsase în păstrare în acest loc câteva lucruri peste care voia să se uite acum.

Doug (deja menţionat mai sus), proprietarul magazinului, care acum avea un nume mai formal, Douglas, îi permisese lui Stone acces nelimitat la ascunzătoarea sa. Asta deoarece lui Douglas îi era teamă de Oliver Stone, un bărbat pe care Caleb i-l descrisese (aşa cum îi ceruse Stone însuşi) ca fiind un maniac criminal care scăpase de puşcărie din cauza unei chichiţe judecătoreşti.

Camera secretă a lui Stone era la subsol, în spatele unui zid fals care se deschidea dacă trăgeai de un fir care atârna în cămin. În vechea clădire, aici fusese o chilie de călugăr. Acum conţinea multe dintre lucrurile vieţii trecute a lui Stone, plus o colecţie de dosare pline de tăieturi din ziare şi reviste.

Cu ajutorul lui Reuben, găsi şi luă cu el mai multe dintre aceste dosare. Reuben îl lăsă la căsuţa lui de la cimitir.

— Fii cu ochii-n patru, Oliver, îl preveni Reuben. Dacă rahatul ăla de Behan e amestecat în treaba asta, are o grămadă de băieţi musculoşi şi de legături în spatele lui.

Stone îl asigură că va fi cu băgare de seamă, îi spuse la revedere şi intră în casă. Bău o cafea tare, se aşeză la birou şi începu să răsfoiască ziarele. Poveştile pe care le alesese

aveau de-a face cu asasinarea preşedintele Camerei Reprezentanţilor, Robert „Bob” Bradley. Şi, de asemenea, cu aproape simultana distrugere a casei sale. Un eveniment pe care doar o persoană foarte naivă l-ar fi putut considera o simplă coincidenţă. Totuşi, nu părea să existe nicio legătură între uciderea lui Bradley, asumată de un grup terorist local care se autointitula „Americani împotriva lui 1984”, şi Jonathan DeHaven, a cărui moarte părea să fie naturală. FBI primise un bilet din partea acelui grup, în care scria că Bradley fusese ucis ca un prim pas în războiul împotriva guvernului federal. Teroriştii promiseseră noi atacuri, iar drept răspuns, măsurile de securitate din Washington fuseseră întărite.

În timp ce întorcea paginile jurnalului, pe Stone îl sâcâia un gând – nu înţelegea ce relevanţă putea avea acest lucru. Bradley fusese preşedintele Camerei Reprezentanţilor pentru o perioadă scurtă de timp, după ce acuzele de trafic de influenţă şi de spălare de fonduri aduse fostului preşedinte şi liderului grupului majoritar provocaseră un adevărat cutremur politic. În mod normal, poziţia de preşedinte al Camerei Reprezentanţilor ar fi urmat ierarhia partidului aflat la putere, dar cu cei doi oameni din vârf închişi, se impuneau măsuri extraordinare. Iar Bob Bradley, un respectat preşedinte de comisie, cu o reputaţie impecabilă, departe de a fi pătată precum cea a liderului partidului, fusese desemnat un fel de Moise politic, care să-şi scoată oamenii din această situaţie încâlcită şi murdară.

Începuse prin a promite o curăţenie etică în cadrul Camerei Reprezentanţilor şi sfârşitul politicilor partizane. Mulţi făcuseră asemenea promisiuni, dar puţini sau chiar niciunul nu le respectaseră, însă se credea că, dacă cineva putea să facă ceva, atunci acela era Bob Bradley.

Stone trecu la alt jurnal şi la un alt subiect. Acesta era despre Cornelius Behan, relatând cum venise el în această ţară, fără niciun ban în buzunar, şi cum construise o corporaţie internaţională din nimic, doar prin sudoarea frunţii. Cei care făceau afaceri cu Departamentul Apărării

aveau reputaţia, adeseori meritată, de a nu ţine seama de principii etice. Mituirea congresmenilor pentru favoruri politice era unul dintre cele mai vechi jocuri practicate în Washington, iar fabricanţii de tancuri şi de avioane îl jucau la fel de bine ca oricine altcineva.

Stone termină de citit povestea lui Behan, care prezenta în detaliu două succese enorme, recente, ale afacerii sale. Unul, un contract cu Pentagonul, pentru o nouă generaţie de rachete convenţionale, iar cel de-al doilea, pentru construirea unui nou buncăr, masiv, pentru Congres, în apropiere de Washington, pentru a fi folosit în caz de atacuri nimicitoare. În timp ce unii cinici afirmau că cel mai bun lucru care se putea întâmpla în ţară, în cazul unei asemenea catastrofe, ar fi fost tocmai eliminarea acestei ilustre instituţii, Stone considera că ţara avea totuşi nevoie de o continuitate a guvernării.

Fiecare din aceste contracte valora miliarde, iar Behan le câştigase pe amândouă. După cum se explica în articol, îşi îmbrobodea oponenţii în fiecare moment-cheie. „S-a ajuns să se creadă că le citeşte gândurile” – scria reporterul. Stone nu credea în existenţa cuiva care să poată citi gândurile altcuiva, dar fiind încă din tinereţe spion, credea în furtul de secrete.

Stone se rezemă în scaunul său şi mai sorbi o gură de cafea. Dacă predecesorul lui Bradley fusese la cheremul lui Behan, iar Bradley promisese eliminarea corupţiei, atunci ar fi meritat riscul să fie scos din luptă. Nu exista nicio garanţie că succesorul lui Bradley ar fi fost o persoană dispusă să coopereze cu oameni precum Behan, dar ar mai fi existat şi factorul intimidare. Ar fi înclinat un nou preşedinte al Camerei Reprezentanţilor să meargă pe drumul deschis de Bradley şi să reinstaureze moralitatea, când acest fapt dusese deja la moartea violentă a colegului său? Grupul terorist putea pur şi simplu să fie o perdea de fum, a cărui existenţă nu putea fi verificată.

Stone se gândise iniţial la Bradley pentru că exista o singură legătură pe care o vedea între uciderea

preşedintelui şi uciderea lui DeHaven. Iar această legătură era Cornelius Behan, un bărbat care câştigase miliarde din vânzarea a nenumărate lucruri care omorau numeroşi oameni, iar toate astea în numele păcii.

Oare în dubiţa pe care scria „Lucrări publice D.C.” fuseseră oamenii lui Behan? Puteau ei oare să aibă atâta putere încât să-i facă pe cei de la Serviciul Secret să se retragă aşa? Sau era o altă agenţie, care lucra mână-n mână cu Behan, şi care îşi asumase rolul de intermediar? Oamenii dezbăteau de zeci de ani problema existenţei complexului militar-industrial. Stone nu îşi pusese niciodată întrebări în legătură cu asta. Participase la acest complex ani întregi. Dacă mai era şi acum ca în urmă cu treizeci de ani, atunci era o forţă demnă de luat în seamă. Era, de asemenea, o forţă care nu ezita să elimine oamenii care se abăteau de la cale. Stone ştia asta din proprie experienţă. La urma urmei, de regulă chiar el era unul dintre „eliminatori”.

O să-l pună pe Milton să afle cât poate de multe despre Bradley şi Behan. Milton putea să intre în bazele de date cu care altminteri n-avea nicio treabă; totuşi, acestea erau întotdeauna cele mai interesante. Stone va merge la casa demolată care îi aparţinuse lui Bradley să vadă dacă dădea acolo peste vreo urmă. Apoi avea nevoie să se întoarcă în locuinţa lui Jonathan DeHaven şi să se uite din nou prin telescop, dar nu pentru că era nerăbdător să se excite cu un alt episod din spectacolul sexual al lui Behan. Nu, era ceva foarte evident pe care îl trecuse complet cu vederea.

Brusc, se simţi îngheţat şi se ridică să aprindă focul. Apoi se opri şi îşi frecă bărbia. Era frig, foarte frig. Ce dracu’ spusese femeia aia? Se luptă să-şi amintească exact cuvintele ei. „Temperatura ta creşte din nou.” Da, asta îi spusese asistenta medicală care avea grijă de Caleb. I se păruse atunci atât de ciudat, pentru că într-un spital auzi mai degrabă că te refaci şi că temperatura *coboară.* Dar ea spusese ca temperatura *crescuse* până aproape de cea normală – era sigur de acest lucru.

Stone deveni foarte neliniştit. În sfârşit, ceva începea să capete sens. Înhăţă telefonul mobil ca să-i sune pe ceilalţi, dar se opri, cu privirea aţintită pe fereastră. De acolo, avea o vedere directă asupra străzii care înconjura cimitirul. O dubiţă albă pe care scria „Lucrări publice D.C.” era parcată acolo. Putea să o vadă foarte clar, în lumina felinarelor.

Stone se trase imediat la o parte din dreptul ferestrei. Îl sună pe Reuben, dar nu putu să prindă legătura. Se uită la telefonul său celular. Nu avea semnal. Totuşi, în această zonă avusese întotdeauna semnal. Aruncă o privire pe fereastră. „Dispozitive de bruiaj”. Încercă telefonul fix. Era mort.

Îşi înhăţă haina şi se precipită spre uşa din spate. Ar fi putut să sară gardul şi s-o apuce prin labirintul străzilor din Georgetown, până la o căsuţă abandonată pe care o folosea de obicei drept locuinţă sigură. Deschise uşa cu precauţie şi ieşi afară. Vedea gardul.

Lovitura în piept îl opri şi căzu în genunchi. Pe punctul de a leşina, Stone îl privi pe omul care stătea acolo, cu cagulă neagră pe cap şi ţinând puşca strâns, cu amândouă mâinile. Lui Stone i se păruse că bărbatul zâmbise când el căzuse cu zgomot la pământ. Rămase nemişcat.

CAPITOLUL 26

Era întunericul dintr-o sală de interogatoriu. Stone îşi dăduse seama de acest lucru de îndată ce se trezise. Era atât de negru totul, încât nu numai că Stone nu-şi putea vedea nicio parte a corpului, dar i se părea că nici măcar nu *avea* corp. Era desculţ, sprijinit dureros în vârfurile degetelor; mâinile îi erau legate deasupra capului. Locul în care se afla era foarte rece. În aceste locuri era întotdeauna

frig, deoarece frigul te făcea să cedezi mai repede decât dacă era cald. Simţi nu numai că avea picioarele goale, ci că era complet dezbrăcat.

O voce îi strigă din întuneric:

— Te-ai trezit?

Stone dădu afirmativ din cap.

— Vorbeşte, îi comandă vocea.

— M-am trezit, răspunse Stone.

Le răspundea doar minimul necesar, nu mai mult. Mai trecuse prin asta înainte, să tot fi fost cu vreo treizeci de ani în urmă, când o misiune mersese prost şi fusese luat prizonier într-o regiune în care niciun american nu şi-ar fi dorit vreodată să fie ţinut captiv.

— Numele?

Asta e exact întrebarea de care mă temeam.

— Oliver Stone.

Ceva greu îl lovi în spatele capului şi încremeni.

— Numele?

— Oliver Stone, spuse lent, întrebându-se dacă lovitura îi crăpase craniul.

— Bine, deocamdată, *Oliver.* DeHaven? zise vocea.

— Cine?

Acum Stone simţi cum ceva îl strânge de picioare. Încercă să scape, dar înţelese că picioarele îi erau pironite. Lucrul acela se târa precum un şarpe pe piciorul său drept. Inspiră adânc şi încercă să nu intre în panică. Putea să fie un şarpe; dar poate că e doar o simulare”, se gândi el. Dar orice ar fi fost, începuse să-l înghiontească în carne, nu să-l muşte, iar presiunea creştea, din ce în ce mai mult.

„Doamne, îl simt chiar ca pe un şarpe. O fi un boa? ”

În întunericul absolut, chiar şi nervii tari ai lui Stone începeau să cedeze.

— DeHaven? se auzi din nou vocea.

— Ce vrei să ştii?

Presiunea slăbi un pic, dar încă era acolo, ca o intimidare nu prea subtilă.

— Cum a murit?

— Nu ştiu.

Presiunea se intensifică instantaneu. Acum îi înfăşură abdomenul. Îi era greu să mai respire adânc. Braţele şi picioarele îl dureau, şi îşi simţea călcâiele gata să pocnească de cât fuseseră forţate.

— Cred că a fost ucis, zise Stone gâtuit.

Presiunea mai slăbi. Luă iute o gură de aer, şi simţi durerea în plămâni.

— Cum?

Stone se gândea cu disperare ce să spună. N-avea nicio idee cine erau aceşti oameni şi nu voia să spună prea mult. Dacă nu spunea nimic, presiunea scădea aproape de tot. Derutat, se relaxă. Ar fi trebuit să ştie mai bine.

Căzu pe podea când legăturile îi fură desfăcute. Se simţi înhăţat de mâini puternice. Când, instinctiv, îşi întinse braţul, lovi ceva tare. Era sticlă sau metal, la înălţimea la care trebuia să se afle faţa celui care-l ţinea.

„Au echipament de vedere pe timp de noapte.”

Stone fu ridicat şi cărat undeva. O clipă mai târziu fu trântit jos, pe un obiect tare, ca o bârnă lungă de lemn, şi legat acolo. Apoi fu întors pe spate, iar faţa îi fu acoperită cu o folie de plastic. Apa îl lovi grea, băgându-i celofanul în ochi, nas, gură. Se înecă. Îl torturau pe „placa pentru apă”, o tortură foarte eficientă. Puţine lucruri erau mai înspăimântătoare decât să crezi că te îneci. Mai ales în acel întuneric absolut, legat strâns de o placă.

Brusc, căderea de apă încetă, iar folia îi fu scoasă. De îndată ce expiră îşi simţi capul vârât complet în apă rece. Simţi din nou că se sufocă şi se strădui să se elibereze. Inima lui Stone bătea atât de repede încât ştia că exista posibilitatea să facă un atac de cord înainte de a se îneca.

Apoi capul îi fu scos din apă. Vomită, acoperindu-şi faţa cu vomă.

— Cum? zise calm vocea.

„Mda... tipul care pune întrebările este întotdeauna calm”, se gândea Stone în timp ce încerca să se scuture, astfel ca voma să-i iasă din ochi. „Probabil că se află într-o

cameră unde e cald, are o ceaşcă de cafea în faţă, în timp ce eu sunt lovit.

— Sufocat, gâfâi el. Exact cum îmi faceţi voi mie acum, nenorociţilor!

Pentru asta mai căpătă încă o scufundătură rapidă. O făcuse special, pentru ca apa să-i spele voma de pe faţă. Stone luase rapid o gură de aer, înainte de a fi scufundat, şi ieşi într-o formă relativ decentă.

— Cum? zise vocea.

— Nu din cauza halonului 1301, altceva.

— Dar ce?

— Nu ştiu încă.

Stone simţi că i se pregătea o nouă scufundare. Ţipă ca un nebun:

— Dar pot să aflu!

Vocea nu îi răspunse imediat. Stone luă tăcerea drept un semn bun. Anchetatorilor nu le place să rămână fără cuvinte.

Vocea spuse:

— Ne-am uitat pe jurnalele tale. Citeai ceva despre Bradley. De ce?

— Pare o coincidenţă prea mare. Moartea lui şi apoi cea a lui DeHaven.

— N-au nimic în comun.

— Aşa crezi?

Stone luă o gură mare de aer, dar de data asta îl ţinură atât de mult încât aproape că se înecă. Ieşi cu creierul explodându-i din cauza lipsei de oxigen, cu braţele şi picioarele tremurând. Întregul corp părea să se prăbuşească.

— Ce crezi că au în comun? îl întrebă vocea.

— Aproape că era să mă înecaţi, iar dacă ăsta e planul vostru, de ce n-o faceţi acum şi să terminăm cu asta? spuse slăbit.

Se încordă pentru o nouă scufundare, dar aceasta nu avu loc.

— Ce crezi că au în comun? repetă vocea.

Stone inspiră încet, era tot ce reuşea acum să mai facă şi se gândi dacă să răspundă sau nu. Dacă nu spunea ce voiau ei să audă, era mort. Dar era oricum aproape mort, aşa cum era acum.

Îşi adună energia şi spuse:

— Cornelius Behan.

Se încordă pentru ultima scufundare. Dar în loc de aceasta, vocea zise:

— De ce Behan?

— Bradley lupta împotriva corupţiei. Behan câştigase două contracte majore în vechiul regim. Poate Bradley aflase ceva ce Behan nu voia să se ştie. Aşa că l-a ucis, i-a dat foc casei şi a dat vina pe un grup terorist fictiv.

Urmă o tăcere lungă. Tot ce putea Stone să audă erau zvâcniturile dureroase ale inimii sale supuse torturii. Sunetele erau înspăimântătoare, dar măcar era încă în viaţă.

— DeHaven?

— Era vecinul lui Behan.

— Doar atât? zise vocea, evident dezamăgită.

Stone simţi că urma să fie din nou lovit.

— Nu, nu e tot! În mansarda lui DeHaven am descoperit un telescop care era orientat către casa lui Behan. DeHaven trebuie să fi văzut ceva ce nu trebuia să vadă. Aşa că şi el trebuia ucis, dar nu ca Bradley.

— De ce nu?

— Faptul că preşedintele Camerei fusese împuşcat nu a fost prea surprinzător. Dar DeHaven era bibliotecar şi vecinul lui Behan. Trebuia să pară un accident, undeva departe de casa lui şi de a lui Behan. Altfel, anumite persoane ar fi putut să înceapă să arate cu degetul spre Behan.

Stone aşteptă în linişte, întrebându-se dacă răspunsul fusese bun sau nu.

Stătea la pândă, în timp ce în braţ simţea o împunsătură dureroasă. O secundă mai târziu, ochii i se închiseră, iar Oliver Stone expiră lung şi rămase nemişcat.

Din colţul încăperii, Roger Seagraves privi cum Stone era cărat afară. Era destul de rezistent pentru un tip aşa bătrân. Seagraves îşi imaginã cã, în urmã cu treizeci de ani, Stone trebuie sã fi fost tot atât de bun pe cât era el însuşi. Acum ştia în sfârşit cã Stone îl suspecta pe Cornelius Behan ca fiind omul din spatele a tot ce se întâmplase. Şi, din acest motiv, Oliver Stone scăpase şi avea să se trezească la viaţă a doua zi.

CAPITOLUL 27

Camera de hotel a lui Annabelle avea vedere spre Central Park şi, dintr-un impuls, hotărâse să facă o plimbare pe-acolo. Îşi schimbase din nou coafura şi culoarea părului. Acum era brunetă, avea părul scurt, cu cărare pe-o parte, o imagine care se potrivea celei din paşaportul pe care i-l făcuse Freddy. Hainele sale erau tipic newyorkeze, adică negre şi cu stil. Rătăci pe aleile parcului ascunzându-se sub o pălărie şi în spatele unor ochelari de soare. Mai mulţi bărbaţi pe lângă care trecuse se holbară la ea, gândindu-se probabil că era vreo celebritate. În mod ironic, Annabelle nu căutase niciodată notorietatea. Îşi petrecuse întreaga viaţă la adăpostul confortabil al anonimatului, acolo unde un escroc talentat poate fi un profesionist de succes.

Cumpără un covrig moale de la un vânzător de pe stradă şi îl luă în cameră, unde se aşeză pe pat şi începu să se uite prin documentele de călătorie. Se despărţise de Leo la aeroportul din Newark. Freddy tocmai părăsea ţara. Nu-i întrebase pe niciunul dintre bărbaţi unde plănuise să plece. Nu voia să ştie.

După ce ajunse în New York, îl contactă pe Tony. Aşa cum îi promisese, Annabelle îi aranjase să zboare spre

Paris. După aceea, el era pe cont propriu, dar cu excelente documente de identitate şi de călătorie, toate false, şi cu milioanele de dolari care-l aşteptau într-un cont aflat la îndemână. Ea îi dădu un ultim sfat:

— Chiar dacă nu te-a văzut niciodată, Bagger va şti că am avut nevoie de experţi în computere, iar tu ai această reputaţie. Aşa că las-o moale pentru un an sau mai mult şi nu te întoarce în ţară. Şi *nu* arunca în dreapta şi-n stânga cu bani. Alege un loc mic, stabileşte-te acolo, învaţă limba şi pierde-te în mulţime.

Tony îi promise că va face întocmai.

— O să te sun şi o să-ţi spun unde m-am stabilit.

— Nu, să n-o faci, îi zise ea.

Mai avea trei zile până când banii lui Bagger trebuiau să se întoarcă, iar el să descopere că fusese înşelat. Ar fi dat înapoi jumătate din bani ca să poată să-i vadă reacţia. Probabil că mai întâi avea să-i omoare pe toţi specialiştii lui IT şi pe responsabilii cu banii. Apoi s-ar fi dus cu un pistol în cazinou şi ar fi tras în clienţii care jucau la aparatele de noroc. Poate că o echipă SWAT din New York ar fi dat năvală acolo şi ar fi făcut o favoare lumii omorându-l pe nenorocit. Probabil că scenariul nu era realist, dar îi plăcea să fantazeze.

Ruta ei de evadare o ducea în estul Europei şi apoi în Asia. Asta ar fi durat cam un an. După aceea, avea să o ia spre Pacificul de Sud, până într-o mică insulă pe care o descoperise cu ani în urmă, şi nu se mai întorsese niciodată acolo, de teamă că a doua oară nu i s-ar mai fi părut la fel de frumoasă.

Partea sa din pradă era acum depusă într-o serie de conturi din străinătate. Avea să trăiască toată viaţa numai din dobânzi şi investiţii apelând doar ocazional la fondul principal. Voia să cumpere un vas, unul mic, şi să navigheze de una singură. Nu în jurul lumii; câteva scurte excursii în jurul tropicelor ar fi fost chiar suficiente pentru ea.

Se gândise dacă să-i trimită lui Bagger un bileţel de triumf, dar în final hotărâse că un asemenea teribilism nu

avea valoare şi nu era demn de ea şi de lovitura pe care o dăduse. Mai bine era să-şi petreacă restul zilelor încercând să ghicească. Fetiţa lui Paddy Conroy nu avea cum să fie pe lista de suspecţi obişnuiţi pentru că era sigură că Bagger nici măcar nu ştia că Paddy avea o fată. Relaţia lui Annabelle cu tatăl ei fusese cu adevărat unică, şi nu o prezentase niciodată în lumea escrocilor ca fiind fiica lui. Leo şi alţi câţiva cu care lucrase probabil că descoperiseră adevărul, dar asta era tot.

Şi totuşi, de data aceasta fusese fotografiată de numeroasele camere din cazinoul Pompeii. Şi mai ştia că Bagger avea să ia aceste fotografii, să le împrăştie în lumea escrocilor şi să plătească oameni, sau chiar să-i tortureze, ca să afle cine era ea. Orice escroc pe care-l cunoştea s-ar fi bucurat să afle ce îi făcuse lui Bagger. Totuşi, ar fi putut să existe cineva care să se uite la fotografie şi să lase să-i scape numele ei, dacă Bagger l-ar fi ameninţat suficient. „Ei bine, să vină, se gândi ea. S-ar putea să afle că e puţin mai greu să mă omoare decât şi-a închipuit.” Nu conta mărimea câinelui aruncat în luptă, ci puterea lui de luptă. În mod ironic, nu tatăl său îi spusese asta. Ci maică-sa.

Tammy Conroy, în ciuda faptului că o luase pe căi greşite, era o femeie bună, şi suferise mult ca soţie a lui Paddy. Înainte de a-şi lega viaţa de irlandezul acela plin de farmec, fusese chelneriţă şi preparase cocteiluri. El putea să născocească la nesfârşit poveşti amuzante şi putea să cânte orice melodie, căci avea o voce pe care nu te săturai să o asculţi. Paddy Conroy se remarca oriunde se afla. Poate de aceea potenţialul său ca escroc nu fusese niciodată pe deplin atins. Cei mai buni escroci – nici măcar nu ştiai că se aflau acolo. În aparenţă, lui Paddy nu-i păsa, crezând că norocul, curajul şi zâmbetul său irlandez îl vor salva de fiecare dată. Şi chiar îl salvau, de cele mai multe ori. Dar nu o salvaseră şi pe Tammy Conroy.

Jerry Bagger trimisese personal un glonţ în creierul femeii, pentru că nu-şi trădase bărbatul. Paddy, cu siguranţă, nu-i fusese tot atât de loial soţiei sale. Îşi luase

zborul când Bagger începuse să se apropie. Annabelle nici măcar nu putuse să participe la înmormântarea mamei ei, deoarece Bagger şi oamenii săi fuseseră la cimitir aşteptând să apară cineva. Asta se întâmplase cu ani în urmă, iar Bagger probabil că încă îl căuta pe tatăl ei. Pentru zece nenorocite de miare, când individul cheltuie cu mult mai mult pe costumele sale. Annabelle ştia că nu era vorba de bani, la urma urmei. Era vorba de respect. Şi singurul mod în care îţi păstrezi respectul în lumea lui Bagger era să loveşti de cinci ori pe cel care te-a lovit o dată. Iar dacă cineva fură zece miare sau zece milioane din banii lui, Bagger îi va face rău acelei persoane dacă o va prinde. De aceea, Annabelle, când îi trădase pe escroci la cazinoul Pompeii chemase şi poliţia. Cu poliţiştii pe-aproape, Bagger nu putuse să rupă genunchii nimănui. Dacă escrocii fuseseră isteţi, o şterseseră imediat după ce îşi plătiseră amenzile.

Bagger putea să fie caricatura ambulantă a unui şef de cazinou dintr-un film prost, dar un lucru care nu era nici amuzant, nici fals despre acest tip era maniera simplă în care folosea violenţa. Dacă escrocai alt cazinou, ajungeai la închisoare. Asta nu era valabil şi pentru Bagger. El era un dinozaur al vremurilor vechi din Vegas, când felul în care era pedepsit un escroc care incomoda era ca mai întâi să îi fie rupţi genunchii, iar la final să fie omorât. Nereuşita lui absolută de a aduce această metodă cu el în timpurile moderne îl condusese la exilul său în San City. Deşi nu reuşise să se vindece de tot năravul acesta, în Atlantic City era totuşi mult mai discret.

Cu toate acestea, Tammy Conroy, un escroc care îi furase zece miare, nu ar fi fost în mod normal omorât. Dar acesta nu era un caz simplu, pentru că tatăl ei şi Bagger duseseră un război lung. Personal, Paddy se ţinuse departe de cazinourile lui Bagger, dar trimisese acolo o mulţime de escroci care să lucreze pentru el, inclusiv, în sfârşit, pe fiica lui adolescentă şi pe mai tânărul Leo. Acţiunea asta aproape că era să-i facă să ajungă mâncare pentru peşti în

ocean, ultima dată când fuseseră în Atlantic City. Cu anii, Bagger avea să facă legătura între Paddy şi necazurile pe care le avea la cazinou. În sfârşit, se arătase la uşa lui Paddy într-o noapte, departe de Jersey. Dar Paddy nu era acolo. Unii spuneau că fusese avertizat de cineva şi o ştersese. Dacă era aşa, uitase să-i spună şi soţiei lui despre ce era vorba.

Nu era nicio dovadă care să-l lege pe Bagger de această crimă, bineînţeles, iar el avea un milion de alibiuri, aşa că nu a fost acuzat niciodată în acest caz. Totuşi, unii escroci veterani din interior, care ştiau şi cu care Annabelle vorbise, erau absolut siguri în legătură cu ce se întâmplase. Dar, deşi văzuseră poate totul cu ochii lor, nu ar fi depus mărturie împotriva lui Bagger.

Fiind atât de aproape de el în ultimele săptămâni, Annabelle se gândise la un moment dat să-i pună o puşcă la tâmplă şi să tragă. Acest lucru ar fi însemnat să fie chit, egalând un vechi scor, dar închisoarea pe viaţă ar fi fost preţul pe care ea ar fi trebuit să-l plătească. Nu, calea asta era cu mult mai bună. Tatălui ei nu-i plăcuseră niciodată escrocheriile de anvergură, motivând că durează prea mult timp şi că posibilitatea de a rata e mult mai mare. Totuşi, Tammy Conroy ar fi apreciat cu adevărat măiestria acesteia. Iar dacă în vreun fel sau altul mama ei o privea de-acolo din cer, spera că va fi bucuroasă când Jerry Bagger avea să descopere că fusese înşelat într-un fel sălbatic şi abil şi că plătise un preţ de patruzeci de milioane de dolari.

Luă telecomanda televizorului şi o butonă în timp ce îşi mânca liniştită covrigul. Ştirile erau aceleaşi dintotdeauna, toate rele. Mai mulţi soldaţi ucişi, mai mulţi oameni mureau de foame, mai mulţi oameni se aruncau pe ei şi pe alţii în aer în numele lui Dumnezeu. Terminând cu televizorul, luă un ziar. Vechile obiceiuri mor greu şi, de mai multe ori, se trezi uitându-se după poveşti şi întrebându-se cum să transforme detaliile într-o escrocherie de succes, creativă. Acum se terminase şi cu asta, îşi spuse ea. Înşelarea lui Bagger fusese încununarea carierei sale. De-aici nu mai

avea încotro să urce, poate doar să coboare.

Ultimul articol pe care îl citi o făcu să se ridice atât de repede încât împrăştie firimiturile de covrig prin pat. Se holbă cu ochii larg deschişi la fotografia mică, zgrunţuroasă care se afla pe ultima pagină a ziarului. Era un mic tribut adus unui distins savant şi om de litere. Nu se pomenea cauza morţii lui Jonathan DeHaven, se spunea doar că murise subit, la lucru, în Biblioteca Congresului. Deşi murise de ceva timp, iar înmormântarea era programată pentru a doua zi în D.C., Annabelle nu avea de unde să ştie că întârzierea se datora neputinţei medicului legist de a stabili cauza morţii. Totuşi, neexistând motive de suspiciune, cazul fusese clasat ca fiind din cauze naturale, iar corpul neînsufleţit fusese trimis la pompe funebre.

Annabelle îşi înşfacă geamantanul şi începu să-şi înghesuie hainele în el. Tocmai îşi schimbase planurile de călătorie. Ca să-şi ia rămas-bun de la fostul ei soţ, Jonathan DeHaven, singurul bărbat care reuşise vreodată cu adevărat să-i fure inima.

CAPITOLUL 28

— Oliver! Oliver!

Stone îşi reveni încet şi de-abia reuşi să se ridice în capul oaselor. Stătea întins pe podea în casa sa, îmbrăcat complet, cu părul încă ud.

— Oliver!

Cineva bătea la uşa din faţă.

Stone se ridică, se duse spre uşă împleticindu-se şi o deschise.

Reuben se uita la el cu o expresie amuzată.

— Ce dracului se petrece? Ai dat iar iama în tequila?

Totuşi, când îşi dădu seama că era ceva în neregulă cu Stone, deveni brusc serios. Oliver, eşti OK?

— N-am murit. O să consider că asta e partea bună a lucrurilor.

Îi făcu semn lui Reuben să intre, iar Stone îşi petrecu următoarele zece minute punându-l la curent cu ceea ce se întâmplase.

— La dracu'! N-ai nicio idee cine-s ăştia?

— Oricine ar fi, stau bine la capitolul tehnica torturii, zise Stone cu amărăciune în glas, frecându-şi cucuiul din cap. Nu cred că voi mai putea vreodată măcar să *beau* apă.

— Deci ştiu despre legătura cu Behan?

Stone aprobă din cap.

— Nu sunt sigur că a fost o surpriză absolută pentru ei, de fapt. Dar cred că ceea ce le-am spus despre Bradley şi DeHaven a fost o informaţie cu totul nouă.

— Că veni vorba despre DeHaven, înmormântarea e azi. De-aia te şi sunasem. Caleb se duce cu mulţi dintre colegii de la Biblioteca Congresului. Milton merge şi el, iar eu am făcut schimb de tură la docuri ca să pot să particip. Ne-am gândit că ar putea fi important.

Stone se ridică, dar imediat se clătină.

Reuben îl prinse de mână.

— Oliver, poate ar trebui să stai întins.

— Încă o şedinţă de tortură ca asta şi o să veniţi la înmormântarea *mea.* Dar cea de azi s-ar putea să fie importantă. Măcar pentru cei care se întâmplă să iasă la rampă.

La serviciul religios de la Biserica St. John de lângă parcul Lafayette veniseră să participe numeroşi bibliotecari guvernamentali şi alţi funcţionari. Mai erau aşteptaţi Cornelius Behan şi soţia lui, o femeie înaltă, zveltă şi foarte atrăgătoare, puţin trecută de cincizeci de ani, cu părul vopsit blond. Aerul său arogant era dublat, într-un fel care intriga, de un comportament precaut, nesigur. Cornelius Behan era bine-cunoscut în Washington, iar oamenii veneau

permanent la el, strângându-l de braţ şi aducându-i omagii. Accepta toate acestea cu graţie, dar Stone observă că îşi ţinea tot timpul o mână agăţată de braţul soţiei lui, de parcă ea ar fi căzut fără o asemenea susţinere.

La insistenţele lui Stone, membrii Camel Club se împrăştiară prin biserică, astfel încât să poată observa mai multă lume. Deşi era limpede că oricine l-ar fi răpit ştia de amestecul lui şi al celorlalţi, Stone nu voia să le amintească acestor oameni, în cazul în care erau şi ei acolo, că el avea trei prieteni care ar fi putut fi nişte ţinte potrivite.

Stone rămase în spate de tot, scrutându-i cu privirea pe toţi cei prezenţi, până când se opri asupra unei femei care stătea pe partea laterală. Când se întoarse şi îşi înlătură părul de pe faţă, privirea lui Stone se concentră mai mult. Experienţa lui anterioară îl făcea extrem de abil în a-şi aminti trăsăturile oamenilor, iar el ştia că mai văzuse undeva acest profil, deşi femeia la care el se uita acum era mai în vârstă.

Când serviciul religios se încheie, membrii Camel Club plecară împreună de la biserică, mergând în spatele lui Behan şi al soţiei acestuia. Behan îi spuse ceva în şoaptă nevestei lui, apoi se întoarse şi îi vorbi lui Caleb.

— Tristă zi! începu el.

— Da, este, răspunse Caleb formal. O privi pe doamna Behan.

— O, făcu Behan. Soţia mea, Marilyn. Dumnealui este...

— Caleb Shaw. Am lucrat la bibliotecă împreună cu Jonathan.

Îi prezentă şi pe ceilalţi membri ai Camel Club soţiei lui Behan.

Behan aruncă o privire către biserica din care tocmai era scos sicriul.

— Cine ar fi crezut? Părea atât de sănătos...

— Mulţi oameni par sănătoşi, iar asta chiar înainte de a muri, zise Stone absent.

Privirea lui nu se dezlipea de pe femeia pe care o remarcase mai devreme. Purta o pălărie neagră şi ochelari

de soare. Era îmbrăcată cu o fustă neagră, lungă şi purta cizme. Înaltă şi zveltă, era o apariţie deosebită în mijlocul acelei adunări mohorâte.

Behan se uită întrebător la Stone încercând să-i urmeze privirea, dar Stone îşi redirecţionă atenţia înainte ca Behan să îşi dea seama de ceva.

— Presupun că sunt siguri în ce priveşte cauza morţii lui, zise Behan. Adăugă imediat: Vreau să spun, uneori au tendinţa să interpreteze greşit aceste lucruri.

— Presupun că dacă au făcut-o vom afla despre asta cumva, spuse Stone. De regulă, mass-media scotoceşte cu atenţie prin astfel de lucruri.

— Da, jurnaliştii se pricep de minune la asta, zise Behan cu o oarecare aversiune.

— Soţul meu ştie foarte multe despre moartea subită, lăsă să-i scape Marilyn Behan. Când toţi se uitară miraţi la ea, adăugă în grabă: Vreau să spun... din cauza preocupărilor companiei sale.

Behan îi zâmbi lui Caleb şi celorlalţi şi spuse:

— Vă rugăm să ne scuzaţi.

O apucă ferm pe soţia sa de braţ şi o obligă să plece. Detectase oare Stone o urmă de amuzament în privirea femeii?

Reuben nu-şi putea dezlipi privirea de ei.

— Nu mai pot să-l văd pe tipul ăsta altfel decât cu o pereche de chiloţei atârnaţi de jucăria lui mică. A trebuit să-mi muşc pumnul ca să nu râd în timpul serviciului religios.

— Drăguţ din partea lui să vină azi, zise Stone. Vreau să spun, pentru o cunoştinţă *întâmplătoare*...

— Doamna pare o tipă complicată, comentă Caleb.

— M-a privit destul de direct ca să înţeleg că ştie despre indiscreţiile soţului ei, zise Stone. Nu cred că se iubesc la nebunie.

— Şi totuşi, stau împreună, adăugă Milton.

— Din dragoste pentru bani, putere, statut social, zise Caleb pe un ton dezgustat.

— Hei, nu m-ar deranja să am toate astea în mariajul

meu, replică Reuben. Am avut dragoste, cel puţin pentru o perioadă scurtă, dar restul ingredientelor au lipsit.

Stone se uita acum la doamna în negru.

— Femeia de-acolo vi se pare cumva familiară?

— Cine ar putea spune? zise Caleb. Poartă pălărie şi ochelari de soare...

Stone scoase fotografia.

— Cred că ea e.

Toţi se înghesuiră în jurul fotografiei, apoi Caleb şi Milton se uitară direct la femeie şi din nou la fotografie şi tot aşa.

— Aţi putea fi mai discreţi, totuşi? spuse Stone.

Cortegiul funerar se îndreptă spre cimitir. Când totul se încheie, oamenii porniră înapoi către maşinile lor. Femeia în negru zăbovi lângă sicriu, în timp ce doi muncitori în jeanşi şi cămăşi albastre aşteptau alături. Stone aruncă o privire de jur împrejur şi observă că Behan şi soţia lui se întorseseră deja la limuzina lor. Apoi scrută zona, căutând inşi pentru care administrarea de torturi cu apă ar fi putut să fie o parte a activităţii lor zilnice. Şi aceşti oameni ar fi putut fi depistaţi, dacă ştiai cum să te uiţi la ei, iar Stone ştia. Totuşi, cercetarea lui nu dădu roade.

Le făcu semn celorlalţi să-l urmeze, iar el se îndreptă spre femeia în negru. Ea pusese o mână pe sicriul din lemn de trandafir şi părea să murmure ceva, probabil o rugăciune.

Aşteptară până termină. Când se întoarse spre ei, Stone spuse:

— Jonathan era în floarea vârstei. E aşa de trist!

Ascunsă de ochelari, ea răspunse:

— De unde îl cunoaşteţi?

— Am lucrat cu el la bibliotecă, răspunse Caleb. A fost şeful meu. O să-i simţim lipsa.

Femeia aprobă din cap.

— Da.

— Iar dumneavoastră de unde-l cunoaşteţi? întrebă Stone ca din întâmplare.

— S-a întâmplat cu foarte mulţi ani în urmă, răspunse ea

vag.

— Prieteniile de lungă durată sunt foarte rare în zilele noastre.

— Da, aşa este. Scuzaţi-mă.

Ea făcu un pas şi îi depăşi, continuând să meargă.

— E foarte curios, legistul nu a putut să stabilească din ce cauză a murit, zise Stone, suficient de tare pentru ca ea să audă.

Comentariul avu efectul scontat. Se opri şi se întoarse spre ei.

— În ziar scria că a suferit un atac de cord, zise femeia.

Caleb dădu din cap.

— A murit pentru că inima i s-a oprit, însă nu a avut un atac de cord. Ziarele doar presupun acest lucru, mă gândesc...

Ea mai făcu câţiva paşi spre ei.

— Nu v-am reţinut numele.

— Caleb Shaw. Lucrez la sala de lectură a cărţilor rare, la Biblioteca Congresului. El este prietenul meu...

Stone întinse mâna.

— Sam Billings, îmi pare bine să vă cunosc.

Arătă spre ceilalţi doi membri ai Camel Club.

— Tipul înalt e Reuben, iar el e Milton. Iar dumneavoastră sunteţi...?

Ea îl ignoră pe Stone şi se concentra asupra lui Caleb.

— Dacă lucraţi la bibliotecă, înseamnă că iubiţi cărţile tot atât de mult pe cât le-a iubit Jonathan.

Caleb se lumină la faţă când subiectul discuţiei devie către specialitatea lui.

— Oh, absolut. De fapt, în testamentul său, Jonathan m-a numit executorul său literar. Chiar acum sunt în curs de a inventaria colecţia sa, trebuie să o evaluez şi să o vând, iar banii să fie donaţi.

Se opri din vorbit când observă că Stone îi făcea semn să tacă.

— Asta chiar că e tipic pentru Jonathan, zise ea. Îmi imaginez că părinţii lui au murit.

— A, da. Tatăl său a murit de ani de zile. Iar mama sa, de doi ani. Jonathan a moştenit casa lor.

Lui Stone i se păru că femeia se abţine din greu să nu zâmbească la auzul acestei ultime informaţii. „Ce i-a spus avocatul lui Caleb? Că mariajul fusese anulat? Probabil nu de soţie, ci de soţ, la insistenţa părinţilor lui?”

Ea îi mai spuse lui Caleb:

— Mi-ar face plăcere să văd casa. Şi colecţia. Sunt sigură că de atunci s-a îmbogăţit.

— Ştiaţi de colecţia lui? întrebă Caleb.

— Eu şi Jonathan am avut multe lucruri în comun. Nu voi mai sta mult timp în oraş, sunteţi de acord să ne vedem diseară?

— Întâmplător, chiar voiam să mergem diseară pe acolo, răspunse Stone. Dacă staţi la hotel, putem trece să vă luăm.

Femeia refuză dând din cap.

— Ne întâlnim pe Good Fellow Street.

După care se îndreptă rapid către un taxi care o aştepta.

— Crezi că e înţelept s-o ducem pe femeia asta acasă la Jonathan? întrebă Milton. Nici măcar nu ştim cine este cu adevărat.

Stone scoase fotografia din buzunar şi o ridică spre ei.

— Eu cred că ştim. Sau cel puţin o să ştim curând. Pe Good Fellow Street, adăugă el gânditor.

CAPITOLUL 29

După ce şedinţa cu uşile închise a Comisiei Permanente a Camerei Reprezentanţilor se încheie, Seagraves şi Trent merseră la cafenea ca să bea o ceaşcă de cafea, iar puţin mai târziu, ieşiră să se plimbe prin Capitoliu. De când

îndatoririle oficiale le impuneau să petreacă mult timp împreună, acest fapt nu ridica deloc suspiciuni.

Seagraves se opri ca să-şi desfacă o lamă de gumă de mestecat, în timp ce Trent se aplecă să-şi lege şiretul pantofului.

— Deci chiar crezi că tipul ăsta e un fost membru al Agenţiei? îl întrebă Trent.

Seagraves dădu din cap.

— Triple Six, ştii de grupul ăsta, Albert?

— Doar vag. Autorizaţia mea nu-mi permite accesul la lucruri aşa secrete. Agenţia m-a recrutat pentru abilităţile mele analitice, nu pentru abilităţile în domeniu. Iar după zece ani de rahat, îmi ajunge.

Seagraves zâmbi.

— Să treci la politică e cu adevărat mai bine?

— Pentru noi, da.

Seagraves îşi privi colegul cum îşi pieptăna cu grijă cele câteva fire de păr, aşezându-le la locul lor, aliniindu-le perfect unul lângă celălalt, fără să aibă nevoie de oglindă.

— De ce nu-l tunzi scurt de tot? zise Seagraves. O grămadă de doamne sunt atrase de aspectul ăsta de macho. Şi, că tot vorbim de asta, trebuie să ai puţină grijă şi de aspectul tău fizic.

— După ce ne încheiem cariera o să am atât de mulţi bani, încât în orice ţară m-aş duce, doamnele o să mă accepte oricum.

— Treaba ta!

— Chestia asta cu Triple Six poate să fie o complicaţie. Poate că a venit timpul pentru furtună.

Seagraves dădu din cap.

— Dacă facem asta, lucrurile o să se împută. Din câte ştiu, încă are legături. Iar dacă îl omoram, trebuia să-i omor şi pe prietenii lui. Există nenumărate ocazii să faci greşeli şi să faci suspicios pe cine nu trebuie. Pentru moment, crede că Behan este tipul. Dacă se schimbă acest lucru, atunci se va schimba şi prognoza meteo.

— Eşti absolut sigur că asta e cea mai bună strategie?

Trăsăturile lui Seagraves se înnegurară.

— Hai să spunem lucrurilor pe nume, Trent. În timp ce tu stai în siguranţă la biroul tău în drăguţul şi confortabilul Washington, eu mi-am pus fundul la bătaie în linia întâi în locuri pe care ţie îţi e frică şi să le vezi la televizor. Tu continuă să îţi vezi de ale tale, şi lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru planurile strategice. Doar dacă nu cumva crezi că poţi tu s-o faci mai bine decât mine.

Trent încercă să zâmbească, dar teama nu îi permise s-o facă.

— Nu te interogam.

— Aşa a sunat. Rânji brusc şi îl prinse pe Trent de umerii înguşti. N-avem acum timp de ceartă, Albert. Ne merge prea bine, corect? Îl ţinu foarte strâns şi îi dădu drumul doar când simţi durerea celuilalt. Era o senzaţie plăcută să simtă suferinţa altcuiva atât de aproape de el. Am zis, corect?

— Absolut.

Trent îşi frecă umerii şi arăta de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns.

„Probabil că mâncai bătaie de la ceilalţi copii în fiecare zi.”

Seagraves schimbă subiectul.

— Patru oameni de legătură de la Departamentul de Stat sunt morţi. Asta a fost o mişcare originală.

Pe unul dintre cei asasinaţi îl cunoştea. De fapt, lucrase cu el. Un agent bun, dar milioanele de dolari erau un atu care făcea să pălească orice relaţie de prietenie.

— Te aştepţi ca guvernul să fie creativ? întrebă Trent. Aşadar, ce urmează?

Seagraves îşi aruncă ţigara pe jos şi îşi privi camaradul.

— O să vezi în curând, Albert.

De fapt, partenerul său începea să-l cam obosească. Parţial, acesta era scopul discuţiei lor, să-i clarifice lui Trent faptul că era şi avea să fie întotdeauna un subordonat. Iar dacă lucrurile deveneau periculoase, şi gata să se dărâme ca o casă din cărţi de joc, Trent urma să fie prima persoană pe care ar omorî-o pentru un motiv simplu: şoriceii

întotdeauna cedează când sunt sub presiune.

Se despărţi de colegul său şi se îndreptă spre maşina lui, aflată în zona de restricţie. Îi făcu semn cu mâna pazniculuicare îl cunoştea din vedere.

— Ai avut grijă de maşina mea? zise Seagraves cu un rânjet.

— De a dumneavoastră şi de ale tuturor celorlalţi, zise paznicul în timp ce mesteca vârful unei scobitori. Dumneavoastră aveţi grijă de siguranţa ţării?

— Fac tot ce pot.

De fapt, următorul lucru pe care Seagraves avea să i-l spună lui Trent era elementul-cheie al noului plan de supraveghere strategică al NSA pentru terorişti străini. Mass-media a presupus dintotdeauna că NSA făcea lucruri în afara legii. Nu ştia nici pe jumătate ce anume, şi nici adunătura de miopi de pe Capitol Hill nu ştia. Dar unii, care urau America şi trăiau la peste zece mii de kilometri distanţă şi cu cel puţin opt secole în trecut, erau dornici să plătească milioane de dolari ca să ştie totul despre asta. Iar banii, oameni buni, banii conduc întotdeauna; chiar dacă eşti patriot. Seagraves credea că dacă eşti patriot, pentru toate necazurile pe care le ai nu te alegi cu altceva decât cu steagul împachetat în triunghi. Iar o problemă majoră în acest caz era că trebuia să mori ca să primeşti un astfel de steag.

Seagraves se întoarse în biroul său, îşi termină treaba şi plecă spre casă, o clădire cu etaj, veche de treizeci de ani, cu trei dormitoare şi două băi, pe un teren de 500 de metri pătraţi, care îl costa aproape jumătate din salariu ca să-şi plătească ipoteca şi taxele de proprietate. Făcu un antrenament, scurt dar intens, după care deschise uşa unei mici debarale de la subsol pe care o ţinea încuiată şi care era protejată de un sistem de alarmă.

Înăuntru, aranjate pe rafturi şi pe pereţi, se aflau amintiri de la începutul carierei sale. Printre alte obiecte, erau o mănuşă îmblănită, expusă într-o cutie de sticlă, un nasture de la o jachetă, pe care îl păstra într-o casetă mică de inele,

un pantof atârnat într-un cui în perete, un ceas de mână, două brăţări de damă, un carneţel mic, alb, cu monograma AFW, un turban pe un raft, o copie uzată din Coran, păstrată sub sticlă, o şapcă de blană şi un biberon de copil. Pentru biberonul acela simţea un pic de remuşcare. Când se întâmpla ca părinţii să fie ucişi, trebuia sacrificat şi copilul. O maşină-capcană, la urma urmei, putea să distrugă pe oricine, la întâmplare. Fiecare obiect era numerotat – de la unu la mai mult de cincizeci – şi conţinea o istorie pe care doar el şi alţi câţiva indivizi din CIA o cunoşteau.

Seagraves trecuse prin multe şi îşi asumase riscuri considerabile ca să colecţioneze aceste obiecte. Fie că îşi dădeau seama, fie că nu, toţi colecţionau câte ceva. Numeroşi oameni, cei obişnuiţi, colecţionau timbre, monede şi cărţi. Mai erau unii care colecţionau inimi frânte sau cuceriri sexuale. Şi mai erau aceia care găseau mulţumire să adune suflete pierdute. Tocmai la extrema cealaltă, Roger Seagraves colecţiona obiecte personale de la oamenii pe care îi ucisese sau, mai bine zis, îi asasinase, din moment ce o făcuse ca să-şi servească patria. Nu că o asemenea distincţie ar fi însemnat mare lucru pentru victime; la urma urmei, tot moarte erau.

Venise aici în această seară ca să mai adauge nişte obiecte în această încăpere: un stilou care-i aparţinuse lui Robert Bradley şi un semn de carte din piele care fusese al lui Jonathan DeHaven. Le acordă câte un loc de onoare pe raft şi, respectiv, în cutia cu capac din sticlă. Pe fiecare lipi câte un număr. În total, se apropia de şaizeci. Cu ani în urmă, începuse să-şi contemple colecţia dorindu-şi să ajungă la obiectul cu numărul o sută. Avusese un start promiţător, pentru că ţara avea nevoie de eliminarea multor personaje. Apoi, în ultimii ani, ritmul scăzuse considerabil; cauzele erau o administraţie lipsită de flexibilitate şi birocraţia din CIA. Atunci, calitatea începu să primeze asupra cantităţii.

Orice persoană cu mintea zdravănă căreia i-ar fi spus

istoricul acestor obiecte l-ar fi judecat pe Seagraves ca fiind un psihopat care colecţiona cu maliţiozitate articole personale ale persoanelor pe care le omorâse. Dar ar fi greşit, ştia. De fapt, era o măsură a respectului pe care i-l acorda cuiva căruia îi luase lucrul cel mai de preţ pe care îl avea. Dacă vreodată cineva ar fi reuşit să-l ucidă pe el, Seagraves era încredinţat că era o persoană suficient de valoroasă aşa încât să i se acorde aceeaşi onoare. Îşi încuie colecţia şi urcă scările înapoi ca să îşi plănuiască următoarea mişcare. Avea ceva de obţinut, iar acum, că DeHaven murise şi fusese îngropat, era timpul s-o facă.

Annabelle Conroy se afla în maşina pe care o închinase, la colţul lui Good Fellow Street. Trecuseră mulţi ani de când fusese aici ultima dată, şi totuşi locul nu se schimbase prea mult. Încă puteai să simţi mirosul de mucegai al banilor vechi, chiar dacă acum era amestecat cu aroma scârboasă a celor noi. Annabelle, desigur, nu avusese deloc bani, fapt pentru care mama lui Jonathan DeHaven, Elizabeth, se năpustise rapid asupra ei. „N-are bani, n-are educaţie” – probabil că asta îi spusese fiului său de-atâtea şi atâtea ori, până când aceste cuvinte se infiltraseră în creierul lui uşor de impresionat, permiţându-i într-un sfârşit mamei să-l aducă în situaţia de a anula căsătoria. Annabelle nu contestase faptul, deoarece nu ştia la ce i-ar mai fi folosit s-o facă.

Totuşi, Annabelle nu îi purtase nicio ranchiună fostul ei soţ. El era încă un copil atunci, în multe privinţe, erudit, amabil, generos şi plin de afecţiune. Cu o coloană vertebrală lipsită de fermitate, dădea bir cu fugiţii când era vorba de o confruntare. Nu semăna deloc cu mama lui care era băgăcioasă şi avea o limbă ascuţită. În fond, câţi fii avea? După ce mariajul lor luase sfârşit, el îi scrisese lui Annabelle scrisori emoţionante, pline de dragoste, o copleşise cu cadouri, îi spusese că se gândea la ea tot timpul. Iar ea nu se îndoise niciodată că într-adevăr aşa era. Decepţia nu făcea parte din natura ei. *Acesta* ar fi fost un

concept nou pentru ea. Contrariile chiar par să se atragă.

Şi totuşi, el nu-i ceruse niciodată să se întoarcă. În comparaţie cu alţi bărbaţi pe care îi cunoscuse şi care, la fel ca ea, aparţineau tagmei celor răi, el era inocenţa întruchipată. El îi întindea mâna şi deschidea uşa pentru „doamna” lui. El îi vorbea despre lucruri importante din lumea oamenilor normali, lume care era pentru ea ceva extraterestru, precum o altă planetă, îndepărtată. Totuşi, Jonathan făcuse ca această lume să-i pară mai puţin ciudată, mai puţin îndepărtată, în scurtul răstimp pe care ei doi îl petrecuseră împreună.

Annabelle trebuia să recunoască faptul că începuse să se schimbe alături de el. Jonathan DeHaven, deşi era pentru totdeauna dedicat ferm laturii conservatoare a vieţii, se deplasase infinitezimal în întâmpinarea ei, probabil bucurându-se de viaţă într-un fel în care nu îşi imaginase până atunci că ar putea s-o facă. Era un om bun. Iar ei îi părea rău acum că el murise.

Îşi şterse supărată o lacrimă pe care simţise că o lăsase prea uşor să-i alunece pe obraz. Emoţia era neobişnuită pentru ea şi nu era deloc binevenită. Nu mai plângea acum. Nu era suficient de apropiată de nimeni ca să verse lacrimi la moartea cuiva. Nici măcar la cea a mamei sale. E drept că o răzbunase pe Tammy Conroy, dar fiica ei devenise bogată în timp. Ar fi făcut-o una în lipsa celeilalte? Annabelle nu era sigură. Mai avea vreo importanţă? Avea aproape 17 milioane depuse în contul unei bănci străine care dovedeau că nu.

Privi cum o Nova gri lua curba din faţa casei lui DeHaven. Din ea coborâră patru bărbaţi. Erau acei indivizi ciudaţi de la cimitir care spuseseră că încă nu se stabilise cu precizie cauza morţii lui Jonathan. Îşi luase rămas-bun de la Jonathan, iar acum avea să intre în casa lui, fiind prima dată când Mama DeHaven nu urmărea disperată fiecare mişcare a şoldurilor obraznice ale nurorii sale. Şi, în curând, se va afla într-un avion, departe de-aici. Annabelle nu voia să se afle pe acelaşi continent cu Jerry Bagger când acesta avea

să descopere că era mai sărac cu patruzeci de milioane şi că fusese escrocat la scară mai mare decât o făcuse vreodată „vulcanul” său.

Lava fierbinte putea foarte uşor să ajungă la D.C.

Se strecură afară din maşină şi se îndreptă spre casa şi spre viaţa care ar fi putut foarte bine să fie ale ei, dacă lucrurile ar fi decurs altfel.

CAPITOLUL 30

După ce Annabelle făcu un scurt tur al etajului principal al casei, merseră cu toţii în camera-seif de la subsol. Caleb nu deschise micul seif din spatele picturii. Nu intenţiona să mai arate cuiva *Psalm Book.* După ce văzu colecţia, urcară scările înapoi, iar Annabelle se plimbă prin camerele elegante, probabil cu mai mult interes decât lăsa să se vadă.

— Deci aţi mai fost aici şi altă dată?

Se uită la el cu o expresie confuză.

— Nu îmi amintesc să vă fi spus vreodată dacă am mai fost aici sau nu.

— Dar ştiaţi că Jonathan locuieşte pe Good Fellow Street. Aşa că am presupus că aţi mai fost.

— Oamenii n-ar trebui să facă atât de multe presupuneri. E mult mai bine să se abţină. Continuă să se uite în jurul ei. Casa nu s-a schimbat prea mult, spuse, răspunzând indirect la întrebare. Dar măcar a mai renunţat la o parte din mobila urâtă. Probabil după moartea mamei lui. Nu cred că i s-ar fi permis să facă asta înainte ca *Elizabeth* să-şi dea ultima suflare.

— Unde l-aţi cunoscut pe Jonathan? întrebă Caleb.

Ea ignoră întrebarea.

— Probabil că a menţionat numele dumneavoastră, dar nu l-am reţinut, insistă el, în timp ce Stone îl privi avertizându-l.

— Susan Farmer. Ne-am întâlnit în Vest.

— Acolo v-aţi şi *căsătorit?* interveni Stone.

Fu foarte impresionat de faptul că pe faţa ei nu apăru nici cea mai insignifiantă tresărire. Dar nici nu-i răspunse.

Stone hotărî să scoată asul din mânecă. Scoase fotografia din buzunar.

— Am auzit că mariajul lui Jonathan a fost anulat. Şi cum nu vă place ca oamenii să facă presupuneri, am *dedus* din tonul dumneavoastră când aţi vorbit despre Elizabeth DeHaven că ea a fost instigatoarea acestei acţiuni. Jonathan a păstrat această fotografie. Femeia de-aici seamănă în mod remarcabil cu dumneavoastră. Din experienţă ştiu că bărbaţii nu păstrează fotografiile femeilor decât dintr-un anumit motiv. Cred că ocupaţi un loc special în sufletul lui.

Îi întinse fotografia. De data asta, avu o reacţie. Annabelle luă fotografia, iar mâna sa, ca de fier în toţi aceşti ani, tremură acum un pic, iar ochii i se deschiseră şi mai mult şi părură a se umezi. Spuse cu nostalgie:

— Jonathan era un bărbat foarte atrăgător. Înalt, cu părul castaniu şi cu nişte ochi care te făceau să te simţi bine în pielea ta.

— Iar eu pot spune că sunteţi şi acum la fel de atrăgătoare ca şi atunci, o măguli Reuben, venind mai aproape de ea.

Annabelle nu păru să-l audă. În schimb, făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse de foarte multă vreme: zâmbi sincer.

— Fotografia a fost făcută în ziua nunţii. Era primul meu mariaj, şi avea să fie şi ultimul.

— Şi unde v-aţi căsătorit? întrebă Caleb.

— La Vegas – unde în altă parte? zise ea, aruncând o privire rapidă către fotografie. Jonathan se afla în oraş pentru o afacere legată de cărţi. Ne-am îndrăgostit, ne-am simţit bine împreună şi ne-am căsătorit. Totul în decurs de

o săptămână. Pare o nebunie, ştiu. Sau cel puţin aşa a văzut lucrurile mama lui. Îşi trecu degetul peste zâmbetul lui Jonathan. Însă am fost fericiţi. Cel puţin, o vreme. Chiar am locuit aici un timp, cu părinţii lui, după ce ne-am căsătorit, până ne-am găsit un loc al nostru unde să stăm.

— E o casă *destul* de mare, spuse Caleb.

— Ciudat, atunci părea extrem de mică, remarcă ea sec.

— Eraţi la Vegas pentru aceeaşi afacere legată de cărţi? întrebă Stone politicos.

Ea îi dădu fotografia înapoi, iar Stone o puse în buzunarul jachetei.

— Chiar aveţi nevoie de un răspuns la această întrebare?

— În regulă. Dar aţi menţinut legătura cu Jonathan în toţi aceşti ani?

— Şi dacă da, de ce ar trebui să vă spun dumneavoastră acest lucru?

— N-ai niciun motiv să întrebi aşa ceva, îl mustră Reuben pe Stone. De fapt, e un lucru destul de personal.

Stone era evident enervat de comentariul tăios al prietenului său, dar spuse:

— Facem tot ce putem ca să aflăm ce i s-a întâmplat lui Jonathan, şi orice ajutor e bine-venit.

— Inima lui n-a mai bătut şi a murit. E ceva neobişnuit?

Milton îi explică:

— Legistul nu poate să determine cauza morţii. Iar Jonathan tocmai îşi făcuse investigaţii complexe, la spitalul Johns Hopkins. Se pare că n-a făcut atac de cord sau ceva de genul acesta.

— Deci vă gândiţi că l-a ucis cineva? Cine ar fi putut să aibă vreun motiv să-l ucidă pe Jonathan? Era doar *bibliotecar.*

— De parcă bibliotecarii nu ar avea duşmani, zise defensiv Caleb. Uneori mi se întâmplă să mă aflu printre colegi care pot deveni destul de arţăgoşi după câteva pahare de merlot.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Da, pun pariu că aşa e. Dar nimeni nu se apucă să

omoare pe cineva pentru că a fost amendat că are o carte restantă.

— Daţi-mi voie să vă arăt ceva, zise Stone. E sus, în mansardă.

Când ajunseră acolo, Stone spuse:

— Telescopul este orientat către casa vecină.

— Da, se uita în patul proprietarului... adăugă Reuben.

— Îi explic eu, Reuben, dacă nu te superi, îl întrerupse Stone.

Ridică din sprâncene şi o privi fix pe Annabelle.

Reuben mai spuse:

— OK, în regulă. Continuă şi explică-i tu, Oliv... vreau să spun Frank, nu? Sau Steve?

— Mersi, *Reuben,* îl repezi Stone. Cum spuneam, telescopul este orientat spre casa vecină. Îi aparţine şefului de la Paradigm Technologies, unul dintre cei mai mari contractori din ţară, din domeniul apărării. Numele lui este Cornelius Behan.

— Îi place să i se spună C.B., adăugă Caleb.

— OK, zise încet Annabelle.

Stone se uită prin telescop, măturând cu privirea întreaga latură a casei lui Behan, care era despărţită de casa lui DeHaven doar de o parcelă îngustă de iarbă.

— Aşa mă gândeam.

Îi făcu semn lui Annabelle să se uite prin telescop, în locul lui.

Femeia făcu întocmai.

— Pare să fie un birou sau o cameră de studiu, comentă ea.

— Corect.

— Credeţi că Jonathan îl spiona pe acest tip?

— Posibil. Sau poate că, fără să vrea, a văzut ceva care l-a costat viaţa.

— Aşadar, acest Cornelius Behan l-a ucis pe Jonathan?

— N-avem nicio dovadă. Dar prea s-au întâmplat lucruri stranii.

— Ca de exemplu, ce?

Stone ezită. N-avea nici cea mai mică intenţie să-i spună despre faptul că fusese răpit.

— Hai să zicem că sunt destul de multe semne de întrebare în această zonă, aşa încât să ne facă să continuăm investigaţiile în direcţia asta. Cred că Jonathan DeHaven merită atâta lucru.

Annabelle îl studie pentru o clipă, apoi se uită din nou prin telescop.

— Spuneţi-mi ce ştiţi despre acest C.B.

Stone îi explică pe scurt cine era Behan şi ce companie avea. Apoi pomeni de uciderea preşedintelui Camerei Reprezentanţilor, Bob Bradley.

Annabelle îl privi din nou sceptică.

— Doar nu credeţi că toate astea au vreo legătură cu moartea lui Jonathan? Ştiam că un grup de terorişti şi-a asumat responsabilitatea pentru uciderea preşedintelui.

Stone îi povesti despre contractele militare pe care Behan le câştigase în timpul regimului anterior.

— Predecesorul preşedintelui Bradley fusese suspectat de practici necinstite, deci n-ar fi o exagerare să facem deducţii cum că acesta era la mâna lui Behan. Apoi a venit Bradley, cunoscut ca Domnul Care- Face-Curăţenie, iar Behan nu voia nicicum ca unele lucruri să fie investigate. Aşa că Bradley trebuia să moară.

— Şi vreţi să spuneţi că Jonathan a aflat ceva despre această conspiraţie şi, ca urmare, a trebuit ucis înainte de a mai apuca să spună altcuiva?

Încă nu părea convinsă de faptul că aşa stăteau lucrurile, dar nici nu mai era cu totul sceptică.

— Tot ce ştim este că avem doi oameni ucişi, că morţile lor au rămas neelucidate, iar numele care apare în ambele cazuri este cel al lui, Cornelius Behan, care este şi vecinul unuia din cei doi.

— Behan a fost azi la înmormântare, adăugă Caleb.

Annabelle întrebă direct:

— Care dintre ei era?

— Tipul mai mărunt, roşcat...

Annabelle preluă fraza neterminată:

— ... Care părea să se gândească foarte mult la el şi care avea o nevastă blond-şatenă, înaltă şi care îl dispreţuia.

Stone era impresionat.

— Vă pricepeţi foarte bine la oameni.

— Da, întotdeauna am fost de părere că am această calitate. Bun, care este următoarea mişcare pe care o avem în vedere?

Stone se arăta surprins.

— Pe care o *avem* în vedere?

— Da. Din moment ce mi-aţi dezvăluit o grămadă de informaţii secrete, poate reuşim să facem cu adevărat ceva şi să înaintăm.

— Doamnă Farmer... începu Stone.

— Spune-mi Susan.

— Am crezut că ai spus că nu vei sta mult în oraşul ăsta.

— Îmi schimb planurile.

— Pot să întreb de ce?

— Poţi. Putem să ne întâlnim mâine-dimineaţă?

— Desigur, zise Reuben. Şi dacă ai nevoie de un loc unde să te cazezi...

— Nu, n-am nevoie, zise ea.

— Putem să ne întâlnim acasă la mine, sugeră Stone.

— Unde stai? întrebă ea.

— La cimitir, o lămuri Milton sărind în ajutor.

Annabelle nu se arătă câtuşi de puţin mirată.

Stone notă adresa şi câteva indicaţii. Când ea se îndreptă către el să ia bucata de hârtie, se împiedică şi se sprijini de el, prinzându-se de jacheta lui, ca să nu cadă.

— Scuză-mă, spuse, în timp ce mâna i se strecură în buzunar şi apucă fotografia. O secundă mai târziu, o trase afară din buzunar.

Apoi se întâmplă ceva ce nu i se mai întâmplase niciodată până atunci. Degetele lui Stone îi înconjurară încheietura mâinii. Îi spuse şoptit, aşa încât să poată auzi doar ea:

— Tot ce trebuie să faci este să mi-o ceri.

Îi dădu drumul la mână, iar ea lăsă fotografia să cadă în buzunarul propriu, uitându-se surprinsă la Stone, care zâmbea. Îşi recâştigă echilibrul şi îi privi pe ceilalţi.

— Ne vedem mâine.

Reuben îi luă mâna, i-o sărută uşor, asemenea unui gentilom francez de acum un secol.

— Vreau să ştii ce imensă plăcere mi-a făcut să te cunosc, *Susan.*

Ea zâmbi afectat.

— Mulţumesc, Reuben. A, de-aici, de sus, e o panoramă foarte interesantă a ceea ce presupun a fi dormitorul lui Behan. O face chiar acum, cu nişte puicuţe destul de fierbinţi. Poate vreţi să vedeţi că aşa e.

Reuben privi în jur.

— *Oliver,* nu mi-ai spus.

Annabelle întoarse capul în spate şi se uită la Stone care părea exasperat.

— E-n regulă, *Oliver*, oricum, Susan nu este numele meu adevărat. Ce şoc, nu-i aşa?

Un minut mai târziu, auziră uşa de la intrarea din faţa casei cum se deschide şi se închide. Reuben postă rapid telescopul într-acolo şi imediat mormăi:

— Mamă, ce femeie!

„Da, se gândi Stone, într-adevăr, ce femeie”.

Annabelle se sui în maşina ei, o porni, apoi scoase fotografia, frecându-şi încheietura acolo unde o strânsese Stone. Tipul care se numea Oliver tocmai o prinsese cum îi furase din buzunar. Nici măcar când era puştoaică şi taică-său o punea să fure din buzunarele turiştilor din L.A. nu fusese prinsă asupra faptului. Ziua ce urma să vină se anunţa promiţătoare.

Atenţia ei se concentra asupra fotografiei. Era uimitor cum o simplă fotografie putea să resusciteze atât de multe amintiri. Anul acela din viaţa ei fusese cu adevărat un an de viaţă normală, singurul pe care îl trăise astfel. Unii ar fi putut să creadă că o asemenea viaţă era plictisitoare, ori

măcar goală. Dar ea o considera minunată. Cunoscuse un bărbat care se îndrăgostise de ea. Niciun motiv prin care să urmărească ceva, niciun plan secret, nicio spălare de bani alături de un escroc. Se îndrăgostise pur şi simplu doar de ea. Un bibliotecar şi o femeie a cărei ocupație era escrocheria. Sorţii erau împotriva reuşitei acestei relaţii şi, după cum ea ştia foarte bine, numai un nebun s-ar fi putut împotrivi sorţii.

Şi totuşi, un bărbat blând, care colecţiona cărţi, reuşise într-un fel sau altul să-i cucerească inima, cu toate că era încăpăţânată şi speriată. Încă de la începutul relaţiei lor, Jonathan o întrebase dacă ea colecţiona cumva ceva. Annabelle îi spusese că nu, deşi poate că nu era chiar întru totul adevărat, se gândi ea acum. Poate că totuşi colecţiona ceva. Poate că era o colecţionară de şanse ratate.

Ridică privirea către casa cea veche şi mare. Într-o altă viaţă, ea şi Jonathan probabil ar fi locuit aici, ar fi avut copii – cine ştie? Poate că era un lucru bun că acea cale nu dusese nicăieri. Probabil că n-ar fi fost o mamă grozavă.

Gândurile ei se îndreptară apoi în altă direcţie. Jerry Bagger avea să sufere „erupţia” peste două zile. Cea mai deşteaptă mişcare pe care ea trebuia să o facă acum era să părăsească ţara, în ciuda a ceea ce le spusese bărbaţilor despre întâlnirea de a doua zi. Nu-i luă prea mult timp să se hotărască. Poate că îi datora asta lui Jonathan. Poate că şi-o datora şi sieşi. Deoarece chiar acum părea să fie o ocazie bună să pună capăt colecţiei ei de şanse ratate.

CAPITOLUL 31

Annabelle şi membrii Camel Club se întâlniră acasă la Stone la ora şapte a doua zi dimineaţă.

— Drăguţe camere, zise ea, privind în jur la încăperile mici. Şi ai şi nişte vecini atât de liniştiţi, adăugă, arătând pe fereastră către morminte.

— Prefer compania unor morţi celei a unora dintre viii pe care-i cunosc, replică Stone concis.

— Te cred, zise Annabelle cu voioşie, aşezându-se în faţa şemineului gol. Să trecem la treabă, băieţi.

Reuben se aşează lângă ea, de parcă era un câine mare care speră să fie scărpinat după urechi. Caleb, Milton şi Stone se aşezară în faţa ei.

— Iată planul meu, zise Stone. Milton va trebui să afle cât de multe poate despre Bob Bradley. Poate că vreo informaţie ne va fi de folos. Eu voi face o vizită acasă la Bradley sau, mai bine spus, la ce a mai rămas din casa lui, şi am să văd ce pot să descopăr acolo. Reuben a lucrat cândva pentru Pentagon. Va relua contactele şi va afla tot ce se poate despre contractele militare pe care le are Behan şi pe care predecesorul detronat al lui Bradley l-a ajutat să le obţină.

Annabelle se uită la Reuben.

— Pentagon, hm?

El încercă să pară modest.

— Da, plus de trei ori în Vietnam, medalii cât să decorezi un brad de Crăciun. Cam asta e totul despre felul în care mi-am servit patria.

— N-aş fi zis, rosti Annabelle întorcându-se către Stone. Şi despre moartea lui Jonathan ce poţi să-mi spui? Cum aflăm dacă a fost ucis?

— Am o teorie despre asta, dar trebuie să ajungem la Biblioteca Congresului să verificăm sistemul antiincendiu de acolo. Singura problemă cu acest sistem este că nu ştim unde anume se află el în acea clădire. Caleb nu poate afla pentru că, din anumite motive, este o informaţie secretă. Probabil pentru a nu putea fi sabotat, ceea ce de altfel cred că s-a şi întâmplat. Clădirea este atât de masivă încât, chiar şi dacă am avea permisiunea de a cerceta încăpere cu încăpere, tot ar dura la infinit. Trebuie, de asemenea, să

mai vedem sistemul de ventilare din încăperea unde a fost găsit Jonathan mort.

Ea întrebă:

— Ce legătură are sistemul antiincendiu cu toate astea?

— Am eu o teorie, fu tot ce zise Stone.

— Dar arhitectul care a proiectat clădirea nu are planurile în care să poţi vedea atât sistemul antiincendiu, cât şi HVAC? întrebă Annabelle.

— S-ar putea, zise Stone. De altfel, Clădirea Jefferson a fost construită la sfârşitul anilor 1800 şi a trecut prin renovări masive acum vreo cincisprezece ani. Arhitectul Capitoliului are planurile, dar noi nu avem acces la ele.

— Au folosit o firmă privată pentru renovare? întrebă ea.

Caleb îşi trosni degetele.

— Ştii... da, au folosit chiar una de-aici, din D.C. Acum îmi amintesc, pentru că guvernul încerca să stimuleze economia locală şi a investit destul de mult în parteneriatele public-privat.

— Iată răspunsul, zise Annabelle.

— Mi-e teamă că n-am reuşit să vă urmăresc, spuse Stone. Oricum, tot nu avem acces la aceste planuri.

Ea îl privi pe Caleb.

— Poţi să-mi faci rost de numele firmei?

— Cred că da.

— Singura problemă rămâne dacă ei ne vor permite să facem fotografii ale planurilor. Mă îndoiesc că o vor face, iar să le copiem este la fel de improbabil. În timp ce ea se gândea cu voce tare, membrii Camel Club încremeniseră uitându-se la ea vrăjiţi. În sfârşit, ea observă acest lucru şi spuse: O să mă descurc eu cu firma de arhitectură, avem nevoie de planuri ca să putem să localizăm camera unde se află sistemul antiincendiu şi cel HVAC în clădire.

— Eu am o memorie vizuală foarte bună. Dacă văd o dată planurile, pot să le ţin minte, spuse Milton.

Ea îl privi cu scepticism.

— Am mai auzit oameni care susţineau asta, dar se dovedea că nu funcţionează...

— Te asigur că în ceea ce mă priveşte „funcţionează”, replică Milton indignat.

Ea luă o carte de pe raft, o deschise la mijloc şi i-o puse lui Milton în faţă.

— OK, citeşte pagina asta în gând.

El aşa făcu, dând din cap. Apoi Annabelle răsuci cartea spre ea şi privi pagina.

— OK, Domnule Memorie Vizuală. Dă-i drumul.

Milton recită ce citise, inclusiv semnele ortografice, fără să facă nicio greşeală.

Pentru prima dată de când se afla în compania lor, Annabelle se arăta impresionată.

— Ai fost vreodată la Vegas? îl întrebă.

El dădu din cap că nu, nu fusese.

— Ar trebui să încerci o dată...

— Nu e interzisă memorarea cărţilor de joc? întrebă Stone, deducând rapid la ce făcuse ea aluzie.

— Nu, atâta vreme cât nu foloseşti mijloace mecanice sau computerul, răspunse ea.

— Mamăăă... exclamă Milton. Aş putea să câştig o avere.

— Dar până la a-ţi împlini speranţele, să-ţi mai spun că, deşi nu este ilegal să-ţi foloseşti creierul, dacă eşti prins, vor scoate untul din tine, îl lămuri ea.

— Ah, oftă Milton speriat. S-o lăsăm baltă.

Ea se întoarse spre Stone.

— Aşadar, cum crezi că fost omorât Jonathan? Iar dacă nu vorbeşti, plec.

Stone o studie şi cedă:

— Caleb este cel care a descoperit corpul lui Jonathan. Imediat după aceea, a leşinat. La spital, sora medicală a spus despre Caleb că îşi revine, că temperatura îi *creştea* la normal, nu că îi *scădea.*

— Şi ce-i cu asta? întrebă Annabelle.

— Sistemul antiincendiu din bibliotecă foloseşte o substanţă care se numeşte halon 1301, zise Caleb, începând să explice. În ţevi acesta e în formă lichidă, dar se transformă în gaz când iese prin duză. Stinge focul în parte

pentru că elimină oxigenul din atmosferă.

— Asta însemnând că Jonathan a murit sufocat! Dumnezeule, vrei să spui că poliţia nu a luat în seamă această posibilitate şi nu a verificat dacă cilindrul de gaz era gol sau nu? exclamă Annabelle furioasă.

— Nu există nicio dovadă că sistemul a fost activat, zise Stone. Semnalul de alarmă nu a pornit, iar Caleb a aflat că era operaţional, aşa că e posibil ca el să fi fost oprit şi să fi fost repornit mai târziu. Iar gazul nu lasă reziduuri.

— Şi colac peste pupăză, este posibil ca *nu* halon 1301 să îl fi omorât pe Jonathan, nu la nivelul folosit pentru stingerea incendiilor în bibliotecă, adăugă Caleb. Am verificat. De aceea e folosit în spaţiile ocupate de oameni.

— Şi deci unde ne conduce acest fapt? întrebă Annabelle. Se pare că spui două lucruri care se bat cap în cap. A fost gazul de vină, dar n-a fost gazul de vină. Ce-i asta? continuă ea.

Stone se amestecă în discuţie.

— Dacă un element al sistemului este activat, temperatura din încăpere scade. Caleb spune că l-a văzut pe Jonathan, după care i s-a făcut frig şi a leşinat. Cred că faptul acesta, că a îngheţat de frig, a fost provocat de gaz. Ceea ce e confirmat de comentariul surorii medicale de la spital, care, aşa cum a auzit Caleb, a spus că temperatura i-a crescut la normal. Caleb a leşinat, cred, pentru că în încăpere nivelul de oxigen *era* foarte scăzut, dar nu chiar atât de scăzut încât să îl omoare, pentru că el a intrat acolo cam la o jumătate de oră după Jonathan.

Annabelle zise:

— Deci e clar că nu acest halon 1301 e singurul vinovat. Ce altceva mai putea fi?

— Exact. Asta trebuie să aflăm.

Annabelle se ridică în picioare.

— OK, am nevoie să mă pregătesc serios în prealabil.

Stone se ridică şi el rapid şi o privi.

— Susan, înainte de a te implica într-adevăr, trebuie să ştii că sunt câţiva oameni foarte periculoşi amestecaţi în

treaba asta. Eu am simţit-o deja pe pielea mea. Poate să fie extrem de riscant pentru tine.

— Oliver, lasă-mă să îmi asum riscul ăsta. Dacă e mai periculos decât treaba în care am fost implicată în ultima săptămână, mă dau bătută.

El o privi uimit, apoi făcu un pas în spate.

Annabelle arătă cu mâna spre Milton.

— OK, Milton, trebuie să petrecem ceva timp împreună.

Reuben păru dezamăgit.

— De ce Milton?

— Pentru că el e micul meu Xerox.

Îl ciupi pe Milton de obraz, iar el se înroşi imediat.

— Dar mai întâi, trebuie să-l îmbrăcăm cum trebuie, în *stilul* adecvat.

— Ce e în neregulă cu hainele mele? se miră Milton, privind în jos către puloverul său roşu şi către jeanşi, care arătau impecabil, curaţi şi călcaţi.

— Absolut nimic, zise ea. Cu excepţia faptului că nu se potrivesc cu ceea ce ne trebuie nouă. Arătă spre Caleb. Sună-l pe Milton să-i spui numele firmei de îndată ce îl afli. Pocni din degete. Să mergem, Miltie.

Ieşi pe uşă. Milton, şocat, îi privi neajutorat pe ceilalţi şi ridică din umeri.

— Miltie?

— Milton! îl strigă Annabelle de afară. Hai odată!

Milton ţâşni pe uşă. Imediat, Reuben sări la Stone.

— Ai de gând s-o laşi să-l ia pe Milton?

— Mai exact, ce sugerezi că ar trebui să fac, Reuben? zise Stone privind în gol. Femeia asta e un uragan şi un cutremur în acelaşi timp.

— Nu ştiu... ai putea să... vreau să spun... Se prăbuşi într-un fotoliu şi mormăi: La naiba, de ce nu am *eu* o memorie vizuală excelentă?

— Mulţumesc cerului că n-ai, zise Caleb dezgustat.

— Ce te face să spui asta? întrebă Reuben înfierbântat.

— Pentru că atunci ţi-ar spune *Ruby,* iar asta mi-ar întoarce stomacul pe dos.

CAPITOLUL 32

Mai târziu, în aceeaşi zi, aflat la bibliotecă, Caleb trimise un e-mail la administraţie. După o oră, aflase deja numele firmei private de arhitectură care realizase renovarea clădirii Jefferson. Îi telefonă lui Milton şi îi spuse informaţia.

— Cum merge cu *femeia?* zise el în şoaptă.

Milton şopti la rândul lui:

— Tocmai mi-a cumpărat un costum negru de haine şi o cravată lucioasă, iar acum vrea să-mi aranjeze altfel părul. Ştii... chestia asta mi se pare foarte interesantă.

— Ţi-a spus de ce o face?

— Încă nu. Făcu o pauză, apoi adăugă: Caleb, într-un fel, parcă mă şi sperie. E aşa de... aşa de sigură pe ea...

Milton n-avea de unde să ştie, dar probabil că nu făcuse în viaţa lui o afirmaţie mai adevărată.

— Păi atunci, vezi ce faci, *Miltie,* iar Caleb închise telefonul, chicotind.

Apoi îi telefonă lui Vincent Pearl, ştiind că probabil îi va răspunde robotul, întrucât magazinul de cărţi rare nu se deschidea până seara, târziu.

De fapt, nu voia să vorbească cu Pearl pentru că încă nu se hotărâse ce avea să facă în privinţa vânzării colecţiei lui Jonathan şi, mai ales, nu ştia ce va face cu *Psalm Book.* De când fusese descoperită, în lumea cărţilor rare se iscase o agitaţie teribilă. Iar el se afla în mijlocul acestui vârtej, gând care îl înspăimânta, dar îl şi intriga în acelaşi timp.

O perioadă de timp în lumina reflectoarelor nu era un lucru chiar atât de rău, mai ales pentru o persoană obişnuită să îşi desfăşoare activitatea în obscuritatea unei biblioteci.

Singurul lucru care îl oprea să înainteze în forţă era un gând sâcâitor: „Dacă Jonathan dobândise *Psalm Book* în vreun fel ilegal?” Poate că a contat pe el să păstreze

secretul privind cartea. Caleb nu voia să facă nimic care să întineze memoria prietenului său.

Încercând să lase deoparte aceste gânduri care îl disturbau, se îndreptă spre Jewell English care, la fel ca iubitorul de Hemingway, Norman Janklow, era un client obişnuit al sălii de lectură în ultimii câţiva ani.

În timp ce se îndrepta către ea, Jewell îşi scoase ochelarii şi băgă într-un dosar galben-maroniu teancul de hârtii pe care îşi luase cu mare atenţie notiţe. Îi făcu semn să ia loc lângă ea. După ce el se aşeză, ea îl apucă de braţ şi îi spuse entuziasmată:

— Caleb, am o idee despre teoriile lui Beadle. *Maleska, nevasta indiană a vânătorului alb.* O să fie ceva super, Caleb.

— Cred că avem un exemplar din volumele lui, zise el îngândurat. Asigură-te că e în stare bună, Jewell. Scrierile lui Beadle erau publicate în ediţii ieftine.

Jewell bătu din palme.

— Nu e emoţionant, Caleb? O să fie super.

— Ba da, e foarte emoţionant. Iar dacă vrei să-mi împărtăşeşti mie primul, aş fi bucuros.

— A, eşti aşa amabil. Trebuie să bem odată ceva împreună. Cred că avem multe în comun. Îl bătu peste braţ cu palma şi ridică sugestiv din sprâncenele-i pensate cu grijă.

Prins cu garda jos, Caleb spuse în grabă:

— Da, bine, ar fi drăguţ. Într-o zi. Poate. În viitor. Odată. Poate.

Încercă să nu o ia la fugă spre biroul său. Să fie agăţat de o septuagenară, asta chiar nu îi mângâia prea tare orgoliul. Îşi recăpătă imediat buna dispoziţie şi privi de jur împrejurul sălii. Era chiar reconfortant să îi vadă pe toţi acei bibliofili ca Jewell şi ca Norman Janlow stând la frumoasele mese de lectură, cercetând cărţi vechi. Făcea ca omenirea să pară mai sănătoasă decât era în realitate. Lui Caleb îi plăcea să îşi facă asemenea iluzii. Măcar pentru câteva ore pe zi. „O, ce bine e să te întorci în lumea literaturii şi a penelor de

scris, măcar pentru un timp scurt.”

Lucra la biroul său de vreo douăzeci de minute când auzi deschizându-se uşa sălii de lectură. Îşi ridică privirea şi îngheţă. Cornelius Behan se îndrepta spre masa referentului, când îl zări pe Caleb. Îi spuse ceva femeii care stătea la birou şi arătă înspre Caleb. El se ridică de la masă în timp ce Behan venea spre el cu mâna întinsă. Paznicul nu era acolo, observă Caleb. Poate că paza nu l-a lăsat să intre înarmat.

— Domnul Behan? zise el. Caleb avu o viziune rapidă a lui Behan în dormitorul lui, când slipul acelei femei zbura spre el. Trebui să-şi înăbuşe râsul. Scuzaţi-mă, zise el. Aerul de-aici e de vină.

— Te rog, spune-mi C.B. Îşi strânseră mâinile. Behan privi de jur împrejur. Habar n-aveam că există un asemenea loc. Ar trebui să vă faceţi mai multă reclamă.

— Da, am putea să facem o treabă mai bună, zise Caleb concesiv. Dar cu bugetele astea restrânse e greu să găseşti bani pentru aşa ceva.

— Crede-mă, ştiu foarte bine cum e cu cheltuielile bugetare.

— Dar v-aţi descurcat foarte bine cu Washingtonul, comentă Caleb, apoi regretă instantaneu ceea ce spusese, când văzu că Behan îl priveşte cu mare curiozitate.

— A fost o înmormântare interesantă, zise Behan, schimbând brusc subiectul. Asta dacă poţi să spui despre o înmormântare că e interesantă, bineînţeles.

— Da, a fost. Mi-a părut bine să o cunosc pe soţia dumitale.

— Da. Oricum, fusesem la o întâlnire la Capitoliu şi eram dărâmat. Am fost atâta vreme vecinul lui Jonathan şi nu am văzut nici măcar o dată unde muncea.

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

— Cred că Jonathan chiar îşi iubea munca.

— Da, şi a fost dintotdeauna cel mai bun.

— Avea mulţi prieteni aici, presupun. Sunt sigur că toată lumea îl plăcea. Îl privi interogativ pe Caleb.

— Da, cred că Jonathan avea o relaţie foarte bună cu toţi cei de-aici.

— Am înţeles că ai fost acasă la Jonathan noaptea trecută, împreună cu o femeie.

Caleb observă din nou schimbarea bruscă de subiect fără să clipească.

— Trebuia să vii şi tu dacă ne-ai văzut acolo.

— Am fost ocupat.

„Te cred şi eu”, se gândi Caleb.

— Dar oamenii mei v-au văzut, pentru că supraveghează locul îndeaproape. Deci, ce e cu femeia asta?

— E expert în cărţi rare. Am adus-o pe-acolo ca să arunce o privire asupra colecţiei lui Jonathan, să mă ajute la evaluare. Caleb se simţi foarte mândru de el că inventase atât de repede o minciună.

— Ce se va întâmpla cu casa lui Jonathan?

— Presupun că va fi vândută. Eu nu am de-a face cu chestia asta.

— Mă gândeam să cumpăr eu clădirea şi să o transform într-o casă de oaspeţi.

— A dumitale nu e destul de mare? se scăpă Caleb, fără să se gândească ce spune.

Din fericire, Behan izbucni în râs.

— Mda... ştiu... Crezi că e, însă noi avem o mulţime de musafiri. M-am gândit că poate tu, fiind din interior, ai o idee cât de cât despre ce se va întâmpla cu clădirea. Poate că ai aruncat deja o privire pe-acolo, adăugă pe un ton indiferent.

— Nu, m-am limitat la încăperea în care se află cărţile.

Behan îl privi scrutător, îndelung, pe Caleb.

— Atunci îi voi contacta pe avocaţi, să-i lăsăm şi pe ei să câştige nişte bani. Ezită, apoi adăugă: Dacă tot sunt aici, ai putea să-mi prezinţi clădirea? Înţeleg că aici păstraţi cărţi cu adevărat vechi.

— Da, aici e chiar sala de lectură a cărţilor rare. Lui Caleb îi veni brusc o idee. Nu era conform protocolului pe care îl cerea biblioteca, dar... la dracu’... putea să fie un pas

important în aflarea criminalului lui Jonathan. Spuse: Vrei să vezi încăperile-seif?

— Da, zise Behan, poate puţin cam prea repede.

Caleb îi făcu prezentarea standard a locului şi încheie acolo unde Jonathan DeHaven fusese ucis. Imaginaţia îi juca feste lui Caleb sau într-adevăr Behan zăbovise mai mult cu privirea asupra duzei sistemului antiincendiu de pe perete? Suspiciunile sale se confirmară când Behan arătă cu mâna, întrebând:

— Ce-i acolo?

Caleb îi dădu explicaţii despre sistem.

— De fapt, tocmai suntem în curs de a înlocui gazul cu altceva mai prietenos în ceea ce priveşte ozonul.

Behan dădu din cap.

— Mulţumesc pentru prezentare.

După ce se depărtă de Behan, Caleb îl sună pe Stone şi îi spuse despre întâlnirea pe care o avusese.

Stone remarcă:

— Este foarte curios că s-a interesat dacă Jonathan avea duşmani. Doar dacă nu cumva încearcă să dea vina pe altcineva pentru crimă. Iar faptul că a vrut să afle dacă tu ştii detalii despre casa lui Jonathan şi dacă ai făcut un tur *complet* pe-acolo este grăitor. Mă întreb dacă nu cumva ştie ceva despre apucăturile voyeuriste ale vecinului său.

După ce încheie convorbirea cu Stone, Caleb luă cartea pe care o adusese din încăperea de la subsolul casei lui DeHaven şi trecu prin câteva tuneluri subterane până ajunse în Clădirea Madison unde se afla Departamentul de Păstrare şi Conservare. Departamentul era împărţit în două săli mari, una pentru cărţi şi cealaltă pentru altfel de obiecte. Aici, aproximativ o sută de specialişti în domeniul conservării lucrau la restaurarea articolelor rare sau mai puţin rare. Caleb intră în sala cărţilor şi se duse către o masă unde se afla un bărbat slab, cu un şorţ verde, şi care întorcea cu grijă paginile unui incunabul din Germania. În jurul lui se aflau tot felul de unelte, începând de la aparate de sudură cu ultrasunete şi spatule de teflon şi terminând

cu şurubelniţe manuale, de modă veche, şi cuţite.

— Bună, Monty, zise Caleb.

Monty Chamber îşi ridică privirea din spatele ochelarilor cu lentile groase şi îşi frecă chelia cu mâna înmănuşată. Avea capul ras şi o bărbie micuţă ce părea să se topească în restul feţei. Nu scoase niciun cuvânt, îl salută doar din cap pe Caleb. Trecut bine de şaizeci de ani, Monty fusese zeci de ani cel mai bun restaurator din Biblioteca Congresului. I se dăduseră întotdeauna cele mai grele sarcini şi întotdeauna îşi făcuse treaba foarte bine. Se spunea despre el că putea să readucă la viaţă chiar şi cele mai deteriorate şi mai neglijate cărţi. Primise premii pentru priceperea şi îndemânarea mâinilor sale, pentru inteligenţa şi creativitatea de care dăduse dovadă în restaurarea cărţilor vechi şi pentru vastele cunoştinţe despre conservarea cărţilor şi a tehnicilor de restaurare a acestora.

— Am să-ţi dau ceva de lucru în particular, dacă ai timp, Monty. Caleb îi arătă cartea. *Zgomotul şi furia.* Are marginile deteriorate din cauza umezelii. I-a aparţinut lui Jonathan DeHaven. Mă ocup de vânzarea colecţiei lui.

Monty examină volumul şi spuse cu o voce piţigăiată:

— Cât de repede?

— O, nu e nicio grabă. Suntem de-abia într-o fază de început.

Restauratorii de calibrul lui Monty lucrează de regulă la mai multe proiecte în acelaşi timp, mai mari sau mai mici. Muncesc până târziu şi se întâmplă să fie ocupaţi şi în weekenduri. De asemenea, Caleb mai ştia şi că Monty avea un atelier complet echipat acasă, în D.C., unde făcea ocazional lucrări pentru particulari.

— Reversibil? întrebă Monty.

Protocolul standard din domeniu cerea ca fiecare reparaţie a unei cărţi să fie „reversibilă”. La sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului XX, conservarea cărţilor se afla într-o fază de „înzorzonare”. Din nefericire, aceasta a condus la reconstruirea totală a cărţilor vechi, care nu mai aveau coperţile şi paginile originale, ci erau

îmbrăcate în piele şi ornamentate. Arătau bine, însă integritatea lor istorică era complet distrusă, iar răul era ireversibil.

— Da, răspunse Caleb. Şi, te rog, scrie ce operaţii ai făcut, da? O să furnizăm această documentaţie atunci când vom vinde cartea.

Monty aprobă din cap şi se întoarse la lucrul său. Mergând înapoi prin tuneluri, Caleb se trezi chicotind de unul singur.

— Miltie, zise el încet. Şi noua sa coafură.

De multă vreme nu mai răsese aşa, din toată inima.

CAPITOLUL 33

— Regina Collins, zise Annabelle pe un ton vesel, arătându-i femeii cardul. Am sunat înainte pentru a stabili o întâlnire cu domnul Keller.

Însoţită de Milton, se afla în biroul de recepţie al firmei Keller & Mahoney – Arhitecţi, situate în clădirea-turn din piatră maronie de lângă Casa Albă. Ea era îmbrăcată într-un deux-pieces negru cu pantaloni care se potrivea foarte bine cu părul ei roşu strălucitor. Milton, în spatele ei, îşi aranja cravata portocalie şi îşi pipăia coada de cal, o coafură şic pe care Annabelle o găsise pentru părul lui lung.

Un minut mai târziu, un bărbat înalt, la vreo cincizeci de ani, cu părul cenuşiu, ondulat, se îndrepta către ei. Purta o cămaşă cu dungi şi avea mânecile suflecate. Bretelele verzi îi susţineau pantalonii.

— Doamna Collins? întrebă.

Îşi strânseră mâinile, iar ea îi dădu o carte de vizită.

— Domnule Keller, ce plăcere! Mulţumesc că v-aţi făcut timp să ne primiţi, deşi ne-am anunţat atât de târziu.

Asistenta mea trebuia să vă sune înainte ca noi să plecăm din Franţa. Nu mai e nevoie să spun: trebuie să-mi caut o nouă asistentă. Arătă spre Milton: Asociatul meu, Leslie Haynes.

Milton salută şi îi strânse mâna bărbatului, deşi nu prea părea în apele lui atunci când o făcu.

— Scuzaţi oboseala, spuse ea repede, observând stângăcia lui Milton. De regulă zburăm cu avionul de după-amiază, dar era totul ocupat. A trebuit să plecăm din Paris de-abia în zori. Un adevărat chin.

— Nu vă faceţi griji, ştiu cum e. Vă rog, poftiţi, zise Keller amabil.

În biroul lui, se aşezară în jurul unei mici mese de conferinţe.

— Ştiu că sunteţi o persoană ocupată, aşa că voi trece direct la subiect. Aşa cum vă spuneam şi la telefon, eu sunt directorul unei reviste europene de arhitectură.

Keller aruncă o privire pe cartea de vizită pe care Annabelle i-o dăduse în acea dimineaţă.

— *La Balustrade*[21]: Un nume foarte percutant.

— Agenţia noastră de publicitate a pierdut o grămadă de timp şi a cheltuit sume importante din banii *noştri* ca să găsească acest nume. Sunt sigură că înţelegeţi.

El râse.

— A, da, desigur. Iniţial şi noi am dorit asta, după care am decis să denumim compania pur şi simplu cu numele noastre.

— Mi-aş fi dorit să facem şi noi această alegere.

— Dar nu sunteţi franţuzoaică.

— E o poveste veche. Sunt americancă. M-am îndrăgostit de Paris când eram la facultate şi am primit o bursă acolo. Vorbesc suficient de bine limba ca să pot face o comandă la restaurant, să cer o sticlă de vin sau să intru din când în când într-o belea.

Spuse câteva cuvinte în franceză.

[21] Balustrada (în original, în limba franceză)

Keller râse, încurcat.

— Mi-e teamă că nu înţeleg nimic în franceză, spuse.

Ea deschise o mică valiză din piele pe care o adusese cu ea şi scoase un carneţel.

— Pentru inaugurare, am dori să scriem un articol despre renovarea Clădirii Jefferson care a fost făcută de către firma dumneavoastră în parteneriat cu arhitecţii Capitoliului.

Keller aprobă din cap.

— Da, a fost o mare onoare pentru noi.

— Şi o treabă care v-a luat mult timp. Din 1984 până în 1995, corect?

— V-aţi făcut foarte bine temele. Asta a inclus şi refacerea Clădirii Adams de peste drum, precum şi curăţarea şi conservarea pereţilor Clădirii Jefferson. Pot să vă spun că asta a fost principala mea preocupare timp de zece ani.

— Şi aţi făcut o treabă excelentă! Din câte am înţeles, a fost o sarcină herculeană să refaceri sălile de lectură. Acolo aţi întâmpinat o mulţime de probleme privind integritatea structurii, coloanele de susţinere, apoi a mai fost provocarea deosebită pe care a presupus-o domul şi am auzit despre căpriorii originali că lăsau mult de dorit.

Acestea erau lucruri pe care Milton le găsise pe internet, le căutase pentru ea chiar în acea dimineaţă. Ea trecuse în revistă zeci de pagini, şi găsise atât de repede informaţiile utile, că Milton fusese uimit.

— Da, a fost o provocare, mai ales că vorbim despre o clădire care a fost construită cu mai mult de o sută de ani în urmă. Dacă ţinem cont de asta, au făcut o treabă foarte bună pentru vremea aceea.

— Trebuie să spun că acoperirea flăcării Torţei Învăţăturii din vârful domului cu foiţa aceea de aur de douăzeci şi trei de carate şi jumătate a fost o tuşă foarte inspirată.

— N-aş putea să garantez, însă cred că arată grozav faţă de un acoperiş care are patina cuprului.

— Dar *puteţi* să garantaţi că aţi folosit tehnologie modernă şi tehnici de construcţie care fac ca această

clădire să arate mai bine ca niciodată, zise ea.

— Da, aşa este. O să dureze cel puţin încă o sută de ani, dacă nu şi mai mult. Iar cu un preţ de optzeci de milioane, chiar ar trebui să fie aşa.

— Nu ni s-ar putea permite să facem nişte fotografii ale planurilor construcţiei, nu?

— Mi-e teamă că nu se poate. Ştiţi... există nişte măsuri de securitate, lucruri de genul acesta.

— Înţeleg perfect, dar trebuia să întreb. Am putea măcar să aruncăm o privire peste ele? Când vom scrie articolul, aş vrea să fim în stare să redăm întreaga atmosferă a incredibilei simplităţi cu care firma dumneavoastră a dus la îndeplinire acest proiect. Şi poate că acest lucru ne-ar putea inspira în comentariile noastre. Revista noastră va fi distribuită în opt ţări. Nu că firma dumneavoastră ar mai avea nevoie de vreo prezentare. Dar nici nu i-ar dăuna.

Keller zâmbi.

— Se pare că articolul acesta va fi bun şi pentru afacerea noastră. De fapt, ne gândim să ne extindem şi dincolo de ocean.

— Atunci cred că lucrurile au fost potrivite de minune acolo sus, în cer, replică Annabelle.

— Aţi vrea să vă uitaţi la o anume etapă?

— La oricare dintre ele. Dar poate că ar fi bine să ne concentrăm asupra subsolului şi etajului doi, unde am auzit că aţi avut ceva de lucru.

— Într-adevăr, doamnă Collins.

— Vă rog, spuneţi-mi Regina. Şi poate şi reconfigurarea HVAC?

— Asta *a fost* o adevărată încercare.

— Cred că o să iasă un articol excelent, murmură Annabelle.

Keller ridică receptorul şi, câteva minute mai târziu, se uitau cu toţii la planurile de arhitectură. Milton se poziţionase în aşa fel încât să nu piardă din vedere nici măcar un milimetru din schiţă, înregistrând mental fiecare detaliu cu neuronii pe care alte fiinţe umane nu sunt

capabile să-i folosească la o asemenea capacitate. Keller povestea despre diverse lucruri în timp ce Annabelle luă rapid planurile şi le deschise la partea cu subsolurile direcţionându-i acestuia atenţia şi comentariile asupra camerei în care se afla sistemul antiincendiu, HVAC, precum şi asupra încăperilor-seif ale sălilor de lectură cu cărţi rare.

— În prezent, sistemul antiincendiu este centralizat şi este direcţionat prin ţevi aflate în pavajul cu dale? întrebă ea, trecând cu degetul peste această parte a planului.

— Exact. Am reuşit să îl centralizăm datorită sistemului de distribuţie pe care îl aveam la dispoziţie. Dar înţeleg că în momentul de faţă agentul supresor tocmai este în curs de a fi schimbat.

— Halon 1301, zise Milton, iar Annabelle îi adresă un zâmbet de recunoştinţă. Un monstru mâncător de ozon. Am avut şi noi aceeaşi problemă cu iazul.

— Aşa e, fu de acord Keller.

— Iar acest HVAC merge direct în încăperile-seif care se află în jurul sălilor de lectură, preciză ea.

— Da, a fost nevoie de o mică şmecherie, deoarece spaţiul de-acolo este foarte strâmt, dar am umblat puţin la sistemul de aducţiune chiar în dreptul coloanelor unde se află rafturile.

— Şi fără să afecteze faptul că trebuie să susţină o greutate atât de mare. Foarte inteligent, îl lăudă Annabelle.

Se mai uitară pe schiţe încă vreo jumătate de oră până când Annabelle se declară mulţumită.

— Leslie, zise ea către Milton, ai nevoie să mai vezi şi altceva?

El clătină din cap, zâmbi şi îşi duse un deget la tâmplă.

— Am totul aici.

Annabelle izbucni în râs şi, imediat, Keller i se alătură.

Îi făcu o fotografie lui Keller şi partenerului său, Mahoney, ca să o publice odată cu povestea şi le promise că le va trimite un exemplar al revistei când aceasta va vedea lumina tiparului.

„Ar fi mai bine să nu aşteptaţi cu sufletul la gură, băieţi.”

La plecare, Keller spuse:

— Dacă mai aveţi vreo întrebare, nu ezitaţi să ne sunaţi.

— Ne-aţi fost de mare ajutor, cum nici nu vă puteţi imagina, replică Annabelle cu sinceritate.

În timp ce se urcau în maşina Ford roşie a lui Annabelle, Milton zise:

— Mulţumesc lui Dumnezeu că s-a terminat. Palmele mele sunt atât de transpirate încât de-abia am putut deschide uşa maşinii.

— Milton, ai fost grozav. Comentariul tău despre halon a fost excelent, plasat la fix în aşa fel încât să-l facă pe nemer... vreau să spun pe Keller să se simtă în largul lui.

— Într-adevăr, s-a simţit foarte bine. Totuşi, chiar şi-aşa de câteva ori am simţit că mi se face rău.

— Uită asta acum. O să te obişnuieşti cu timpul. Ai dovedit stil şi când ai spus acel „am totul aici”.

Milton zâmbi.

— Ţi-a plăcut că am spus asta? Pur şi simplu aşa mi-a venit.

— Pot să spun că ai făcut-o cu naturaleţe.

El îi aruncă o privire.

— Şi tu pari să faci treburi de-astea cu-adevărat bine.

— E doar norocul începătorului, spuse ea şi porni motorul maşinii.

CAPITOLUL 34

În timp ce Annabelle şi Milton se întâlniseră cu arhitecţii, Stone făcuse o plimbare în cartierul unde se aflase casa lui Bob Bradley. Îşi pusese o pălărie lăsată pe ochi, un palton mult mai mare decât măsura lui şi pantaloni largi. Îl luase

cu el în lesă pe Goff, câinele lui Caleb, care purta numele primului director al Departamentului de Cărţi Rare al bibliotecii. Acesta era un truc pe care îl folosise şi altă dată, pe vremea când lucra pentru guvern. Oamenii nu se dovedeau niciodată suspicioşi când vedeau pe cineva care îşi plimba câinele. Bineînţeles, Stone nu avea nici cea mai vagă idee, însă Roger Seagraves folosise acelaşi tertip ca să îşi asigure retragerea când îl omorâse pe Bradley.

Mergând pe stradă, văzu că tot ce rămăsese din casă era o masă înnegrită de fel şi fel de piese metalice, claie peste grămadă, şi un morman de cărămizi care fuseseră cândva coşul şemineului. Casele din stânga şi din dreapta reşedinţei lui Bradley fuseseră şi ele serios avariate. Stone privi atent în jur. Nu era o zonă prea circulată. Să fii congresmen nu presupunea un câştig financiar atât de mare pe cât ar fi putut crede oamenii obişnuiţi. Membrii trebuiau să întreţină două reşedinţe, una în statul pe care îl reprezentau şi una în capitală, iar costurile locuinţei din D.C. Erau foarte ridicate. Unii congresmeni, mai ales cei noi, împărţeau adeseori casele din Washington, iar uneori dormeau chiar la birou din acest motiv. Totuşi, veteranul Bradley locuia singur.

Milton reuşise să facă rost de informaţii despre acest bărbat, iar Stone consultase şi jurnalele pe care le păstra în ascunzătoarea sa. Împreună, reuşiseră să-i ofere un portret al bărbatului. Născut în Kansas, avusese o carieră tipică de politician, dacă se putea spune aşa, servind douăsprezece mandate în Camera Reprezentanţilor, şi urcând fiecare treaptă până când ajunsese în fruntea Comisiei de Control a Serviciilor Secrete, pentru mai mult de zece ani. Apoi obţinuse poziţia de preşedinte al Camerei. În urma morţii sale, la vârsta de cincizeci şi nouă de ani, soţia sa, împreună cu cei doi copii, se întorseseră în Kansas. Din câte aflase Stone despre el, fusese un om cinstit şi niciun scandal nu ameninţase vreodată să-i pericliteze cariera. Scopul său declarat de a face curăţenie în Congres îl făcuse probabil să aibă mulţi duşmani puternici şi condusese la

uciderea sa. Unii ar fi putut concluziona că asasinarea bărbatului care era al treilea om care i-ar fi putut succeda preşedintelui fusese o mişcare prea îndrăzneaţă. Totuşi, Stone ştia că era o speranţă în van: dacă cineva putea ucide preşedinţi, atunci nimeni nu mai era în siguranţă.

Oficial, uciderea lui Bradley încă era investigată, deşi mass-media, după câteva articole aiuritoare despre acest subiect, amuţise, spre surprinderea tuturor. Poate că poliţia începuse să suspecteze că grupul terorist nu exista cu adevărat, iar uciderea lui Bradley se datora unor chestiuni mult mai complexe decât activitatea bigotă a unor lunatici violenţi.

Se opri lângă un copac pentru ca Goff să se uşureze. Stone putea să simtă în jurul lui prezenţa autorităţilor. Lucrase destul de mult în domeniul spionajului ca să-şi dea seama că vehiculul parcat la capătul străzii era o dubiţă aflată în misiune, iar cei doi bărbaţi dinăuntru aveau sarcina de a surprinde orice detalii folositoare pe care le putea oferi supravegherea casei victimei. Una dintre casele de alături era probabil ocupată de FBI, iar o echipă de investigaţii lucra douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile din şapte. Binocluri şi camere de luat vederi erau, fără nicio îndoială, aţintite asupra lui chiar acum. Îşi trase pălăria şi mai jos pe ochi, ca şi cum ar fi făcut-o pentru că bătea vântul.

Privind în jur, observă ceva, apoi se întoarse imediat şi o luă grăbit în altă direcţie, trăgându-l şi pe Goff după el. O dubă albă, pe care scria „Lucrări publice D.C.”, dădea colţul şi se îndrepta spre el. Nu avea nicio intenţie să afle dacă era cu adevărat o maşină a Lucrărilor Publice sau dacă era plină de oameni specializaţi în torturarea altor semeni.

La următorul colţ o luă la dreapta, rugându-se să nu fie urmărit de dubiţă. Deşi zona era plină de federali, nu se putea baza pe faptul că aceştia l-ar fi protejat. Poate chiar FBI-ul l-ar fi aruncat în dubiţa cu torţionari şi i-ar fi spus din toată inima rămas-bun. Mai merse încă două cvartale, încetini, apoi se opri cu Goff lângă o tufă, în timp ce el privi

foarte discret în spatele lui. Nu era nici urmă de dubiţă. Totuşi, ar fi putut fi o capcană, încercând să-i distragă atenţia venind din altă direcţie. Cu acest gând în minte, îl sună pe Reuben de pe telefonul celular. Bărbatul masiv tocmai se afla la doc.

— Ajung acolo în cinci minute, Oliver, zise el. E o secţie de poliţie la două blocuri distanţă de locul în care te afli. Ia-o în direcţia aceea. Dacă nemernicii fac vreo mişcare, ţipi ca din gură de şarpe.

Stone o luă în direcţia indicată. Cu toate defectele lui, Reuben era exact prietenul curajos şi loial pe care Stone şi-l putea dori.

Ţinându-se de cuvânt, Reuben sosi cu camioneta sa şi îi pescui din drum pe Stone şi pe Goff.

— Unde ţi-e motocicleta? întrebă Stone.

— Nemernicii o ştiu. Imaginează-ţi că acum o ţin ascunsă.

Când se depărtară suficient de mult de zona aceea, Reuben încetini şi apoi opri.

— M-am uitat întruna în oglinda laterală, Oliver, zise el. Nu am văzut nimic.

Stone nu părea convins.

— Precis m-au văzut pe stradă.

— Deghizarea ta a reuşit să-i păcălească.

Stone clătină din cap.

— Oameni ca aceştia nu pot fi păcăliţi atât de uşor.

— Atunci poate că îţi lasă mai multă libertate, sperând că aşa îi vei conduce la comoara de aur.

— Mi-e teamă că au mult de aşteptat.

— Voiam să-ţi spun că m-a sunat un tip de la Pentagon. N-avea prea multe să-mi spună despre Behan şi despre acel contract militar, dar tot mi-a spus ceva interesant. Ştiu că unele lucruri au fost relatate de presă, despre secretele care au fost furate şi despre scurgerile de informaţii apărute. Din câte mi-a spus amicul meu, există nişte cârtiţe care vând ţara asta duşmanilor noştri din Orientul Mijlociu şi Asia, printre alţii.

Stone se juca neatent cu lesa lui Goff.

— Reuben, spuse el, dar vreunul dintre prietenii tăi de la Omucideri sau din FBI te-a sunat?

— Ştii... chiar e ciudat. Nici măcar unul nu m-a sunat înapoi. Nu înţeleg de ce.

„Oho, ba eu înţeleg, se gândi Stone. Mie mi-e cum nu se poate mai clar.”

CAPITOLUL 35

Se întâlniră acasă la Stone seara târziu. Annabelle şi Milton povestiră ce făcuseră la întâlnirea cu arhitecţii. Bazându-se pe memoria sa uimitoare, Milton schiţă în detaliu planul încăperilor în care se afla sistemul antiincendiu şi traseul HVAC.

Caleb studie schiţa.

— Ştiu exact unde se află. Am crezut că acolo e un depozit.

— E încuiat? întrebă Stone.

— Presupun că trebuie să fie.

— Sunt sigur că am pe-aici nişte chei care să se potrivească, zise Stone.

Caleb păru surprins.

— Chei? Ce înseamnă asta?

— Cred că înseamnă că plănuieşte să intre în încăperea aceea, zise Annabelle.

— Oliver, nu poţi să vorbeşti serios. Împotriva raţiunii mele, te-am lăsat să te prefaci că eşti un savant german ca să pătrunzi în încăperile-seif, dar în niciun caz nu pot permite *jaful* Bibliotecii Congresului.

Annabelle îl privi pe Stone cu respect.

— Ai jucat rolul unui savant german? Impresionant!

— Te rog, nu-l mai încuraja, se repezi Caleb. Oliver, nu

uita, sunt un angajat federal.

— Şi ţi-am reproşat noi ţie vreodată chestia asta? întrebă prompt Reuben.

— Caleb, spuse Stone, dacă nu pătrundem în acea încăpere, toate riscurile asumate pentru aflarea detaliilor planurilor clădirii au fost în zadar. Arătă înspre planuri. Şi poţi vedea că ţeava HVAC care duce în încăperile-seif porneşte tot din încăperea în care se află sistemul antiincendiu. Le putem verifica pe amândouă în acelaşi timp.

Caleb clătină din cap.

— Această încăpere se află lângă coridorul principal. Pe-acolo sunt o grămadă de funcţionari. O să fim prinşi.

— Dacă acţionăm ca şi cum suntem de-acolo, nimeni nu o să ne bage în seamă.

— Are dreptate, Caleb, zise Annabelle.

— Merg şi eu, zise Reuben. M-am săturat să mă lăsaţi mereu deoparte.

— Şi noi? întrebă Milton.

— Nu pot să merg acolo cu o armată de oameni, protestă Caleb.

— Noi putem să fim de rezervă, Milton, zise Annabelle. Orice plan are nevoie şi de alternative.

Stone o privi într-un fel ciudat.

— Bine. Voi sunteţi rezerva. Pornim diseară.

— Diseară! strigă Caleb. Am nevoie de cel puţin o săptămână ca să mă obişnuiesc cu ideea. Sunt un fricos. Am început ca bibliotecar la o şcoală elementară, nu pot să suport presiunea.

— Poţi s-o faci, Caleb, îl încurajă Milton. Şi eu m-am simţit la fel astăzi, dar nu e chiar aşa de greu să-i păcăleşti pe oameni. Dacă eu am putut să le-o fac unor arhitecţi, poţi şi tu s-o faci la locul în care lucrezi. Ce ar putea să te întrebe ca să nu ştii ce să le răspunzi?

— Habar n-am! De exemplu, ar putea să mă întrebe unde dracului mi-a fost *creierul* de am putut să fac una ca asta? Şi, mai mult decât atât, clădirea va fi închisă până când

vom ajunge noi acolo.

— Nu poţi să ne bagi înăuntru pe baza legitimaţiei de bibliotecar?

— Nu ştiu. Poate da, poate nu, răspunse el evaziv.

— Caleb, spuse calm Stone. Trebuie să facem asta.

Caleb oftă.

— Ştiu, ştiu. Adăugă imediat: Dar, la urma urmei, lasă-mi şi mie măcar satisfacţia că am *încercat* să mă opun.

Annabelle îi puse o mână pe umăr şi zâmbi.

— Caleb, îmi aminteşti de un cunoscut de-al meu. Îi place să se plângă şi să crâcnească întruna, dar până la urmă se descurcă întotdeauna foarte bine.

— Presupun că trebuie să consider că mi-ai făcut un compliment, zise Caleb înţepat.

Stone îşi drese glasul şi deschise unul dintre ziarele pe care le adusese cu el.

— Cred că am descoperit măcar parţial împotriva cui luptăm.

Toţi îşi îndreptară atenţia către el. Înainte de a începe să vorbească, deschise radioul portabil şi o piesă de muzică clasică invadă camera în care se aflau.

— În caz că suntem ascultaţi, explică el.

Îşi drese din nou glasul şi apoi le vorbi despre excursia pe care o făcuse ca să vadă casa distrusă a lui Bradley.

— L-au omorât pe tipul ăsta, după care i-au aruncat casa în aer. Prima dată am crezut că au făcut-o ca să susţină ideea de grup terorist. Acum cred că altul a fost motivul: adică, în ciuda reputaţiei lui de om corect, Bob Bradley era şi el un corupt. Iar dovada faptului că era corupt a dispărut în acea explozie.

— Nu se poate, zise Caleb. Predecesorul lui a fost un ticălos, nu Bradley. Bradley a fost pus în funcţie ca să facă curăţenie.

Stone clătină din cap.

— Din experienţa mea la Washington ştiu că nimeni nu primeşte scaunul de preşedinte al Camerei Reprezentanţilor doar pentru că are pe agenda sa lupta împotriva corupţiei.

Ci ajunge acolo după ce ani de zile îşi construieşte un suport puternic şi dezvoltă tot felul de alianţe. Totuşi, ascensiunea lui Bradley este ieşită din tipar. Dacă liderul majorităţii nu ar fi fost acuzat alături de fostul preşedinte, postul ar fi fost al lui. Sau al unui alt membru de frunte. Însă liderii erau atât de mânjiţi, încât Bradley a fost adus pe postul proverbial de şerif-din-afara-oraşului care trebuie să curețe oraşul. Dar eu nu vorbesc de genul ăsta de corupţie.

Rolul de preşedinte al Camerei Reprezentanţilor pe care îl avea Bradley a pus în umbră celălalt titlu semnificativ pe care îl deţinea: acela de preşedinte al Comisiei de Control al Serviciilor Secrete. Având această funcţie, Bradley ar fi fost informat în legătură cu orice operaţiune sub acoperire desfăşurată de orice agenţie de informaţii americană, inclusiv CIA, NSA şi Pentagon. El şi echipa lui puteau să deţină secrete şi să aibă acces la documente clasificate care valorau foarte mult pentru duşmanii noştri.

Stone răsfoi jurnalul.

— În ultimii câţiva ani, au existat numeroase acţiuni de spionaj împotriva agenţiilor de informaţii americane, iar unele dintre ele au avut drept rezultat moartea unor agenţi care lucrau sub acoperire. Patru dintre ultimele au fost descoperite de către mass-media ca având legătură cu Departamentul de Stat. Şi, conform surselor lui Reuben, situaţia e mult mai gravă decât a înfăţişat-o presa.

— Deci vrei să spui că Bradley era spion? întrebă Milton.

— Spun că este o posibilitate.

— Dar dacă Bradley lucra pentru duşmanii americanilor, de ce l-ar fi omorât? se miră Caleb.

— Sunt două posibilităţi, replică Stone. Prima: poate că el a cerut mai mulţi bani în schimbul actelor sale de trădare, iar ei, în loc să fie de acord, l-au omorât. Sau, a doua...

Annabelle îi luă vorba din gură:

— ... *noi* l-am omorât.

Stone o privi şi aprobă uşor din cap. Ceilalţi împietriseră.

— Noi? exclamă Caleb. Adică asta înseamnă *guvernul* nostru?

— De ce să-l omorâm? De ce să nu-l aducem în faţa justiţiei? adăugă Milton.

— Pentru că, procedând astfel, totul se termina rapid, zise Stone.

— Sau poate că CIA şi Pentagonul nu voiau ca oamenii să ştie că există asemenea trădători, adăugă Reuben.

— Iar CIA nu e genul care să arate compasiune, mai zise Stone indiferent. Nici măcar preşedinte Camerei Reprezentanţilor nu este imun când e vorba ca ei să-şi fixeze o ţintă.

— Dar dacă în spatele acestei operaţiuni se află guvernul nostru, cine erau oamenii care te-au răpit şi te-au torturat, Oliver? întrebă Milton.

Annabelle îl privi brusc.

— Ai fost torturat?

— Am fost interogat cam dur de către nişte oameni experţi în aşa ceva, replică Stone.

— Interogat dur? Au încercat să te înece! se repezi Caleb. Să înghiţi apă până te îneci.

Reuben, furios, îşi dădu cu palma peste genunchi:

— Înecat? Pentru numele lui Dumnezeu, Caleb, asta li se face clovnilor la spectacole. Ce i-au făcut lui Stone a fost o tortură şi fii sigur că nu e tot aia.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, Milton, interveni Stone, nu ştiu cine sunt torţionarii mei. Nu are sens: dacă guvernul l-a omorât pe Bradley, n-ar avea de ce să fie interesaţi de ceea ce am aflat noi. Ar trebui ca deja să ştie.

— Ar avea sens doar dacă agenţia care i-a omorât pe Bradley a făcut-o pe răspunderea ei, iar o altă agenţie încearcă să afle adevărul, presupuse Annabelle. Şi atunci am avea două agenţii care luptă una împotriva celeilalte.

Stone o privi cu încă şi mai multă consideraţie.

— E o teorie foarte interesantă. Ce înseamnă asta pentru noi e greu de spus acum.

— Încă mai crezi că toate astea au legătură cu moartea lui Jonathan? întrebă Annabelle.

— Singurul nume comun continuă să fie Cornelius Behan,

zise Stone. Venirea lui la bibliotecă şi interesul lui pentru sistemul antiincendiu mă fac să cred că suspiciunile mele sunt fondate. Asta e legătura cu Jonathan: Cornelius Behan. Şi ca să-i dăm de capăt acestei poveşti, trebuie să aflăm cum a murit Jonathan.

— Deci trebuie să intrăm ca nişte hoţi în Biblioteca Congresului, mormăi Caleb.

Stone îi puse o mână pe umăr prietenului său.

— Dacă te face să te simţi mai bine, Caleb, să ştii că nu e prima clădire guvernamentală în care intru ca un hoţ.

CAPITOLUL 36

Caleb reuşi să-i treacă pe Stone şi pe Reuben de pază folosind legitimaţia sa de bibliotecar şi minţind că aceştia erau nişte importanţi vizitatori care trebuiau să vadă câteva exponate, deşi Caleb o făcuse cu reticenţă şi nu chiar foarte firesc.

Luară liftul până la subsol, iar Caleb se plânse:

— Nu simt că ceea ce am făcut e diferit de o *infracţiune.*

— O, infracţiunea de-abia acum urmează, Caleb, zise Stone, arătându-i prietenului său un inel plin de chei. Ce ai făcut adineauri e doar o chestie măruntă.

Caleb îl privi încruntat.

Localizară încăperea, care avea o uşă mare, dublă. Stone găsi imediat pe inelul său o cheie care să se potrivească în încuietoare. Un moment mai târziu, se aflau în interiorul spaţioasei încăperi. Echipamentul sistemului antiincendiu se afla pe unul dintre pereţi.

— Acum înţeleg motivul pentru care uşile sunt atât de mari, zise Stone.

Cilindrii erau uriaşi, probabil că fiecare cântărea

aproximativ o tonă, şi nu ar fi încăput pe o uşă de dimensiuni obişnuite. Unii dintre ei erau conectaţi la ţevi şi treceau prin tavan, mai departe.

Pe toate etichetele de pe cilindri scria: „Halon 1301”.

— „Fire Control, Inc.”, zise Stone, citind numele companiei care instalase echipamentul, care şi el era imprimat pe eticheta cilindrilor.

Apoi studie configuraţia ţevilor. Există aici un comutator manual cu ajutorul căruia poate fi deschis gazul. Iar ţevile duc la un anumit număr de camere şi în încăperile-seif unde se află cărţile. Dar nu e clar care anume dintre cilindri e legat la sala unde te aflai tu, Caleb.

Reuben privi pe deasupra umerilor lui Stone.

— Şi nici nu putem spune dacă sunt descărcaţi sau nu.

Stone se îndreptă spre ţeava HVAC şi scoase planul făcut de Milton. Se uită la o secţiune al cărei traseu se ridica direct către tavan.

— De ce eşti atât de interesat de acest HVAC, Oliver? întrebă Reuben.

— Dacă Jonathan a fost ucis folosindu-se acest gaz, atunci criminalul ar fi trebuit să cunoască locul exact unde se afla Jonathan, ca să ştie ce ţeavă de gaz să deschidă de-aici, de jos.

— Da, aşa e, e adevărat, recunoscu Caleb. Nu m-am gândit la asta până acum. Din moment ce nu era niciun foc care să pornească automat gazul, înseamnă că acesta a fost deschis manual. Dar ca să facă acest lucru, criminalul trebuia să ştie exact unde se afla Jonathan, în care parte a încăperilor-seif.

— Cred că îi cunoştea perfect tabieturile lui Jonathan. Ştia că acesta sosea mereu primul şi că apoi vizita anumite zone, inclusiv locul în care a murit.

Reuben aprobă din cap.

— OK, dar din câte ne-a spus nouă Caleb, l-a găsit pe DeHaven la vreo şase metri distanţă de duză, ceea ce înseamnă că se afla în locul cel mai potrivit ca să fie ucis de gaz. Dar de unde ar fi ştiut acea persoană tot acest drum

dacă era aici, jos?

Stone se uită la schiţa făcută de Milton şi arătă către conducta HVAC.

— Această conductă duce exact în camera boltită, trecând pe la toate nivelurile.

— Şi?

Stone se uită în jur, la HVAC, apoi se opri. Pe partea care nu era vizibilă, Stone zări ceva şi arătă cu mâna. Reuben şi Caleb priviră imediat într-acolo.

— La ce ar folosi această clapă de acces în conductă? vru Reuben să ştie.

Stone deschise acea clapă mică şi privi înăuntru.

— Caleb, îţi aminteşti de gura de vizitare de la conductele aflate în apropierea locului în care Jonathan a fost găsit? Grilajul era îndoit, mai ştii?

— Da, îmi aduc aminte că mi l-ai arătat. Ce-i cu el?

— Cineva ar fi putut să monteze o cameră video în încăperea-seif, cu un cablu foarte lung pe care să-l strecoare prin sistemul de conducte şi să îndoaie barele grilajului. Camera ar fi putut să capteze imaginile din încăperea-seif şi să le redea pentru cineva care ar fi avut un receptor ataşat camerei, şi ar fi putut astfel să ştie exact unde se afla Jonathan în acea dimineaţă. Acel cineva ar fi putut să vadă absolut tot ce se petrecea acolo, sus, inclusiv orice mişcare pe care o făcea Jonathan.

— La naiba, zise Reuben. Şi astfel au putut să se folosească de conductele...

— Da, pentru că aceasta ar fi fost singura cale prin care puteau să ascundă cablul camerei. Un semnal wireless nu ar fi răzbătut prin beton, şi prin celelalte obstacole, zise Stone. Cred că dacă cercetăm reţeaua de ţevi din încăperea-seif, aflată în spatele grilajului îndoit, o să găsim dovezi care ne vor ajuta să ştim exact cum a fost amplasată camera video. Persoana respectivă a aşteptat aici, jos, l-a urmărit pe Jonathan cu ajutorul camerei video, apoi a deschis comutatorul manual după ce, în prealabil, deconectase sistemul de alarmă, iar în zece secunde gazul

s-a dispersat în întregime, iar Jonathan a murit.

— Dar oricine a fost făptaşul s-a dus să ia camera video şi atunci de ce nu a îndreptat la loc grilajul? întrebă Reuben.

— Poate că a încercat, dar odată ce îndoi aceste grilaje, e greu să le mai îndrepţi aşa încât să arate perfect. Îl privi pe Caleb. Te simţi bine?

Caleb avea faţa cenuşie.

— Dacă ce spui este adevărat, atunci înseamnă că făptaşul lucrează la Biblioteca Congresului. Nimeni altcineva nu ar putea să intre neînsoţit în camera-seif.

— Ce naiba mai e şi asta? se răsti Reuben.

Alarmat, Stone privi spre uşă.

— Vine cineva. Repede! Ascundeţi-vă aici, în spate.

Se înghesuiră în spatele sistemului HVAC. Reuben trebui să-l care pe Caleb, care era pe jumătate leşinat de frică. De-abia reuşiră să se ascundă, că uşa dublă se şi deschise. Patru bărbaţi intrară, toţi îmbrăcaţi cu, salopete albastre. Chiar în spatele lor, un motostivuitor intra în incintă, condus de un al cincilea bărbat. Unul – desigur, şeful – ţinea în mână un carneţel, iar toţi ceilalţi se adunară în jurul lui.

— Bun, le luăm pe ăsta, pe ăsta şi pe ăla, spuse el, arătând către trei cilindri, inclusiv cei doi ataşaţi la ţevi. Şi îi înlocuim cu cei aduşi de motostivuitor, adăugă el.

Bărbaţii se apucară să lucreze cu mare atenţie, să dea jos enormii cilindri presurizaţi, în timp ce Stone şi ceilalţi îi priveau din ascunzătoarea lor.

Reuben se uită la Stone care dădu din cap şi îşi duse un deget la buze. Caleb tremura atât de rău, încât Stone îl înşfacă de un braţ, iar Reuben de celălalt, încercând amândoi să-l susţină.

O jumătate de oră mai târziu, cei trei cilindri erau ridicaţi de motostivuitor, încărcaţi şi legaţi. Cilindrii pe care bărbaţii îi aduseseră erau şi ei fixaţi la locul lor. Apoi motostivuitorul ieşi din incintă, la fel şi oamenii. De îndată ce uşa se închise în spatele lor, Stone se îndreptă către noii cilindri instalaţi şi citi etichetele.

— FM-200. Caleb, ziceai că sistemul halon al bibliotecii urmează să fie schimbat. Probabil că l-au înlocuit cu acest tip de substanţă antiincendiu.

— Presupun, zise Caleb.

— OK, trebuie să îi urmărim, spuse Stone.

Caleb scânci:

— Te rog, Oliver, nu...

— Caleb, trebuie s-o facem.

— Nu vreau... nu vreau să... să *mor.*

Stone îl scutură puternic.

— Stăpâneşte-te, Caleb. Hai, acum!

Caleb îl privi înmărmurit pe Stone, apoi murmură:

— Să ştii că nu apreciez deloc că mă *agresezi* aşa.

Stone nu-i luă în seamă vorbele.

— Pe unde trebuie să mergem ca să ajungem la platformele de încărcare?

Caleb îi spuse şi, în timp ce se îndreptau spre ieşire, telefonul celular al lui Stone bâzâi. Era Milton. Stone îi povesti ce se întâmplaşe.

— Acum vom merge pe urmele cilindrilor, zise el. Te ţinem la curent.

Milton închise telefonul şi o privi pe Annabelle. Se aflau în camera ei de hotel. Îi relată ce îi povestise Stone.

— Poate fi foarte periculos, comentă ea. Ei chiar nu ştiu cu adevărat în ce se bagă.

— Dar ce putem face?

— Noi suntem de rezervă, îţi aminteşti, nu?

Se duse la debara, scoase o geantă, iar din ea luă o cutie mică.

Milton se simţi imediat încurcat, deoarece era o cutie de tampoane.

Ea îi remarcă disconfortul.

— N-o face pe ruşinosul cu mine, Milton. Întotdeauna femeile ascund în cutia de tampoane lucruri pe care nu vor să le descopere cineva asupra lor.

Deschise cutia, luă ceva din ea, apoi o strecură în

buzunar.

— Au spus că numele companiei este Fire Control, nu? Presupun că vor ajunge la depozit. Poţi să afli unde este?

— Da, hotelul ăsta are conexiune la internet, deci pot să mă uit, zise Milton cu degetele deja zburându-i pe tastatură.

— Bun. O fi existând vreun magazin de curiozităţi pe-aici, pe-aproape? întrebă ea.

El se gândi un pic:

— Da. E unul cu tot felul de obiecte, inclusiv recuzită de magician. Şi e deschis până târziu.

— Perfect.

CAPITOLUL 37

Nova urmări de la o distanţă discretă camionul pe care scria Fire Control, Inc. Caleb conducea, Stone se afla lângă el, iar Reuben era în spate.

— De ce nu chemăm pur şi simplu poliţia şi să îi lăsăm pe ei să se descurce cu treburile astea? se plânse Caleb.

— Şi ce să spunem poliţiei? întrebă Stone. Spui că biblioteca trebuia să schimbe vechiul sistem? Tot ce ştim până acum este că aceşti muncitori chiar asta au făcut. Şi ar fi posibil ca, anunţând poliţia, să-i punem în alertă pe inamicii noştri. Aici avem nevoie de discreţie maximă, nu de poliţişti.

Caleb se trezi spunând:

— Grozav! Deci trebuie s-o tot ţinem pe calea greşită, în loc să chemăm poliţia. La ce naiba mai plătesc impozite... chiar că nu ştiu!

Camionul o luă la stânga şi apoi o ţinu tot înainte. Trecură de Capitol Hill şi intrară într-o zonă părăginită a

oraşului.

— Las-o mai uşor, zise Stone. Camionul opreşte.

Caleb încetini uşor când ajunse lângă trotuar. Camionul opri la o poartă legată cu un lanţ, pe care un bărbat aflat înăuntru o deschise.

— Aici se află depozitul.

Camionul trecu de poartă care apoi fu din nou închisă şi legată.

— Cam asta e tot ce putem face aici, zise Caleb pe un ton de uşurare. Dumnezeule, am nevoie de o ceaşcă de cappuccino fără strop de cofeină, după coşmarul din această seară.

— Trebuie să pătrundem în curte, zise Stone.

— Aşa este, fu de acord Reuben.

— Sunteţi amândoi nebuni, strigă Caleb.

— Tu poţi să aştepţi în maşină, Caleb, zise Stone. Noi trebuie neapărat să verificăm ce se petrece acolo.

— Şi dacă veţi fi prinşi?

— Atunci înseamnă că am fost prinşi. Dar consider că merită, replică Stone.

— Iar eu să stau în maşină? se miră Caleb. Dar nu mi se pare deloc cinstit să fac asta, în timp ce voi doi riscaţi...

— Absolut, Caleb, fu de acord Reuben.

— Dacă aşa spui... Caleb îşi încleştă mâinile pe volan. Arăta foarte hotărât. Sunt cunoscut pentru faptul că pot să demarez în trombă când e nevoie.

Stone şi Reuben coborâră din maşină şi se îndreptară spre gard. Ascunzându-se în spatele unui morman de plăci vechi aflat în afara depozitului, se uitau la camionul parcat în colţul curţii. Bărbaţii care se dădură jos din camion intrară apoi în clădirea principală. După câteva minute, ieşiră, îmbrăcaţi în haine de stradă, şi se suiră în propriile maşini. Un paznic încuie poarta după ei, după care se întoarse în clădirea principală.

— Cea mai bună mişcare pe care putem s-o facem ar fi să sărim gardul în curtea în care sunt parcate camioanele, zise Reuben. Astfel, camioanele sunt între noi şi clădire, în

cazul în care paznicul mai iese afară.

— Bun plan, zise Stone.

Se îndreptară în grabă spre gard, dar, înainte de a se cățăra pe el, Stone îl atinse cu un băț.

— Voiam să fiu sigur că nu electrocutează.

— Corect.

Se cățărară încet şi coborâră în linişte de cealaltă parte a gardului. Aplecându-se, se îndreptară spre camioane. La jumătatea drumului, Stone se opri şi îi făcu semn lui Reuben să se arunce la pământ. Se uitară într-o parte şi-ntr-alta, dar nu văzură pe nimeni. Mai aşteptară un minut şi apoi porniră din nou. Brusc, Stone o coti dinspre camion către o clădire mică din beton, aflată lângă gard. Reuben se grăbi să-l urmeze.

Uşa avea un lacăt, dar una dintre cheile pe care Stone le avea la el se potrivi.

Înăuntru era plin de cilindri mari. Stone scoase o mică lanternă pe care o luase cu el şi o plimbă dintr-o parte într-alta a incintei. Pe un blat de lucru se aflau o mulţime de unelte în dezordine. Într-un colţ era o maşină de vopsit, iar lângă ea văzu câteva cutii de vopsea şi de dizolvant. Pe un perete era suspendat un container portabil de oxigen şi măşti. Stone fixă lumina lanternei pe nişte cilindri şi citi:

— FM-200. INERGEN Halon 1301, $C0_2$, FE-25.

Se uită din nou la cilindrul pe care scria C07. Studie atent însemnul.

Reuben îl înghionti.

— Uite! Şi îi arătă cu mâna înspre perete.

— Fire Control, Inc. Ştim deja asta, zise Stone agasat.

— Citeşte numele de dedesubt.

Stone îşi ţinu respiraţia.

— Fire Control este o subsidiară a companiei Paradigm Technologies, Inc.

— Companie care îi aparţine lui Cornelius Behan, murmură Reuben.

Caleb aştepta în Nova. Era agitat. Stătea cu ochii pe zona

împrejmuită de gard.

— Hai odată! zise. Ce naiba vă ia aşa mult timp?

Se lăsă brusc în jos, pe o parte, când o maşină trecu pe lângă el, îndreptându-se spre depozit. După ce fu sigur că-l depăşise, cu inima mai să-i sară din piept, se ridică. Era o maşină de teren, de securitate. Pe locul din spate se afla un imens câine ciobănesc german. Caleb scoase celularul să-l sune pe Stone, dar constată că nu mai avea baterie. Tot timpul uita să îl încarce, pentru că nu-i plăcea deloc să vorbească la telefon.

— Bunule Dumnezeu! mormăi Caleb. Inspiră adânc. Poţi să faci asta, Caleb Shaw. Poţi s-o *faci!*

Expiră îndelung, se concentra şi începu să recite unul dintre poemele lui favorite ca să-şi facă curaj:

> Half a league, half a league,
> Half a league onward,
> All in the valley of Death
> Rode the six hundred.
> ”Forward, the Light Brigade!
> Charge for the guns!” he said:
> Into the valley of Death
> Rode the six hundred.[22]

Se opri şi privi drept înainte, unde se desfăşura în realitate o dramă. Cu lupte între câini şi oameni înarmaţi. Se aplecă şi mai mult. Restul de curaj pe care îl mai avea păli în timp ce reflecta la faptul că nenorocita aia de cavalerie uşoară fusese decimată.

„Tennyson habar n-avea ce înseamnă cu adevărat pericolul!” îşi spuse furios.

Caleb coborî din maşină şi, cu paşi şovăitori, se îndreptă către gard.

---

[22] Strofa întâi din *The charge of the light brigade!* - „Atacul cavaleriei uşoare“ - de poetul romantic Alfred Tennyson (1809-1892).(n.tr.)

Stone şi Reuben ieşiră din incintă şi se îndreptară spre camion.

— Stai de pază până arunc eu o privire, spuse Stone.

Se căţără în spatele camionului, pe platforma deschisă. Aprinse lanterna ca să vadă ce scrie pe etichetele de pe cilindri. Citi „Halon 1301”. Pe o altă etichetă citi „FM-200”. Scoase din buzunarul jachetei o sticluţă cu terebentină şi o cârpă pe care le luase din depozit. Se apucă să şteargă cu terebentină cilindrul pe care era scris „FM-200”.

— Hai, hai, strigă Reuben, cu ochii în toate direcţiile.

Când stratul de vopsea începu să se dizolve, Stone nu mai frecă, ci îndreptă lanterna pe eticheta peste care fusese aplicat stratul de vopsea. Apoi mai frecă un pic până când, în sfârşit, găsi ceva.

— $C0_2$, citi el. Cinci mii p.p.m.[23]

— O, Dumnezeule! se repezi Reuben. Hai, Oliver!

Stone privi în partea laterală a camionului. Câinele tocmai cobora din maşina de teren de lângă poarta din faţă.

Stone sări jos, rămânând dincolo de camion ca să nu fie văzut din maşina de teren. O luară amândoi la trap spre gard. Totuşi, camionul nu putea să le ascundă şi *mirosul,* ca să nu îi simtă câinele. Stone şi Reuben îi auziră urletul, apoi cele patru labe alergând pe urmele lor, iar în urma dulăului – doi paznici.

Stone şi Reuben se aruncară pe gard şi începură să se caţere. Câinele îi ajunse din urmă şi îşi înfipse dinţii în piciorul lui Reuben.

Dincolo de gard, ascuns, Caleb privea fără să poată face ceva să-i ajute, neştiind cum să acţioneze, dar străduindu-se să-şi facă puţin curaj şi să încerce totuşi ceva.

— Ţine-l pe loc! se auzi o voce strigând.

Reuben încerca să îşi tragă piciorul şi să se elibereze, dar câinele îl ţinea strâns. Stone privi în jos şi îi văzu pe cei doi paznici, cu armele aţintite asupra lor.

— Coborâţi de-acolo, altfel câinele o să-ţi smulgă piciorul,

[23] Părţi per milion.

ţipă la ei unul din paznici. Acum!

Stone şi Reuben coborâră încet de pe gard. Acelaşi paznic chemă câinele. Acesta mai dădu drumul piciorului, însă nu-şi scoase colţii cu totul.

— Cred că e doar o simplă neînţelegere, începu Stone.

— În regulă, spuneţi-le asta poliţiştilor, rânji la ei celălalt paznic.

— Acum îi preluăm noi, băieţi, se-auzi strigând o voce de femeie.

Priviră cu toţii în direcţia ei. Dincolo de gard, lângă un sedan negru stătea Annabelle. Milton era lângă ea, îmbrăcat cu o jachetă albastră şi cu o şapcă pe care era imprimată sigla „FBI”.

— Cine dracului mai sunteţi şi voi? zise unul din paznici.

— Agenţii FBI McCallister şi Dupree. Ea arătă legitimaţiile şi îşi descheie jacheta astfel încât cei doi paznici să-i poată vedea insigna, precum şi pistolul de la brâu. Deschide poarta şi ţine-ţi câinele ăla, strigă ea.

— Ce dracului caută FBI-ul aici? zise nervos acelaşi paznic, îndreptându-se către poartă şi descuind-o.

Annabelle şi Milton intrară. Ea îi spuse lui Milton:

— Citeşte-le drepturile şi pune-le cătuşele.

Milton scoase la iveală două perechi de cătuşe şi se duse spre Stone şi Reuben.

— Aşteaptă, zise celălalt paznic. Când prindem pe cineva care a trecut de gard, avem ordin să chemăm poliţia.

Annabelle se apropie de tânărul bucălat şi îl măsură din cap până-n picioare.

— De cât timp faci de pază aici, băiete?

— De treisprezece luni. Am permis de portarmă, zise sfidător.

— Sigur... Dar ia naibii puşca aia de-aici până nu nimereşti pe cineva din greşeală, cum ar fi de exemplu pe *mine.*

El îşi retrase puşca în timp ce Annabelle ridică din nou legitimaţia.

— Asta este ierarhic deasupra poliţiei locale, OK?

Legitimaţia, care arăta ca una autentică, dar era făcută de Freddy, fusese păstrată de Annabelle în cutia de tampoane.

Paznicul înghiţi în sec, nervos.

— Dar avem nişte proceduri pe care trebuie să le respectăm.

Arătă spre Stone şi Reuben, cărora Milton le pusese cătuşele. Pe spatele jachetei lui Milton era, de asemenea, scris FBI. Le luaseră de la magazinul de curiozităţi, împreună cu armele, insignele şi cătuşele false.

— Iar ei au trecut în zona interzisă.

Annabelle râse.

— Au trecut. Îşi puse mâinile în şolduri. Ştiţi măcar cine sunt indivizii ăştia? Aveţi habar?

Paznicii se uitară unul la celălalt.

— Doi netrebnici cumva? răspunse unul din ei.

— Hei, nemernicule! mormăi Reuben zbătându-se furios în cătuşe şi sărind înainte.

Milton scoase imediat pistolul şi îl îndreptă spre capul lui Reuben, ţipând:

— Tacă-ţi gura, nenorocitule, până nu-ţi zbor creierii!

Reuben îngheţă instantaneu.

— Tipul ăsta uriaş, cu moacă „plăcută” este Randall Weathers, zise Annabelle, căutat în patru state pentru trafic de droguri, spălare de bani, două acuzaţii de crimă şi punerea unei bombe în casa judecătorului federal din Georgia. Celălalt tip este Paul Mason, cunoscut şi pe numele de Peter Dawson şi... mai are încă vreo şaisprezece nume false. Nenorocitul ăsta are legătură directă cu celula de terorişti din Orientul Mijlociu care operează în umbra Capitoliului. I-am pus sub urmărire celularul şi e-mailul. I-am luat urma de-abia în seara asta şi iată-ne. Se pare că voiau să fure gaz explozibil. Credem că de data asta ţinta lor este Curtea Supremă. Dacă parchează în faţa clădirii un camion cu o asemenea încărcătură se duc dracului toate cele nouă curţi de justiţie. Îi privi cu dezgust pe Stone şi pe Reuben. Aţi încurcat-o de-a binelea de data asta. De-a

binelea, adăugă ea amenințător.

— La naiba, Earl, zise unul din paznici, entuziasmat, către partenerul său. Teroriști!

Annabelle scoase un carnețel.

— Vreau să-mi notez numele voastre. FBI-ul va dori să știe cine ne-a ajutat. Zâmbi. Și cred că veți avea parte de o promovare în viitor.

Cei doi paznici se uitară rânjind unul la celălalt.

— I-auzi, zise paznicul pe care îl chema Earl.

Îi spuseră numele lor, iar ea se întoarse către Milton.

— Du-i în mașină, Dupree. Cu cât îi băgăm mai repede la WFO, cu atât mai bine. Apoi se întoarse din nou către paznici. O să-i anunțăm noi pe cei de la poliția locală, dar numai după ce îi „interogăm” noi un pic, în stilul FBI. Le făcu cu ochiul. Dar nu știți asta de la mine, OK?

Amândoi rânjiră spre ea, cu un aer de cunoscători.

— Scoateți untul din nenorociți, îi îndemnă Earl.

— Am recepționat mesajul. Ținem legătura, spuse Annabelle.

Îi băgară pe Stone și pe Reuben în sedan, pe locurile din spate, și demarară.

Caleb așteptă până când paznicii nu se mai zăriră, apoi alergă spre Nova sa și se luă după mașina lui Annabelle.

În sedan, Milton le scoase cătușele lui Stone și Reuben.

— Milton, ai spus foarte convingător tâmpeniile alea, acolo, zise mândru Reuben.

Milton zâmbi. Își scoase șapca, iar pletele îi căzură pe umeri.

Stone îi zise lui Annabelle:

— Când ești rezervă, atunci *chiar* că asiguri spatele. Mulțumesc.

— Ăsta e mărunțiș pe lângă altele, zise ea. Încotro acum?

— Mergem la mine, răspunse Stone. Avem o grămadă de lucruri despre care trebuie să vorbim.

CAPITOLUL 38

Roger Seagraves conducea maşina pe care o închiriase pe străzile liniştite din cartierul luxos din apropierea D.C., iar pe Good Fellow Street făcu stânga. La ora aceea, cele mai multe dintre impozantele case erau cufundate în întuneric. Când trecu pe lângă locuinţa lui Jonathan DeHaven, păru să nu arunce nici măcar o privire fugară spre ea. „O altă furtună cu trăsnete şi tunete îşi va urma cursul.” Se simţea puţin cam plictisit de acest tipar meteorologic. Dar era perfect; nu putea să renunţe la el. Continuă să conducă încet, de parcă era în timpul liber şi dădea un tur ca să admire vechile case. Se mai învârti prin zonă şi se întoarse pe strada paralelă, studiind cu atenţie perimetrul.

Totuşi, una era să studiezi şi cu totul altceva să pui la cale un plan. Trebuia să chibzuiască bine. Ceva îi reţinu atenţia: casa care se afla vizavi de cea a lui Behan. Înăuntru era cineva care se uita printr-un binoclu. Se uita la ce? Indiferent despre ce era vorba, trebuia să ia în calcul şi acest lucru atunci când îşi va pregăti atacul. Când erau ochi care priveau, exista o singură metodă ca să omori şi apoi să fugi.

După ce încheie de inspectat zona, Seagraves îşi parcă maşina închiriată la hotel. Luă dinăuntru o valiză şi se îndreptă spre bar unde se opri şi bău ceva, apoi luă liftul şi urcă la el în cameră. Aşteptă preţ de o oră după care coborî pe scări. Ieşi din clădire pe o altă uşă, apoi se strecură într-o altă maşină care îl aştepta în parcarea din apropiere. Mai avea şi altceva de făcut în acea seară, pe lângă faptul că trebuia să comită încă o crimă.

Conduse către un motel, iar după ce se dădu jos din maşină scoase din buzunar o cheie. Din zece paşi rapizi ajunse la uşa unei camere de la etajul doi, uitându-se

întruna spre parcare. Descuie, dar nu aprinse lumina. Se îndreptă repede spre uşa care dădea către cealaltă cameră, o deschise şi intră. Când păşi în a doua încăpere, Seagraves simţi mirosul persoanei de acolo, însă nu zise nimic. Îşi scoase hainele şi alunecă în pat, alături de ea. Femeia era moale, unduitoare, caldă şi, mai important decât orice altceva, pentru scopul pe care el îl urmărea, era supervizor la NSA.

O oră mai târziu, amândoi erau satisfăcuţi. El se îmbrăcă şi fumă o ţigară în timp ce ea îşi făcea duş. Ştia că şi ea făcuse acelaşi ocol ca să evite să fie urmărită, la fel ca şi el. Însă NSA avea prea mulţi angajaţi ca să poată să-i urmărească pe toţi. Iar ea nu trezise nicio suspiciune cuiva până atunci, motiv pentru care, de altfel, o şi alesese Seagraves pentru această operaţiune. Amândoi erau necăsătoriţi, aşa că, şi dacă s-ar fi aflat de legătura lor, ar fi putut fi luată pur şi simplu drept o partidă de sex între doi adulţi, şi doar întâmplarea făcea ca ambii să fie angajaţi federali, lucru care, cel puţin până acum, nu era ilegal în America.

Apa încetă să curgă. El ciocăni la uşa băii şi apoi o deschise. O ajută să iasă din cabina de duş, o lovi peste fundul gol, apoi o mai sărută încă o dată.

— Te iubesc, spuse ea, sărutându-l pe ureche.

— Vrei să spui că iubeşti banii, îi răspunse el.

— Şi banii, murmură, băgându-i mâna între picioare.

— O dată pe noapte, zise el. Nu mai am optsprezece ani.

Ea îi cuprinse umerii musculoşi.

— Mi-e greu să cred una ca asta, dragule.

— Data viitoare, zise el, trăgându-i o palmă peste fund suficient de tare încât să-i lase o urmă roşie.

— Fii dur, îi şopti ea la ureche. Fă-mă să mă doară.

— Nu cunosc o altă metodă.

Ea îl împinse în perete, presându-i cu sânii uzi cămaşa şi îl trase de păr în timp ce îl lingea pe gât.

— Mmm... ce sexy eşti, murmură ea.

— Da, aşa îmi spune toată lumea.

El încercă s-o împingă, dar ea nu îi dădu drumul.

— Banii au fost trimişi conform planului? întrebă ea în timp ce îl mozolea cu limba.

— De îndată ce voi primi banii gheaţă, o să-i ai şi tu pe-ai tăi, dulceaţă.

Ea scânci din nou, apoi îi dădu drumul, după ce el o mai plesni o dată, lăsându-i un semn roşu pe cealaltă fesă.

„Da, idiotule, e doar o chestiune de bani.”

În timp ce ea se afla în baie să îşi termine duşul, el se întoarse în cealaltă cameră, aprinse lumina, luă geanta femeii de pe noptieră şi scoase camera digitală dintr-unul dintre buzunare. Scoase hardul de douăzeci de giga din slot şi îndepărtă cu unghia pelicula neagră de pe driverul lung de doi centimetri. Se uită câteva secunde la obiectul miniatural. Era atât de mic şi valora totuşi zece milioane de dolari, poate chiar mai mult, pentru un cumpărător entuziast din Orientul Mijlociu, care nu dorea ca America să-i cunoască planurile de distrugere şi de ucidere a celor care i se opuneau.

Informaţiile de pe această bijuterie ar echilibra lupta, cel puţin pentru un timp scurt, până când NSA şi-ar fi dat seama că noul său program de supraveghere fusese compromis. Apoi l-ar schimba, Seagraves ar fi primit un nou telefon, iar *el,* la rândul lui, ar fi sunat. Apoi, câteva zile mai târziu, el s-ar fi dus într-un alt motel, i-ar fi tras-o din nou acestei doamne, ar fi desprins o altă peliculă şi ar fi câştigat iar o sumă de opt cifre. O afacere care s-ar fi tot repetat până când NSA şi-ar fi dat seama că au printre ei un spion. Atunci Seagraves şi-ar fi încheiat misiunea la NSA, cel puţin pentru un timp, până când birocraţii – care se ştie că au o memorie scurtă – ar fi uitat. Între timp, şi-ar fi căutat o altă ţintă. Că doar erau atâtea...

Folosi o bucată de gumă ca să lipească pelicula ce conţinea detaliile digitale ale programului de supraveghere al NSA pe spatele unuia dintre dinţii săi din faţă. Apoi se duse în prima cameră de motel, cea în care intrase prima dată, şi unde avea haine de schimb, atârnate în debara. Îşi

făcu duş, se schimbă şi plecă, merse pe jos preţ de câteva străzi, apoi luă un autobuz, se îndreptă spre un centru de închiriat maşini, închirie o altă maşină, se sui şi plecă acasă.

Petrecu o oră ca să descarce informaţiile de pe dispozitivul miniatural într-o formă adecvată, ca să le poată transmite. Ca spion, Seagraves fusese pasionat de studiul codurilor secrete, dar şi de istoria criptologiei în general.

În zilele noastre, computerele criptau şi decriptau automat mesajele. Cel mai sigur sistem folosea chei constând în sute sau chiar mii de semne digitale – cu mult mai multe decât avea mesajul criptat propriu-zis.

La urma urmei, să spargi cele mai puternice coduri cerea o foarte mare putere a computerului şi mii, dacă nu milioane de ani. Aceasta se datora faptului că criptologii vremurilor moderne presupuneau că mesajele codate puteau fi interceptate şi astfel creaseră sisteme de criptare chiar în acest scop. Deviza lor ar fi putut fi: „Poţi să-l interceptezi, dar aproape sigur nu vei putea să-l şi citeşti”.

Seagraves optase pentru o metodă de criptare mai veche, una care, datorită felului în care mesajul era comunicat, îl făcea să nu poată fi spart, pentru un motiv simplu: Dacă un mesaj nu putea fi interceptat, existau zero posibilităţi să fie citit. „Vremurile de altădată încă mai aveau ceva de spus”, medită el. Şi chiar NSA, cu toate tehnologiile ei, ar putea învăţa o lecţie din chestia asta.

După ce îşi îndeplini misiunea, se lungi pe pat.

În loc să doarmă, nu putu face altceva decât să se gândească la următoarea crimă. Asta îi va îmbogăţi preţioasa colecţie cu încă un articol.

Se întoarseră acasă. Stone le prezentă imediat informaţiile, spunându-le ce aflase. Când vorbi despre menţiunile ascunse pe cilindri, respectiv „$C0_2$, 5 000 p.p.m. ”, Milton se repezi la laptopul său unde avea descărcate fişiere de pe internet cu informaţii pertinente în acest sens. Când Stone termină de vorbit, Milton spuse:

— $C0_2$ nu este aproape niciodată folosit în spaţii locuite, deoarece poate sufoca oamenii instantaneu, odată ce oxigenul este scos din aer ca să stingă focul. La cinci mii de părţi per milion, ar fi imediat fatal pentru cineva aflat la faţa locului. Ar fi pus la pământ înainte de a se putea salva. Şi nu e deloc un mod plăcut de a muri.

Annabelle tuşi. Se îndreptă spre fereastră şi privi afară.

— Şi presupun că are un efect de răcire, adăugă imediat Stone, privind-o îngrijorat.

Milton aprobă din cap, fără să-şi mute privirea de pe ecran.

— La sistemul de înaltă presiune, se descarcă şi particule de gheaţă. Se numeşte efectul de zăpadă, deoarece absoarbe rapid căldura, reduce temperatura ambientală şi previne reaprinderea focului. Zăpada se transformă în vapori la temperaturi normale şi nu lasă reziduuri.

Stone adăugă:

— Când Caleb şi DeHaven au fost găsiţi în încăperea-seif, probabil că nivelul de oxigen revenise aproape la normal, iar frigul nu ar fi fost observat datorită nivelului scăzut al temperaturii din acele încăperi.

— Dar dacă DeHaven a fost omorât prin sufocare cu $C0_2$, asta nu ar fi trebuit să reiasă la autopsie? întrebă Reuben.

În timp ce vorbeau, mâinile lui Milton zburau pe tastatură.

— Nu neapărat. Uite nişte informaţii pe care le-am descărcat mai devreme de pe un site sponsorizat de organizaţia naţională de medicină legală. În timp ce intoxicarea cu *monoxid* de carbon poate fi detectată post-mortem, mai ales că pielea capătă un aspect roşu ca vişina, expunerea la *dioxidul* de carbon nu lasă semne atât de clare. Continuând să citească de pe ecran, Milton mai zise: Singura modalitate prin care nivelul scăzut de oxigen poate fi detectat la o persoană este prin testul de sânge, ca să se vadă cât gaz conţine acesta, test care măsoară proporţia de oxigen din dioxidul de carbon. Dar testul se face numai persoanelor care *trăiesc*, pentru a vedea dacă nivelul de

oxigen trebuie crescut. Nu se face niciodată post-mortem tocmai pentru simplul fapt că persoana e deja moartă.

— Din câte mi s-a spus, interveni Caleb, Jonathan a fost declarat mort chiar în încăperea-seif. Nici măcar nu a mai fost dus la camera de urgenţe.

— Cilindrul pe care l-au luat şi care avea eticheta pe care scria FM-200 era cel asupra căruia ne-am concentrat şi noi, din motive evidente, zise Stone.

— Nu înţeleg ce spui, replică Reuben.

— În bibliotecă, sistemul halon va fi înlocuit. Dacă am dreptate şi ei au dus acolo un cilindru plin cu $C0_2$ fatal, dar având o etichetă falsă, nu puteau să aducă înapoi în bibliotecă tot halon. Asta ar fi stârnit suspiciuni.

— Da, trebuiau să aducă înapoi gazul care înlocuia sistemul halon. Adică FM-200.

— Şi l-au scos în seara asta, împreună cu alţi cilindri de halon. Dacă nu am fi fost acolo, nimeni nu şi-ar fi dat seama vreodată de cele petrecute, spuse Caleb.

Stone aprobă din cap.

— Şi sunt sigur că cilindrul conectat la sistemul de ţevi în seara asta era plin cu halon. Iar cilindrul gol care a conţinut $C0_2$ a fost probabil deconectat imediat după ce s-a descărcat. Iar dacă s-ar fi întâmplat ca poliţia să verifice, nu ar fi găsit nimic în neregulă. Doar nu ar fi verificat fiecare cilindru în parte. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să îl trimită pe fiecare la Fire Control Inc. în acest scop. Mă îndoiesc că ar fi primit un răspuns corect, deoarece persoana care a dirijat toată această acţiune are cu siguranţă legătură cu compania.

— Crima perfectă, rosti Annabelle rânjind, fără să se întoarcă cu faţa spre ei. Întrebarea este de ce. De ce să vrea cineva să-l ucidă pe Jonathan, şi într-un mod care să-l facă să sufere?

— Asta ne face să ne întoarcem la Cornelius Behan, zise Stone. Acum ştim că cilindrul care conţinea acel $C0_2$ letal, care l-a ucis pe DeHaven, a înlocuit cilindrul cu halon. Mai ştim şi că Fire Control este compania lui Behan. Este

evident că el l-a ucis pe DeHaven. Behan şi-a făcut apariţia în sala de lectură ca să-l întâlnească pe Caleb chiar în ziua în care cilindrii de la bibliotecă au fost schimbaţi. Sunt sigur că a încercat să îşi dea seama dacă exista vreun interes minim pentru acea duză. Şi undeva... trebuie să fie şi o legătură între Behan şi Bob Bradley.

Reuben se hazardă să spună:

— Poate că Bradley şi Behan făceau parte din acelaşi cerc de spionaj pe care îl bănuim că operează în afacerea asta. Bradley a venit să-l viziteze pe Behan acasă la el, iar Jonathan a văzut sau a auzit ceva ce nu trebuia. Sau poate că a văzut ceva care putea face legătura între Behan şi moartea lui Bradley. Behan a aflat despre asta şi l-a omorât pe DeHaven înainte ca el să apuce să spună cuiva ceva ce ar fi putut duce la investigarea lui.

— Este posibil. Avem o grămadă de zone de acoperit, deci trebuie să ne împărţim sarcinile, propuse Stone. Caleb, primul lucru pe care îl ai de făcut este să te duci mâine în încăperea-seif şi să verifici în spatele grilajului pentru aer condiţionat, poate găseşti o dovadă a prezenţei unei camerei video. Apoi cercetează banda camerei video de supraveghere a persoanelor care intră în încăperea-seif.

— Ce? exclamă Caleb. De ce?

— Chiar tu ai spus că ucigaşul lui Jonathan ar fi trebuit să aibă acces şi la bibliotecă, şi la încăperea-seif. Aş vrea să ştiu cine a intrat în încăperea-seif în zilele imediat anterioare morţii lui DeHaven şi în cele ulterioare.

— Dar nu pot să mă duc la pază să spun pur şi simplu că vreau să văd benzile. Ce motiv aş putea să invoc?

— O să te ajut şi o să mă gândesc eu la unul, zise Annabelle.

— O, super! şopti Reuben. Mai întâi, Milton a trebuit să acţioneze cu doamna. Acum Caleb. Dar *moi?* Nuuu.

— Reuben, interveni Stone, vreau ca tu să dai un telefon anonim la poliţia D.C. şi să le spui de cilindrul de $C0_2$. Foloseşte un telefon cu cartelă ca să nu poată fi depistat locul de unde apelezi. Nu ştiu dacă vor lua sau nu

informaţia în serios. Iar până când ajung ei acolo, o să fie prea târziu, probabil. Dar merită să încercăm.

— Dar asta nu înseamnă că anumiţi oameni îşi vor da seama că suntem pe urmele lor? întrebă Caleb.

— Poate că da, zise Stone. Dar în momentul de faţă sunt singurele probe pe care le avem ca să arătăm că DeHaven a fost ucis. După ce faci asta, Reuben, vreau să supraveghezi Good Fellow Street, începând de diseară.

— Nu e chiar cel mai bun loc de unde să poţi spiona oamenii, Oliver. Unde o să mă postez?

— Caleb poate să-ţi dea cheile şi codul ca să intri în casa lui DeHaven. Poţi să te strecori prin spate, ca să nu te vadă nimeni.

— Iar eu ce să fac? întrebă Milton.

— Misiunea ta e să afli cât mai multe posibil despre o eventuală legătură dintre răposatul Bob Bradley şi Cornelius Behan. Nimic nu e lipsit de importanţă, ca să fie trecut cu vederea.

— Iar tu ce vei face, Oliver? se interesă Annabelle.

— Eu o să mă gândesc.

În timp ce ceilalţi plecau, Annabelle îl trase pe Caleb deoparte.

— Câtă încredere ai în amicul tău Oliver?

Caleb se albi la faţă.

— Mi-aş pune viaţa în mâinile lui. De fapt, am şi făcut-o.

Trebuie să recunosc că pare să ştie ce face.

— Cu siguranţă că ştie, zise Caleb încrezător. Acum... spuneai că mă ajuţi în legătură cu materialul ăla video. Cum?

— Vei afla primul când o să îmi vină vreo idee.

CAPITOLUL 39

La zece şi un sfert dimineaţa, estul statului New Jersey suferi primul său cutremur. Epicentrul fusese în Atlantic City, chiar unde se afla Pompeii Casino, pe Boardwalk. Jerry Bagger reacţionă răbdător prima dată. Gazele prevenitoare şi creşterea temperaturii rocilor începuseră să apară când cele patruzeci şi opt de milioane nu intraseră în cont la zece fix. După zece minute, când i se spusese că era o confuzie privind banii, chiar şi băieţii săi musculoşi simţiră nevoia să se retragă din faţa lui. Cinci minute mai târziu, contabilul său îi spuse că aflase de la El Banco, pe care o contactase, nu numai că cele opt milioane dobândă nu fuseseră virate, dar că nici măcar suma de patruzeci de milioane nu ajunsese vreodată la bancă.

Primul lucru pe care Bagger era gata-gata să-l facă a fost să-l omoare pe mesager. În turbarea lui incontrolabilă, chiar l-ar fi ucis în bătaie pe contabil, dacă nu ar fi intervenit paznicii lui, încercând să-l convingă că o asemenea crimă ar fi fost greu de acoperit. Apoi, Bagger telefonă la bancă şi îi ameninţă pe cei de-acolo că o să sară într-un avion şi o să aterizeze direct la El Banco şi o să le smulgă inimile din piept. Preşedintele băncii îl provocă spunându-i că putea să poftească, sigur fiind că avea să-l întâmpine pe Bagger cu o armată întreagă, cu tancuri şi artilerie.

Ei îi trimiseră un document din care reieşea că fuseseră făcute trei transferuri de bani şi că aceştia chiar fuseseră primiţi. Iar din alt cont fuseseră transferate în cel al lui Bagger fonduri reprezentând zece la sută din sumă, în termen de două zile. Apoi sumele îi fuseseră returnate lui Bagger de trei ori. Cel de-al patrulea transfer nu avusese loc niciodată. Confirmarea electronică primită de Bagger fu din nou examinată, cu mai mare atenţie. Reieşea faptul că nu exista pe ea codul complet de autorizare al băncii. Însă

fusese nevoie de o minuţioasă cercetare ca să fie observată subtila discrepanţă.

Auzind toate astea, Bagger se lansă în atacuri asupra Departamentului său de tehnologie a informaţiei, aruncând asupra lor cu scaunele din birou. Două ore mai târziu, după intense cercetări, ieşi la iveală faptul că fuseseră spionaţi cu aparatură foarte sofisticată, amplasată în sistemul de computere al cazinoului Pompeii, permiţând astfel controlul unei terţe părţi asupra transferurilor de bani. Având această revelaţie, Bagger ceru un pistol şi îl chemă pe şeful Departamentului IT să vină la el în birou şi să-i dea raportul. Totuşi, condamnatul fu destul de isteţ încât să fugă, în loc să se prezinte la raport. Oamenii lui Bagger îl prinseră în Trenton. După un interogatoriu de care ar fi fost mândră până şi CIA, fu clar că omul nu făcea parte din complot, ci fusese la rândul său păcălit. Singurul lucru pe care putu să-l capete de la Bagger fu un glonţ în cap, tras de însuşi regele cazinourilor. Târziu în noapte, cadavrul îi fu aruncat pe un câmp. Şi totuşi, cu toată această eliberare criminală de energii, cutremurul continua să zgâlţâie neabătut.

— O omor pe târfa aia! Mă auziţi? Bagger se afla la fereastra biroului său şi striga peste capetele oamenilor care treceau departe, pe Boardwalk. Se năpusti înapoi la biroul său şi scoase cartea de vizită. Pamela Young, International Management, Inc. Rupse cartonul în bucăţele şi îl privi cu ochii ieşiţi din orbite pe şeful securităţii. Vreau să omor pe cineva. Simt nevoia să ucid pe cineva chiar acum, la dracu’!

— Şefule, vă rog... o să descurcăm noi treaba asta. Contabilul e în spital, legat cu fire, ca o legumă. Pe tipul de la IT l-aţi împuşcat chiar dumneavoastră. E destul pentru o singură zi. Avocaţii spun că va fi greu să ţinem poliţia departe de toate astea.

— Am s-o găsesc, zise Bagger, uitându-se pe fereastră. Am s-o găsesc. Şi am s-o omor încet, încet.

— Să v-audă Dumnezeu, zise musculosul încurajator.

— Patruzeci de milioane de dolari din banii mei. Patruzeci

de milioane! zise Bagger pe un ton atât de nebunesc, încât voinicul şef al securităţii tăcu vreo câţiva paşi înapoi, spre uşă.

— O s-o prindem, şefule! Jur!

În sfârşit, Bagger păru să se mai calmeze un pic.

— Vreau să afli tot ce se poate despre târfa asta şi să terminăm cu ea! Scoate toate benzile din camere şi dă-o în urmărire, află cum o cheamă. Nu e o escroacă oarecare, de care se găsesc cu duiumul la colţ de stradă. Şi cheamă-i şi pe poliţiştii pe care îi avem pe statul de plată să vină să-i ia amprentele din camera în care a stat. Sună-mă cum afli ceva.

— Am înţeles.

Bărbatul se grăbi să iasă.

— Aşteaptă! zise Bagger.

Bărbatul se întoarse, ezitând.

— Să nu afle nimeni că am fost jefuit, ai înţeles? Jerry Bagger nu e victima nimănui! Ai înţeles?

— E limpede, şefule. E limpede.

— Bine. La treabă!

Bărbatul ieşi repede din cameră.

Bagger se aşeză la birou uitându-se la bucăţelele de hârtie care mai rămăseseră din cartea de vizită a lui Annabelle, pe covor. „O să arate exact aşa după ce termin cu ea”, se gândi.

CAPITOLUL 40

— Arăţi neobişnuit de fericit în dimineaţa asta, Albert, zise Seagraves sorbindu-şi cafeaua, dintr-o ceaşcă de plastic, în biroul lui Trent din Hill.

— Acţiunile la bursă au crescut mult ieri; planul 401[24] pe care îl am eu arată bine.

Seagraves îi întinse peste masă nişte foi de hârtie.

— Bravo ţie! Uite ultimele noutăţi de la Centrul de Informaţii. Avem două niveluri importante care ne dau rapoartele. Băieţilor tăi o să le ia o săptămână să rezume raportul, după care o să plănuim întâlnirea faţă-n faţă.

Trent luă foile şi aprobă din cap.

— O să-i verific pe cei care participă la plan şi o să-ţi dau înapoi hârtiile cu notiţele. Ceva surprinzător aici? adăugă, arătând spre foile de hârtie.

— Citeşte şi tu!

— N-ai de ce să-ţi faci griji, întotdeauna le citesc.

Trent lua paginile acasă şi la puţin timp după aceea avea să afle tot ce îi trebuia ca să poată transmite mai departe secretele furate de la NSA.

Ieşind, Seagraves coborî scările Capitoliului alergând uşor. Iar ca să poată să se gândească, spionii obişnuiau să meargă în parc, să-şi ridice banii gheaţă fie dintr-un anumit loc, fie de la o căsuţă poştală. Şi în asemenea locuri avea loc şi arestarea spionului. Seagraves dădu din cap.

„În niciun caz nu voi sfârşi pe zidul cu trădători al CIA ca Aldrich Ames şi ca alţi rataţi care se jucaseră de-a spionajul.” Ca ucigaş guvernamental trebuia să se gândească la cel mai mic detaliu. Ca spion, nu vedea niciun motiv pentru care să-şi schimbe modul de operare.

Seagraves era obsedat de detalii chiar şi acum. „Cârtiţa” sa de la Fire Control, Inc. îi dăduse câteva informaţii deloc plăcute. Doi tipi fuseseră prinşi după ce umblaseră în depozit noaptea, iar poliţiştii nu fuseseră chemaţi pentru că îşi făcuse apariţia FBI-ul. Seagraves verificase, cu ajutorul câtorva contacte pe care le avea la Biroul Federal şi, după cum i se spusese, nu avusese loc niciodată vreo asemenea arestare. „Cârtiţa” îi mai spusese şi că paznicii văzuseră în

[24] Tip de pensie care îi permite angajatului să economisească bani prin neplata taxelor pe venit, (n.tr.)

aceeaşi seară un tip care alerga îndepărtându-se de gardul Fire Control. Se suise într-o maşină veche, o Nova, aşa îi spusese „cârtiţa”. Descrierea maşinii şi a bărbatului se potrivea cu cineva pe care Seagraves îl cunoştea foarte bine, deşi nu îl întâlnise niciodată. Acum, hotărâse că era un moment bun să rezolve această situaţie. Iar în lumea lui Seagraves, care abunda în detalii, nu ştiai niciodată când putea să aibă loc o întâlnire faţă în faţă.

Caleb sosi la lucru devreme şi îl găsi pe Kevin Philips, directorul interimar, deschizând larg uşile sălii de lectură. Vorbiră un pic despre Jonathan şi despre proiectele în desfăşurare ale bibliotecii. Caleb îl întrebă pe Philips dacă ştia ceva despre noul sistem antiincendiu, însă Philips nu ştia nimic.

— Nu sunt sigur că l-ar fi ţinut la curent pe Jonathan cu asemenea informaţii, îi spuse Philips. Mă îndoiesc că el ştia ce gaz era folosit.

— Da, cred că aşa e, şopti Caleb.

După ce Philips părăsi încăperea şi înainte ca altcineva să sosească, Caleb cotrobăi prin birou şi luă o şurubelniţă şi o mică lanternă în formă de stilou. Cu spatele la camera de supraveghere, le strecură în buzunar, după care plecă spre încăperea-seif. Ajunse rapid la etaj, se opri lângă gura de vizitare, uitându-se lung la locul în care prietenul său murise. Folosi şurubelniţa ca să deschidă grilajul, observând cu satisfacţie că putea face acest lucru cu mare uşurinţă, ca şi cum cineva mai umblase acolo recent. Puse grilajul jos, lângă piciorul raftului şi lumină interiorul deschizăturii. Mai întâi, nu văzu nimic neobişnuit, însă când roti pentru a treia oară fasciculul de lumină în jurul deschizăturii, văzu o mică gaură, făcută de o şurubelniţă, în perete, în locul care conducea către sistemul de ţevi. Putea să fi fost făcută ca să susţină camera de luat vederi. Ridică grilajul de la gura de vizitare şi îl privi cu atenţie. Judecând după poziţia găurii descoperite şi după îndoitura grilajului, camera avusese un câmp vizual clar asupra încăperii.

Caleb înşurubă grilajul la loc şi ieşi din încăpere. Îl sună pe Stone şi îi spuse ce descoperise. Tocmai se pregătea să se apuce de lucru când cineva intră în cameră.

— Salut, Monty. Ce ai acolo?

Monty Chambers, maestrul restaurator al bibliotecii, se afla în faţa biroului, cărând câteva cărţi. Încă mai purta şorţul verde pe care şi-l punea când lucra, iar mânecile cămăşii îi erau sumese.

— Am *Doctrina* şi *Constable's Pocket Book,* zise scurt.

— Înseamnă că ai fost foarte ocupat. Nici măcar n-am avut habar că *Doctrina* a fost luată pentru restaurare.

Doctrina breve era scrisă de Juan de Zumárraga, primul episcop din Mexico. Data de la 1544 şi era deosebită, pentru că era cea mai veche carte completă din emisfera vestică, ce supravieţuise de-a lungul secolelor. Cealaltă, *Constable,* data din 1710.

— Kevin Philips a hotărât, replică Chambers. Acum trei luni. La fel şi *Constable.* N-a fost mare lucru de făcut, dar am fost aglomerat. Le duci tu înăuntru? Sau intru eu?

— Poftim? A, hai că le iau eu. Mulţumesc.

Caleb luă cu atenţie pachetul de cărţi din mâinile colegului său şi îl puse pe birou. Încercă să nu se mai gândească la faptul că, în acest moment, având *Doctrina* şi *Constable* asupra lui, se afla în posesia unei mici averi istorice.

— O să-ţi aduc în curând Faulkner, mormăi Chambers. O să-mi ia un pic de timp. S-a deteriorat din cauza apei.

— Da. E perfect aşa. Mulţumesc. În timp ce Chambers se întoarse să plece, Caleb mai spuse: A, Monty!

Chambers se întoarse spre el, privindu-l oarecum îngrijorat.

— Da?

— Ai verificat cumva recent exemplarul nostru din *Psalm Book?*

Lui Caleb îi trecuse prin cap un gând oribil, în timp ce se afla în încăperea-seif şi, când luase cărţile rare din mâinile lui Chambers, se chinuise să dea o formă acestei teorii de

coşmar şi să o transforme într-o întrebare care era, totuşi, penibilă.

Chambers căpătă un aer suspicios.

— *Psalm Book?* De ce? E ceva în neregulă cu ea?

— A, nu, nu. Vreau doar să spun că, hm... n-am mai văzut-o de ceva timp. De câţiva ani, de fapt.

— Nici eu. Nu trebuie decât să mergi şi să verifici. Doar e la secţiunea de tezaure naţionale, pentru numele lui Dumnezeu.

Caleb dădu afirmativ din cap. Avea autorizare să caute orice carte în încăperea-seif, iar *Psalm Book* şi alte câteva fuseseră clasate ca fiind „tezaur naţional”, cea mai importantă categorie de cărţi din bibliotecă. Aceste cărţi fuseseră înregistrate şi depuse într-o secţiune specială a încăperilor-seif. În caz de război sau de calamităţi naturale, ele ar fi avut prioritate să fie duse în locurile securizate. Din fericire, mai existau oameni care se bucurau că ele există.

Chambers continuă să fie vorbăreţ, ceea ce nu-l caracteriza:

— Le-am spus cu mult timp în urmă că trebuie să-i reparăm coperta, să îi refacem cusăturile şi să îi întărim cotorul – toate reversibil, desigur – dar nu au dat niciodată curs unei acţiuni. Nu ştiu de ce. Dar dacă nu vor face ceva, *Psalm Book* nu va mai rezista mult timp. De ce nu le spui asta?

— O să le spun. Mulţumesc, Monty.

După ce Chambers plecă, Caleb se întrebă ce să facă. Dacă exemplarul din *Psalm Book* lipsea din bibliotecă? Dumnezeule, nu se putea aşa ceva. Nu mai văzuse cartea... să tot fi fost vreo trei ani, cel puţin. Semăna cu certitudine cu exemplarul pe care îl găsise în colecţia lui Jonathan. Şase dintre cele unsprezece exemplare existente erau incomplete şi se găseau în diverse stadii de deteriorare. Ediţia lui Jonathan era completă, chiar dacă într-o stare nu prea bună, similară exemplarului pe care îl deţinea biblioteca. Singura cale prin care putea fi sigur era să cerceteze exemplarul din *Psalm Book* pe care îl avea

biblioteca. Kevin Philips i-ar fi permis probabil să facă acest lucru. Ar fi putut să inventeze un motiv, poate chiar să invoce ceea ce tocmai îi spusese Monty. Da, aşa va face.

Puse la locul lor cărţile pe care i le dăduse Chambers, după ce consemnă faptul că au fost returnate. Apoi îl sună pe Philips. Deşi păru un pic încurcat, Philips îi permise să verifice *Psalm Book.* Pentru raţiuni de securitate, şi pentru ca nu cumva cineva să-l acuze ulterior de deteriorarea cărţii, Caleb mai luă un funcţionar al bibliotecii cu el. După ce examină cartea, putu să confirme că ceea ce îi spusese Chambers era adevărat şi că acest exemplar avea nevoie să fie restaurat. Totuşi, nu-şi dădea deloc seama dacă această carte era aceea pe care o văzuse cu trei ani în urmă. Arăta ca atunci. Dar şi cea din colecţia lui Jonathan arăta la fel. Dacă Jonathan luase într-un fel sau altul cartea din bibliotecă şi o substituise cu un fals? Atunci cartea pe care o văzuse Caleb cu trei ani în urmă nu era cea autentică, oricum.

„Stai aşa. Ce tâmpenie!” Biblioteca folosea un cod secret pentru cărţile rare, exact la aceeaşi pagină, pentru a verifica proprietarul cărţii. Dădu la pagina respectivă şi se uită cu atenţie jos. Simbolul era la locul lui. Scoase un scurt oftat de uşurare. Nu putea să fie un fals. Mai ales unul înfăptuit de cineva ca Jonathan. Dar oare exemplarul din colecţia lui Jonathan nu avea şi el un simbol similar? Trebuia să verifice. Dacă avea, aceasta ar fi dovedit faptul că Jonathan furase *Psalm Book* de la bibliotecă. Şi atunci, ce trebuia Caleb să facă? Blestemă ziua în care fusese numit executorul literar al co. Lecţiei lui Jonathan. „Credeam că eşti ca mine, Jonathan.”

Petrecu restul după-amiezii lucrând la câteva cereri din partea unor savanţi cu privire la colecţie, îi ajută pe clienţii din sala de lectură şi discută la telefon cu universităţi din Anglia şi Elveţia.

Jewell English şi Norman Janklow erau acolo în acea zi. Deşi păreau cam de aceeaşi vârstă şi erau amândoi colecţionari înrăiţi, nu îşi vorbeau niciodată. De fapt, chiar

se evitau. Caleb ştia chiar şi cum pornise vrajba dintre ei. Fusese unul dintre momentele cele mai penibile din activitatea lui profesională. Într-o zi, în prezenţa lui Janklow, English îşi exprimase entuziasmul faţă de *Dime Novels* de Beadle. Răspunsul bărbatului fusese cam neaşteptat, ca să folosim un eufemism. Caleb îşi amintea limpede vorbele lui Janklow.

„Scrierile lui Beadle sunt nişte gunoaie, învelite în dulcegării, bune pentru hrănirea maselor lipsite de minte.”

Era de înţeles că lui Jewell English nu îi picase deloc bine această desconsiderare a pasiunii vieţii sale. Iar femeia nu avea de gând să se lase mai prejos. Ştiind foarte bine care era autorul favorit al lui Janklow, îi spuse acestuia că Hemingway era, în *cel mai bun* caz, un scriitor de mâna a doua care folosea un limbaj simpluţ pentru că doar de-atâta era în stare. Iar faptul că acesta câştigase un Nobel pentru că agitase rahatul o făcea să anuleze în mintea ei orice valoare a acestui premiu. Adăugând insulte la injurii, ea mai spusese şi că Hemingway nu era demn nici măcar să lingă tălpile pantofilor lui F. Scott Fitzgerald şi – Caleb se chircea de spaimă când îşi amintea asta – că ea ştia că vânătorul şi pescarul Hemingway prefera bărbaţii în locul doamnelor, cu cât mai tineri, cu atât mai bine.

Janklow se făcuse atât de roşu la faţă, încât Caleb fusese sigur că bătrânul avea să sufere un atac coronarian. Fusese prima şi singura dată când Caleb îşi amintea să fi fost nevoit să se amestece între doi clienţi ai sălii de lectură, amândoi fiind trecuţi de şaptezeci de ani. Era cât pe ce să se lase cu bătaie, iar Caleb se repezise să ia de pe mesele celor doi cărţile rare pentru ca nu cumva aceştia să le folosească drept arme. Îi admonestase pe amândoi şi le amintise de comportamentul care era necesar într-o bibliotecă şi chiar îi ameninţase că le va suspenda privilegiile de clienţi ai sălii de lectură dacă nu încetau. Janklow arăta de parcă ar fi vrut să-i tragă una lui Caleb, dar nu se mişcă. Ar fi putut să-l dovedească uşor pe bătrân.

Caleb continuă să se uite la ei ca să fie sigur că nu se va

mai repeta vreo altercaţie. Dar, din fericire, Janklow răsfoia cartea, cu creionul alunecându-i uşor peste foile de hârtie pe care îşi lua notiţe, oprindu-se doar uneori ca să-şi şteargă cu o cârpă ochelarii cu lentile groase. În ceea ce o privea pe Jewell English, ochii ei erau lipiţi de carte. Privi în jur, îl surprinse pe Caleb uitându-se la ea, închise cartea şi îi făcu semn să se apropie.

Când se aşeză lângă ea, o auzi oftând:

— Ţi-am zis de Beadle?

— Da, numărul unu.

— Îl am. Îl am. Bătu uşor din palme.

— Felicitări, e minunat. Deci era într-o stare bună.

— A, da, altminteri nu te-aş fi băgat în asta. Adică... vreau să spun, tu eşti *expert.*

— Păi... zise Caleb cu modestie.

Îi luă mâna şi i-o strânse în mâna ei noduroasă. Puterea cu care îl strânse era surprinzătoare.

— Vrei să vii odată s-o vezi?

El încercă să îşi retragă mâna cu delicateţe din strânsoarea ca un cleşte, dar ea nu cedă.

— Hmm... trebuie să-mi verific agenda. Uite cum facem: data viitoare când vii, spune-mi nişte zile în care ai putea tu să ne întâlnim, iar eu îţi spun când sunt disponibil.

Ea zise cu cochetărie:

— O, Caleb, eu sunt *întotdeauna* disponibilă. Apoi dădu din genele false.

— Nu e drăguţ? El încercă din nou să-şi elibereze mâna, dar bătrâna îl ţinea ferm.

— Hai să stabilim o dată chiar acum, zise ea dulce.

Disperat, Caleb îi aruncă o privire lui Janklow, care se uită suspicios. El şi Jewell se băteau pe timpul lui Caleb ca doi lupi de o parte şi de alta a prăzii. Trebuia să stea câteva minute şi cu Janklow înainte de a pleca, pentru a echilibra lucrurile, altminteri bărbatul s-ar fi plâns în legătură cu asta săptămâni întregi. În timp ce Caleb îl privea pe bătrânul gentleman, îi veni brusc o idee.

— Jewell, pun rămăşag că dacă îi spui lui Norman, i-ar

face mare plăcere să vină să vadă exemplarul din Beadle. Sunt sigur că regretă foarte mult ieşirea pe care a avut-o.

Ea îi eliberă imediat mâna.

— Nu vorbesc despre asta cu neanderthalienii, zise ea iritată.

Îşi deschise geanta pentru ca el să o inspecteze, apoi ieşi din sală.

Zâmbind, Caleb îşi frecă mâinile, stătu puţin de vorbă cu Janklow, mulţumindu-i în gând bărbatului că îi dăduse ideea cum să scape de English. Apoi se întoarse la treburile lui.

Mintea continua să-i zboare de la misterioasa *Psalm Book* la moartea lui Jonathan DeHaven, de la moartea preşedintelui Bob Bradley la Cornelius Behan, bogatul şi adulterinul contractor al apărării care, după toate aparentele, îşi omorâse vecinul.

Şi când te gândeşti că unul dintre motivele pentru care se făcuse bibliotecar era acela că ura presiunea. Poate că trebuia să aplice pentru un job la CIA, doar ca să aibă parte de un pic de linişte.

CAPITOLUL 41

Lui Annabelle îi fu servită cina în cameră. Făcu un duş, se înfăşură într-un prosop şi se apucă să îşi pieptene părul. Se aşeză în faţa oglinzii de toaletă şi începu să rumege lucrurile în minte. Sosise a patra zi, iar Jerry Bagger ştia acum că era cu patruzeci de milioane de dolari mai sărac. Ar fi trebuit să plece la o distanţă de cel puţin zece mii de kilometri de acel bărbat, când ea era de fapt la doar un zbor scurt spre sud. Niciodată nu încălcase un plan pe care şi-l făcuse, dar, de asemenea, nici nu mai avusese până acum un fost soţ ucis.

O intrigau Oliver şi Milton, Caleb era un pic mai „special”, iar Reuben era mai mult decât amuzant cu mutrişoara lui de căţeluş. Annabelle trebuia să admită că îi plăcea să îşi petreacă vremea cu aceşti ciudaţi. Deşi era de felul ei o persoană singuratică, Annabelle făcuse întotdeauna parte dintr-o echipă, de aceea uneori tânjea după aşa ceva. Începând cu părinţii ei şi continuând cu adolescenţa când începuse să-şi facă propriul grup. Oliver şi ceilalţi reuşeau să-i satisfacă această nevoie, fiecare într-un fel diferit. Dar cu toate astea, n-ar fi trebuit ca acum să se afle aici.

Termină cu pieptănatul, lăsă prosopul să alunece şi îşi trase pe ea un tricou. Traversă încăperea către fereastră şi se uită afară, pe strada aglomerată care se vedea jos. În furnicarul traficului şi viermuiala de pietoni grăbiţi refăcu în minte ce făcuse până atunci: se dăduse drept editor de revistă, îl ajutase pe Oliver să pătrundă în Biblioteca Congresului, comisese o infracţiune dându-se drept agent FBI, iar acum trebuia să găsească o modalitate ca amicul Caleb să facă rost de benzile camerelor de luat vederi şi să încerce să înţeleagă ce i se întâmplase lui Jonathan. Iar dacă Oliver avea dreptate, nişte oameni mai periculoşi decât Jerry Bagger puteau să se fi aliat împotriva lor.

Se întoarse înapoi de la fereastră, se aşeză pe pat şi începu să îşi dea cu loţiune pe picioare. „E o nebunie, Annabelle, îşi spuse. Bagger va întoarce lumea pe dos ca să te găsească, iar tu... eşti încă aici, nici măcar nu ai părăsit ţara asta blestemată.”

Şi totuşi, se apucase să le promită acestor tipi că îi va ajuta. De fapt, îşi aminti ea, chiar insistase să ia parte la această acţiune. „Oare ar trebui să ies din chestia asta şi să-mi mai dau o şansă până când radarul lui Jerry nu loveşte D.C.-ul?” îşi spuse ea încet. Cineva îl ucisese pe Jonathan. Iar ea voia să se răzbune, dacă nu pentru alte motive, măcar pentru faptul că cineva hotărâse să pună capăt vieţii acestuia înainte de a-i fi venit sorocul.

Brusc, îi veni o idee. Se uită la ceas. Nu ştia care era ora locală, dar trebuia să afle neapărat. Se grăbi către biroul

aflat după colţ şi îşi luă telefonul celular. Căută printre numere şi aşteptă nerăbdătoare în timp ce suna. Îi dăduse acest număr şi încă un număr internaţional astfel încât să poată rămâne în contact cu el pentru o vreme. Dacă vreunul ar fi aflat ceva despre Jerry, trebuia să-l sune pe celălalt.

În sfârşit, Leo răspunse.

— Bună.

— Bună. Nu credeam că o să răspunzi.

— Eram în piscină.

— În piscină... hm... drăguţ. În piscină unde?

— La capătul mai adânc.

— Nu, vreau să spun unde anume, în ce loc al lumii?

— Nu pot să-ţi răspund. Dacă Bagger se află acum chiar acolo, lângă tine?

— Te înţeleg. Ai mai auzit ceva de ceilalţi?

— Nimic.

— Dar de Bagger?

— Nu. L-am scos pe bătrânul Jerry de pe agenda mea, zise pe un ton sec.

— Vreau să spun... dacă ai auzit ceva de cum a reacţionat.

— Doar nişte zvonuri. N-am vrut să mă apropii prea mult, ştii. Poţi să pariezi că tipul face moarte de om în jurul lui.

— Ştii că nu va înceta niciodată să ne caute, atâta vreme cât va trăi.

— Atunci hai să ne rugăm să facă un atac de cord. N-aş vrea ca tipul să sufere. Leo făcu o pauză, apoi zise: Ar fi trebuit să-ţi spun ceva dinainte, Annabelle. Dar nu fi îngrijorată.

— Ce-ai făcut? îl întrebă ea direct.

— I-am spus câte ceva lui Freddy despre trecutul tău.

Ea se ridică în picioare.

— Cât anume din trecutul meu?

— Numele tău şi legătura cu Paddy.

— Ai înnebunit ca să faci una ca asta? ţipă la telefon.

— Ştiu, ştiu, am făcut o tâmpenie. Pur şi simplu s-a

întâmplat. Voiam doar să-i câştig încrederea, să ştie că noi nu suntem precum bătrânul tău. Dar lui Tony nu i-am spus nimic. N-am fost chiar într-atât de dobitoc.

— Mulţumesc, Leo. Mulţumesc dracului pentru tot!

Închise telefonul şi rămase în picioare în mijlocul camerei. Deci Freddy îi ştia numele şi că tatăl ei era Paddy Conroy, adică duşmanul de moarte al lui Jerry Bagger. Dacă Jerry ajungea la el, l-ar fi făcut pe Freddy să vorbească. Iar apoi bărbatul ar fi găsit-o, iar ea ar fi putut cu uşurinţă să-şi prevadă soarta. Jerry ar fi băgat-o la maşina de tranşat, bucăţică cu bucăţică.

Annabelle începu să-şi facă bagajele.

„Îmi pare rău, Jonathan."

Când Caleb se întoarse acasă seara târziu, găsi pe cineva aşteptându-l în parcare.

— Domnule Pearl, ce căutaţi aici?

Vincent Pearl nu arăta ca Profesorul Dumbledore în acea seară, în principal pentru că nu era îmbrăcat cu roba aceea lungă. Purta un costum din două piese, cămaşă cu gulerul descheiat, pantofi lustruiţi, iar părul său lung şi barba erau pieptănate cu grijă. Părea mai slab decât în robă. Grăsunul Caleb îşi propuse să nu poarte niciodată robă. Ochelarii lui Pearl erau undeva la jumătatea nasului, iar el îl studia în linişte pe Caleb, cu atâta condescendenţă, încât bibliotecarul începu să se simtă un pic neliniştit.

— Da? întrebă Caleb în sfârşit.

Cu o voce gravă, din care reieşea că era supărat, Pearl zise:

— Nu mi-aţi răspuns la telefon. M-am gândit că dacă mă înfăţişez în persoană o să vă amintiţi că sunt interesat de *Psalm Book.*

— Corect. Înţeleg.

Pearl privi de jur împrejur.

— O parcare pare destul de nepotrivită ca să discutăm despre una dintre cele mai importante cărţi din lume.

Caleb oftă.

— Foarte bine, atunci urcaţi.

Luară liftul până la etajul la care locuia Caleb.

Cei doi bărbaţi se aşezară faţă în faţă în camera de zi.

— Mi-a fost teamă ea nu cumva să vă hotărâţi să mergeţi direct la Sotheby’s sau la Christie’s cu *Psalm Book.*

— Nu, nu s-a întâmplat nimic de genul acesta. Nici măcar nu m-am mai întors în locuinţa lui Jonathan de când am fost împreună cu dumneavoastră acolo. Nu v-am sunat din nou pentru că încă mă mai gândesc ce să fac.

Pearl păru să se simtă deodată foarte uşurat auzind acestea.

— În ultimă instanţă, este necesar să obţinem testele definitive privind *Psalm Book.* Ştiu câteva firme care au o reputaţie ireproşabilă care ar putea face acest lucru. Şi nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să mai amânăm.

— Mmm... Bine, zise Caleb.

— Cu cât vă încăpăţânaţi să amânaţi mai mult, cu atât veţi deţine mai puţin controlul în ceea ce priveşte publicul care află de existenţa unui al doisprezecelea exemplar din *Psalm Book.*

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? zise Caleb direct, în timp ce se aşeză.

— Nu sunt sigur că realizaţi semnificaţia acestei descoperiri.

— Dimpotrivă, îmi dau foarte bine seama de importanţa ei copleşitoare.

— Vreau să spun că... pot apărea scurgeri de informaţii.

— Cum? Eu, cu certitudine, nu am spus nimănui.

— Dar prietenii dumneavoastră?

— Sunt de o încredere absolută.

— Înţeleg. Atunci... scuzaţi-mă dacă eu nu am tot atâta încredere în ei. Dar dacă există o scurgere de informaţii, oamenii încep imediat să lanseze acuzaţii. Reputaţia lui Jonathan ar putea avea considerabil de suferit.

— La ce fel de acuzaţii vă referiţi?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, domnule, daţi-mi voie să vă spun: acuzaţii că această carte a fost furată.

Gândul lui Caleb zbură la propria lui teorie cum că exemplarul din *Psalm Book* care îi aparţinea bibliotecii era un fals. Totuşi, spuse străduindu-se să pară cât mai sincer:

— Furată? Cine ar putea crede un asemenea lucru?

Pearl inspiră adânc.

— Niciun alt proprietar al unei asemenea comori, în toată istoria colecţiilor, nu a păstrat acest lucru secret. Până acum.

— Şi credeţi că asta se datorează faptului că Jonathan ar fi furat-o? E absurd. Jonathan a fost tot atât de infractor cum sunt eu popă.

„Vă rog, vă rog, spuneţi-mi că e adevărat.”

— Dar este la fel de posibil ca el să o fi achiziţionat de la cineva care a furat-o. Poate ştiind, poate fără să ştie, Totuşi, ar fi putut avea oarecare suspiciuni, ceea ce ar explica secretomania.

— Şi, mai exact, de unde ar fi putut să fie furată cartea? Aţi spus că aţi verificat toate celelalte cărţi care există în proprietatea altora.

— La ce naiba vă aşteptaţi să-mi spună? se răsti Pearl. Credeţi că ar recunoaşte vreunul faţă de mine că i-a fost furată cartea? Şi poate că nici nu au habar. Dacă falsul este foarte bine realizat şi a fost lăsat în locul unui original? Doar nu se verifică zilnic autenticitatea comorilor literare. Apoi adăugă: Aţi găsit vreun document legat de această carte? O factură? Ceva care să arate de unde provine?

— Nu, recunoscu Caleb, cu inima cât un purice. Dar nici nu m-am uitat prin documentele personale ale lui Jonathan. Misiunea mea se limitează la colecţia de cărţi.

— Nu, misiunea dumneavoastră se *extinde* şi asupra dovezilor de proprietate a cărţilor. Chiar credeţi cu adevărat că Sotheby’s sau Christie’s va scoate la licitaţie un exemplar din *Psalm Book* fără să aibă certitudinea absolută a autenticităţii sale pe de-o parte şi, pe de altă parte, a dobândirii legale a respectivului bun care urmează să fie vândut?

— Bineînţeles, sunt conştient de faptul că aşa vor

proceda.

— Atunci, dacă sunteţi conştient, m-aş apuca imediat să caut probe. Iar dacă nu puteţi, impresia clară va fi că Jonathan a intrat în posesia cărţii prin mijloace care nu pot fi verificate. Iar în domeniul cărţilor rare, acest lucru echivalează cu a spune că a furat-o chiar el sau că a achiziţionat-o de la cineva care a furat-o.

— Presupun că îi pot întreba pe avocaţii lui dacă pot să caut printre documentele sale. Sau poate că ei ar dori să caute.

— Dacă alegeţi calea aceasta, vor dori să ştie de ce. Iar când le veţi spune, este clar că nu veţi mai deţine controlul asupra situaţiei.

— Vă aşteptaţi să mă uit prin documente pe răspunderea mea?

— Da, sunteţi executorul literar, atunci puteţi începe să acţionaţi în această calitate.

— Nu am niciun chef să mi se vorbească astfel, spuse Caleb supărat.

— Vi se va plăti un procent din preţul de vânzare la licitaţie?

— Nu sunt dator să vă răspund la această întrebare, zise Caleb.

— O să consider că răspunsul dumneavoastră a fost afirmativ. Atunci... dacă încercaţi să scoateţi la licitaţie acest exemplar din *Psalm Book*, fără să aveţi dovezi solide că DeHaven a dobândit-o pe căi cinstite, nu va fi doar reputaţia lui dusă pe apa sâmbetei, nu? Când este la mijloc o sumă de bani atât de mare, oamenii sunt întotdeauna gata să facă cele mai rele presupuneri.

Caleb nu mai zise nimic, ci se cufundă uşor, uşor în gânduri. Oricât de respingătoare i se păreau remarcile lui Pearl, omul avea dreptate. Era cumplit să-şi închipuie că reputaţia prietenului său decedat va suferi un naufragiu, iar Caleb ştia cu certitudine că nu voia să se scufunde şi el odată cu ea.

— Presupun că pot căuta printre lucrurile de acasă de la

Jonathan.

Ştia că Oliver şi ceilalţi deja căutaseră prin casă. Dar ei nu se uitaseră după documente de proprietate ale cărţii din colecţie.

— O să vă duceţi în seara asta acolo?

— E deja târziu.

Şi, oricum, îi dăduse cheia lui Reuben.

— Atunci mâine?

— Da, mâine.

— Foarte bine. Vă rog, anunţaţi-mă ce aţi aflat. Sau ce *nu* aţi aflat.

După plecarea lui Pearl, Caleb îşi turnă un pahar de sherry şi îl bău în timp ce mâncă un bol de cartofi prăjiţi, una dintre gustările lui preferate. Era sub o presiune mult prea mare ca să se gândească acum să ţină vreo dietă. În timp ce stătea aşezat şi savura băutura, îşi lăsă privirea să alunece peste mica sa colecţie de cărţi pe care o păstra pe nişte rafturi din „vizuina” sa.

„Cine ar fi crezut că a colecţiona cărţi e un lucru atât de al dracului de complicat?”

CAPITOLUL 42

În dimineaţa următoare, foarte devreme, Reuben îi raportă lui Stone că nu se întâmplase nimic în noaptea precedentă în zona lui DeHaven; era acelaşi raport pe care îl făcuse şi cu o noapte înainte.

— Nimic? întrebă Stone, sceptic.

— Nimic în dormitor, dacă la asta te referi. I-am văzut pe Behan şi pe soţia lui întorcându-se pe la miezul nopţii. Dar, se pare că ei nu folosesc acel dormitor, întrucât lumina nu se aprinde niciodată acolo. Poate că e o cameră rezervată

stripteuzelor.

— Şi altceva nu ai văzut? Dubiţa albă, spre exemplu.

— Nu. Şi cred că, în ultimele două seri, am reuşit să intru şi să ies din casă fără să mă observe nimeni. Un gard viu de trei metri înconjoară zona din spatele casei. Există o alarmă chiar la uşa din spate, aşa că a fost destul de uşor.

— Eşti sigur că nu ai observat chiar nimic care să ne poată fi de ajutor?

Reuben păru nesigur.

— Mă rog, s-ar putea să nu fie nimic... dar pe la unu dimineaţa mi s-a părut că văd cum luceşte ceva în fereastra casei de peste drum.

— Poate că se trezise proprietarul.

— Păi tocmai asta e. Nu arată de parcă ar locui cineva acolo. Nu există nicio maşină parcată acolo şi nici tomberoane de gunoi în faţa casei. Iar azi când s-a strâns gunoiul, la toate celelalte case gunoiul fusese scos pe trotuar de seara.

Stone îl privi curios.

— *Este* interesant. Ar fi putut ca acea lucire să reprezinte o semnalizare optică?

— Nu de la o armă, nu cred. Dar ar putea fi un binoclu.

— Fii cu ochii pe locul acela. Ce s-a întâmplat cu telefonul la poliţie?

— Am sunat de la o linie cu cartelă, aşa cum ai spus. Mi s-a părut un semn rău când o femeie mi-a spus să încetez să mai dau telefoane de psihopat la poliţie.

— OK, sună-mă să îmi dai următorul raport mâine-dimineaţă.

— Super! Şi când se presupune că mai dorm şi eu, Oliver? Acum plec la docuri şi am stat treaz toată noaptea.

— Când ieşi de la lucru?

— La două.

— Păi dormi după aia. La DeHaven nu trebuie să ajungi înainte de zece seara, sau cam aşa ceva.

— Mersi. Dar de mâncat de-acolo am voie?

— Da, atâta vreme cât pui mâncarea la loc.

Reuben mormăi.

— Amice, să locuieşti într-o casă aşa mare nu este atât de amuzant precum pare.

— Înţeleg. N-ai pierdut nimic.

— Şi cât îmi pun eu fundul la bătaie acolo, înălţimea Voastră cu ce se ocupă?

— Înălţimea Mea încă se mai gândeşte.

— Ai vreo veste de la Susan? adăugă Reuben plin de speranţe.

— Niciun cuvinţel.

După o jumătate de oră, Stone ieşi să lucreze în grădina dintre morminte. Un taxi opri la poartă, iar Milton coborî din el. Stone se ridică, îşi scutură mâinile murdare, şi amândoi intrară în casă. În timp ce Stone turna limonadă în pahare, Milton îşi deschise laptopul şi un dosar plin de hârtii pe care îl adusese cu el.

— Am aflat o grămadă de lucruri despre Cornelius Behan şi Robert Bradley, zise el. Doar că nu ştiu cât de mult ne foloseşte.

Stone se aşeză la biroul său şi trase dosarul spre el. După douăzeci de minute îşi ridică privirea din hârtii.

— Nu rezultă de nicăieri că Bradley şi Behan au fost în vreun fel prieteni.

— *Duşmani*, mai bine zis. Deşi compania lui Behan a câştigat acele două mari contracte guvernamentale, Bradley i-a zădărnicit planurile în alte trei contracte, acuzându-l în dreapta şi-n stânga pe Behan că făcea trafic de influenţă. Am aflat asta de la doi dintre funcţionarii pe care îi cunosc la Hill. Sigur că nu ar ieşi la rampă să recunoască aşa ceva, dar e destul de limpede că Bradley şi-a îndreptat atacurile asupra lui Behan. Şi, de asemenea, mai este clar şi că îl considera pe Behan ca fiind corupt. Nu sună deloc ca făcând amândoi parte dintr-un cerc de spionaj.

— Nu, nu sună deloc aşa. Doar dacă nu cumva au lucrat sub acoperire. Dar sunt de acord cu ultimul preşedinte. Şi

eu cred că Behan este corupt. Dar este oare suficient de corupt încât să ajungă să ucidă? În cazul lui DeHaven, aş zice că da.

— Păi atunci poate că Behan l-a ucis şi pe Bradley. Ar fi avut un motiv clar: bărbatul îşi băgase nasul în afacerile sale.

— Am stabilit că DeHaven a fost ucis prin intoxicare cu $C0_2$ şi că cilindrul conţinând gazul letal provenea de la una dintre companiile lui Behan, zise Stone. Ieri m-a sunat Caleb. A intrat în încăperea-seif şi s-a uitat în spatele grilajului îndoit al gurii de vizitare. A găsit o găurică făcută de o şurubelniţă, în perete, care ar fi putut să fie folosită pentru suspendarea camerei. Şi mi-a mai spus că şuruburile au ieşit foarte uşor, de parcă cineva le-ar fi scos recent. Totuşi, nu e destul ca să demonstrăm că acolo a fost montată o cameră.

— Atunci dacă Behan şi Bradley nu au complotat, Jonathan nu avea cum să-i vadă acasă la Behan. Şi atunci, de ce a fost ucis Jonathan?

Stone scutură din cap.

— Chiar nu ştiu, Milton.

După ce plecă Milton, Stone se întoarse la lucru în cimitir. Scoase dintr-un mic adăpost, în care avea depozitate mai multe lucruri, o maşină de tuns iarba, o porni şi o plimbă peste pajiştea din stânga casei sale. Când termină şi opri maşina, se întoarse şi o văzu cum îl privea. Purta o pălărie moale şi ochelari de soare. Avea un trenci trei sferturi, maro, din piele, peste fusta scurtă. În spatele ei, o maşină închiriată era parcată chiar la poartă.

El îşi şterse faţa cu manşeta şi împinse maşina de tuns iarba în faţa casei, lângă un stâlp, acolo unde se afla şi Annabelle. Ea îşi scoase ochelarii.

— Cum merge, Oliver?

El nu spuse nimic câteva momente.

— Eşti îmbrăcată de parcă ai pleca într-o călătorie.

— De fapt, de-aia am şi trecut pe-aici. Ca să îţi spun că mi-am schimbat planurile. Trebuie să plec din oraş. Avionul

meu decolează peste vreo două ore. Nu mă voi mai întoarce niciodată.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa, spuse pe un ton ferm.

— Nu pot să te condamn pentru asta. Lucrurile au luat o turnură periculoasă.

Îl privi.

— Dacă tu crezi că de-aia plec, nu eşti deloc atât de inteligent pe cât am crezut.

El o studie câteva momente.

— Cine te caută trebuie că e foarte periculos.

— Mi s-a părut că nici tu nu duci lipsă de duşmani.

— Nu caut deloc să-mi fac duşmani. Doar că ei par să mă găsească pe mine.

— Mi-aş dori să pot spune asta. Eu înclin să-mi fac duşmani.

— O să le spui şi celorlalţi că pleci?

Dădu din cap că nu.

— M-am gândit că ai putea s-o faci tu în locul meu.

— Vor fi dezamăgiţi. Mai ales Reuben. Iar pe Milton nu l-am văzut de mult aşa de fericit. Şi, bineînţeles, Caleb nu va recunoaşte că s-a simţit bine să te ştie prin preajmă, însă va sta bosumflat multă vreme.

— Iar tu? zise ea, cu o privire tristă.

Stone îndepărta cu ghetele iarba de pe roţile maşinii de tuns iarba.

— Ai cu certitudine calităţi remarcabile.

— Că veni vorba, m-ai prins că îţi furam din buzunar. Nu mi s-a mai întâmplat asta de când aveam opt ani.

Îl privi întrebător.

— Sunt sigur că ai fost un copil foarte precoce, zise el.

Ea zâmbi uşor.

— Oricum, a fost interesant. Aveţi grijă de voi. Aşa cum ai spus, duşmanii încearcă să te găsească.

Se întoarse să plece.

— A, Susan. Dacă ne reuşeşte acţiunea asta, vrei să te sunăm să îţi spunem ce am aflat despre Jonathan?

Ea se uită la el.

— Cred că voi lăsa trecutul să rămână acolo unde îi este locul: în trecut.

— Eu doar mă gândisem că ai vrea să ştii. Să îţi pierzi soţul astfel nu e chiar aşa uşor.

— Pari să vorbeşti din proprie experienţă.

— Soţia mea... e mult timp de-atunci.

— Aţi divorţat?

— Nu.

— Atunci nu a fost aceeaşi situaţie ca între mine şi Jonathan. El a decis să anuleze mariajul nostru. Nici nu ştiu sigur de ce am mai venit aici.

— Înţeleg. Poţi atunci să-mi dai fotografia înapoi?

— Poftim? zise ea, părând surprinsă.

— Fotografia lui Jonathan. Vreau să o pun la loc acasă la el.

— A... nu... n-o am la mine.

— Atunci... poţi să mi-o trimiţi de pe-acolo de pe unde te vei afla.

— Eşti prea credul, Oliver. Nu există niciun motiv pentru care să ţi-o dau înapoi.

— Aşa este. Niciunul.

Ea îl privi curioasă.

— Eşti unul dintre cei mai neobişnuiţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată, şi dă-mi voie să îţi spun că asta înseamnă ceva.

— Ar trebui să pleci, să nu pierzi avionul.

Ea privi în jur, către morminte.

— Eşti înconjurat de morţi aici. Prea deprimant. Ar trebui să te gândeşti serios să îţi găseşti alt loc de muncă.

— Tu vezi moarte şi tristeţe în aceste petice deprimante de pământ. Eu văd vieţi deplin trăite şi faptele bune ale generaţiilor trecute care le influenţează pe cele următoare.

— E un gând prea altruist pentru mine.

— Aşa gândeam şi eu cândva.

— Succes.

Se întoarse să plece.

— Dacă ai vreodată nevoie de un prieten, ştii unde să mă găseşti. Umerii ei se încordară o clipă când el spuse asta. Apoi plecă.

Stone puse deoparte maşina de tuns iarba şi se aşeză pe prag privind solemn mormintele. Un vânt rece pomi să mătură locul.

CAPITOLUL 43

Caleb se ridică şi îl salută pe bărbatul care intră în sala de lectură.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Roger Seagraves îi arătă lui Caleb permisul său de bibliotecă, pe care oricine putea să îl obţină de la Madison Building, aflată dincolo de stradă, dacă prezenta un permis de conducere sau paşaportul, false sau nu.

Numele de pe permis era William Foxworth, iar fotografia îl înfăţişa pe acest bărbat. Aceleaşi informaţii fură introduse şi în sistemul computerizat al bibliotecii.

Seagraves privi la mesele din jur unde şedeau câteva persoane.

— Caut o anume carte.

Seagraves numi cartea pe care o căuta.

— Bine. Vă interesează în mod deosebit perioada respectivă?

— Mă interesează multe lucruri, spuse Seagraves. Acesta e doar unul dintre ele. Îl studie pentru un moment pe Caleb de parcă se gândea ce să spună. De fapt, scenariul fusese planificat cu meticulozitate, şi îşi făcuse atent temele în ceea ce îl privea pe Caleb Shaw. Sunt şi colecţionar, dar sunt începător, mi-e teamă. Am câteva achiziţii recente din literatura engleză şi vreau să le evalueze cineva înainte de

a le cumpăra. Aşa cum spuneam, de-abia acum încep să colecţionez. Cu ceva timp în urmă am câştigat nişte bani, iar mama mea a lucrat ca bibliotecară o vreme. Aşa că m-au interesat dintotdeauna cărţile, dar să le colecţionezi la modul serios este cu totul altceva, mi-am dat seama.

— Aveţi absolută dreptate. Iar eu sunt neînduplecat, zise Caleb, după care adăugă repede: în sensul bun, desigur. Întâmplător, aria mea de expertiză este chiar literatura engleză a secolului al XVIII-lea.

— A, minunat! zise Seagraves. Asta e ziua mea norocoasă.

— Despre ce cărţi este vorba, domnule Foxworth?

— Spuneţi-mi Bill, vă rog. Prima ediţie din Defoe.

— *Robinson Crusoe? Moll Flanders?*

— *Moll Flanders,* preciză Seagraves.

— Excelent! Şi mai ce?

— *The Life of Richard Nash* de Goldsmith. Şi un Horace Walpole.

— *The Castle of Otranto, din 1765?*

— Da, asta. Este, de fapt, într-o stare destul de bună.

— Nu vezi prea multe din astea. Mi-ar face plăcere să te ajut şi să arunc o privire peste ele. După cum ştii, există multe variaţii de la o ediţie la alta. Iar unele persoane cumpără cărţi crezând că sunt din prima ediţie, iar după aceea află că sunt altceva. Li s-a întâmplat chiar unor anticari. Adăugă rapid: Fără intenţie, sunt sigur.

— Aş putea să le aduc data viitoare când vin aici.

— Hm... nu sunt sigur că e o idee bună, Bill. Ar fi foarte greu să treci cu ele de pază, dacă nu aranjăm dinainte. Ar putea crede că le-ai furat de la noi... înţelegi... Nu cred că ai vrea să fii arestat.

Seagraves se albi la faţă.

— A, da, nu m-am gândit la asta. Dumnezeule, poliţia. N-am primit niciodată, nici măcar o amendă pentru parcare.

— Fii liniştit, e-n regulă. Caleb adăugă un pic cam pompos: Lumea cărţilor rare poate fi... cum să-i spun?... Foarte sofisticată. Şi condimentată cu un pic de pericol. Dar

dacă te gândeşti serios să colecţionezi cărţi din secolul al XVIII-lea, trebuie să te asiguri că există un anumit număr de autori. Îmi vin acum în minte Jonathan Swift, Alexander Pope – ei sunt priviţi ca maeştri ai primei jumătăţi a secolului. *Tom Jones* de Henry Fielding, desigur, David Hume, Tobias Smollett, Edward Gibbon, Fanny Burney, Ann Radcliffe şi Edmund Burke. Nu e un hobby care să coste puţin.

— Asta am aflat deja, zise posac Seagraves.

— Nu e ca atunci când colecţionezi capace de sticle, nu? Caleb râse de gluma sa nevinovată. Şi, bineînţeles, nu putem uita de colosul secolului, maestrul celei de-a doua jumătăţi a secolului, domnul Samuel Johnson. Nu e o listă completă, în mei un caz, dar ar fi un început bun.

— Se vede că ştii foarte bine care sunt reperele secolului al XVIII-lea.

— Trebuie. Am un doctorat în acest domeniu. Ca să facem o evaluare a cărţilor, ne-am putea întâlni în alt loc. Anunţă-mă.

Căută în buzunar şi scoase de acolo o carte de vizită cu numărul lui de telefon de la birou şi i-o dădu lui Seagraves. Îl bătu apoi pe spate, cu mult entuziasm.

— Acum o să-ţi aduc cartea pe care mi-ai cerut-o.

Când Caleb se întoarse ţinând volumul în mână, îi spuse:

— Lectură plăcută.

Seagraves îl privi pe Caleb zâmbind.

„Oho... aşa o să fie, domnule Shaw, aşa o să fie.”

Reuben şi Caleb stabiliră să se întâlnească. Merseră amândoi acasă la DeHaven după ce Caleb ieşi de la lucru. Căutară timp de două ore. Găsiră chitanţe şi facturi de vânzare pentru toate cărţile din birou, dar nu găsiră nimic care să dovedească proprietatea asupra exemplarului din *Psalm Book* a bibliotecarului ucis cu atâta violenţă.

Caleb merse apoi jos, în încăperea-seif. Trebuia să verifice codul secret al bibliotecii înscris pe *Psalm Book.* Acest fapt ar fi dovedit dacă Jonathan a furat cartea sau nu.

Dar Caleb ezita să intre. Dacă acel cod se afla acolo? Nu simţea că poate face faţă unei asemenea perspective. Aşa că făcu ce făcea în mod obişnuit când se afla într-o situaţie apăsătoare: fugi de ea. „Cartea poate să aştepte”, îşi zise.

— Chiar nu înţeleg acest lucru, îi zise Caleb lui Reuben. Jonathan era o persoană cinstită.

Reuben ridică din umeri.

— Da, dar aşa cum spuneai şi tu, oamenii se schimbă când colecţionează asemenea obiecte. Iar o carte ca asta poate că l-a făcut să treacă de partea întunecată a lucrurilor. Iar acest lucru ar explica de ce a păstrat-o ascunsă.

— Dar trebuia să se sfârşească într-un fel. La un moment dat tot ar fi murit.

— Da, dar nu s-a aşteptat să moară atât de subit, e evident. Poate că avea planuri în legătură cu ea, dar nu a avut niciodată prilejul să le ducă la bun sfârşit.

— Dar eu cum voi scoate la licitaţie o carte a cărei documentaţie lipseşte?

— Caleb, ştiu că a fost prietenul tău, ştiu totul, dar mie mi se pare că adevărul trebuie să iasă la iveală la un moment dat, zise Reuben liniştit.

— Va fi un adevărat scandal.

— Nu văd cum ai putea să-l ocoleşti. Tot ce poţi să faci este să nu te laşi înghiţit de el.

— Cred că ai dreptate, Reuben. Şi mulţumesc pentru ajutor. Mai rămâi aici?

Reuben se uită la ceas.

— E încă devreme. Cred că merg cu tine şi mă întorc pe furiş mai târziu. În sfârşit, am reuşit să dorm un pic în după-amiaza asta.

Cei doi bărbaţi plecară. Trei ore mai târziu, cu puţin înainte de ora unsprezece, Reuben intră din nou în casă, pe uşa din spate. Se duse în bucătărie şi îşi făcu un sandvici, apoi urcă scările. În afară de vederea asupra „cuibuşorului de nebunii” din casa lui Behan, mansarda mai permitea şi o vedere bună asupra străzii, printr-o altă fereastră, în formă

de semilună. Reuben se uita alternativ când la casa lui Behan prin telescop, când la casa de peste drum, cu binoclul pe care şi-l adusese.

La unu noaptea, o maşină opri în faţa casei lui Behan. Reuben îi privi de aproape pe Behan, o femeie tânără îmbrăcată într-o haină de piele, lungă, neagră, şi doi bodyguarzi coborând dintr-un Cadillac SUV. Intrară cu toţii în casă. Cum îi pierduse din vedere, Reuben se gândi să se posteze la fereastra care îi permitea să vadă casa lui Behan.

Nu trebui să aştepte mult timp. Se aprinseră luminile în dormitor, iar în cameră intrară contractorul Apărării împreună cu doamna sa din acea seară.

Behan se aşeză într-un fotoliu, bătu din palme, iar tânăra doamnă trecu imediat la acţiune.

Îşi descheie nasture cu nasture haina de piele. Odată descheiată, ştiu ce avea să urmeze, totuşi Reuben începu să respire precipitat în timp ce urmărea scena prin telescop: ciorapi plasă, sutien şi slip. Oftă lung, admirativ.

O clipă mai târziu, Reuben observă o lumină roşie în fereastra de peste drum. Se uită în sus. Gândindu-se că poate fusese o lumină de frână de la vreuna dintre maşinile care treceau, dădu din umeri şi privi din nou prin telescop. Tânăra doamnă îşi scosese sutienul şi îl aruncase pe podea, iar acum stătea pe fotoliu, scoţându-şi agale ciorapii de pe picioarele lungi, în timp ce sânii ei măriţi cu silicon cădeau spre abdomenul său plat.

„Nu trebuie niciodată să te mulţumeşti cu puţin”, se gândi Reuben, oftând din nou lung, mulţumit. Se uită din nou spre cealaltă fereastră, unde văzu o lumină roşie. Nu putea fi de la o maşină. Traversă încăperea spre fereastră şi se uită direct la casa de peste drum. Clădirea luase foc. Ascultă concentrat. Se auzeau cumva sirenele? Deja anunţase cineva pompierii?

Nu apucă să îşi răspundă la întrebări. Lovitura veni din spate şi îl aruncă la podea. Roger Seagraves înaintă spre el şi spre fereastra care dădea către casa lui Behan unde,

chiar şi fără ajutorul telescopului, se putea vedea că doamna terminase striptease-ul şi, cu o urmă de zâmbet, îngenunchease acum în faţa lui Cornelius Behan care, cu certitudine, era foarte fericit.

Nu pentru mult timp însă.

Când Reuben se trezi, prima dată nu avu nicio idee unde se afla. Se ridică încet şi camera începu să prindă contur. Încă era în mansardă. Se ridică pe picioarele-i tremurânde şi încet îşi aminti ce se întâmplase. Luă o bucată de scândură pe care să o folosească drept armă, apoi cercetă mansarda. Dar nu mai era nimeni altcineva acolo. Era complet singur. Dar cineva îl lovise în moalele capului, suficient de tare cât să îşi piardă cunoştinţa.

Auzi zgomote venind din stradă. Privi pe fereastră. Maşinile de pompieri erau înşirate, stingând flăcările casei de vizavi. Reuben mai văzu şi câteva maşini de poliţie venind şi plecând.

Frecându-şi ceafa, privi dincolo, către casa lui Behan. Toate luminile erau aprinse. Văzu poliţia intrând în casă, iar Reuben avu o senzaţie de greaţă. Traversă camera clătinându-se şi se uită prin telescop. Lumina din dormitor era aprinsă încă, deşi spaţiul era umplut acum cu activităţi total diferite.

Cornelius Behan zăcea întins cu faţa pe podea, îmbrăcat. Părul său era cu mult mai roşu acum, din cauza rănii din cap. Femeia era întinsă pe pat cu faţa-n sus. Reuben putu să zărească petele roşii pe faţa şi pe pieptul ei. Arăta de parcă avea o rană de glonţ care intrase pe-o parte şi ieşise pe cealaltă. Poliţişti în uniformă şi vreo doi bărbaţi la costum se plimbau de colo-colo. Cât timp fusese inconştient? Ceea ce văzu în continuare îl făcu să uite de orice altceva.

În fereastra dormitorului erau două găuri de glonţ şi se potriveau cu cele de la fereastra prin care se uita.

— O, la dracu’! exclamă Reuben în timp ce alergă spre uşă, clătinându-se din nou şi căzând.

Întinse braţele să se prindă de ceva. Atunci mâna îi căzu pe ea: când se ridică, ţinea în mână puşca. Era sigur că fusese folosită să îi omoare pe cei doi oameni. O aruncă imediat şi o luă la fugă pe scări, coborând câte două trepte. Trecând prin bucătărie, văzu mâncarea pe care o lăsase afară, îşi dădu seama că amprentele lui aveau să fie peste tot, dar nu avea timp acum să-şi mai facă griji pentru asta. Ieşi pe uşa din spate.

Lumina îl lovi drept în faţă şi se apără cu mâna ca să nu-l orbească.

— Stai pe loc! zbieră o voce. Poliţia!

CAPITOLUL 44

— I-am găsit un avocat, zise Caleb. Deşi fiind atât de tânăr şi atât de *ieftin,* nu ştiu cât de eficient va fi. Am spus o mică minciună nevinovată: că Reuben se afla acolo la rugămintea mea, ca să păzească colecţia de cărţi, şi că de-aia avea cheile şi ştia codul de la intrare. Am dat şi o declaraţie la poliţie. Le-am spus şi numele avocatului lui Jonathan ca să poată confirma rolul meu de executor literar.

Milton şi Caleb se aflau acasă la Stone. Noutăţile uimitoare despre arestarea lui Reuben pentru uciderea lui Cornelius Behan şi a prietenei sale îi întristaseră pe toţi, se putea vedea acest lucru în privirile lor.

— Va putea fi scos pe cauţiune? întrebă Milton.

Stone dădu din cap că nu.

— Mă îndoiesc, luând în considerare situaţia personală a lui Reuben şi circumstanţele cazului. Dar cu informaţiile pe care Caleb le-a dat poate că vor reconsidera acuzaţia.

— L-am văzut dimineaţă pe Reuben pentru câteva clipe,

spuse Caleb. Mi-a spus că supraveghea casa lui Behan când cineva l-a lovit în cap şi l-a lăsat inconştient. Când şi-a revenit, l-a văzut pe Behan mort, la fel şi pe prietena acestuia. Când a încercat să plece, poliţia l-a înhăţat.

— Ziarele au vuit despre cum a fost găsit mort Behan împreună cu iubita lui, dezbrăcată. Se pare că doamna Behan se afla la New York azi-noapte, adăugă Milton.

— Ce avem noi de făcut este să-l găsim pe criminal, spuse Stone.

— Mai exact, cum am putea să facem asta? întrebă Milton.

— Continuându-ne investigaţiile. Se uită fix la Caleb: Trebuie să aruncăm o privire la imaginile video luate în bibliotecă.

— Susan mi-a spus că mă va ajuta să fac asta. N-am nicio veste de la ea.

— Îţi sugerez să te gândeşti singur şi să găseşti o soluţie.

Caleb părea surprins, dar nu protestă.

— Cred, continuă Stone, că putem fi siguri că Bradley şi Behan nu au fost prieteni. Iniţial am crezut că Behan l-a omorât pe Bradley, iar acest lucru ar putea fi totuşi adevărat, însă atunci cine l-a omorât pe Behan şi de ce?

Milton sugeră:

— Răzbunare pentru că l-a ucis pe Bradley? sugeră Milton.

— Dacă ar fi aşa, trebuie să fim atenţi la suspecţii care ar putea exista dacă luăm în considerare această ipoteză. Stone îi aruncă o privire lui Milton: Trebuie să văd care sunt membrii echipei lui Bradley, asociaţii cunoscuţi, poate prietenii pe care îi avea în serviciul de informaţii şi armată, şi care ar putea avea abilităţile şi mijloacele de a-l ucide pe Behan.

Milton aprobă din cap.

— Există o aşa-numită Conducere din Umbră care ar putea să ne fie de folos. S-ar putea totuşi să dureze până să aflăm date despre armată şi despre serviciul de informaţii.

— Oricine ar fi ucigaşul lui Behan e limpede că ştia că

Reuben se afla în casă şi s-a folosit de el. Asta înseamnă că mai e cineva care supraveghează locul.

— Oamenii din casa de peste drum, despre care ne-a zis şi Reuben? se hazardă Caleb.

Stone clătină din cap.

— Nu. Focul a fost probabil pus de un complice al criminalului. Poate că au ştiut că din casa respectivă cineva supraveghea zona. Focul a fost pus ca să distragă atenţia, dându-le astfel oportunitatea de a intra în casă să-l omoare pe Behan şi să scape.

— Foarte inteligent lucrat, comentă Caleb.

— Mă duc în centru să-l văd pe Reuben, spuse Stone.

— Nu îţi vor cere actele sau aşa ceva, Oliver? întrebă Milton.

— Pot să ceară, însă ultima dată când n-am avut, nu a fost o infracţiune.

— Pun pariu că Susan ar putea să-ţi facă rost de nişte acte, sugeră Milton. Are legitimaţii FBI care arată autentice.

— Unde este curajoasa noastră colegă? întrebă Caleb.

— Are alte planuri, răspunse Stone.

Jerry Bagger se afla în birou, cu un aer neobişnuit de om înfrânt. Fotografiile lui Annabelle şi ale lui Leo fuseseră discret puse în circulaţie la fiecare colţ de stradă din lumea escrocilor, dar nimeni nu apăruse încă să-i spună un nume. Nu era de mirare, având în vedere că nu exista nici măcar o singură imagine clară cu ea sau însoţitorul ei. Parcă ar fi ştiut exact unde se aflau camerele. Şi deşi oamenii lui făcuseră tot ce le stătuse în putinţă ca să prevină acest lucru, informaţii despre escrocheria a cărei victimă fusese Bagger se scurseseră picătură cu picătură, ceea ce era probabil mult mai rău decât dacă ar fi fost dezvăluit întreg adevărul, pentru că aşa erau posibile tot felul de speculaţii. Pe scurt, regele cazinourilor ajunsese de râsul lumii. Asta hrănea şi mai mult dorinţa lui de a găsi perechea cu pricina şi de a-i ciopârţi pe amândoi cu ferăstrăul de tăiat lemne, în timp ce el avea să filmeze pe bandă video ultimele

momente terifiante ale existenţei lor pe pământ.

Camerele lor fuseseră cercetate şi nu fusese găsită nici măcar o amprentă. Paharele de băutură pe care femeia şi acolitul ei le atinseseră fuseseră de mult spălate. Telefonul celular pe care ea îl izbise de perete fusese aruncat la gunoi şi zăcea acum pe câmp sau cine ştie în care alt loc îşi vărsa Jersey gunoaiele. Cele patru zile de răgaz le asiguraseră retragerea. Bagger îşi cuprinse capul în palme. Şi tocmai el fusese acela care propusese ca timpul de aşteptare să se mărească la patru zile. În ultimă instanţă, se escrocase singur.

„Iar târfa exact asta a urmărit tot timpul. N-a făcut altceva decât să îmi întindă frânghia cu care să mă spânzur singur.”

Se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Fusese mândru până atunci că era capabil să miroasă escrocheriile cu mult timp înainte ca ele să aibă cea mai mică şansă să-l atingă şi să-i facă vreun rău. Totuşi, era clar că asta era prima escrocherie îndreptată direct asupra lui. Toate celelalte se concentraseră asupra cazinoului. Iar acelea erau mici găinării, care vizau banii de la mesele de ruletă şi blackjack. Pe când asta fusese o escrocherie mare, dirijată de o femeie care ştia exact ce face şi care folosea fiecare atu pe care îl avea, inclusiv sexul.

Fusese al dracului de convingătoare. Refăcuse în minte discursul ei iar şi iar. Ea îl întorsese când pe o parte, când pe alta, exact la momentul potrivit. Îl convinsese că era o spioană care lucra pentru guvern. Iar în ziua de azi, cu toate aceste rahaturi în care erau implicaţi federalii, e greu să nu crezi chiar şi cea mai cumplită poveste.

Privi pe fereastră, şi-şi aminti de telefonul pe care i-l dăduse ea ca să-i spună că voia să se întâlnească cu el după ce îşi pusese oamenii să o urmărească. O minţise că plecase deja de la birou şi că ieşea din oraş. Iar ea îi spusese direct că nu, că ştia că el se afla încă în biroul său. Acest comentariu al ei îl făcuse să creadă că era cu adevărat agent legitim al guvernului şi că spionii îl

urmăreau deja. Îl urmăreau!

Se uită peste drum, la hotel. Văzu clădirea de douăzeci şi trei de etaje dincolo de Boardwalk, identică întru totul cu clădirea lui. Ferestrele erau în rând cu cele ale biroului său. „Târfa!” Asta era! Strigă după şeful care răspundea de securitate.

După un pic de ceartă şi interogare dură şi, în final, un telefon către avocatul lui Reuben, Oliver Stone primi permisiunea de a-şi vedea prietenul în celulă. Când uşa se închise cu zgomot în urma lui, Stone tresări uşor. Fusese şi el închis cândva, dar nu într-o puşcărie americană. Nu, nu era aşa, se corectă singur. Tortura recentă pe care o suferise fusese cu certitudine comisă de nişte tipi americani, pe teritoriul SUA.

Presupunând că celula era monitorizată, Stone şi Reuben vorbeau foarte încet şi în puţine cuvinte. Iar Stone începuse să bată din picior, pe podeaua din beton.

Reuben voia să înţeleagă ce făcea.

— Crezi că zgomotul ăsta le va perturba aparatele de ascultare? şopti el, cu o privire sceptică.

— Nu neapărat, însă mă face să mă simt mai bine.

Reuben zâmbi şi începu să bată şi el din picior, în acelaşi fel.

— Da, ştiu, zise Stone. Te simţi bine?

— Doar cu un cucui în cap. Avocatul are de gând să se folosească de asta în cadrul apărării.

— Amprente pe puşcă?

— Am atins-o din greşeală.

— Caleb le-a explicat poliţiştilor cum s-a ajuns la asta. Erai acolo ca să păzeşti cărţile.

Reuben aprobă din cap.

— Altceva?

Bărbatul clătină din cap.

— Un alt spectacol pornografic. N-am simţit când a venit.

— Te-a urmărit, ca să ştii.

— Legat de asta?

Stone aprobă din cap, abia vizibil.

— Ai nevoie de ceva?

— Da. Johnnie Cochran. Cu atât mai rău cu cât acum e la curtea cu juraţi din ceruri. Tăcu, apoi întrebă: Susan?

Stone ezită.

— Ocupată.

Când părăsi clădirea, Stone observă că doi bărbaţi – cu siguranţă poliţişti – îl urmăreau de la o distanţă discretă.

— Vă las să vă ţineţi după mine o vreme, mormăi el pentru sine. Deja se gândea la următoarea persoană căreia trebuia să-i vorbească.

CAPITOLUL 45

Roger Seagraves citea ştirile pe computerul său de la serviciu. Suspectul de crimă fusese identificat în persoana lui Reuben Rhodes. Fost militar şi agent DIA[25] care avusese probleme cu băutura, dar le rezolvase de câţiva ani. Lucra la docurile de încărcare a mărfurilor din D.C. Şi locuia într-un fel de baracă în nordul Virginiei. Tipul era o bombă cu ceas, se spunea în articol. Individul ura războaiele şi omorâse un om care făcuse avere din furnizarea aşa-ziselor jucării de care toate armatele au nevoie ca să lupte. Era prea grozav ca să fie adevărat.

Când Seagraves îl văzuse pe tipul acela uriaş intrând în casă pe uşa din spate, nu prea ştia ce era cu el. Era un hoţ – se gândise el prima dată –, deşi alarma casei nu pornise, iar bărbatul ieşise dimineaţa devreme fără să aibă nimic în mână. Când îl văzu întorcându-se în seara următoare, Seagraves ştiu că asta era o ocazie de aur pentru el, să îl

[25] Agenție de securitate din cadrul Departamentului Apărării, în Statele Unite ale Americii (n.tr.)

folosească drept tampon între el şi poliţie.

Îşi îndeplini programul de lucru la guvern, apoi îşi opri ceasul federal. Acum timpul îi aparţinea doar lui. Seagraves mai avea o mică treabă de făcut. Nu era tot atât de plăcută precum timpul petrecut cu doamna de la NSA, dar afacerile nu puteau fi întotdeauna aşa. Era important să îşi menţină sursele mulţumite şi, în acelaşi timp, să se asigure că nu existau suspiciuni legate de ele. Din fericire, poziţia lui la CIA îi permitea să aibă acces informai la unele investigaţii care se făceau asupra celor din cercurile de spionaj extern. Era adevărat că FBI juca un rol important în asemenea chestiuni, şi că el avea câteva contacte şi acolo, totuşi era important să ştie care anume persoane din agenţie erau demne „de interes”.

Avea convingerea că datorită abilităţilor sale săgeata nu fusese niciodată îndreptată către el. Se pare că CIA nu putea să creadă vreodată că unul dintre foştii săi asasini ar fi putut să continue o asemenea afacere pe cont propriu. Chiar credeau cu adevărat că aşa funcţiona lumea? Dacă da, atunci se temea sincer pentru siguranţa ţării sale, dacă cea mai importantă dintre agenţiile de informaţii putea fi păcălită atât de uşor. Apoi, la urma urmei, mai era şi Aldrich Ames. Dar Seagraves era cu totul altfel decât acel spion.

Seagraves omorâse oameni pentru că aşa îi ordonase guvernul său. Prin urmare, regulile normale de angajament – respectul faţă de lege şi ordine – nu i se aplicau şi lui. El era precum un sportiv profesionist, gata să renunţe la multe ca sa aibă rezultate în domeniul său. Totuşi, calităţile care îl făcuseră atât de formidabil pe terenul de joc îl făcuseră şi periculos de agresiv în afara lui. Dacă putuse să ucidă în toţi aceşti ani, simţea că nu exista nimic ce nu ar fi putut să facă. Şi chiar când apăsa pe trăgaci, nu i se părea întru totul că era doar o slujbă. Era vorba de el în toată povestea asta, fie că se afla în Orientul Mijlociu, în Orientul îndepărtat sau în orice alt loc în care era trimis ca să ucidă pe cineva. Era un singuratic, profilul său psihologic confirma acest lucru, şi era unul dintre motivele pentru care

fusese recrutat ca asasin în linia întâi.

Se îndreptă cu maşina către o sală de fitness din McLean, Virginia, de pe Chain Bridge Road, nu departe de sediul CIA. Juca tenis cu şeful secţiei sale, un bărbat mândru de patriotismul său, de utilitatea muncii sale şi de îndemânarea cu care lovea racheta de tenis.

După primele două seturi terminate la egalitate, Seagraves se întrebă dacă să-l lase sau nu pe şeful său să câştige al treilea set. În sfârşit, spiritul său competitiv învinse şi câştigă la un scor strâns. La urma urmei, tipul avea cu cincisprezece ani mai mult.

— M-ai bătut măr, Roger, zise şeful său.

— S-a întâmplat să fie jocul meu în seara asta. Dar mi-ai făcut viaţă grea. Dacă am fi avut aceeaşi vârstă, nu cred că aş fi rezistat cu tine pe teren.

Bărbatul făcuse carieră la Langley. Cel mai apropiat pericol pe care îl înfruntase fusese lectura unui thriller, gen de romane pe care de altfel îi plăcea să le citească. Ştia foarte puţine lucruri despre trecutul lui Seagraves şi despre munca lui pentru agenţie. Clubul Triple Six era păstrat secret, din motive evidente. Totuşi, bărbatul ştia că Seagraves lucrase mulţi ani în acel domeniu, în locuri pe care agenţia le cota ca fiind aşa-numitele „puncte fierbinţi strict secrete”. Din acest motiv, lui Seagraves i se acordau cu mult mai multă deferenţă şi respect decât majorităţii celorlalţi.

Întors în vestiar, în timp ce şeful său făcea duş, Seagraves deschise dulapul şi îşi luă un prosop. Se şterse pe faţă, apoi îşi uscă părul. Plecă relaxat cu maşina, împreună cu şeful său, la Reston Town Center, şi cinară la Clyde’s Restaurant, stând aproape de şemineu, în mijlocul elegantului salon. După ce mâncară, se despărţiră. Şeful său plecă, iar Seagraves o luă spre centru, pe Main Street, oprindu-se în faţa cinematografului.

În locuri ca acestea şi în parcări îşi primeau pe vremuri spionii banii. Seagraves avea în vedere o discretă pungă cu popcorn cu ceva mai mult decât unt în ea; o subtilă dar în

definitiv stângace practică din arta spionajului. Îşi luase măsuri de precauţie şi îşi petrecuse seara cu şeful său, aşa că nu era nicio şansă să fi observat cineva cum procedase.

CIA nu supraveghea aproape niciodată *doi* angajaţi care erau împreună, mai ales atunci când jucau tenis şi cinau. Aveau impresia că spionajul era o ocupaţie solitară, motiv pentru care Seagraves îl şi invitase pe neştiutorul său şef să se afişeze cu el.

Se duse acasă, luă prosopul pe care îl păstrase de la vestiar şi intră în mica încăpere din beton de la subsol, camera sa secretă, unde păstra lucrurile pe care voia să le ţină departe de privirile altora. Puse prosopul pe o masă, împreună cu un aparat de curăţat cu abur. Logoul centrului de fitness era imprimat pe suprafaţa prosopului. Aşa ar fi trebuit să fie dacă ar fi fost cu adevărat prosopul centrului. Era o reproducere acceptabilă, dar logoul se afla pe suprafaţa prosopului exact ca imaginile imprimate cu fierul de călcat pe hainele copiilor. Aparatul de curăţat cu abur îndepărtă imediat logoul. Pe cealaltă parte, se afla lucrul pentru care Seagraves transpirase trei seturi la tenis: patru bucăţele de bandă, lungi de cinci centimetri.

Folosind un aparat sofisticat de mărire, pe care, din anumite motive, angajatorul permitea ca funcţionarii săi de la anumite niveluri să le posede, citi şi decriptă informaţiile conţinute de bucăţelele de bandă. Apoi recriptă informaţiile şi le puse în forma adecvată pentru, a-i fi trimise lui Albert Trent. Asta îl ţinu ocupat până la miezul nopţii, dar acest fapt nu îl deranja. Fiind ucigaş profesionist, i se întâmpla adeseori să lucreze noaptea, iar un obicei vechi *moare* greu.

Terminând cu această treabă, mai avea doar o singură sarcină de îndeplinit înainte de culcare. Se duse la dulapul său special şi îl descuie. Venea aici cel puţin o dată pe zi, să-şi contemple colecţia. Iar în această seară avea să mai adauge un lucru, chiar dacă îl deranja că era doar unul, când de fapt trebuia să fie vorba de o pereche. Scoase obiectul din buzunarul trenciului. Era un buton de manşetă

care îi aparţinuse lui Cornelius Behan şi pe care un asociat al lui Seagraves, care lucra pentru Fire Control, Inc., i-l dăduse. Se pare că Behan îl pierduse când vizitase depozitul, o vizită care avea să-l coste viaţa. Behan îşi dăduse seama din ce cauză murise Jonathan DeHaven, şi nu i se putea permite să spună asta cuiva.

Seagraves puse butonul pe un mic raft prins în perete, lângă o baveţică de bebeluş. Nu avea nimic de la tânăra femeie pe care o împuşcase. Poate că va merge pe urmele sale, îi va afla identitatea şi va obţine şi un obiect care îi aparţinuse ei. Îl împuşcase mai întâi pe Behan. Bărbatul căzuse greu, lăsându-i liber un unghi foarte bun din care să o împuşte şi pe tânăra care tocmai se destrăbăla cu Behan. În genunchi, rămăsese cu ochii căscaţi spre fereastră, de unde venise prima împuşcătură. Seagraves nu avea nici cea mai vagă idee dacă ea putuse să-l vadă, dar nu mai avea nicio importanţă. Nici măcar nu îi lăsase timp să ţipe. Glonţul o nimerise în faţa ei frumuşică. Nu era nicio îndoială că o omorâse, la fel ca şi pe Behan. Şi, ca întotdeauna, rana de ieşire era mai mare decât cea de intrare.

Uitându-se la spaţiul rămas gol lângă butonul de cămaşă, Seagraves îşi promise că va găsi un lucru care să-i fi aparţinut ei şi că îşi va actualiza astfel colecţia. Exact aşa cum îi plăcea lui.

CAPITOLUL 46

Cu puţin efort, Stone reuşi să scape de urmăritorii săi. Se duse imediat la o clădire abandonată de lângă curtea cimitirului, pe care o folosea drept casă de siguranţă. Îşi schimbă hainele şi apoi se îndreptă spre Good Fellow Street. Trecu de casa lui DeHaven şi de cea a lui Behan.

Erau reporteri campaţi în faţa curţii lui Behan aşteptând, desigur, apariţia nefericitei şi umilitei văduve. Casa deteriorată de flăcări, de peste drum, părea goală.

În timp ce supraveghea reşedinţa lui Behan, de la colţ de stradă, prefăcându-se că se uită pe o hartă, un camion mare de mobilă opri în faţa clădirii şi din el coborâră doi bărbaţi voinici. O fată le deschise uşa, iar reporterii deveniră agitaţi. Bărbaţii intrară şi, câteva minute mai târziu, ieşiră cărând un cufăr imens. Chiar dacă bărbaţii păreau a fi foarte puternici, greutatea obiectului părea să le dea de furcă. Stone putu să-şi închipuie care erau gândurile reporterilor: Doamna Behan se ascunsese în cufăr ca să scape de presă. Ce mai ştire ar fi asta!

Telefoanele celulare apărură şi o mulţime de jurnalişti se suiră în maşini, ca să urmărească vehiculul. Două maşini care se aflau în spatele casei porniră. Totuşi, câţiva reporteri rămaseră la faţa locului, intuind desigur şmecheria. Se prefăcură a se îndepărta, dar se opriră de îndată ce găsiră un loc de unde nu puteau fi văzuţi din casa lui Behan. Un minut mai târziu, uşa din faţă se deschise din nou şi apăru o femeie îmbrăcată în servitoare, purtând pe cap o pălărie moale. Se urcă într-una din maşinile parcate în faţa curţii şi pomi. Din nou, Stone putu să îşi imagineze care erau gândurile reporterilor. Camionul de mobilă fusese o momeală, iar doamna se deghizase în servitoare. Jurnaliştii care mai rămăseseră porniră după maşina servitoarei. Încă doi jurnalişti veneau din partea cealaltă a străzii, alertaţi, desigur, de colegii lor.

Stone luă repede colţul şi se opri lângă următoarea clădire care dădea în spatele proprietăţii lui Behan. Aici era o alee, iar el aşteptă lângă o tufă. Nici nu trebui să aştepte mult. Marilyn Behan apăru câteva minute mai târziu, purtând pantaloni, un trenci lung, negru, şi o pălărie cu boruri largi, trasă mult peste ochi. Când ajunse la capătul aleii, se uită precaută în jur.

Stone ţâşni de după tufă.

— Doamna Behan!

Ea tresări şi îl privi neliniştită.

— Cine sunteţi? Reporter? se repezi ea.

— Nu, sunt prietenul lui Caleb Shaw. Lucrează la Biblioteca Congresului. Ne-am cunoscut la înmormântarea lui DeHaven.

Părea să caute în memorie, să-şi amintească. După cum se comporta, părea băută – observă el. Dar respiraţia ei nu mirosea a alcool, totuşi. Să fi fost drogată?

— A, da, îmi amintesc. Când am făcut mica remarcă despre cunoştinţele lui C.B. privind moartea instantanee.

Începu brusc să tuşească şi îşi căută în geantă o batistă.

— Voiam să vă prezint condoleanţele mele, zise Stone, sperând că femeia nu îşi amintise şi că Reuben, care era acum acuzat de uciderea bărbatului ei, se afla în acelaşi grup cu el.

— Mulţumesc. Se uită în spatele ei, pe alee. Cred că vi se pare destul de straniu.

— I-am văzut pe reporteri, doamnă Behan. Trebuie să fie o situaţie de coşmar pentru dumneavoastră. Dar aţi reuşit să-i păcăliţi. Şi nu este deloc un lucru uşor.

— Când eşti măritată cu un bărbat foarte bogat care stârneşte controverse, înveţi cum să îi păcăleşti pe reporteri.

— Aş putea să vorbesc cu dumneavoastră câteva minute? Poate bem împreună o ceaşcă de cafea?

Păru deodată agitată.

— Nu ştiu ce să spun. Este un moment foarte dificil pentru mine. Se schimbă la faţă: Tocmai mi-am pierdut bărbatul, la naiba!

Stone nu părea mişcat deloc.

— Are legătură cu moartea soţului dumneavoastră. Vreau să vă întreb ceva legat de ceea ce a spus el la înmormântare.

Ea îngheţă, apoi rosti, suspicioasă:

— Ge ştiţi despre moartea lui?

— Nu atât de mult pe cât aş vrea. Dar cred că ar putea avea legătură cu moartea lui DeHaven. La urma urmei, e un

mister că doi vecini, uşă în uşă, au murit în circumstanţe atât de... atât de neobişnuite.

Ea păru dintr-odată interesată:

— Nici dumneavoastră nu credeţi că DeHaven a murit din cauza unui atac de cord, nu-i aşa?

— Nici eu? Doamna Behan, puteţi să-mi acordaţi câteva minute? Vă rog, e important.

Îşi luară câte o cafea la un bar din apropiere. Stând la masă, Stone o întrebă direct:

— Soţul dumneavoastră a spus ceva despre moartea lui DeHaven, nu-i aşa?

Ea sorbi din cafea, îşi trase şi mai jos pălăria şi zise calmă:

— C.B. nu credea că a avut un atac de cord, asta pot să vă spun.

— De ce? Ce ştia?

— Nu ştiu sigur. Mie nu mi-a spus niciodată nimic clar.

— Atunci de unde ştiţi că avea asemenea îndoieli?

Marilyn Behan ezita.

— Nu ştiu de ce ar trebui să vă spun dumneavoastră lucrurile astea.

— Lăsaţi-mă să fiu cinstit cu dumneavoastră, în nădejdea că îmi veţi întoarce această favoare.

Îi povesti despre Reuben şi de ce se afla atunci în casă, dar, cu tact, trecu peste amănuntul cu telescopul.

— Nu l-a omorât pe soţul dumneavoastră, doamnă Behan. Se afla acolo doar pentru că i-am spus să păzească locuinţa. Se petrec o mulţime de lucruri ciudate pe Good Fellow Street.

— Ca de exemplu ce?

— Ca de exemplu persoana din casa de peste drum.

— Nu ştiu nimic despre asta, zise ea agitată. Iar C.B. n-a pomenit niciodată nimic. Ştiu totuşi că bănuia că era spionat. Poate FBI-ul încerca să găsească ceva necurat în legătură cu el. Poate că au făcut-o, poate că nu. Dar avea oricum o grămadă de duşmani.

— Spuneţi că nu v-a zis niciodată nimic dumneavoastră

direct despre moartea lui Jonathan, dar la înmormântare părea că vrea asigurări că fusese vorba de un atac de cord, chiar a menţionat faptul că uneori autopsiile dau greş.

Femeia lăsă ceaşca de cafea pe masă şi, cu un gest nervos, şterse rujul de pe marginea ei.

— Într-o zi l-am auzit pe C.B. vorbind la telefon. Nu îl spionam sau ceva de genul ăsta, adăugă ea repede. Căutam o carte, iar el vorbea la telefon în bibliotecă. Uşa era întredeschisă.

— Sunt sigur că nu aţi făcut-o intenţionat, zise Stone.

— Îi spunea cuiva că aflase că DeHaven îşi făcuse un control la Johns Hopkins şi că nu avea nimic la inimă, că era într-o formă foarte bună. Şi apoi a spus că trăsese nişte sfori la poliţia D.C. şi aflase că rezultatele autopsiei lui DeHaven nu erau deloc clare. Dar că ei nu se lăsau bătuţi. Părea îngrijorat şi zicea că vrea să mai facă nişte cercetări.

— Şi le-a făcut?

— Nu îl întreb niciodată unde merge şi el îmi acordă mie aceeaşi libertate. Vreau să spun... circumstanţele morţii sale au arătat că evident avea unele rătăciri. Eu eram la New York, am plecat puţin în grabă, dar din anumite motive, nu ştiu, poate că eram îngrijorată în ceea ce-l priveşte, l-am întrebat unde se duce şi dacă s-a întâmplat ceva rău. Nici măcar nu ştiu dacă acea companie e a lui, ca să vă spun drept.

— Companie? Ce companie?

— Fire Control, Inc. Cred că aşa se numeşte. Oricum, ceva de genul ăsta.

— S-a dus la Fire Control?

— Da.

— V-a spus şi de ce?

— Doar că voia să verifice ceva. A, a menţionat ceva despre bibliotecă, sau, cel puţin, despre locul în care lucrase Jonathan. Ceva despre compania care contractase protecţia antiincendiu. Şi că aflase că o parte dintre cilindri fuseseră recent înlocuiţi. A mai spus că părea să fie o problemă de inventar.

— Ştiţi dacă a descoperit ceva acolo?

— Nu. Cum vă spuneam, eu am plecat la New York. Nu m-a sunat. Dar când l-am sunat eu, nu mi-a mai spus nimic despre asta, iar eu am uitat să-l mai întreb.

— Părea neliniştit când aţi vorbit cu el?

— Nu mai mult decât de obicei. Se opri. A, a mai spus că o să verifice ţevile la noi acasă. Am crezut că glumea.

— Ţevile? Ce voia să spună cu asta?

— Nu ştiu. Presupun că se referea la ţevile de gaz. Cred că pot avea scurgeri şi că ar putea avea loc o explozie.

Stone se gândi mai întâi: „Adică la fel cum s-a întâmplat la Bob Bradley”. Dar apoi îi veni altă idee.

— Doamna Behan, aveţi acasă un sistem de stropire cu apă în caz de incendiu?

— O, nu, avem o colecţie întreagă de opere de artă, aşa că apa iese din discuţie. Dar C.B. era îngrijorat în ce priveşte focul. Vreau să spun... ce s-a întâmplat peste drum. Avea un alt sistem care stingea focul fără să folosească apa. Nu ştiu prea bine cum funcţiona.

— E-n regulă, cred că ştiu despre ce e vorba.

— Deci credeţi că ucigaşul lui Jonathan l-a omorât şi pe C.B.?

Stone dădu afirmativ din cap.

— Aşa cred. Iar dacă aş fi în locul dumneavoastră, n-aş mai locui în această casă, m-aş muta într-una dintre celelalte proprietăţi, cât mai departe posibil.

Ea făcu ochii mari.

— Credeţi că sunt în pericol?

— Cred că da.

— Atunci mă întorc la New York. Voi pleca chiar după-amiază.

— Cred că ar fi foarte înţelept.

— Presupun că poliţia îmi va permite. Trebuie totuşi să le predau paşaportul meu. Presupun că sunt suspectă. Eu sunt soţia, la urma urmei. Alibiul meu e bun, dar s-ar putea crede că am angajat un ucigaş care să îl omoare în timp ce eram plecată.

— S-au mai văzut astfel de cazuri, admise Stone.

Rămaseră tăcuţi câteva minute.

— Ştiţi... C.B. chiar mă iubea.

— Sunt sigur că aşa este, spuse Stone politicos.

— Nu, ştiu la ce vă gândiţi. Dar chiar mă iubea. Celelalte femei erau doar nişte chestii de joacă. Veneau şi plecau. Eu eram singura care era mereu alături de el. Şi mi-a lăsat totul mie. Mai luă o gură de cafea. Ironia sorţii. C.B. a făcut avere cu arme, dar, de fapt, ura armele şi nu a avut niciodată una. El a fost inginer. A fost un bărbat sclipitor şi muncea din greu. Se opri. M-a iubit. O femeie simte asta, ştiţi... Şi l-am iubit şi eu. Cu toate defectele lui. Încă nu-mi vine să cred că s-a dus. O parte din mine a murit odată cu el.

Îşi şterse o lacrimă de pe obrazul drept.

— Doamna Behan, de ce mă minţiţi?

— Poftim?

— De ce mă minţiţi? Nici măcar nu mă cunoaşteţi. Aşa că de ce vă străduiţi?

— Despre ce dracului vorbiţi? Nu mint. Chiar l-am iubit.

— Dacă chiar l-aţi fi iubit, nu aţi fi angajat un detectiv particular să-l urmărească din casa de vizavi. Vă făceau plăcere fotografiile cu femeile care veneau şi plecau?

— Cum îndrăzniţi? N-am nimic de-a face cu aşa ceva. Poate că FBI-ul îl spiona pe C.B.

— Nu, FBI-ul ar fi fost suficient de deştept ca să aibă o echipă de agenţi acolo, sau măcar o femeie şi un bărbat care să pară căsătoriţi. Şi-ar fi scos gunoiul şi ar fi încercat să lase impresia unei vieţi obişnuite de cuplu în timp ce îl supravegheau. Şi de ce ar fi supravegheat FBI-ul casa dumneavoastră? S-ar fi gândit că soţul dumneavoastră se întâlnea acolo cu nişte persoane suspecte? Nici măcar FBI-ul nu are un buget care să acopere toate pistele, oricum puţin plauzibile. Scutură din cap. Sper că nu aţi plătit prea mulţi bani firmei, deşi îi meritau din plin.

Ea se ridică pe jumătate de pe scaun.

— Nemernicule!

— Aţi fi putut să divorţaţi. Luaţi jumătate de avere şi eraţi o femeie liberă.

— După ce m-a umilit în asemenea hal? Destrăbălându-se cu toate târfele acelea în casa *mea?* Am vrut să-l fac să sufere. Aveţi dreptate: am angajat un detectiv particular şi l-am postat în acea casă. Şi ce-i cu asta? Şi fotografiile pe care le-a făcut soţului meu şi târfelor lui plătite? Ei bine, cu astea aveam de gând să-l rănesc şi să-l conving să îmi lase totul mie. Altminteri, aş fi dat totul în vileag. Şi daţi-mi voie să vă spun, guvernului federal nu îi place ca un contractor de-al său să îl pună în poziţii compromiţătoare. C.B. avea acces la informaţii ultrasecrete. Poate că nu ar fi avut, dacă guvernul ar fi ştiut că făcea ceva pentru care ar fi putut fi şantajat. Şi după ce ar fi semnat că îmi lasă totul mie, l-aş fi prins la înghesuială. Nu era singurul care înşela. Aveam şi eu iubiţii mei, şi cu unul dintre ei îmi voi petrece restul vieţii. Dar acum am totul fără ca măcar să fi apucat să-l şantajez. Este răzbunarea perfectă.

— Vorbiţi mai încet. Aşa cum aţi spus, poliţia încă vă consideră suspectă. Şi n-ar fi deloc inteligent să-i daţi vreun motiv.

Marilyn Behan privi în jur la oamenii din cafenea care se uitau la ea. Se albi la faţă şi se aşeză la loc pe scaun.

Stone se ridică.

— Mulţumesc pentru timpul acordat. Informaţiile pe care mi le-aţi dat îmi folosesc foarte mult. Adăugă, cu o expresie perfect imobilă: Şi îmi pare rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o.

Ea se stropşi la el:

— Du-te dracului!

— Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, cu siguranţă, nu m-aş duce de unul singur, nu?

CAPITOLUL 47

Annabelle aştepta avionul cu care să plece din Atlanta. Uitându-se peste noul ei itinerariu, se gândea la mişcarea stupidă pe care o făcuse Leo. Cum de putuse să facă una ca asta? Dacă ea ar fi vrut ca Freddy să ştie cine era ea, i-ar fi spus şi singură.

Zborul ei fu anunţat, iar ea se aşeză la coada de pasageri. Deşi călătorea la clasa întâi şi se putea îmbarca mai devreme, îi plăcea să-i vadă pe oamenii care urcau în acelaşi avion. Cum coada se scurta, îşi ridică valiza de mână. Îşi lăsase o mare parte din haine în D.C. Nu-şi dădea niciodată la verificat bagajele atunci când pleca undeva. Nu-i plăcea ca un străin să pătrundă în viaţa ei privată. Îşi va cumpăra haine când va ajunge la destinaţie.

În timp ce coada avansa, iar ea se pregătea să se îndrepte spre avion, aruncă o privire către un televizor care era deschis pe CNN şi se opri în loc. Reuben o privea din ecran. Se grăbi să ajungă mai aproape de televizor şi citi subtitlurile. Reuben Rhodes, veteran al Războiului din Vietnam – arestat. Magnatul Cornelius Behan, contractor al Apărării, şi o femeie – ucişi cu focuri de armă din casa de lângă locuinţa lui Behan. Rhodes a fost reţinut...

„Dumnezeule!” îşi zise Annabelle.

În megafon se auzi:

— Ultimul anunţ pentru zborul 3457 fără escală până la Honolulu. Ultimul anunţ pentru pasagerii zborului 3457 fără escală până la Honolulu.

Annabelle se uită spre poarta de îmbarcare pentru avionul ei. Erau pe cale să închidă uşa. Se întoarse şi se uită pe ecranul televizorului, împuşcături din casa de lângă locuinţa lui Behan? Behan era mort. Reuben era arestat. Ce dracului se întâmplase? Trebuia să afle.

Apoi gândurile sale o luară imediat în altă direcţie. „Nu e

treaba ta, Annabelle. Trebuie neapărat să pleci. Jerry Bagger e pe urmele tale. Lasă-I pe băieţi să se descurce singuri. În niciun caz Reuben nu l-a omorât pe Behan, vor rezolva ei treaba asta. Iar dacă nu, nu e treaba ta. Nu e treaba ta!”

Totuşi, rămăsese împietrită pe loc. Niciodată nu i se mai întâmplase să fie atât de nehotărâtă.

— Ultimul anunţ, uşile pentru zborul 3457 urmează să fie închise.

Şopti cu disperare: „Du-te, Annabelle, la naiba! Pleacă pur şi simplu. Nu ai nevoie de asta. Nu e războiul tău. Nu le datorezi nimic acestor oameni. Nici măcar lui Jonathan nu îi datorezi nimic”.

Privi cum uşile avionului care trebuia să o îndepărteze de Jerry Bagger se închiseră, iar funcţionarul se deplasă spre o altă poartă. Zece minute mai târziu, avionul Boeing 777 decola. În timp ce se înălţa spre cer, Annabelle rezervă un bilet pentru un alt zbor spre nord, care o ducea direct spre Jerry Bagger şi fierăstrăul său de tăiat lemne. Şi nici măcar nu ştia de ce făcea asta. Sau poate că undeva, în sufletul ei, ştia.

Albert Trent termină ce avea de lucru la biroul său de acasă. Se sculase târziu, după o noapte lungă de muncă, şi hotărî să pună la punct câteva detalii înainte de a pleca. Toate treburile erau legate de poziţia sa de membru senior al Comisiei Camerei Reprezentanţilor de Control al Serviciilor Secrete. Ocupa această poziţie de ani de zile, şi se pricepea bine la aproape toate aspectele privind afacerile din domeniul informaţiilor, cel puţin acea parte pe care agenţiile o împărtăşeau reprezentanţilor lor din congres. Îşi netezi cele câteva fire de păr, îşi termină cafeaua şi brânza daneză, îşi luă geanta şi, câteva minute mai târziu, se afla în Honda sa cu două uşi. Peste cinci ani va conduce o maşină mult mai frumoasă în, să zicem, Argentina sau în Pacificul de Sud, despre care auzise că era un paradis.

Deţinea acum în contul său secret milioane de dolari. Ar putea să dubleze suma aceasta în următoarea jumătate de deceniu. Secretele pe care le vindea Roger Seagraves se aflau chiar la finalul plăţilor. Nu era ca în Războiul Rece când lăsai să cadă un pachet şi primeai în schimb douăzeci de mii de dolari. Oamenii cu care avea de-a face Seagraves lucrau numai cu sume din şapte cifre, dar aşteptau şi foarte mult în schimbul lor. Trent nu îl întrebase niciodată pe Seagraves nici despre sursele sale, nici despre oamenii cărora le vindea informaţiile. Bărbatul nu îi dezvăluise niciodată nimic şi, de fapt, Trent nici nu voia să ştie. Singura şi totodată cea mai critică piesă a ecuaţiei era ca Seagraves să facă rost de informaţiile pe care i le pasa la un moment dat al acţiunii. Metoda sa era unică şi probabil infailibilă. Într-adevăr, era principalul motiv pentru care comunitatea de informaţii americană era în prezent într-o totală dezordine.

Existau o mulţime de agenţi de contrainformaţii talentaţi şi energici, care încercau să afle cum erau furate secretele şi cum erau acestea comunicate duşmanului. În calitatea sa oficială, Trent era la curent în secret cu aceste eforturi de investigare. Agenţii care îi raportau nu aveau niciun motiv să suspecteze că tocmai un membru al Camerei Reprezentanţilor, cu părul prost aranjat şi care conducea o Honda veche de opt ani, locuind într-o casă ieftină şi plătind aceleaşi facturi şi având aceleaşi venituri ca orice civil, aparţinea unei reţele sofisticate de spionaj care făcea inutile eforturile celor din serviciile secrete americane.

Autorităţile ar fi trebuit să ştie până acum că sursa era una din interior, însă având cincisprezece agenţii majore de informaţii, care înghiţeau 50 de miliarde de dolari de la buget, în fiecare an, cu peste 120 000 de angajaţi, ar fi însemnat să caute acul în carul cu fân. Iar Roger Seagraves – descoperise Trent – era atât de eficient, încât nu rata niciodată niciun detaliu, oricât de mic, de insignifiant ar fi părut.

La început, Trent încercase să afle câte ceva despre

trecutul lui, însă nu obţinuse nicio informaţie. Pentru un angajat al serviciului de informaţii, cu experienţa pe care o avea, Trent ştia că asta însemna că întreg trecutul profesional al lui Seagraves era bine păzit. Asta însemna că Seagraves era un tip cu care nu ţi-ai fi dorit să ai de-a face. Iar Trent nu avea deloc această intenţie. Prefera să moară de bătrâneţe, bogat, undeva departe de acest loc.

În timp ce se deplasa cu modesta lui Honda, îşi imagină cum avea să fie noua lui viaţă. Va fi foarte diferită, asta era cert. Totuşi, niciodată nu avusese curiozitatea să afle câte vieţi fuseseră distruse din cauza lăcomiei sale.

Trădătorii au rareori asemenea frământări de conştiinţă.

Stone tocmai se întorsese din vizita pe care i-o făcuse lui Marilyn Behan, când cineva ciocăni la uşa de la intrare.

— Bună, Oliver, zise Annabelle în timp ce privea atentă înjur.

El nu se arătă surprins de apariţia ei, ci o invită pur şi simplu să intre. Se aşezară în faţa şemineului, pe câte un fotoliu uzat.

— Cum ai călătorit? întrebă cu amabilitate.

— Las-o baltă, n-am mai plecat.

— Serios?

— Le-ai spus deja celorlalţi că am plecat?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că am ştiut că te vei întoarce.

— OK, asta chiar mă enervează. Nu mă cunoşti, spuse ea iritată.

— Evident că te cunosc, din moment ce eşti aici.

Ea se uită lung la el, dând din cap.

— Eşti cel mai neobişnuit lucrător în cimitir pe care l-am întâlnit vreodată.

— Ai întâlnit mulţi, nu?

— Am auzit ce i s-a întâmplat lui Reuben.

— Poliţia greşeşte, bineînţeles, dar încă nu şi-a dat seama.

— Trebuie să-l scoatem din închisoare.

— Asta încercăm să facem, iar Reuben e bine. Nu cred că o să-i facă cineva necazuri acolo; l-am văzut odată bătându-se cu cinci bărbaţi într-un bar. În plus, cu forţa pe care o are, e unul dintre cei mai neîndurători şi atroce luptători. Chiar admir acest lucru la o persoană.

— Dar l-a prins cineva la Jonathan şi i-a înscenat totul?

— Da, aşa e.

— De ce ar fi făcut-o? Şi de ce a fost omorât Behan?

— Pentru că aflase cum a murit Jonathan. E un motiv suficient de puternic.

Stone îi povesti conversaţia pe care o avusese cu Marilyn Behan.

— Aşa că l-au eliminat pe Behan şi au dat vina pe Reuben, pentru că se întâmplase să fie acolo?

— Probabil că l-au văzut venind şi plecând de-acolo, şi-au imaginat că mansarda ar fi un loc potrivit de unde ar putea trage, şi astfel au făcut un plan. Ştiau că Behan aduce femei acolo şi că întotdeauna îşi petrecea timpul cu ele în acea cameră.

— Suntem într-o competiţie destul de dură. Deci, ce facem de-aici încolo?

— Pentru început, trebuie să vedem benzile din sala de lectură.

— În timp ce făceam cale întoarsă, chiar m-am gândit la această chestiune.

— Sunt sigur că ai găsit ceva. Făcu o pauză. Nu cred că am fi putut face acest lucru fără ajutorul tău. De fapt, sunt sigur că nu am fi putut.

— Nu mă flata atât de mult. Încă n-am ajuns acolo.

Cei doi tăcură o vreme.

Annabelle privea pe fereastră.

— Ştii... chiar că e o senzaţie de pace aici...

— În preajma morţilor? Tocmai începuse să mi se pară foarte deprimant...

Ea zâmbi şi se ridică.

— Îl sun pe Caleb să-i spun ce idee mi-a venit.

Se ridică şi Stone, întinzându-şi corpul slab şi înalt de 1,86 metri.

— Mi-e teamă că am atins vârsta la care simpla folosire a maşinii de tăiat iarba îmi afectează îngrozitor articulaţiile.

— Ia nişte Advil. Te sun mai târziu, de îndată ce mă instalez din nou.

În timp ce trecea pe lângă Stone, să se îndrepte către ieşire, el spuse încet:

— Mă bucur că te-ai întors.

Nu era sigur că ea îl auzise, oricum, nu avu nicio reacţie. El o privi cum urcă în maşină şi cum demarează.

CAPITOLUL 48

După revelaţia pe care o avusese, Jerry Bagger îl convocă în biroul său pe managerul hotelului aflat vizavi de sediul său şi îi ceru detalii despre fiecare client care avusese în acea perioadă o cameră la etajul douăzeci şi trei, şi ale cărei ferestre dădeau către biroul lui. Iar în Atlantic City, dacă Jerry Bagger te convoacă la el, te duci negreşit. Ca de obicei, unii dintre oamenii lui Bagger stăteau pe-aproape.

Managerul hotelului, un tânăr chipeş care era evident că avea ambiţii şi intenţiona să îşi îndeplinească sarcinile folosindu-şi cât mai bine abilităţile, nu prea avea de gând să îi dea informaţii şefului cazinoului.

— Ca să înţelegi mai bine situaţia, dacă nu îmi spui ce vreau să ştiu, vei muri, zise Bagger.

Managerul tresări.

— Mă ameninţi?

— Nu. Ameninţare e atunci când ai o şansă să nu se întâmple chestia respectivă. În cazul ăsta, este vorba de ceea ce noi, în sindicatul ăsta, numim lucru sigur.

Managerul se făcu palid, dar spuse cu mult curaj:

— Informaţiile pe care mi le ceri sunt confidenţiale. Nu e posibil să ţi le dau. Clienţii noştri vor ca afacerile lor să rămână private, iar noi avem cele mai înalte standarde în...

Bagger i-o tăie:

— Da, da... Uite, o s-o iau pe calea cea mai uşoară. Cât vrei?

— Încerci să mă mituieşti?

— E, aşa parcă ne mai înţelegem.

— Nu poţi să vorbeşti serios...

— O sută de mii!

— *O* sută de mii de dolari!

Bagger se uită la oamenii lui şi zise:

— Hei, băiatul ăsta e rapid, nu? Poate că ar trebui să-l angajez să lucreze pentru mine. Da, o sută de mii de dolari viraţi drept în contul tău personal dacă mă laşi să văd înregistrările.

Bărbatul părea să cântărească oferta. Dar Bagger deveni imediat nerăbdător.

— Iar dacă nu accepţi, uite, n-am să te omor. În loc de asta, o să-ţi rup fiecare oscior pe care-l ai şi o să-ţi aiuresc creierul ăla de nu o să mai poţi spune nimănui ce ţi s-a întâmplat. O să-ţi petreci restul zilelor într-un spital, o să faci pe tine, în timp ce nişte drogaţi te vor pune să faci exerciţii de recuperare în fiecare seară. Nu am de ales, totuşi, sunt un om rezonabil, aşa că o să te las pe tine să iei hotărârea. Ai cinci secunde.

O oră mai târziu, Bagger avea toate informaţiile pe care le ceruse şi făcu repede o listă cu principalii suspecţi. Apoi interogă personalul hotelului despre clienţii respectivi. Nu îi luă prea mult să dea lovitura deoarece o angajată îi spuse că avusese de-a face cu unul dintre clienţii respectivi, privind nişte extraservicii.

— Da, i-am făcut un masaj, zise tânăra, pe nume Cindy.

Era minionă cu părul închis la culoare încadrând o faţă drăgălaşă, avea forme îmbietoare şi experienţa străzii. Mesteca gumă şi se juca neatent cu o şuviţă de păr în timp

ce vorbea cu Bagger în camera de oaspeţi din somptuosul salon de masaj al hotelului.

Se apropie şi o privi de aproape.

— Ştii cine sunt eu?

Cindy dădu din cap.

— Sunteţi Jerry Bagger. Mama mea, pe nume Dolores, a lucrat pentru dumneavoastră la Pompeii.

— Da... draga de Dolores... îţi place aici, la nenorocitul ăsta de salon de masaj?

— Salariul e de rahat, dar bacşişurile sunt bune. Ălora bătrâni le place să simtă şi ei cum se plimbă pe corpul lor nişte mâini tinere. Unii dintre ei au şi erecţie când le fac masaj. Destul de dezgustător la un moş de optzeci de ani, dar, cum spuneam, dau bacşişuri bune.

— Tipul ăsta pentru care ai lucrat. Bagger aruncă o privire pe foaia de hârtie la numele care era scris pe ea. Acest Robby Thomas, povesteşte-mi despre el. Începând cu felul în care arăta.

Cindy făcu o descriere fizică a individului.

— Atrăgător, dar era prea plin de el. Chiar se credea mare şi tare. Nu-mi place asta la un bărbat. Şi era prea firav şi drăguţ, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Aş fi putut să-l cuprind cu un braţ. Îmi plac bărbaţii voinici, puternici.

— Te cred şi eu. Deci, acest băieţaş drăguţ... doar i-ai făcut masaj? Sau şi ceva pe lângă?

Cindy îşi încrucişă braţele şi se opri din mestecatul gumei.

— Sunt o profesionistă, am licenţă, domnule Bagger.

Drept răspuns, el scoase din portofel zece bancnote de o sută de dolari.

— Asta e suficient ca să uităm un pic de licenţa ta?

Cindy privi banii.

— Consider că ce fac în timpul meu liber e treaba mea.

— Nu pot să te contrazic în privinţa asta. El îi întinse banii. Deci, povesteşte-mi despre asta.

Dar ea ezita să ia banii.

— Aş putea să-mi pierd slujba dacă...

— Cindy, mă doare în cot de ce faci tu acolo, OK? Îi îndesă banii în buzunarul cămăşii. Acum, povesteşte-mi. Şi să nu mă minţi. Să mă minţi ar fi cel mai rău pentru tine.

Fata începu să vorbească repede:

— OK, încă din prima clipă a început să se dea la mine. Îi făceam masaj şi brusc am simţit că-mi pune o mână pe picior. Apoi a ajuns cu mâna pe-acolo... pe unde n-avea ce să caute.

— Da, un adevărat animal. Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— A început să fie foarte insistent. Prima dată l-am împins. Apoi a început să vorbească arogant. Mi-a zis că el o să dea o lovitură mare financiară şi că ar trebui să fiu drăguţă cu el.

— O lovitură mare, hm? Aşa, zi mai departe.

— Mi-a arătat nişte bani, mi-a zis că are cu mult mai mulţi. După ce am terminat lucrul, m-a aşteptat. Am băut ceva împreună. Începusem să mă simt cam ameţită. Nu prea ţin la băutură.

—Da, da, hai să revenim ia subiect, Cindy, zise Bagger nerăbdător. Nu mă pot concentra.

Ea continuă repede:

— Aşa că am încheiat seara la el în cameră. Mai întâi am făcut sex oral, ca să îl încălzesc, dar afurisitul a ejaculat imediat. M-a enervat. Vreau să spun... nici nu ştiu când a făcut-o. S-a supărat, a plâns ca un copil. Mi-a dat o sută de dolari. O nenorocită de sută de dolari. Apoi a stat în baie vreo zece minute, a vomitat. Când a ieşit, mi-a spus că nu mai făcuse de mult sex şi că de-aia terminase atât de repede. De parcă mi-ar fi păsat.

— Ce nenorocit! Şi pe urmă?

— Asta a fost cam tot. Vreau să spun... nu mai aveam niciun motiv să rămân acolo, nu? Nu era ca şi când aş fi avut o întâlnire.

— Şi n-a mai spus nimic altceva? De unde era? Unde se ducea? Ce lovitură financiară dădea?

Ea dădu din cap că nu ştia. El o cercetă de-aproape:

— OK, dar tu pari o fată întreprinzătoare. Nu i-ai furat şi

tu nişte bani din portofel cât a stat el în baie să vomite?

Ea zise supărată:

— Nu-s nici eu chiar ultimul gunoi. Pe cine crezi că poţi să acuzi de aşa ceva?

— Hai să fim puţin sinceri, Cin. Ai o viaţă grea, laşi bărbaţi pe care nu-i cunoşti să-ţi ejaculeze în gură pentru nişte mărunţiş. Aşa că te mai întreb o dată: I-ai mai furat nişte bani, pe lângă suta de dolari pe care ţi-a dat-o el?

— Nu ştiu. Se poate, zise ea. Dar nu mai pot să vorbesc despre asta.

Bagger o luă de bărbie şi îi aduse capul mai aproape de el, privind-o de la mică distanţă.

— Bătrâna ta mama ţi-a povestit vreodată ceva despre mine?

Cindy, înfricoşată, înghiţea în sec agitată.

— Zicea că sunteţi cel mai bun dintre cei pentru care a lucrat.

— Şi altceva?

— Zicea că cine încearcă să vă supere amuţeşte pentru totdeauna.

— Exact. Mama ta e deşteaptă. O strânse mai tare de bărbie. Cindy ţipă uşor. Aşa că, dacă vrei să o mai vezi pe mama ta, inspiră adânc şi spune-mi ce ai văzut în portofelul acelui băiat drăguţ.

— OK, OK, era ciudat pentru că avea două identităţi.

— Şi?...

— Unul era pe numele pe care mi-l spusese când venise la salonul de masaj. Robby Thomas, din Michigan. Mai avea un permis de conducere de California.

— Pe ce nume? întrebă Bagger calm.

— Tony. Tony Wallace.

Bagger îi dădu drumul.

— Ai văzut? N-a fost greu deloc. Acum, du-te înapoi să-i freci pe boşorogii ăia.

Ea se ridică, picioarele îi tremurau. Când se întoarse să plece, Bagger spuse:

— Hei, Cindy, n-ai uitat nimic?

Ea îl privi şi întrebă neliniştită:

— Ce anume, domnule Bagger?

— Ţi-am plătit o mie de dolari. Băiatul ăla drăguţ ţi-a dat de zece ori mai puţin şi i-ai luat-o-n gură. Nu mă întrebi dacă nu vreau şi eu? Nu e frumos din partea ta, Cindy. E o chestie pe care un tip ca mine o ţine minte multă vreme.

Tăcu, privind-o.

Cu o voce tremurătoare, îl întrebă:

— Doriţi să v-o iau în gură, domnule Bagger? Adăugă imediat: Ar fi o onoare pentru mine.

— Nu, nu vreau.

CAPITOLUL 49

Annabelle şi Caleb mergeau pe unul dintre holurile Clădirii Jefferson. Annabelle purta o fustă roşie, până la genunchi, o jachetă neagră şi o bluză bej. Părea o adevărată profesionistă, competentă şi sigură pe sine. Caleb părea gata să-şi taie venele.

— Tot ce ai de făcut, îi spuse ea, este să arăţi trist şi deprimat.

— Asta e foarte uşor, întrucât chiar *sunt* trist şi deprimat, zise el imediat.

Înainte de a intra în biroul de securitate al bibliotecii, Annabelle se opri şi îşi puse o pereche de ochelari, prinşi cu un lănţişor la gât.

— Eşti sigură că o să funcţioneze? şopti Caleb. Începuse să respire precipitat.

— Nu poţi fi sigur niciodată de ceva că funcţionează până când nu probezi să vezi dacă e aşa sau nu.

— O, super!

După câteva minute, se aflau în biroul şefului serviciului

de protecţie şi pază. Caleb îşi ţinea capul în piept, privind pantofii lui Annabelle care vorbea:

— Deci, aşa cum v-am explicat, sunt psiholog şi Caleb a apelat la mine ca să-l ajut să depăşească această perioadă.

Şeful părea încurcat.

— Vreţi să spuneţi că se simte rău când intră în încăperea-seif?

— Da. După cum ştiţi, el a descoperit cadavrul prietenului său drag, care îi era şi coleg, aici înăuntru. Încăperea-seif e un loc pe care, în mod normal, Caleb îl iubeşte. A fost o parte din viaţa lui pentru mulţi ani de zile.

Privi dincolo de Caleb care, după cum plănuiseră, oftă lung şi îşi şterse ochii cu batista.

— Acum, acest loc despre care avea o mulţime de amintiri inimoase îi provoacă, o tristeţe profundă, chiar înfricoşătoare.

Şeful se uită la Caleb.

— Sunt sigur că v-a fost foarte greu, domnule Shaw.

Mâinile lui Caleb tremurau atât de rău, încât Annabelle îl apucă de una din ele.

— Puteţi să-i spuneţi Caleb, suntem între prieteni, zise încurajator Annabelle, făcându-i un semn şefului fără să vadă Caleb, deşi, în acelaşi timp, îl strânse tare de mână şi pe Caleb.

— O, da, sigur, suntem între prieteni, desigur, zise şeful stângaci. Dar ce legătură are acest lucru cu departamentul meu?

— Planul meu este să-l las pe Caleb să privească benzile înregistrate din sălile de lectură, cu oamenii care vin şi pleacă de-acolo, totul fiind normal, totul fiind aşa cum trebuie să fie, ca o cale de a-şi găsi forţa să treacă de această perioadă dificilă şi să considere tot ce s-a întâmplat ca fiind o experienţă pozitivă.

— Nu cred că vă pot lăsa să vedeţi benzile, zise şeful. Este o cerere de-a dreptul neobişnuită.

Caleb începu să bată în retragere, dar o privire critică a lui Annabelle îl făcu să îngheţe înainte de a apuca să se

ridice cu totul de pe scaun.

— Situaţia e de-a dreptul neobişnuită, zise ea. Sunt sigură că aţi face tot ce vă stă în putere ca să vedeţi cum un angajat de succes poate să îşi reia viaţa normală.

— Da, desigur, dar...

— Aşa că acum ar fi un moment potrivit să vedem benzile, nu-i aşa? Îl privi furioasă pe Caleb care încă nu se aşezase cum trebuie pe scaun. Vreau să spun... vedeţi bine că e disperat.

Caleb se prăbuşi în scaun, cu capul între genunchi.

Annabelle se uită din nou la şef şi îi citi numele pe ecuson.

— Dale, pot să-ţi spun Dale, da?

— Da, sigur, e-n regulă.

— Dale, vezi hainele pe care le port?

Dale se uită la silueta ei atrăgătoare şi spuse încurcat:

— Da, le-am văzut.

— Mă aşteptam să-mi spui că fusta mea e roşie. E o culoare care dă forţă, e o culoare pozitivă, Dale. Dar jacheta mea e neagră, o culoare negativă, iar bluza este bej, o culoare neutră. Aceasta înseamnă că sunt la jumătatea drumului pe care îl conduc pe acest om înapoi la o viaţă normală, sănătoasă. Dar am nevoie de ajutorul tău, Dale, ca să închei cu succes această situaţie. Vreau să mă pot îmbrăca în întregime în roşu, pentru Caleb. Şi sunt convinsă că şi tu vrei. Hai să terminăm treaba asta, Dale. Hai să o facem pur şi simplu. Aruncă o privire evaluatoare asupra lui. Pot să spun că eşti alături de mine, nu?

Dale se uită la Caleb, care arăta mizerabil, şi zise:

— OK, o să vă aduc benzile.

După ce bărbatul părăsi camera, Caleb zise:

— Te descurci şi singură, şi eşti chiar o profesionistă.

— Mulţumesc, zise ea scurt.

Văzând că nu mai spune nimic, Caleb adăugă:

— Şi cred că şi eu m-am descurcat rezonabil.

Ea îl privi, nevenindu-i să creadă.

— Chiar aşa?

Câteva ore mai târziu, Annabelle şi Caleb terminaseră de vizionat venirile şi plecările din sala de lectură înainte şi după moartea lui DeHaven.

— E acelaşi du-te-vino de fiecare zi, spuse Caleb. Nu e nimic deosebit.

Annabelle derulă din nou una dintre benzi.

— Cine e ăsta?

— Kevin Philips. E directorul interimar, a fost numit după moartea lui Jonathan. A venit să mă întrebe ce ştiu despre moartea lui Jonathan. Iar aici e Oliver deghizat în savant neamţ.

— Drăguţ, zise Annabelle cu admiraţie. S-a descurcat foarte bine în acest rol.

Se mai uitară împreună la câteva cadre. Caleb îi atrase atenţia asupra uneia dintre scene.

— Aici e momentul în care am fost anunţat că Jonathan m-a numit executorul său literar. Se uită la ecran mai de aproape. Aşa de gras sunt eu? Îşi puse o mână pe abdomen.

— Cine ţi-a dat documentul prin care erai înştiinţat?

— Kevin Philips.

Annabelle văzu pe bandă cum Caleb s-a împiedicat şi şi-a spart ochelarii.

— De obicei nu sunt atât de stângaci, îi explică el. N-aş fi fost în stare să citesc hârtia aia blestemată dacă Jewell English nu mi-ar fi împrumutat ochelarii ei.

— Da, dar de ce a schimbat ochelarii?

— Poftim?

— I-a schimbat cu altă pereche de ochelari pe care o avea în geantă. Annabelle derulă banda din nou. Vezi? E o mişcare foarte abilă, e drept. Ar fi un jucător foarte bun la ruletă... vreau să spun... este foarte îndemânatică.

Caleb se uită mirat cum Jewell English ascunde în palmă ochelarii pe care îi purtase ea şi scoate altă pereche din geantă. Era perechea pe care i-o dăduse lui.

— Nu ştiu. Poate că era o pereche specială. Mi-au fost destul de folositori. Am putut să citesc mesajul.

— Cine este această Jewell English?

— O doamnă în vârstă pasionată de cărţi şi care vine regulat la sala de lectură.

— Şi care are mâini îndemânatice mai ceva decât un dealer din cazinourile de la Las Vegas, sublinie Annabelle. Mă întreb de ce o fi făcut-o, adăugă ea, preocupată.

CAPITOLUL 50

Stone era acasă şi se gândea la conversaţia pe care o avusese cu Marilyn Behan. Dacă femeia spunea adevărul, ceea ce era foarte probabil, întrucât nu exista niciun motiv ca ea să mintă, atunci însemna că el se înşela. Cornelius Behan nu îl ucisese pe Jonathan DeHaven, şi nici pe Bob Bradley. Totuşi, după câte se părea, îşi dăduse seama cum fusese omorât nefericitul bibliotecar, ceea ce îi făcuse pe alţii să-l ucidă. Deci cine altcineva mai avusese de câştigat de pe urma morţii lui DeHaven? Sau de pe urma morţii lui Bradley? Avea nevoie urgent de nişte informaţii care să lege cele două întâmplări.

— Oliver?

Îşi ridică privirea. Milton se afla în cadrul uşii.

— Am ciocănit, dar nu mi-a răspuns nimeni, spuse el.

— Scuză-mă, cred că mă gândeam la ceva...

Milton avea laptopul cu el, ca de obicei, şi încă o valiză mai mică. Le puse pe amândouă pe birou şi scoase un dosar.

— Uite ce am aflat despre angajaţii lui Bradley.

Stone luă documentele şi le citi cu atenţie. Erau nenumărate referiri care scoteau în evidenţă cariera politică a lui Bradley, inclusiv poziţia lui din cadrul Comisiei de Control al Serviciilor Secrete, a cărui preşedinţie o deţinea

de ani de zile.

— Bradley era un politician foarte abil şi a instituit multe reforme bune în domeniul informaţiilor, zise Milton.

— Care poate au condus la uciderea lui, comentă Stone. Drăguţă recunoştinţă.

Stone se uită printre documentele şi fotografiile colegilor din Comisia de Control al Serviciilor Secrete. Când termină, sosiră Annabelle şi Caleb. Stone le povesti tuturor despre întâlnirea lui cu Marilyn Behan.

— Asta elimină cu certitudine teoria cum că Behan ar fi fost amestecat în uciderea lui Jonathan, zise Caleb.

— Aşa se pare, încuviinţă Stone. Voi aţi aflat ceva azi de pe benzile alea?

— Bănuiala noastră că ne-ar putea fi de folos dacă am vedea benzile cu cine a ieşit şi a intrat în sala de lectură nu s-a concretizat. Dar am aflat altceva care ar putea să fie foarte important.

Annabelle le povesti despre îndemânarea lui Jewell English.

— Sunteţi siguri? întrebă Stone, nedumerit.

— Ai încredere în mine. Am văzut mişcarea aia de un milion de ori.

„Şi probabil că la fel de des ai practicat-o şi tu”, se gândi Stone. Se întoarse spre Caleb.

— Ce ştii despre această femeie?

— Doar că e o văduvă în vârstă, care vine regulat la sala de lectură, iubeşte cărţile, e drăguţă şi entuziastă...

Se înroşi.

— Şi mai ce? întrebă Stone.

— Şi tot timpul se dă la mine, spuse şoptit, încurcat.

Annabelle trebui să îşi reprime un hohot de râs.

— Dar presupun că ştii toate lucrurile astea despre ea pentru că ţi le-a spus ea. Nu sunt certe, zise Stone.

— E adevărat, fu de acord Caleb.

— Atunci de ce ar fi schimbat ochelarii?

— Oliver, poate că pur şi simplu nu a vrut să mi-i dea pe ceilalţi pentru că, din cine ştie ce motiv, or fi speciali pentru

ea. Mi-a împrumutat o altă pereche şi nu văd chiar aşa o mare chestie în treaba asta.

— Nici eu nu aş fi văzut chiar aşa o mare chestie în treaba asta, Caleb, dacă nu s-ar fi întâmplat ca această văduvă în vârstă care frecventează sălile de lectură ale bibliotecii de cărţi rare să aibă asemenea calităţi excepţionale de prestidigitaţie. Dacă nu voia să porţi acei ochelari, de ce nu ţi-a spus aşa, şi să-ţi fi dat perechea pe care o avea de rezervă?

Caleb dădu să spună ceva, dar se opri.

— Nu ştiu ce-să răspund.

— Nici eu nu ştiu. Dar încep să cred că trebuie să găsim un răspuns dacă vrem să aflăm ce i s-a întâmplat lui Jonathan DeHaven.

— Nu e posibil să credem că simpatica bătrânică Jewell English are ceva de-a face cu moartea lui Jonathan, protestă Caleb.

— Nu putem trage concluzia asta acum. Behan a fost ucis pentru că a ghicit cum a murit DeHaven. Cred că a descoperit că cilindrul cu gaz de la bibliotecă a fost deliberat etichetat greşit. Acesta ar putea fi motivul pentru care a venit la sala de lectură să pună întrebări şi a cerut să vadă încăperea-seif, Caleb. Căuta informaţii despre felul în care DeHaven a fost ucis. Aminteşte-ţi, voia să ştie dacă DeHaven era în relaţii amicale cu toată lumea de la bibliotecă. Nu părea să ştie cine era criminalul, era în faza incipientă în care voia să afle dacă DeHaven avea duşmani.

— Cu alte cuvinte, cheia nu este Behan, ci DeHaven, şi poate *ceva* de la bibliotecă? zise Annabelle.

— Posibil, replică Stone.

Caleb clipi la această remarcă, dar rămase tăcut.

— Şi ce legătură ar avea uciderea lui Bob Bradley cu toate astea? întrebă ea. Ai spus că tu crezi că există o legătură.

— Ştim că Bradley a fost ucis de un glonţ tras cu puşca printr-o fereastră, din cealaltă clădire. Behan a fost ucis exact în acelaşi fel. Nu poate fi o coincidenţă. Într-adevăr,

poate fi acelaşi criminal. Un asasin profesionist care foloseşte aceeaşi metodă pentru că la asta se pricepe cel mai bine. Reduce şansele de eroare.

— Vorbeşti de parcă ai şti o mulţime de lucruri despre chestia asta, zise Annabelle.

El zâmbi cu inocenţă.

— După cum ţi-a spus şi Caleb, îmi place la nebunie să citesc thrillere. Găsesc că sunt nu doar distractive, ci şi informative. Se uită la Caleb. Avem oare vreo şansă să ne uităm la ochelarii femeii aceleia fără ca ea să ştie?

— Desigur, putem să-i jefuim casa în mijlocul nopţii şi să-i furăm, propuse Caleb cu sarcasm.

— Bună idee. Poţi să afli unde locuieşte? zise Stone.

— Oliver, nu poţi să vorbeşti serios! se revoltă Caleb.

— S-ar putea să am eu o idee mai bună, zise Annabelle. Toţi îşi întoarseră privirile spre ea. Vine la sala de lectură conform unui program regulat?

— Da, foarte regulat.

— Dacă ar fi să respecte schema asta, când ar trebui să-şi facă apariţia?

Caleb făcu repede o socoteală.

— De fapt, chiar mâine.

— Bun. O să merg la bibliotecă mâine, cu tine. Mi-o arăţi şi apoi las-o în seama mea.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Caleb.

Annabelle se ridică.

— O să-i dau o lingură din propria ei doctorie.

După ce Annabelle plecă, Caleb zise:

— Desigur, nu puteam să spun de faţă cu ea, dar, Oliver, ce-ar fi dacă toate astea ar avea legătură cu *Psalm Book?* Este incredibil de valoroasă, şi nu reuşim să aflăm de unde a făcut Jonathan rost de ea. Poate că a furat-o. Şi poate altcineva o voia. Poate că de-aia l-au ucis pe Jonathan: ca să intre în posesia ei.

— Da, dar n-au intrat în posesia ei, Caleb, punctă Stone. Persoana care l-a lovit pe Reuben era în casă. Putea la fel de bine să pătrundă în încăperea-seif şi să ia cartea. Şi de

ce l-a ucis pe Cornelius Behan? Şi pe Bradley? Ei ar putea să nu aibă nicio legătură cu *Psalm Book.* Behan nici măcar nu ştia că DeHaven colecţiona cărţi. Şi nu există nicio dovadă că Bradley îl cunoştea pe colegul tău Jonathan.

După ce Caleb, trist şi confuz, plecă, Milton şi Stone se aşezară să stea de vorbă, în timp ce acesta din urmă mai răsfoia dosarul despre angajaţii care lucraseră cu Bradley.

— Michael Avery a fost la Yale, spuse el, funcţionar al Curţii Supreme de Justiţie, a făcut cursuri private la NIC înainte de a deveni membru al Comisiei de Control al Serviciilor Secrete. S-a mutat odată cu Bradley, când acesta a devenit preşedintele Camerei Reprezentanţilor. Se mai uită la câteva fotografii şi biografii. Dennis Warren, altul care a fost la Yale, a lucrat la DOJ[26] la începutul carierei sale. A fost şeful staffului lui Bradley şi şi-a păstrat poziţia până când Bradley a devenit preşedinte al Camerei Reprezentanţilor. Albert Trent este de ani de zile în comisia de informaţii condusă de Bradley. A absolvit Harvard, a făcut avocatura şi a fost o vreme funcţionar al CIA. Toţi fac parte din Ivy League[27]. Toţi au o experienţă prodigioasă. Se pare că Bradley a avut un staff de primă mână.

— Un congresmen este la fel de bun precum stafful său. Nu aşa se spune?

Stone îl privi gânditor.

— Ştii, un lucru pe care nu l-am verificat niciodată cu adevărat îl constituie circumstanţele în care a fost ucis Bradley.

— Cum am putea face asta? întrebă Milton.

— Prietena noastră se pricepe foarte bine să joace diverse roluri.

— E cea mai bună.

— Vrei să încercăm şi noi amândoi?

— Sunt omul tău.

---

[26] Departamentul de Justiţie

[27] Asociaţie de opt universităţi şi colegii din nordul Statelor Unite din care fac parte Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Princeton, University of Pennsylvania şi Yale.

CAPITOLUL 51

Albert Trent şi Roger Seagraves se întâlniră în biroul lui Trent din Capitol Hill. Seagraves tocmai îi dăduse lui Trent un dosar cu materiale informative. Trent avea să facă o copie pe care s-o trimită la comisie. Dosarul original conţinea secrete de la Pentagon, care detaliau strategiile militare ale Statelor Unite în Afganistan, Irak şi Iran. Trent va folosi o metodă de decriptare prestabilită ca să scoată secretele de pe acea pagină. Odată ce termină această treabă, Seagraves spuse:

— Ai un minut liber?

Se plimbară prin Capitoliu, la parter.

— Roger, băiete, tu ai noroc cu Behan şi cu tipul ălălalt care a fost acuzat, zise Trent.

— Înţelege un lucru, Albert: Nimic din ce fac eu nu are vreo legătură cu norocul. Am avut o oportunitate şi am folosit-o.

— OK, OK, nu trebuie să te superi. Crezi că acuzaţia va fi menţinută?

— Mă îndoiesc. Nu ştiu sigur de ce se afla el acolo, dar se uita la casa lui Behan. Şi e prieten cu Caleb Shaw care lucrează la sala de lectură. Mai mult decât atât, tipul pe care l-am prins şi cu care am stat la „şuetă”, acel Oliver Stone, face parte din acelaşi grup.

— Shaw este executorul literar al lui DeHaven. De-asta s-a dus la casa acestuia.

Seagraves se uită neîncrezător la colegul său.

— *Ştiu* asta, Albert. M-am aflat faţă-n faţă cu Shaw ca să stabilesc care este următoarea mişcare, dacă va fi necesar. Ei nu au numai cărţi în cap. Tipul pe care l-am interogat a lucrat la CIA, într-un departament special.

— Nu mi-ai spus asta! exclamă Trent.

— N-aveai nevoie să ştii, Albert. Acum ştii.

— De ce aş avea nevoie să ştiu acum?

— Pentru că ţi-am spus.

Seagraves privi lung Clădirea Jefferson, unde se aflau sălile de lectură şi cărţile rare ale bibliotecii.

— Tipii ăştia au făcut o vizită şi la Fire Control, Inc. Omul meu de acolo mi-a spus că vopseaua de pe un cilindru pe care l-au luat de la bibliotecă a fost ştearsă. Deci probabil că au aflat de dioxidul de carbon.

Trent se făcu palid.

— Asta nu e deloc bine, Roger.

— Încă nu ai de ce să-ţi faci griji, Albert. Am un plan. Ne-a intrat ultima plată. Cât de repede poţi să faci rost de noul pachet de informaţii?

Se uită la ceas.

— Mâine, cel mai devreme, dar e cam repede.

— Fă tot posibilul.

— Roger, poate că ar trebui pur şi simplu să o lăsăm baltă.

— Avem o mulţime de clienţi de servit. N-ar fi o decizie bună.

— N-ar fi o decizie bună nici să continuăm aşa. Dacă ajungem la închisoare pentru trădare?

— Mie n-o să mi se întâmple asta, Albert.

— Nu poţi şti cu certitudine.

— Ba da, pot. Pentru că morţii nu fac închisoare.

— OK, dar nu trebuie să se ajungă acolo. Poate că ar trebui să ne gândim s-o lăsăm un pic mai uşor. Să lăsăm lucrurile să se mai răcească.

— Lucrurile nu prea se mai răcesc după ce au ajuns să se înfierbânte. Continuăm să facem ce facem şi, cum am mai spus, am un plan.

— E secret, nu poţi să mi-l împărtăşeşti?

Seagraves ignoră întrebarea.

— Diseară mai fac o descindere. Iar asta va fi una de zece milioane dacă totul e OK, aşa cum cred eu că va fi. Dar fii atent, deschide ochii şi cască urechile! Dacă ceva ţi se pare ciudat, ştii unde să mă găseşti.

— Crezi că va mai fi nevoie... ştii tu... să mai ucizi pe cineva?

— O parte din mine crede că da, desigur.

Seagraves plecă.

Târziu, în acea seară, Seagraves conducea către centrul Kennedy ca să ajungă la concertul Orchestrei Simfonice Naţionale, NSO[28]. Aflat pe malul râului Potomac, cu o arhitectură simplă, având o formă de pătrat, centrul Kennedy fusese adesea declarat una dintre cele mai reuşite clădiri memoriale din ţară construite în onoarea preşedintelui ucis. Lui Seagraves nu-i păsa însă de estetica arhitecturală a clădirii. Nu-i păsa de altfel nici de NSO. Fizicul său deosebit – era un bărbat înalt şi chipeş – atrăgea atenţia multor femei când trecea prin hol către auditoriumul unde concerta NSO. Observă acest fapt. În seara aceea însă era de serviciu, ieşise pe teren. Mai târziu, în scurta pauză, Seagraves se întâlni cu alte persoane care ieşeau din auditorium ca să bea ceva şi să privească la obiectele care erau de vânzare. Făcu o scurtă escală şi la toaletă. Apoi, luminile scăzură în intensitate, semnalând începutul ultimei părţi a programului. Prin mulţimea de oameni, îşi făcu loc să ajungă în sală.

O oră mai târziu, bău ceva la barul de noapte situat vizavi de centrul Kennedy. Scoase programul din buzunarul lateral al jachetei şi îl studie. Nu era programul *său*, desigur. Îl strecurase în buzunarul lui în timp ce trecuse prin mulţimea de oameni, când se întorcea în sală. Nu exista nici o posibilitate să fi observat cineva acest lucru. Spionii care nu acţionau în mulţime erau întotdeauna prinşi. Din acest motiv, Seagraves folosise masele drept acoperire.

Întors acasă în laboratorul său, Seagraves extrase secretele din paginile programului, le puse într-un format adecvat ca să i le dea lui Albert Trent cu prima ocazie când îl întâlnea. Zâmbi. Se uita nici mai mult, nici mai puţin

[28] National Symphony Orchestra

decât la ultimele piese de care avea nevoie ca să aibă cheia de decriptare a comunicaţiilor diplomatice de nivel înalt, pe care Departamentul de Stat le transmitea birourilor sale de dincolo de ocean. Acum, 10 milioane i se păreau prea puţin. Poate 20 de milioane. Apoi se hotărî că ar putea începe de la 25 de milioane, ca să aibă de unde să scadă preţul. Îşi desfăşura toate negocierile pe internet, pe site-uri de *chat* stabilite în prealabil. Iar secretele erau livrate odată ce banii erau viraţi în cont. Poziţia lui, de altfel rezonabilă, era aceea a unui om care nu avea încredere în nimeni când venea vorba de afaceri. Totuşi era cinstit în ceea ce făcea, datorită înlesnirilor pe care i le oferea piaţa liberă. Prima dată când ar fi luat bani fără să livreze vreo marfă, ar fi fost scos din afacere. Şi, probabil, ucis.

Singurul lucru care i-ar fi putut tulbura planul erau prezenţa acelor indivizi care îşi tot vârau nasul unde nu le fierbea oala. Dacă ar fi fost doar bibliotecarul, nu şi-ar fi făcut griji. Dar era amestecat în această afacere şi tipul de la Triple Six, care nu era deloc de neglijat. Seagraves presimţea o altă furtună. Din acest motiv, când îl răpise pe Stone şi îl torturase, îi luase de acasă şi una dintre cămăşile acestuia. Ar fi adăugat-o colecţiei sale, dacă era cazul.

CAPITOLUL 52

Stone şi Milton sosiră la Clubul Federalist pe la zece, a doua zi dimineaţă.

Spuseră ce voiau şi fură conduşi în biroul directorului. Se uitară la cărţile lor de vizită, pe care Milton le făcuse pe imprimanta cu laser, cu o noapte în urmă.

— Aţi fost angajaţi de familia lui Bradley, din Kansas, să investigaţi asasinarea lui? Dar cu asta se ocupă poliţia. Şi

FBI. Şi ei au fost aici, *toţi,* de mai multe ori, adăugă directorul pe un ton plictisit.

— Familia doreşte să aibă propriii reprezentanţi, sunt sigur că înţelegeţi acest lucru, zise Stone.

El şi Milton erau îmbrăcaţi în jachete identice, purtau cravată şi aveau pantaloni negri. Părul lung al lui Milton era ascuns sub o pălărie pe care nu şi-o dăduse jos.

— Nu pare să se facă vreun progres.

— Dacă poliţia n-a prins pe nimeni... nu pot să contrazic această părere.

— Puteţi să-i sunaţi, dacă doriţi, să verificaţi faptul că le reprezentăm interesele, zise Stone. Doamna Bradley nu este în ţară, dar puteţi vorbi cu avocatul familiei, din Maryland.

Pe cărţile de vizită se afla numărul de telefon al lui Milton. Înregistrase pe robotul telefonului un mesaj ca şi cum ar fi fost avocatul, în cazul în care directorul ar fi dat curs ideii lor.

— Nu, e în regulă. Ce doriţi să ştiţi?

— De ce se afla Bradley la club în acea seară?

— Era o petrecere privată, dată în cinstea sa, pentru că fusese ales preşedinte al Camerei.

— Înţeleg. Cine o organizase?

— Angajaţii săi, presupun.

— Cineva anume?

— Nu, din câte îmi amintesc. Am primit instrucţiunile prin fax. Recunosc că a fost, într-o oarecare măsură, o surpriză.

— Şi a fost ucis în faţa salonului?

— Îl numim James Madison Room. Ştiţi despre celebrele Documente Federaliste. Pot să vă arăt, dacă doriţi.

Îi conduse într-o cameră mare, ale cărei ferestre dădeau spre stradă. Stone privi afară şi văzu fereastra de la etajul superior al clădirii de vizavi. Ochiul său experimentat sesiză că era un loc perfect pentru traiectoria glonţului, şi demonstra nu doar o idee inteligentă, ci şi faptul că exista o scurgere de informaţii din interior.

Urmând firul gândului său, Stone întrebă:

— Şi el de ce venise aici?

Directorul şterse o dâră de praf de pe marmura şemineului.

— Venise pentru toast. Se cutremură. A fost groaznic. Senatorul Pierce tocmai îşi terminase cuvântarea când Bradley a fost împuşcat. A fost absolut oribil, sânge peste tot. Covorul persan, unul foarte scump, a fost distrus iremediabil. Sângele a pătruns până şi în lemnul podelei. A costat o mică avere pentru a o curăţa şi reface. De-abia târziu, de curând, poliţia ne-a dat permisiunea să facem asta. Nu am putut nici măcar s-o acoperim, pentru că ni s-a spus că e o probă şi astfel ar fi putut fi deteriorată. Oamenii au fost nevoiţi să o vadă ori de câte ori treceau pe-acolo. Nu cred că trebuie să vă mai spun cât de mult a scăzut numărul membrilor care au mai venit după aceea la club.

— Cine este proprietarul clădirii de peste drum? întrebă Milton.

— Nu ştiu. Presupun că autorităţile au aflat până acum. Trebuie să fi fost o locuinţă privată şi apoi o galerie de artă. Stă nefolosită de vreo cinci ani, o adevărată ruină, dar ce se poate face? Am auzit totuşi că urmează să fie renovată. Va fi un bloc de apartamente, se pare. Dar încă nu au început lucrările.

— Aşadar, cine l-a chemat pe Bradley în cameră ca să toasteze? întrebă Stone.

Directorul se gândi câteva momente.

— Erau atât de mulţi oameni acolo... nu mai ştiu sigur. Eu nu am fost implicat în partea asta a petrecerii. Stăteam lângă fereastră când a fost împuşcat. Cred că am şi auzit şuierul glonţului în urechi. Am fost surd timp de câteva zile după aceea.

— Cred şi eu. E cineva care ar putea să ne mai dea detalii?

— Unul dintre chelneri şi barmanul, ambii au muncit special pentru acel eveniment. Sunt amândoi aici, acum, dacă vreţi să vorbiţi cu ei.

Barmanul nu ştia nimic. Totuşi, chelnerul, Tom, le spuse:

— Era un tip din subordinea lui, cred, care a strâns lumea laolaltă, să asculte toastul. Cel puţin, aşa-mi aduc aminte. L-am ajutat şi eu să adune oamenii, să-i aducă din cealaltă cameră, după care cineva a ieşit şi l-a adus pe congresmenul Bradley.

— Îţi mai aminteşti cine anume l-a adus? Era unul dintre oamenii lui?

— Nu, nu chiar, dădu Tom din cap.

Stone îi arătă fotografiile persoanelor din subordinea lui Bradley.

— Recunoşti pe cineva de-aici? De exemplu, pe-ăsta îl cunoşti? Şi îl arătă pe Denis Warren. Era şeful ştaifului lui Bradley. E posibil ca el să fie cel care a organizat toastul.

— Nu, nu era el.

— Poate ăsta, zise Stone, arătându-i-l pe Albert Trent. Şi el avea o poziţie înaltă în cadrul ştaifului său.

— Nu.

Chelnerul se uită la fotografie, în final oprindu-se asupra uneia dintre persoane:

— Ăsta e. Acum îmi aduc aminte. Era cu adevărat eficient.

Stone se uita la chipul lui Michael Avery, care fusese în serviciul lui Bradley, în Comisia de Control al Serviciilor Secrete.

După ce plecară de la Clubul Federalist, Milton întrebă:

— Şi acum ce facem?

— Acum vom vorbi cu câţiva dintre cei care au lucrat pentru Bradley.

— Nu cu Avery? Ne-ar dezvălui multe.

— Nu, vom vorbi cu Trent şi cu Warren.

— Dar nu putem să le spunem că suntem detectivi angajaţi de familia lui Bradley; probabil că şi-ar da seama că minţim.

— Nu. Le vom spune adevărul.

— Poftim?

— Le vom spune că investigăm moartea lui Jonathan DeHaven.

Denis Warren era acasă când sună Stone, după ce se uitase în cartea telefon, şi acceptă să stabilească o întâlnire cu Oliver. La telefon spuse că auzise de moartea lui DeHaven, dar că nu îl cunoştea pe acesta.

— Nici măcar nu am o legitimaţie de bibliotecă, îmi şi este ruşine să recunosc acest lucru, comentă el cu tristeţe în glas.

Milton şi Stone se duseră cu motocicleta acasă la Warren, la Falls Church, în Virginia. Era un loc modest, într-o zonă veche. Era limpede că Warren nu era genul care să fie pasionat de grădinărit sau de meşterit. Pajiştea din faţa casei sale era plină de buruieni, iar casa avea urgent nevoie să fie vopsită.

Totuşi, înăuntru, ambianţa era plăcută şi confortabilă şi, în ciuda comentariilor lui Warren că nu avea legitimaţie de bibliotecă, rafturile erau ticsite de cărţi. O mulţime de tenişi uzaţi, jachete şi diverse obiecte dovedeau că el era şi tătic.

Warren era un bărbat înalt şi impunător, cu părul rar, castaniu, şi cu o faţă lată, ciupită de vărsat. Pielea sa fermă, translucidă, era dovada anilor de muncă pentru ţară, petrecuţi sub lumina fluorescentă. Îi conduse prin hol, către salonul de primire.

— Scuzaţi dezordinea, zise Warren. Am trei băieţi cu vârste de la paisprezece la optsprezece ani, iar asta înseamnă că viaţa şi casa nu îţi mai aparţin. Pot să mă ridic în timpul unei şedinţe şi să prezint şefului sau secretarului Apărării un argument convingător privind complexele strategii de informaţii geopolitice, dar nu pot să-l determin cu argumente convingătoare pe niciunul dintre fiii mei să facă baie sau să mănânce altceva decât cheeseburgeri.

— Ştim că aţi făcut parte din Comisia de Control al Serviciilor Secrete, începu Stone.

— Corect. M-am mutat când Bradley a devenit preşedinte al Camerei, în momentul de faţă, nu mai lucrez deloc.

— Din cauza morţii sale? întrebă Milton.

Warren dădu din cap.

— L-am servit pentru că i-a făcut plăcere să o fac şi, pe de altă parte, mi-a făcut plăcere să-l servesc. A fost un mare om. Un bărbat de care aveam nevoie în prezent, în epoca pe care o trăim. Intransigent ca o stâncă şi cinstit.

— Nu puteaţi să rămâneţi în Comisie? întrebă Stone.

— Nu aveam de ales. Bradley a dorit să-l urmez, aşa că l-am urmat. Şi am vrut şi eu să plec. Există un singur preşedinte al Camerei şi un singur şef al ştaifului care lucrează pentru acesta. Multă acţiune şi toată lumea te sună. În plus, noul preşedinte al Comisiei avea oamenii săi pe care dorea să-i aducă. Cam aşa se întâmplă în Hill. Rămâi ataşat de membrii grupului tău. Şi când aceştia se mută sau pleacă, hmm... de-aia sunt eu acasă în mijlocul zilei. Noroc că soţia mea e avocat, altfel ne-am fi prăbuşit financiar. Ca să fiu sincer, încă resimt şocul a ceea ce s-a întâmplat şi nu am început cu adevărat să mă interesez de o nouă slujbă. Se opri şi îi privi atent. Dar spuneaţi că investigaţi moartea tipului aceluia... Jonathan DeHaven. Ce legătură are cu Bradley?

— Poate nu are nicio legătură sau poate că are o legătură strânsă, zise vag Stone. Aţi auzit de uciderea lui Cornelius Behan?

— Cine n-a auzit? Destul de greu pentru soţia lui, aş spune.

— Da. DeHaven locuia chiar lângă Behan, iar ucigaşul s-a folosit de casa lui DeHaven ca să tragă de acolo.

— La naiba, n-am ştiut asta. Dar tot nu văd legătura cu congresmenul Bradley.

— Şi noi încercăm să facem legături între informaţiile pe care le avem, ca să fiu sincer. Aţi fost în acea noapte la Clubul Federalist? întrebă Stone.

Warren dădu încet din cap.

— Trebuia să fie un tribut de recunoştinţă adus bătrânului şi s-a terminat cu un coşmar.

— Înseamnă că aţi văzut cu ochii dumneavoastră ce s-a întâmplat? întrebă Milton.

— Am avut acest mare nenoroc. Eram chiar lângă Mike,

Mike Avery. Senatorul Pierce tocmai îşi încheiase interesantul toast şi *bum!* glonţul a apărut de cine ştie unde. Totul s-a întâmplat atât de repede! Dusesem paharul de şampanie la gură. Am vărsat-o pe mine pe toată. A fost îngrozitor. Mi-a fost rău de la stomac, multora le-a fost.

— Îl cunoaşteţi bine pe Avery?

— Aşa ar trebui, am lucrat împreună zi *şi* noapte, timp de zece ani.

— Unde e acum?

— S-a mutat odată cu mine, când Bradley a devenit preşedintele Camerei. Nici el nu are slujbă în prezent.

— Am înţeles că a fost unul dintre cei care au organizat evenimentul de la club şi a făcut aranjamentele pentru toast.

— Nu, n-a făcut-o el. Eu şi Mike am mers împreună în maşină până acolo. Eram amândoi pe lista invitaţilor.

— Ni s-a spus că el a adunat lumea în cameră în vederea toastului.

— Aşa am auzit şi eu. Dar noi doar am dat o mână de ajutor.

— Cui i-aţi dat o mână de ajutor?

— Lui Albert. Albert Trent. El a avut sugestia cu toastul. Albert se gândea întotdeauna la chestii de genul ăsta. Eu sunt doar un biet neştiutor, cu abilităţi sociale foarte reduse.

— Albert Trent? El singur a organizat întregul eveniment?

— Nu ştiu. Dar, cu siguranţă, a lucrat o noapte întreagă înainte.

— Nici el nu mai lucrează acum?

— O, nu! Albert lucrează tot în Comisie.

— Dar parcă aţi spus că l-aţi urmat cu toţii pe congresmen, zise Stone, încurcat.

— Normal, aţi înţeles bine. Dar Albert nu a vrut să plece. Albert a renunţat să lucreze cu noul preşedinte, dar a sfârşit prin a fi ajutorul său cel mai de încredere. Albert are un fel al lui de a se face indispensabil. Dar sunt multe de făcut la biroul unui preşedinte al Camerei, şi să nu îl ai pe Albert

înseamnă o mare lipsă. Când spun asta, nu spun basme pentru copii. Ştie toată lumea.

— Dar Bradley l-a lăsat să facă o asemenea alegere?

Warren zâmbi.

— E clar că nu ştiţi cum era Bob Bradley. Cum spuneam mai devreme, tipul era incredibil de decent, cinstit, muncea din greu, dar nici nu ai cum să dobândeşti o asemenea poziţie în viaţă dacă nu eşti tare ca piatra şi perseverent. Iar omului nu-i plăcea să fie lăsat baltă de un subordonat de-al lui. Era inevitabil, Albert avea să vină să lucreze pentru biroul preşedintelui Camerei, şi chiar foarte curând.

— Dar acum, că Bradley e mort, chestiunea a fost abandonată?

— Desigur. Eu şi Mike încercăm să facem ce trebuie, şi de-asta nu avem un job. Albert îl lasă baltă pe bătrân şi îi merge destul de bine. Mike are şi el patru copii acasă, iar soţia lui nu munceşte. Trent nu e căsătorit şi nu are copii. Spuneţi-mi dumneavoastră dacă e cinstit.

După ce plecară, Milton zise:

— Ştiu ce vrei să-mi spui... să aflu tot ce pot despre Albert Trent.

Stone aprobă din cap.

— Tot ce poţi!

— Pare un motiv destul de bun pentru o crimă, totuşi. Sunt surprins că poliţia nu a prins firul ăsta. Nici Warren nu pare să-şi fi dat seama.

— Care e motivul? întrebă Stone.

— Oliver, dar e evident. Dacă Bradley ar fi trăit, Trent trebuia să părăsească Comisia. Dacă Bradley murea, Trent putea să rămână acolo unde se afla.

— Şi crezi că l-a omorât pe preşedintele Camerei ca să evite să-şi schimbe slujba? Dar el nu putea să apese pe trăgaci, pentru că se afla la club. Deci a trebuit să angajeze un asasin ca să o facă pentru el. Asta pare o soluţie destul de extremă ca să îţi păstrezi o poziţie nu foarte importantă în cadrul guvernului. Şi cum spunea şi Warren, biroul preşedintelui Camerei Reprezentanţilor este de departe cu

mult mai prestigios.

— Atunci trebuie să fie altceva, mult mai important.

— De acord. Dar în clipa asta nu ştim ce este.

În casă, Denis Warren ridică telefonul şi vorbi cu prietenul său, fostul coleg Mike Avery. Apoi formă un al doilea număr.

— Albert? Bună, sunt Denis. Uite, îmi pare rău că te reţin de la lucru, dar voiam să îţi spun că nişte tipi au venit azi la mine şi mi-au pus tot felul de întrebări ciudate. L-am sunat şi pe Mike Avery, să-l previn. Probabil că asta nu înseamnă nimic, dar m-am gândit să te sun pentru orice eventualitate.

Trent îi zise:

— Apreciez acest lucru. Dar mai exact, ce doreau să ştie?

Warren îi povesti discuţiile avute şi adăugă:

— Le-am spus că tu ai organizat toastul pentru Bob şi că tu mai lucrezi încă în Comisie.

— Cum arătau?

Warren îi descrise pe Stone şi pe Milton.

— Îi cunoşti?

— Nu, deloc. Dar e cam bizar...

— Cum spuneam, m-am gândit doar să te previn. Sper că nu le-am spus nimic din ce nu trebuia să le spun.

— N-am secrete, replică Trent.

— Albert, dacă apare vreo ocazie în Comisie, anunţă-mă, bine? M-am săturat să tai frunză la câini.

— O să-ţi spun. Şi mulţumesc pentru informaţii.

Albert părăsi imediat biroul şi îl sună de la un telefon cu cartelă pe Seagraves, stabilind o întâlnire cu el, mai târziu, dar nu în Capitol Hill. Când Seagraves sosi, Trent îi spuse:

— Avem o problemă.

Seagraves îl ascultă şi spuse:

— Atunci următoarea noastră mişcare e clară.

— Te ocupi tu de asta?

— Întotdeauna eu mă ocup de aşa ceva.

CAPITOLUL 53

În timp ce Milton şi Stone făceau obişnuitele investigaţii, Caleb aruncă o privire de la biroul său către sala de lectură şi o văzu pe Annabelle intrând. Purta o fustă neagră plisată şi o jachetă asortată, bluză albă şi pantofi fără toc. Purta pe umăr o geantă încăpătoare şi ţinea în mână proaspăta legitimaţie de bibliotecă, cu fotografie. Caleb se apropie de ea.

— Pot să vă ajut, doamnă?

— Charlotte Abruzzio. Da, caut o anumită carte.

— Aţi venit unde trebuie. La urma urmei, vă aflaţi într-o bibliotecă.

Caleb râse.

Annabelle nu schiţă nici măcar un zâmbet. Îi spusese să menţină conversaţia la minimum şi să nu facă vreo glumă proastă, dar el oricum făcea cum ştia el, tâmpitul!

Ea îi spuse titlul cărţii pe care o căuta. I-o sugerase el cu o seară înainte, când făcuseră acest plan.

Caleb aduse volumul din încăperea-seif, iar Annabelle îl luă şi se aşeză la o masă. Stătea cu faţa la uşă, dar, în acelaşi timp, îl vedea bine şi pe Caleb.

O oră mai târziu, Caleb se ridică rapid de pe scaun.

— A, *Jewell,* ce mai faci? *Jewell,* ce plăcere să te revăd, zise el, îndreptându-se iute spre doamna în vârstă, după ce privise spre Annabelle spunându-i doar din priviri: „Ea e!”

La masa ei, Annabelle scrâşnea din dinţi. „Ce tâmpit!” Caleb n-ar fi putut să se dea de gol mai mult de-atât decât dacă ar fi scos o pereche de cătuşe şi i le-ar fi pus femeii la mâini. Din fericire, Jewell English nu părea să fi observat, deoarece căuta de zor prin geantă.

Câteva minute mai târziu, Caleb îi dădu lui Jewell o carte pe care i-o aduse din încăperea-seif. Ea o luă şi se aşeză la o masă. Caleb continuă să se mai întoarcă la ea şi, în

trecere, îi aruncă o privire lui Annabelle ca nu cumva aceasta să fi ratat ţinta. În final, Annabelle îi aruncă o privire fioroasă, iar el zbură la biroul lui.

Când Jewell termină, o oră mai târziu, îşi luă geanta, îi spuse la revedere lui Caleb şi plecă. Annabelle o urmă un minut mai târziu, şi o ajunse din urmă în stradă, unde bătrâna se chinuia să găsească un taxi. Annabelle îşi pusese pe cap o eşarfa şi îmbrăcase un trenci lung, pe care îl avusese în geanta de pe umăr. Când taxiul opri lângă trotuar, Annabelle porni. Se lovi de Jewell, împingându-se în geanta ei. Mâna sa alunecă înăuntru şi apoi afară atât de repede, încât o persoană care ar fi fost chiar acolo, de faţă, nu ar fi fost capabilă să-i urmărească mişcarea.

— O, Dumnezeule, zise Annabelle cu un pronunţat accent sudic. Draga mea, îmi pare atât de rău... Mama m-a învăţat să fiu atentă, să nu lovesc doamne drăguţe ca dumneata...

— Nu-i nimic, dragă, zise Jewell respirând precipitat din cauza coliziunii.

— O zi plăcută, mai adăugă Annabelle.

— Şi dumitale, zise Jewell amabilă, în timp ce se suia în taxi.

Annabelle strecură în buzunarul ei cutia decorată cu înfloriturі în care se aflau ochelarii şi se îndepărtă fără grabă. Câteva minute mai târziu, se întoarse în sala de lectură. La biroul din faţă era o altă persoană. Caleb se grăbi spre Annabelle.

— Dawn, îi zise el femeii care lucra la birou, o să fac cu doamna Abruzzio un mic tur al încăperilor-seif. Nu e din oraş. Hm... am stabilit deja asta cu şefii, minţi el.

O asemenea încălcare a regulilor ar fi fost de neînchipuit cu puţin timp în urmă, însă cu toate lucrurile astea care se petrecuseră, Caleb considera mai important să afle cine era ucigaşul lui Jonathan decât să respecte regulamentul bibliotecii.

— Bine, Caleb, zise Dawn.

Cei doi intrară în încăperea-seif, iar Caleb o conduse pe Annabelle în Jefferson Room, unde puteau să vorbească

între patru ochi. Ea scoase ochelarii.

— Vrei să-i încerci? Eu i-am încercat deja şi nu poţi să vezi prea multe prin ei.

Caleb îi încercă şi imediat îi dădu jos.

– Dumnezeule, dar e ciudat. Parcă te-ai uita prin trei sau patru straturi de sticlă, cu câteva pete luminoase. Nu înţeleg. Prin cealaltă pereche am putut să văd perfect.

— De-aia ţi i-a şi dat pe ăia, şi nu pe ăştia. Altfel, ai fi devenit suspicios. Mai ai cartea la care se uita?

Caleb scoase volumul de Beadle.

— Am spus că o pun la locul ei.

Annabelle se uită la carte.

— Pare destul de comună.

— Aşa şi e. E un volum ieftin de nuvele din secolul al XIX-lea.

— Chestia este că ea părea să citească această carte foarte bine purtând ochelarii ăştia. Vreau să spun... lua şi notiţe.

— Te cred şi eu.

Caleb îşi puse încet ochelarii la ochi şi, clipind, deschise cartea.

— Vezi să citeşti ceva? întrebă Annabelle.

— E puţin cam ceţos. Începu să întoarcă paginile şi, deodată, se opri. Ia stai aşa, ce-nseamnă asta?

— Ce anume? zise ea.

Îi arătă un cuvânt de pe pagină.

— Litera asta este marcată. Nu vezi? E galbenă, strălucitoare ca lumina zilei.

Annabelle se uită la ce îi arătase el.

— Nu se cunoaşte nimic.

— Aici, exclamă el, punând degetul pe litera *e* a unui cuvânt de pe primul rând.

— Mie nu mi se pare strălucitoare. Şi... Se întrerupse. Caleb, ia dă-mi ochelarii.

Annabelle şi-i puse la ochi şi privi pagina cărţii. Litera era acum galbenă, sărind în ochi când priveau pe pagină. Îşi dădu încet ochelarii jos.

— Chiar că sunt nişte ochelari speciali!

Caleb se uita fix la pagină, cu ochiul liber. Nu strălucea nimic. Îşi puse ochelarii, iar litera *e* era de un galben strălucitor. La fel mai erau *w,* un *h* şi un *f*. Sări la pagina următoare.

— Aici sunt w, *s* şi *p.* Şi multe alte litere. Toate, marcate. Îşi scoase ochelarii. *E, w, h, f w, s, p.* N-are niciun sens.

— Asta pentru că e un cod, Caleb, zise Annabelle. Literele formează un cod secret. Şi ai nevoie de aceşti ochelari speciali ca să le vezi.

O privi înmărmurit.

— Un cod secret?

— Mai ştii la care alte cărţi s-a uitat în ultimul timp?

— Toate sunt Beadles, dar pot să verific pe lista de împrumut.

După câteva minute aduse încă şase cărţi. Se uită prin ele pagină cu pagină, punându-şi ochelarii. Dar nu existau litere marcate.

— Nu înţeleg. E doar o singură carte aşa?

— Nu poate fi aşa, îi răspunse nemulţumită Annabelle. Se uită la cartea cu litere marcate. Pot să o iau cu mine?

— Nu, nu e o bibliotecă de la care se pot împrumuta cărţi.

— Nici măcar tu nu poţi lua o carte de-aici?

— Ba da, eu aş putea. Dar trebuie să completez un formular de vreo patru pagini.

— Astfel, se va şti că tu ai luat cartea? Ar putea să verifice cineva?

— Da, ar putea să verifice.

— Asta nu e bine. Ar fi o neglijenţă din partea noastră, care ar putea să le dea idei.

— Ce vrei să spui?

— Caleb, cineva de-aici a marcat aceste litere. Dacă iei acasă vreuna dintre cărţile implicate, poţi să-i alertezi pe cei implicaţi în treaba asta.

— Vrei să spui că cineva de la Biblioteca Congresului introduce coduri secrete în cărţile rare?

— Da, zise ea exasperată. Dă-mi cartea. O s-o iau cu mine. E mică şi subţire. Nu va fi o problemă. Stai aşa: cărţile au cumva vreun dispozitiv electronic antifurt în ele?

Intrigat de un astfel de comentariu, zise:

— Dumnezeule, femeie, dar astea sunt cărţi rare! Ar însemna să comiţi un adevărat sacrilegiu.

— Da? Se pare că cineva deja face asta. Prin faptul că marchează literele. Deci voi împrumuta cartea asta pentru o vreme.

— S-o împrumuţi? Cartea asta este proprietatea Bibliotecii Congresului!

— Caleb, nu mă face să trec peste tine. Eu iau oricum cartea asta.

El încercă să mai protesteze, dar ea i-o tăie scurt:

— Ar putea avea legătură cu moartea lui Jonathan, zise Annabelle. Iar dacă este aşa, nu-mi pasă de regulamentul vostru, vreau să ştiu adevărul despre felul în care a murit. Ai fost prietenul lui. Nu vrei şi tu să afli adevărul?

Caleb se calmă imediat şi zise:

— Ba da, vreau. Dar nu va fi uşor să scoţi cartea de-aici. Tehnic, ar trebui să verificăm fiecare geantă a celor care ies din sală. Pot să mă prefac că te-am verificat pe tine, desigur. Dar vor fi şi paznicii de la intrare care te vor verifica, înainte de a părăsi clădirea. Şi ei sunt foarte meticuloşi.

— Cum îţi spuneam, nu va fi nicio problemă. Iau asta şi o s-o aduc diseară acasă la Oliver. Vii şi tu acolo după ce pleci de la lucru. El mi se pare o persoană care este capabilă să înţeleagă genul ăsta de lucruri.

— Ce vrei să spui? Din fericire, este o persoană care are nişte calităţi aparte şi cunoştinţe oarecum ieşite din comun. Dar coduri secrete? Asta e o treabă care ţine de spionaj.

— Ştii ceva? Pentru cineva care petrece atâta timp printre cărţi, eşti cea mai *incapabilă* persoană în a pricepe anumite lucruri, din câte am întâlnit vreodată, îi spuse ea.

— Asta e o remarcă jignitoare, dură, spuse el ofensat.

— Bun, aşa am şi vrut să fie, se repezi ea. Acum dă-mi

nişte scotch.

— Scotch? Pentru ce?

— Dă-mi şi taci din gură!

Fără tragere de inimă, scoase o rolă de scotch dintr-unul dintre sertarele dulapului care se afla în zona încăperilor-seif.

— Acum întoarce-te cu spatele.

— Poftim?

Ea îl răsuci cu spatele. Apoi îşi ridică fusta până la talie, aşeză cartea pe interiorul coapsei stângi şi o prinse cu scotch.

— O să ţină, n-ar fi deloc distractiv să cadă.

— Te rog, spune-mi că nu o să faci nimic care să provoace deteriorarea cărţii, zise el ferm. E o piesă vitală a istoriei.

— Întoarce-te şi spune-mi ce părere ai.

El se întoarse, văzu cartea, şi totodată coapsa expusă şi linia subţire a slipului, şi oftă.

Ea spuse cu o voce precipitată:

— Cred că va fi o carte foarte fericită... să se afle în acel loc, Caleb. Nu crezi acelaşi lucru?

— Niciodată de când sunt eu bibliotecar în acestă *venerabilă* instituţie, de atâţia ani de zile... începu el cu o voce tremurătoare din cauza şocului. Totuşi, Caleb nu îşi luă ochii de la picioarele ei, nici măcar atunci când îşi simţi inima cum îi bubuie în piept.

Ea îşi lăsă încet fusta în jos, zâmbind răutăcios.

— Şi te-ai bucurat de fiecare secundă! îl înghionti cu şoldul când trecu pe lângă el: Ne vedem diseară la Oliver, *armăsarule!*

CAPITOLUL 54

După memorabila expunere a lui Annabelle, Caleb îşi reveni suficient cât să pretindă măcar că munceşte. Un pic mai târziu fu întrerupt de Kevin Philips care intră în sala de lectură şi veni la biroul lui.

— Caleb, poţi să ieşi un pic? spuse în şoaptă.

Caleb se ridică.

— Sigur că da, Kevin. Ce s-a întâmplat?

Philip părea foarte îngrijorat şi spuse încet:

— *Poliţia* e afară. Vrea să vorbească imediat cu *tine.*

Caleb simţi instantaneu că îl ia cu leşin, deşi mintea lui alerga nebuneşte căutând un motiv pentru care nişte poliţişti ar dori să-l vadă pe el. O fi fost oare prinsă femeia aia cu cartea legată de coapsă şi mărturisise că el îi era complice? Sau Jewell English descoperise ce se întâmplase şi raportase autorităţilor furtul ochelarilor. Îndreptându-şi acuzaţiile împotriva lui? O să fie el, Caleb Shaw, prăjit pe scaunul electric?

— Hai, Caleb, poţi să te ridici şi să vii cu mine? zise Philip.

Caleb se uită la el şi îşi dădu seama că ratase scaunul şi se prăbuşise pe podea. Se ridică clătinându-se, palid la faţă, şi spuse, cu toată surprinderea pe care mai era în stare să o simuleze:

— Mă întreb ce treabă or fi având cu mine, Kevin.

„Dumnezeule, ajută-mă să scap doar cu închisoare de minimă securitate.”

Afară, Philips îl încredinţă poliţiei, care era reprezentată de doi detectivi în costume şifonate, cu trăsături dure de nepătruns. Apoi plecă, lăsându-l pe Caleb privind lung în urma lui, cu nişte ochi demni de milă. Cei doi bărbaţi îl însoţiră pe Caleb într-un birou liber. Mergeau încet, pentru că lui Caleb îi era greu să se ţină pe picioare şi să se sincronizeze cu ei. Iar orice încercare de a vorbi era practic

imposibilă, din moment ce nu avea nici pic de salivă în gură. „Or mai fi având şi alţi bibliotecari închişi? Am să ajung să fiu târfa vreunui puşcăriaş?”

Cel mai înalt dintre bărbaţi se aşează cu fundul pe birou, iar Caleb rămase sprijinit de perete aşteptând să-i fie citite drepturile şi să simtă cătuşele reci pe încheieturile sale, toate acestea însemnând sfârşitul vieţii lui respectabile. De la bibliotecar la infractor căderea fusese incredibil de rapidă. Celălalt bărbat îşi strecură mâna în buzunar şi scoase un set de chei.

— Acestea sunt cheile de la casa lui DeHaven, domnule Shaw.

Caleb întinse o mână tremurătoare şi luă cheile.

— Au fost recuperate de la prietenul dumneavoastră Reuben Rhodes.

Caleb lăsă să-i scape:

— Nu l-aş numi chiar *prieten.* E mai mult o cunoştinţă întâmplătoare.

Cei doi detectivi schimbară câte o privire. Cel mai înalt spuse:

— Oricum, voiam să vă anunţăm că a fost eliberat pe propria răspundere.

— Asta înseamnă că nu mai este suspect?

— Nu. Dar am verificat povestea lui şi pe a dumneavoastră. Pentru moment, rămâne că aşa este.

Caleb se uită lung la chei.

— Pot să merg acasă la Jonathan sau e interzis încă?

— Noi ne-am încheiat cercetările acolo, deci puteţi să mergeţi. Dar... hm... pentru orice eventualitate, e mai bine să nu vă duceţi în mansardă.

— Eu voiam doar să verific colecţia de cărţi. Sunt executorul său literar.

— Avocaţii ne-au spus deja asta.

Caleb privi de jur împrejur.

— Deci sunt liber să plec?

— Puteţi să mai rămâneţi, dacă mai aveţi ceva să ne spuneţi, zise bărbatul mai înalt privindu-l cercetător.

Caleb se uita când la unul, când la altul.

— Succes la investigaţii!

— Mulţumim.

Se strecură afară din birou, iar cei doi detectivi ieşiră după el, închizând uşa în urma lor.

Caleb rămase în picioare o vreme, cu capul golit de gânduri, nevenindu-i să creadă că avusese aşa un imens noroc. Apoi păru foarte încurcat. De ce îi dăduseră drumul lui Reuben? Şi de ce îi dăduseră pur şi simplu cheile lui Jonathan? Era o înscenare? Acum aşteptau cumva afară, gata să-l înhaţe, poate chiar acuzându-l că furase cheile sau că încercase să scape. Caleb ştia că asemenea lucruri scandaloase puteau să se întâmple. Văzuse la televizor.

Dădu un brânci uşor uşii şi o deschise, apoi privi scrutător afară. Pe hol nu era nimeni. Biblioteca arăta ca de obicei. Nu văzu niciun indiciu că s-ar afla acolo o echipă SWAT, aşteptându-l. Mai aşteptă câteva minute, dar nu se întâmplă nimic. Incapabil să se liniştească, îşi dădu seama că era un singur lucru care nu suporta amânare. Părăsi biblioteca devreme şi conduse cât de repede putu până acasă la DeHaven. Ajuns în încăperea-seif, se duse ţintă la ascunzătoarea din spatele tabloului. Trebuia neapărat să vadă dacă marca bibliotecii se afla pe carte. Formă codul şi deschise uşa. Simţi din nou că e gata să leşine.

Psalm Book dispăruse.

Când se întâlniră acasă la Stone, în aceeaşi seară, sosi şi proaspăt eliberatul Reuben. După ce îl felicitară cu toţii pe prietenul lor, Stone scrise pe o bucată de hârtie „E mai bine să nu vorbim nimic aici.” Apoi mai scrise câteva instrucţiuni, în timp ce ceilalţi purtau o discuţie oarecare.

O jumătate de oră mai târziu, Caleb şi Milton plecară de-acolo. După încă douăzeci de minute, Reuben şi Annabelle plecară şi ei. Stone stinse luminile după o oră. Mai aşteptă încă treizeci de minute, după care se strecură târându-se pe burtă pe iarba din cimitir. Ieşi printr-o gaură din gardul de sârmă aflată în spatele unei uriaşe pietre de mormânt.

După ce se mai deplasă aiurea o vreme prin Georgetown, Stone se întâlni cu ceilalţi pe o alee. Descuie o uşă de lemn care se afla în spatele unui tomberon şi le făcu semn să intre. Încuie uşa în urma lui şi aprinse o mică lanternă. Încăperea nu avea ferestre, prin urmare lumina lanternei nu era un pericol. Erau acolo câteva scaune uzate şi nişte coşuri de nuiele. Aşa că se aşezară cu toţii. Annabelle privi împrejur, era umed şi murdar, şi glumi:

— Dar ştiu că te pricepi să faci o doamnă să se simtă bine. Aici dai petrecerile?

— Hai mai bine să auzim ce ai făcut, zise Stone.

Îi luă câteva minute ca să îi pună la curent cu descoperirea făcută de ea şi de Caleb. Îi dădu lui Stone cartea şi ochelarii, în timp ce Caleb rămăsese tăcut, cum nu era de obicei. Stone se uită la ochelari şi la carte.

— Aşa este. Arată ca un cod secret.

— Cine s-ar apuca să pună coduri într-o carte a bibliotecii? întrebă Annabelle.

Stone puse jos cartea şi ochelarii. Milton luă ochelarii şi-i puse la ochi şi începu să citească din carte.

Reuben îşi cuprinse bărbia în palmă.

— Are legătură cu uciderea lui Behan? A lucrat în industria de informaţii şi de apărare. Dumnezeu ştie câţi spioni lucrează în sectorul ăsta.

Stone dădu din cap.

— Ar fi o deducţie valabilă, dar cred că lucrurile merg mai departe de-atât.

Le explică ce descoperiseră el şi Milton la Clubul Federaliştilor şi ce aflaseră din discuţia pe care o avuseseră cu Denis Warren.

— Aşadar, acest Albert Trent este încă în Comisia de Control al Serviciilor Secrete, zise Annabelle. Şi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că are acces la secretele care pot fi vândute, asta pot să vă spun cu siguranţă, fu de părere Reuben. Când am lucrat la DIA, aveam tot timpul şedinţe scurte la Hill. Membrii Comisiei şi funcţionarii lor aveau

acces la informaţii ultrasecrete.

— Dar se ştie că spionii nu dezvăluie totul Congresului, zise Milton, ridicându-şi privirea din carte. Oare Trent ştie lucruri suficient de valoroase ca să le poată vinde?

— Aminteşte-ţi, zise Stone, Trent n-a lucrat dintotdeauna aici. A lucrat cândva la CIA.

— Deci poate să aibă contacte acolo. Dumnezeule, poate că acolo, sau poate că la NSA, sau la NIC... în fine, tot alfabetul, comentă Reuben. O fi construit o mică reţea de spionaj.

— Dar cum s-a ajuns de la o „cârtiţă” precum Trent la coduri secrete în cărţile rare? întrebă Annabelle, în timp ce îşi mută centrul de greutate, stând pe scaunul uzat şi frecându-şi uşor coapsa în locul în care avusese cartea lipită cu scotch.

— Nu ştiu, recunoscu Stone. Trebuie să aflăm mai multe despre această Jewell English. Dacă o prindem pe ea, am putea merge până la sursa. Până la ora asta şi-a dat seama de dispariţia ochelarilor.

— Să o prindem? se miră Reuben. Oliver, nu putem să o tragem pe roată până când vorbeşte.

— Dar putem să mergem la FBI, să le arătăm cartea şi ochelarii, să le spunem teoriile noastre şi să îi lăsăm să preia treaba, sugeră Stone.

— Că bine zici, admise Reuben. Cu cât ne distanţăm de ei, oricine ar fi tipii în cauză, cu atât mai bine.

Stone se uită la Caleb, care nu scosese niciun cuvânt, ci stătea trist într-un colţ.

— Caleb, ce s-a întâmplat?

Bibliotecarul respiră iute, dar nu îşi ridică privirea către nimeni.

Annabelle, acum chiar îngrijorată, zise:

— Caleb, îmi pare rău că am fost dură azi cu tine, de fapt ai făcut o treabă foarte bună.

Îşi muşcă buza când rostise această minciună.

El clătină din cap.

— Nu-i vorba de asta. Ai dreptate, sunt total nepriceput

când e vorba de treburi de-astea.

— Atunci ce este? întrebă Stone, devenind nerăbdător.

Inspiră adânc şi îşi ridică privirea.

— Poliţia a venit azi la bibliotecă. Mi-au dat cheile de la casa lui Jonathan. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să verific colecţia.

Se opri, se uită la Annabelle, apoi se aplecă spre Stone şi îi şopti la ureche:

— *Psalm Book* a dispărut.

Stone îngheţă pentru o clipă, în timp ce Milton şi Reuben se uitau la Caleb.

— Să nu-mi spui că s-a întâmplat ceva cu cartea, zise Milton, iar Caleb aprobă trist din cap.

— Hei, dacă cinci suntem prea mulţi, eu pot să plec. Nu înţeleg treaba asta cu cărţile, zise Annabelle.

— Dar cum s-a putut întâmpla? zise Stone, ridicând o mână ca să o oprească să nu plece.

— Nu ştiu. E nevoie de un cod ca să poți ajunge în încăperea în care se află colecţia, şi apoi de altul pentru seif. Şi niciuna dintre uşi nu a fost forţată.

— Cine mai ştia codurile? întrebă Reuben.

— Nu ştiu sigur.

— În mod sigur, avocatul e unul dintre cei care ştie codurile, zise Stone. Avea şi cheile, şi codul de la încăperea-seif. Poate că şi-a notat codurile înainte de a ţi le da ţie. Şi şi-a făcut o dublură a cheilor.

— Corect. Nu m-am gândit la asta. Dar ce este atunci cu seiful? Nu a avut şi cifrul lui.

— Eşti sigur? întrebă Stone. Putea să îl aibă. Vreau să spun că nu era atât de greu să îl aibă. Dacă avocatul îl cunoştea bine pe Jonathan şi îl vizitase la sala de lectură, ar fi putut cu uşurinţă să îl procure. Sau poate chiar Jonathan i-l dăduse, iar ţie nu ţi l-a dat din cine ştie ce motiv.

— Dacă ar fi fost să o fure, de ce nu a făcut-o înainte de a se întâlni cu mine? fu de părere Caleb. În felul ăsta, nici nu aş fi aflat vreodată că această carte se afla acolo.

Stone îl privi încurcat.

— Ai dreptate. Şi totuşi, nu cred că are legătură cu crimele.

— Super! mormăi Caleb. Dar Vincent Pearl o să *mă* omoare când o să afle. Asta ar fi urmat să fie apoteoza carierei sale. Pun pariu că o să mă acuze că am furat-o.

— Poate că *el* a furat-o, zise Milton, ridicându-şi privirea din carte.

— Cum? Nu putea să intre în casă, şi nu avea nici cheile, nici codurile, zise Caleb. Şi ştie foarte bine că acea carte nu poate să fie vândută fără să aibă actele în regulă. Nu ar fi putut să scoată niciun ban din chestia asta. Ar fi fost arestat, dacă ar fi încercat să o facă.

Toţi tăcură. La un moment dat, Reuben spuse:

— Chestia asta legată de carte e o veste foarte proastă, dar haideţi să nu uităm de planul nostru principal. Cine se duce mâine la FBI? Măcar atât.

— Dar ce facem cu Jewell English? întrebă Milton.

Caleb se ridică, bucuros că nu mai trebuia să se gândească o vreme la *Psalm Book.*

— Dacă vine la bibliotecă, o să-i spun că i-am găsit ochelarii pe care i-a pierdut.

— Dumnezeule, dacă e spioană, probabil că la ora asta deja a părăsit ţara, spuse Reuben.

— Dar e posibil ca încă să nu-şi fi dat seama că îi lipsesc ochelarii, zise Stone. Nu-i foloseşte decât atunci când caută literele din codul secret. Ăsta poate să însemne că nu-i va căuta până când nu va veni la sala de lectură.

— Deci dacă îi dăm înapoi înainte de a-şi da seama că îi lipsesc poate că nu o să aibă suspiciuni, spuse Caleb.

— Dar ne trebuie pentru FBI. Însă dacă le explicăm ce plan avem, poate ni-i returnează ca la rândul nostru să-i înapoiem, iar ei o vor supraveghea, zise Reuben. Apoi ea va mai căuta litere din codul secret, le va da unei alte persoane şi atunci FBI îi va înhăţa.

— Bun plan, zise Stone.

— De fapt, nu este, zise Milton deodată. Nu putem să ducem cartea la FBI.

Toţi se uitară la el. În timp ce vorbise, se dusese la locul lui şi se apucase să se uite din nou în cartea subţire, iar mâinile sale alunecau pe pagini din ce în ce mai repede.

Îşi dădu jos ochelarii şi le arătă cartea cu o mână tremurătoare.

— De ce nu? întrebă enervat Caleb.

Drept răspuns, Milton îi dădu ochelarii şi cartea lui Caleb.

— Vezi şi singur.

Caleb îşi puse ochelarii şi deschise cartea. Întoarse o pagină, apoi alta, şi alta, şi alta. Agitate, degetele sale ajunseseră deja la sfârşitul cărţii. O închise cu zgomot, iar pe faţa lui se putea citi un amestec de furie şi uimire.

Stone, clipind cu îngrijorare, întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Toate literele marcate au dispărut, spuse Caleb cu răsuflarea tăiată.

CAPITOLUL 55

Stone îşi puse ochelarii şi răsfoi cartea. Puse degetul pe una dintre literele despre care ştia că mai devreme fusese marcată. Acum era la fel ca toate celelalte, neutră şi lipsită de viaţă. Închise cartea, îşi scoase ochelarii şi oftă.

— Substanţa chimică folosită pentru marcarea literelor are un timp limitat de acţiune. Apoi se evaporă.

— La fel ca cerneala care dispare? întrebă Milton.

— Ceva mult mai sofisticat decât ea, zise Stone. Adăugă cu furie: Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— Ştii ceva despre substanţele astea, Oliver? îl întrebă Caleb.

— Nu chiar despre asta, nu. Dar are sens. Dacă eşti spion şi te gândeşti că ochelarii ar putea ajunge la un moment

dat în mâini nedorite, cartea nu poate dovedi nimic odată ce timpul de acţiune al substanţei expiră. Se uită la Caleb: Cine a folosit această substanţă ştia că Jewell English are acces la carte înainte ca efectul să treacă. Cum au putut să stabilească acest lucru?

Caleb se gândi câteva momente.

— Cineva care intră în încăperea-seif şi modifică acolo cartea. Apoi o contactează cumva şi îi spune ce carte să ceară. Ea vine la bibliotecă exact la momentul potrivit şi cere cartea.

Stone studie coperta cărţii.

— Pare să fie un proces plictisitor să stai şi să marchezi fiecare literă care trebuie. Ca să nu mai spun că ia ceva timp.

— Oamenii intră şi ies frecvent din încăperea-seif. Dar unele dintre încăperi nu prea sunt folosite. Totuşi, dacă vreunul dintre angajaţii bibliotecii ar sta acolo la nesfârşit, acest lucru ar fi observat, cu siguranţă.

— Poate că cel care o face este cu adevărat îndemânatic şi o poate face repede, poate foloseşte un fel de şablon, spuse Reuben.

— Dar dacă rămâne după program? întrebă Stone.

Caleb păru nesigur.

– În încăperea-seif? Există un număr foarte redus de persoane care ar putea face asta. Directorul şi bibliotecarul-şef sunt singurii care cred că ar putea face asta. Computerul este programat să respingă accesul altor persoane după orele de lucru, cu excepţia cazurilor în care se fac aranjamente speciale. Cu siguranţă că e un lucru care nu se poate întâmpla prea des.

— Deci DeHaven ar fi avut acces la încăperile-seif după programul de lucru? întrebă Stone.

Caleb dădu încet din cap.

— Da, ar fi putut. Crezi că ar fi putut să facă parte din reţeaua de spionaj? Şi că ar fi putut să fie omorât din cauza asta?

Annabelle dădu să protesteze, apoi păru că se

răzgândeşte.

— Nu ştiu, Caleb, se ridică Stone. Tot ce trebuie este ca acum să acţionăm. Caleb, sun-o pe Jewell English şi spune-i că i-ai găsit ochelarii, că îi scăpase pe jos în sala de lectură. Spune-i că te duci să îi duci.

— În seara asta? E deja nouă.

— Trebuie să-ncerci. Este foarte clar că acum acţionăm contracronometru. Iar dacă îi caută, trebuie să ştim.

— Oliver, cred că e periculos. Dacă e încă pe-aici şi are bănuieli? interveni Annabelle.

— Caleb o să poarte un dispozitiv de ascultare. Ştiu că Milton are unul acasă.

Milton dădu afirmativ din cap. Stone continuă:

— Milton va merge cu el la English, dar va rămâne ascuns afară. Dacă se întâmplă ceva, poate să cheme poliţia.

— Dar dacă se întâmplă ceva şi o să fiu rănit? scânci Caleb.

— Ai descris-o ca fiind o doamnă în vârstă, Caleb, îi reaminti Stone. Cred că ar trebui să fii capabil să te descurci în această situaţie. Totuşi, cu cât facem mai multe scenarii, cu atât sunt şanse mai mari ca ea să dispară. Dacă este aşa, încearcă să pătrunzi la ea în casă şi să descoperi ceva ce ne-ar putea fi de folos.

Caleb îşi frământa nervos mâinile.

— Şi dacă nu a plecat? Şi dacă stă cu vreun criminal periculos care mă va ataca atunci când mă voi duce să mă întâlnesc cu ea?

Stone ridică din umeri.

— Desigur, ar fi un mare ghinion.

Caleb se aprinse la faţă.

— *Ghinion?* E uşor pentru tine să spui asta. Şi *tu* ce vei face în timp ce *eu* îmi voi risca viaţa?

— O să pătrund în casa lui Albert Trent. Se uită spre Annabelle. Mergi cu mine?

— Normal, zisea ea, zâmbindu-i larg.

— Şi eu, Oliver? zise Reuben cu un glas demn de milă.

Am crezut că sunt un Tonto[29] al vostru.

Stone dădu din cap.

— Ai fost deja arestat şi încă mai eşti suspect, Reuben. Nu putem risca. De data asta mi-e teamă că tu nu ai nimic de făcut.

— Bun, minunat! mormăi Reuben, dându-şi o palmă peste coapsă din cauza frustrării. Doar unii au dreptul să se distreze.

Caleb arăta de parcă ar fi vrut să-l strângă de gât.

CAPITOLUL 56

Ajungând la capătul tăcutei străzi înfundate, în Nova lui cu ţeava de eşapament zdrăngănitoare, Caleb opri motorul, uitându-se nervos la Milton. Prietenul său era îmbrăcat în negru din cap până în picioare şi îşi strânsese părul lung sub o căciulă de schi. De asemenea, îşi vopsise faţa în negru.

— Dumnezeule, Milton, arăţi ca un tip de pe afişul *Criminalii suntem noi*.

— Asta e recuzita standard pentru supraveghere. Firul e la locul lui?

Caleb îşi pipăi braţul în locul în care, sub jachetă, Milton îi ataşase dispozitivul de ascultare. De asemenea, avea o baterie în spate, fixată sub curea.

— Mă mănâncă de nu mai pot, iar bateria face ca talia pantalonilor să mă strângă atât de mult, încât de-abia mai pot să respir.

---

[29] Personaj celebru din literatura americană din romanul *The Lone Ranger* de Fran Striker, care luptă împotriva nedreptăţii alături de prietenul său, Lone Ranger, (n.tr.)

— Probabil şi din cauză că eşti agitat, comentă Milton.

Caleb se uită urât la el.

— *Crezi?* Se dădu jos din maşină: Asigură-te că 911 e la numerele de urgenţă de pe telefonul tău, *infractorule.*

— Recepţionat, replică Milton, în timp ce scoase un binoclu şi cercetă zona. Mai adusese şi o cameră video şi o armă cu electroşocuri.

Jewell English îi răspunsese lui Caleb pe telefonul celular şi păruse încântată că acesta îi găsise ochelarii. Îi spusese că ar fi fost minunat să-i aducă chiar în seara aceea, dacă nu era prea târziu pentru el.

— Eu nu dorm mult, se confesă ea lui Caleb la telefon. Doar că voi fi deja în cămaşă de noapte, adăugă cu o voce de fetiţă.

— Ce drăguţ, răspunse el plictisit.

În timp ce se îndrepta pe jos spre locuinţa ei, observă celelalte case.

Toate erau vechi, din cărămidă ternă, aveau curţi identice şi interioare întunecoase. O pisică trecea în linişte pe una dintre pajişti, apoi tresări speriată de prezenţa lui. El respiră adânc de mai multe ori şi mormăi:

— E doar o bătrână care şi-a pierdut ochelarii. E doar o bătrână care şi-a pierdut ochelarii. E doar o bătrână care ar putea fi o spioană însoţită de un criminal care ar putea să sară acum la gâtul meu şi să mi-l sfârtece.

Se uită în spatele lui, la maşină. Nu putea să-l vadă pe Milton, dar şi-l imagină făcând fotografii unei păsări suspecte care se afla pe ramura unui copac.

Luminile erau aprinse în casa lui Jewell. Văzu perdelele dantelate la ferestre, iar prin geamul mare al sufrageriei tot felul de bricabracuri şi mărunţişuri ieftine aşezate pe policioara şemineului. În garajul ruginit nu se afla nicio maşină. Presupuse că nu mai conducea. Sau poate că maşina era la reparat. Pajiştea din faţa casei era tunsă, şi două tufe zvelte de trandafiri străjuiau intrarea în clădire. Sună şi aşteptă. Nu veni nimeni. Sună din nou. Nu auzi paşi deloc. Privi înjur. Strada era pustie, era linişte. „Poate chiar

prea liniște. După cum am văzut și prin filme – înainte de a fi împușcat, înjunghiat sau devorat.”

O sunase cam cu o oră înainte. Ce se putuse întâmpla între timp? Auzise soneria bâzâind, dar poate că ea nu o auzise? Ciocăni la ușă, tare.

— Jewell?

O strigă apoi din nou, mai tare. De undeva, un câine începu să latre, iar el tresări. Nu se auzise din interiorul casei, poate că era corcitura vreunui vecin. Ciocăni din nou, și mai tare, iar ușa se întredeschise.

Se întoarse, gata să fugă. Nu intri niciodată într-o casă în care ușa se deschide în felul ăsta. Următorul zgomot îi făcu inima să stea în loc.

— Caleb?

Țipă și apucă strâns balustrada din față, aplecându-se ca să evite să cadă în tufiș de frică.

— Caleb! zise din nou imperios vocea.

— Ce? Cine e? Dumnezeule!

Se răsuci ca un nebun încercând să vadă cine îl striga pe nume, iar tălpile îi alunecau pe cimentul umed. Ameți atât de tare, încât simți că îi vine rău de la stomac.

— Eu sunt, Milton.

Caleb încremeni, cu mâinile pe coapse ca și cum ar fi încercat cu disperare să nu își vomite cina în tufele de trandafir.

— Milton?

— Da!

— Unde ești? șopti el.

— Încă sunt în mașină. Vorbesc cu tine prin dispozitiv. Se poate vorbi prin el tot atât de bine pe cât se poate asculta.

— Și de ce dracului nu mi-ai spus chestia asta dinainte?

— Ți-am spus, dar cred că ai uitat. Știu că ești tensionat.

— Mă auzi clar? zise Caleb printre dinți.

— O, da, foarte clar.

Vorbele care ieșiră din gura seriosului bibliotecar ar fi putut să-l convingă pe cel mai vulgar cântăreț de muzică rap să-i cedeze domnului Caleb Shaw titlul de „cel mai

spurcat la gură”.

După această izbucnire urmă o pauză lungă. În sfârșit, Milton, năuc, şopti:

— Eşti puţin cam supărat, presupun.

— Da!

Caleb trase adânc aer în piept şi se rugă ca mâncarea să îi rămână în stomac. Se ridică încet şi îşi îndreptă spinarea, dar biata lui inimă încă bătea nebuneşte. Dacă leşina acum şi făcea vreun atac coronarian, Caleb se jură că se va întoarce şi îl va hărţui pe nebunul ăsta în fiecare secundă a vieţii sale.

— OK. Nu răspunde. Am bătut la uşă şi s-a deschis singură. Ce crezi că ar trebui să fac?

— Aş pleca chiar acum, răspunse Milton automat.

— Speram să spui asta.

Caleb începu să se retragă câţiva paşi, fiindu-i teamă să se întoarcă cu spatele ca să nu-l atace cineva din casă. Apoi se opri. Dacă ea zăcea pe podeaua din baie, din cauza unui infarct sau fiindcă îşi rupsese şoldul în urma unei căzături?

Chestia era că, în ciuda evidenţei, o parte din Caleb nu putea să creadă că aceeași doamnă simpatică, pasionată de cărţi, putea să fie amestecată într-o reţea de spionaj. Sau dacă era, poate că era nevinovată, păcălită.

— Caleb. Încă n-ai plecat?

— Nu, răspunse el repede. Mă gândesc.

— La ce te gândeşti?

— Dacă trebuie să intru şi să verific dacă nu cumva a păţit ceva.

— Vrei să vin cu tine?

Ezită. Milton *avea* o armă cu electroşocuri. Dacă Jewell chiar *era* spion, şi îi întâmpina cu un topor de măcelărie, ar fi putut s-o pună la pământ pe bătrână.

— Nu, Milton, doar stai acolo. Sunt sigur că nu e nimic.

Caleb împinse uşa şi intră. În sufragerie nu era nimeni, şi nici în mica bucătărie. Pe aragaz era o tigaie cu câteva bucăţele de ceapă în ea şi încă ceva ce părea a fi carne pentru hamburger. Mirosul lor umpluse bucătăria. O

farfurie, o ceaşcă şi o furculiţă erau în chiuvetă, murdare, întorcându-se în sufragerie, găsi în calea sa un suport de lumânări pe care ar fi putut să-l folosească drept armă, aşa că îl înhăţă şi continuă să se deplaseze încet pe hol. Ajunse la baie şi privi înăuntru. Capacul de la toaletă era lăsat, perdeaua de la duş era dată la o parte, şi nu zăcea niciun corp în cadă. Nu verifică dulăpiorul de medicamente mai ales pentru că nu voia să vadă în oglindă cât de îngrozitor arăta.

În primul dormitor nu era nimeni, doar un mic dulap plin de prosoape şi lenjerii.

Mai rămăsese o cameră de verificat. Ridică suportul de lumânări deasupra capului şi împinse uşa cu piciorul. Înăuntru era întuneric şi ochilor săi îi fură necesare câteva momente ca să se obişnuiască. Respiraţia lui o luă la goană. În pat, învelită, se vedea o mogâldeaţă.

Şopti:

— E cineva în pat. Cuvertura e trasă pe faţă.

— Să chem poliţia?

— Pregăteşte-te doar.

Dulapul din cameră avea o uşă deschisă. Caleb rămase în hol, cu suportul de lumânări pregătit. Împinse din nou uşa cu piciorul, după care sări în lături, asigurându-şi spatele. Înăuntru se vedeau atârnate mai multe haine, dar nici urmă de ucigaş.

Se întoarse către pat. Inima îi bătea atât de repede încât se întrebă dacă nu ar fi trebuit să-l pună pe Milton să cheme ambulanţa pentru *el.* Îşi privi mâinile care îi tremurau. „OK, OK, un cadavru nu te poate răni”, îşi spuse.

Totuşi, nu voia s-o vadă. Nu aşa. Brusc, îşi dădu seama de ceva. Dacă *ei* o omorâseră, o parte de responsabilitate era a lui, pentru că făcuse să-i fie furaţi ochelarii şi să o expună pe bătrână astfel. Acest gând trist îl deprimă, dar încercă să facă în aşa fel încât să se calmeze.

— Îmi pare rău, Jewell, chiar dacă erai spioană, murmură el cu solemnitate.

Apucă de capătul cuverturii şi o trase în jos.

Un *bărbat* mort se holba la el. Era Norman Janklow, fanul lui Hemingway şi duşmanul lui Jewell English din sala de lectură a cărţilor rare.

CAPITOLUL 57

Albert Trent locuia într-o casă veche, cu o terasă imensă în faţă, casă aflată la o distanţă mare de un drum de ţară, în vestul districtului Fairfax.

— Face o adevărată excursie în fiecare zi, ca să ajungă de aici până în D.C., observă Stone, după ce scrută zona cu un binoclu, ascuns fiind în spatele unui pâlc de mesteceni înalţi aflaţi pe malul unui râu.

Annabelle, îmbrăcată în jeanşi negri, purtând tenişi închişi la culoare şi o jachetă neagră cu glugă, stătea ghemuită lângă el. Stone căra un mic rucsac.

— E agitaţie? întrebă ea.

El clătină din cap.

— Nu văd nicio lumină de-aici, dar garajul e închis, aşa că nu putem să ne dăm seama dacă e vreo maşină înăuntru.

— Un tip care lucrează în domeniul informaţiilor probabil că are un sistem de alarmă.

Stone făcu semn că da.

— Aş fi foarte mirat dacă nu ar avea. Va trebui să-l decuplăm înainte de a intra.

— Ştii cum să faci asta?

— După cum i-am spus lui Reuben cândva, când m-a întrebat acelaşi lucru, biblioteca e deschisă pentru toată lumea.

Nu se mai afla nicio altă clădire în câmpul lor vizual, iar ei o luară prin spatele casei, ca să evite să fie văzuţi. Asta însemna să meargă aplecaţi, apoi sprijinindu-se în genunchi

şi, în final, târându-se vreo douăzeci de metri pe panta lină care ducea spre casă.

Se opriră acolo şi Stone făcu din nou o recunoaştere. Casa avea o platformă la nivelul fundaţiei cu o terasă din lemn rezistent la unul din capete. În spate era tot atât de întuneric precum era şi în faţă. Neexistând felinare pe stradă, ci doar câteva luciri ale luminilor ambientale, binoclul lui Stone funcţiona minunat. Datorită lentilelor pentru vedere pe timp de noapte putea să vadă tot ce voia.

— Nu se zăreşte nicio mişcare, dar sună totuşi, zise Annabelle.

Stone avea numărul de telefon de acasă al lui Trent. Îl luase de pe internet care era o ameninţare tot mai mare, în Statele Unite, la adresa vieţii private, decât ar fi crezut vreodată Agenţia Naţională de Securitate că ar fi putut să fie. Annabelle folosi telefonul ei celular ca să sune. După ce sună de patru ori, intră robotul şi auzi o voce de bărbat care îi instruia cum să lase un mesaj.

— Spionul pare să fi ieşit la plimbare în seara asta, zise ea. Eşti înarmat?

— N-am armă. Tu?

Ea scutură din cap.

— Nici eu. Prefer să folosesc creierul, nu armele.

— Bun, nu e indicat ca armele să fie amestecate aici.

— Vorbeşti de parcă ai avea experienţă în domeniul ăsta.

— Nu e momentul acum să ne povestim vieţile.

— Ştiu, doar o sugerez pentru când vor fi momente mai potrivite.

— Nu cred că după chestia asta o să mai zăboveşti pe-aici pentru asemenea momente.

— Nu credeam că o să mai zăbovesc pe-aici *pentru* asta. Deci, nu se ştie niciodată.

— OK, cutia telefonică e plasată undeva pe peretele fundaţiei aflat sub terasa de lemn. Hai să mergem, să fim atenţi şi să nu facem zgomot.

Înaintară aplecaţi de spate. De undeva din depărtare se auzi nechezatul unui cal. Erau mici ferme răspândite prin

împrejurimi, totuşi multe dintre ele fuseseră puse la pământ de tăvălugul construcţiilor rezidenţiale din nordul Virginiei. Trecuseră pe lângă câteva asemenea ferme până când ajunseseră la Trent, şi toate aveau staule, căpiţe de fân, padocuri şi tot felul de animale care păşteau. Grămezile de bălegar de pe străzi le semnalaseră prezenţa cabalinelor. Stone aproape călcase în ele când coborâse din maşina închiriată de Annabelle.

Găsiră cutia telefonică, iar Stone îşi petrecu cinci minute evaluând sistemul de securitate şi firele din interiorul său, şi-i mai luă alte cinci minute ca să-l decupleze. După ce redirecţionă ultimul fir, zise:

— Hai să încercăm fereastra de-aici. Uşile probabil au zăvoare zdravene. Am adus o unealtă să le forţăm, dar hai să aflăm mai întâi care anume opune cea mai mică rezistenţă.

Dar ferestrele nu se dovediră a se deschide cel mai uşor, întrucât erau bătute în cuie. Coborâră în spatele casei şi în final găsiră o fereastră închisă normal. Stone tăie circular geamul, băgă mâna înăuntru, trase siguranţa şi deschise ivărul. Un minut mai târziu, se aflau în hol, îndreptându-se spre ceea ce părea a fi o bucătărie, cu Stone în frunte, care ţinea o lanternă aprinsă.

— Drăguţ loc, dar tipul pare să fie adeptul minimalismului, zise Annabelle.

Gustul lui Trent în materie de decoraţiuni interioare tindea către spartan: un scaun aici, o masă colo. Bucătăria era aproape goală.

— E burlac. Probabil că ia mai mereu masa în oraş, spuse Stone.

— De unde vrei să începem?

— Hai să vedem dacă are şi un birou pe-aici sau ceva de genul ăsta. Majoritatea birocraţilor din D.C. au obiceiul să-şi aducă de lucru acasă.

Găsiră un birou, dar era aproape la fel de gol ca şi restul casei. Nu existau nici documente, nici dosare. Erau câteva fotografii pe bufetul din spatele biroului. Stone arătă spre

una dintre ele. Un bărbat mare ca un urs, cu o faţă deschisă, cu părul şi sprâncenele cenuşii, stătea lângă un tip slab, mic, prost pieptănat, care avea ochii căprui, şmecheri, şi o expresie de om ascuns.

— Tipul mare e Bob Bradley. Trent e cel de lângă el, spuse Stone.

— Trent arată ca o mică nevăstuică.

Încremeni.

— Ce-i cu sunetul ăsta de vibraţie?

— La naiba. E telefonul meu. Stone îşi deschise celularul şi se uită pe ecran. E Caleb. Mă întreb ce-or fi descoperit.

Dar nu mai avu ocazia să afle.

Lovitura puternică pe care o primise din spate îl doborî şi îl lăsă inconştient.

Annabelle scoase un strigăt cu o clipă înainte s-o apuce cineva cu forţă şi să-i ţină la nas şi la gură o cârpă umedă. Respirând vaporii de cloroform începu să se înmoaie şi căzu, privirea sa reflectându-se într-o oglindă aflată pe peretele din cameră. Putu să mai zărească doi bărbaţi care purtau măşti negre. Unul se ocupase de ea, iar celălalt, de Stone. Iar în spatele lor zărise un al treilea bărbat. Era cel din fotografie, Albert Trent. Zâmbea, fără să-şi dea seama că i se reflecta chipul în oglindă. În câteva clipe, pleoapele ei începură să clipească des, apoi se închiseră şi nu mai ştiu nimic.

Urmând instrucţiunile lui Roger Seagraves, unul dintre bărbaţi luă ceasul de la încheietura mâinii lui Annabelle. Seagraves avea deja cămaşa lui Stone. Chiar dacă nu îi ucisese el însuşi, el fusese cel care le dirijase moartea, ceea ce însemna că putea să respecte criteriul după care îşi îmbogăţea colecţia. Seagraves chiar avea intenţia să le acorde un loc de onoare.

CAPITOLUL 58

Prima care îşi recăpătă cunoştinţa fu Annabelle. Când începu să vadă, îi recunoscu pe cei doi bărbaţi, care lucrau în apropiere. Unul se afla pe o scară, în timp ce celălalt îi dădea la mână diverse lucruri. Era legată de mâini şi de picioare, pe betonul rece. În faţa ei, privind-o, se afla Stone. După cum putu să observe, pleoapele lui zvâcniră de câteva ori, iar apoi rămaseră deschise. Când o văzu, direcţia privirii ei îl conduse către cei doi bărbaţi. Nu erau legaţi la gură, dar nici nu voiau să-i alerteze pe cei care îi capturaseră şi să le arate că se treziseră.

Când privi în jur, lui Stone i se strânse stomacul. Fuseseră transportaţi la depozitul de la Fire Control, Inc. Se chinui să vadă eticheta de pe cilindrul pe care bărbaţii îl pregăteau. Acesta era suspendat cu lanţuri de tavan, şi de aceea foloseau o scară ca să ajungă la el.

— Dioxid de carbon, cinci mii de p.p.m., şopti către Annabelle care încerca să înţeleagă ce-i spunea.

Tipii ăştia aveau de gând să-i omoare în acelaşi fel în care îl omorâseră pe Jonathan DeHaven.

Privi înnebunit în jur ca să găsească ceva, orice, să poată tăia legăturile de la mâini şi picioare. Probabil că nu mai aveau mult timp după ce bărbaţii ar fi părăsit încăperea şi gazul ar fi ţâşnit din cilindru consumând oxigenul din aer şi sufocându-i. Observă ce căuta exact când indivizii îşi terminau treaba.

— Ar trebui să meargă, zise unul din ei, coborând.

Cum bărbatul se aşezase în lumină, Stone îl recunoscu. Era şeful echipei care mutase cilindrii din bibliotecă.

Când bărbatul privi spre ei, Stone închise repede ochii. Acţionând de parcă s-ar fi înţeles dinainte. Annabelle închise şi ea ochii.

— OK, zise bărbatul. Să nu mai pierdem vremea. Gazul

va ţâşni în trei minute. Îi lăsăm să moară şi după aia îi scoatem de-aici.

— Şi unde îi ducem? întrebă celălalt bărbat.

— Într-un loc departe de-aici. Dar n-are importanţă dacă vor fi găsiţi. Poliţiştii nu-şi vor da seama cum au murit. De-aia e aşa minunată găselniţa asta.

Luară scara şi ieşiră. În clipa în care cei doi bărbaţi ieşiră şi încuiară uşa după ei, Stone se ridică şi se târî pe fund până la masa de lucru. Se ridică, se întinse pe masă după ceva de tăiat, se întoarse cu spatele şi se sprijini de Annabelle.

— Repede, ia cuţitul şi taie-mi legăturile. Repede! Mai avem mai puţin de trei minute, şopti el.

Stând spate-n spate, Annabelle frecă lama cuţitului în sus şi-n jos pe frânghie, cât de repede putea dintr-o poziţie atât de incomodă. Brusc, atinse carnea şi îl auzi pe Stone scâncind de durere, dar el zise:

— Nu te opri, nu-ţi face griji pentru asta. Repede! Repede!

Ochii săi erau îndreptaţi spre cilindrul suspendat. Fiind cu faţa spre el, putea să vadă ceea ce Annabelle nu putea. Era un cronometru care număra secundele rapid şi descrescător.

Annabelle tăia cât de repede putea, până când simţi că o să i se desprindă braţele din umăr de oboseală. Picăturile de sudoare îi cădeau în ochi, din cauza efortului.

În sfârşit, Stone simţi că frânghia începea să cedeze. Le mai rămăsese un minut. Îşi depărtă mâinile, ca să lase mai mult spaţiu de lucru. Ea continuă să taie până când frânghia se rupse. Stone îşi desfăcu frânghiile de la picioare şi sări în sus. Nu făcu nicio încercare să ajungă la cilindru. Era prea sus. Şi chiar dacă ar fi ajuns şi ar fi reuşit să oprească cronometrul, bărbaţii de dincolo şi-ar fi dat seama că s-a întâmplat ceva dacă nu auzeau gazul eliberându-se. Înhăţă tubul de oxigen pe care îl zărise data trecută când fusese aici, îşi puse masca pe faţă şi alergă lângă Annabelle. Mai aveau treizeci de secunde.

O luă de mâinile încă legate şi o trase într-un colţ mai îndepărtat, în spatele unui morman de echipamente. Trase peste ei o foaie de cort şi îşi ţinu capul lângă cel al lui Annabelle. Desfăcu sigiliul care proteja tubul şi îl deschise. Se auzi un fâsâit şi simţiră pe faţă ca un fel de briză, ceea ce însemna că tubul funcţiona.

Un moment mai târziu, auziră un zgomot ca o explozie mică, urmat de un clipocit ca de cascadă. Timp de zece secunde lungi acesta nu conteni, iar $C0_2$ ieşea atât de repede şi cu o presiune atât de mare, încât umplu instantaneu întreaga încăpere. După ce „efectul de zăpadă” avu loc, temperatura scăzu foarte mult, iar Stone şi Annabelle începură să tremure incontrolabil. Inspirau adânc oxigenul care îi menţinea în viaţă. Totuşi, la marginile clopotului de oxigen care îi adăpostea, Stone putu să simtă atmosfera sufocantă care semăna mai degrabă cu cea de pe Lună decât cu cea a Pământului. Îi ataca violent, încercând să îndepărteze moleculele de oxigen, însă Stone apăsa masca pe feţele lor chiar dacă Annabelle îl strângea cu puterea pe care ţi-o dă o panică extremă. În ciuda oxigenului, Stone simţi cum gândurile i se amestecă. Se simţea de parcă se lupta să rămână la suprafaţa unui val foarte înalt, iar forţa gravitaţională îi împingea faţa în jos şi-n sus, ameninţând să-i smulgă capul. Stone îşi imagină spaima pe care o simţise Jonathan DeHaven când îşi trăise ultimele momente ale vieţii.

În sfârşit, clipocitul încetă, la fel de brusc precum izbucnise. Annabelle se mişcă şi împinse masca într-o parte, dar Stone o opri. Îi şopti:

— Încă nu e oxigen. Aşteaptă.

Apoi se auzi un zgomot ca de ventilator. Timpul trecea şi, cu fiecare secundă, Stone îşi lipea mai mult ochii de uşă. În final, îşi îndepărtă masca de pe faţă însă o lăsă pe a lui Annabelle. Respiră cu precauţie, apoi încă o dată. Dădu la o parte foaia de cort, o ridică pe Annabelle şi o sprijini de umărul lui, cărând-o în acelaşi loc în care se aflase înainte. Mişcându-se cât de încet putea, Stone luă recipientul de

oxigen, care era aproape gol, şi se postă în spatele uşii.

Nu mai trebui să aştepte mult timp. Un minut mai târziu, uşa se deschise şi intră un bărbat. Stone aşteptă. Când apăru şi cel de-al doilea bărbat, Stone îşi făcu vânt şi îl lovi mortal în cap, zdrobindu-i craniul. Căzu ca secerat.

Celălalt bărbat se întoarse alarmat, repezindu-se la arma pe care o avea la brâu. Dar recipientul de oxigen îl lovi şi pe el, drept în faţă, împingându-l înapoi în masa de lucru şi în metalul rece al menghinei care se afla acolo. Ţipă cu sălbăticie şi îşi duse mâna la spatele rănit, în timp ce sângele îi şiroia pe faţă. Stone îşi mai luă o dată avânt şi îl lovi pe tip în tâmplă. Când bărbatul căzu pe podea, Stone aruncă recipientul, alergă la Annabelle şi o dezlegă. Ea se ridică, picioarele îi tremurau, şi privi în jos la cei doi oameni zdrobiţi.

— Să-mi aduci aminte să nu te supăr niciodată, zise ea, palidă la faţă.

— Hai să plecăm înainte să mai apară şi altcineva.

Alergară pe uşă, escaladară gardul şi continuară să fugă pe stradă. Trei minute mai târziu se opriră, respirând adânc, cu sudoarea şiroindu-le pe piele. Sorbiră aerul care li se părea delicios, apoi alergară din nou vreo două sute de metri, până când picioarele nu-i mai ţinură. Se sprijiniră de un zid de cărămidă care părea să fie un depozit.

— Mi-au luat telefonul, zise Stone, gâfâind. Şi, apropo, sunt prea bătrân pentru aventuri de-astea. Vorbesc serios.

— Şi eu... şi eu, răspunse ea, cu respiraţia întretăiată. Oliver, l-am văzut pe Trent acolo, în casă. I-am văzut chipul reflectat în oglindă.

— Eşti sigură?

Ea aprobă din cap.

— Cu siguranţă el era.

Stone privi de jur împrejur.

— Trebuie să luăm legătura cu Milton sau Caleb.

— După toate câte ni s-au întâmplat nouă, ce crezi, ei sunt OK?

— Nu ştiu, spuse el tremurând. Se clătină pe picioare,

întinse o mână în aer şi se ridică.

Porniră să meargă repede pe stradă, dar ea îşi încetini paşii şi zise şoptit:

— Aşa a murit Jonathan?

El se opri şi se întoarse spre ea.

— Da, îmi pare rău.

Ea ridică din umeri, încercând să îşi reprime sentimentele, dar îşi şterse o lacrimă.

— Dumnezeule!

Vocea îi tremura.

— Da, Dumnezeule, zise şi Stone. Uite, Susan, nu ar fi trebuit niciodată să te implic în treaba asta.

— Înainte de toate, numele meu nu e Susan.

— OK.

— În al doilea rând, spune-mi numele tău adevărat şi ţi-l spun şi eu pe-al meu.

Stone ezită doar o secundă.

— Franklin, dar prietenii îmi spun Frank. Pe tine?

— Eleanor, dar prietenii îmi spun Ellie.

— Franklin şi Eleanor, zise, părând amuzat.

— Tu ai început!

Chiar dacă avea ochii plini de lacrimi şi începuse să tremure, reuşi totuşi să zâmbească.

— Of, Jonathan...

Stone se apropie de ea şi o apucă de umeri, sprijinind-o.

— Nu pot să cred asta, zise ea. Nu îl mai văzusem de-o veşnicie.

— E-n regulă, e normal să îţi pese încă de el.

— Nu eram sigură că-mi mai pasă, până acum.

— Nu există o regulă când vine vorba de aşa ceva.

— O să-mi revin, crede-mă, am trecut prin altele şi mai rele.

De îndată ce Annabelle spuse asta, începu să suspine incontrolabil. Picioarele o lăsară, şi Stone o trase aproape el. Amândoi alunecară pe ciment, Stone continua să o ţină, în timp ce ea se lipi de el. Plânse până ce lacrimile ei îi udară cămaşa până la piele. După cinci minute, ea se opri.

Îndepărtându-se de el, Annabelle se şterse cu mâneca la ochi şi la nas.

— Îmi pare rău. Niciodată, dar niciodată nu mi-am pierdut controlul în halul ăsta, spuse ea.

— Să plângi pentru că ai pierdut pe cineva drag nu e chiar un lucru neobişnuit.

— Nu e doar... Vreau să spun... Niciodată nu...

Stone îi puse mâna la gură şi spuse încet:

— Numele meu adevărat este John. John Carr.

Annabelle se încordă pentru o clipă, apoi se relaxă.

— Eu sunt Annabelle Conroy. Îmi pare bine că te-am cunoscut, John. Inspiră adânc. Hm... nu e un lucru pe care să-l fac foarte des.

— Ce anume? Să-ţi foloseşti numele real? Nici eu. Ultima persoană căreia i l-am spus a încercat să mă ucidă.

Se ridică şi o ajută să se ridice şi ea. Când se întoarse, ea continuă să-l ţină strâns de mână.

— Mulţumesc, *John,* pentru... pentru tot.

El se simţi de-a dreptul încurcat de recunoştinţa ei, dar tot ea îl salvă.

— Hai să mergem să vedem dacă nu cumva Milton şi Caleb au nevoie de ajutorul nostru, poate trebuie să-i salvăm. Bine? zise Annabelle.

O clipă mai târziu, alergau amândoi pe stradă.

CAPITOLUL 59

Annabelle şi Stone îi telefonară lui Caleb de la o staţie de benzină. Acesta încă nu îşi revenise după ce găsise cadavrul lui Norman Janklow, totuşi fu în stare să redea câte ceva din ce se întâmplase. Stone îl sună pe Reuben şi aranjară să se întâlnească din nou în adăpostul secret a lui

Stone. După o oră, se adunară cu toţii acolo, iar Stone şi Annabelle povestiră primii experienţa prin care trecuseră.

— La naiba, zise Reuben. Bine că v-aţi gândit la oxigen, Oliver.

Urmă povestea lui Caleb şi a lui Milton.

— Am chemat poliţia de la un telefon public, le zise Caleb. A durat aproape o oră să găsim unul în această lume fericită a telefoanelor celulare. Mulţumesc lui Dumnezeu că mi-am adus aminte să iau suportul de lumânări cu mine. Era plin de amprentele mele.

— N-ai mai atins nimic altceva acolo? întrebă Stone.

Caleb părea îngrijorat.

— Am atins balustrada de la intrare. Se uită urât la Milton. Asta pentru că *Domnul Tehnică* aici prezent a hotărât că trebuie să mă sperie. Şi poate că am atins şi altceva în casă, nu-mi mai aduc aminte. De fapt am încercat să blochez orice amintire referitoare la asta.

— Amprentele tale se află în baza federală de date? zise Stone.

— Desigur. Caleb oftă resemnat. N-ar fi prima dată când vin poliţiştii după mine şi mă îndoiesc că va fi ultima.

— Ce legătură ar putea avea Norman Janklow cu toate astea? întrebă Reuben.

— Janklow ar putea fi spion, la fel ca English, răspunse Stone. Asta înseamnă că şi cărţile pe care le împrumuta el aveau codul secret.

— Înseamnă că doar s-au prefăcut că nu se simpatizează, zise Caleb. Asta le-a consolidat poziţia sub acoperire.

— OK, dar de ce să fie omorât Janklow? insistă Reuben.

— Dacă era şi el spion, odată ce noi am deconspirat-o pe English, lucrurile au început să se precipite şi atunci au început eliminările, se aventură Annabelle. Poate că au scos-o pe English din scenă şi l-au lăsat pe Janklow mort acolo tocmai ca să complice lucrurile şi mai mult.

— Atunci cred că şi-au atins scopul, sublinie Caleb.

— Trebuie să mergem la poliţie, zise agitat Milton.

— Şi ce să le spunem? se opuse Stone. Semnele din carte

au dispărut. Şi dacă le explicăm că era cât pe-aci să fim ucişi azi-noapte ar însemna să recunoaştem că am intrat prin efracţie în casa lui Albert Trent. Sunt sigur că deja a sunat la poliţie şi a raportat spargerea.

Se uită la Annabelle. Şi chiar dacă l-ai văzut, e cuvântul nostru împotriva cuvântului său. Şi nu am sunat la poliţie în legătură cu ce s-a întâmplat la Fire Control, Inc. Pentru că sunt sigur că până ar fi ajuns ei acolo, cei doi bărbaţi pe care i-am atacat ar fi dispărut. Îi aruncă o privire lui Caleb. Iar cum Caleb a fost acasă la Jewell English şi probabil că amprentele lui vor fi găsite peste tot, dacă am chema poliţia, el ar deveni pe loc suspect. Dacă adăugăm la asta faptul că autorităţile deja îi au pe Caleb şi pe Reuben în colimator, ar fi extrem de greu de imaginat că poliţia va crede ceva din ce spunem noi.

— La dracu', fu singurul comentariu pe care Reuben îl făcu auzind toate acestea.

— Deci, ce facem? Îi aşteptăm pe ei să vină iar după noi? interveni Annabelle.

Stone clătină din cap.

— Nu. Caleb va merge mâine la muncă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Biblioteca va fi în clocot după ce a pierdut un director şi un client într-un timp atât de scurt. Caleb, află tot ce poţi. Veştile ne-ar da un indiciu despre ce crede poliţia. Iar dacă au ucis-o şi pe English, cadavrul trebuie să apară.

Milton mai adăugă:

— O să mă uit pe internet, poate găsesc ceva. Acolo e primul loc unde apare o ştire.

— Bob Bradley, Jonathan DeHaven, Cornelius Behan, iar acum Norman Janklow – cu toţii au fost ucişi, continuă Stone. Cred că Bradley a murit şi pentru că Albert Trent se simţea forţat să părăsească rapid Comisia. Trent nu ar fi putut face aşa ceva deoarece, dacă am dreptate, îşi folosea poziţia ca să vândă secrete. DeHaven a fost omorât fie pentru că era folosit la sala de lectură să colporteze aceste secrete furate, fie pentru că a vrut să împiedice toate astea

şi atunci trebuia redus la tăcere. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Norman Janklow sau oricine altcineva a fost spion ca English. Behan a fost omorât pentru că şi-a dat seama că un echipament din compania lui a fost folosit pentru ca DeHaven să fie omorât şi, cu siguranţă, ar fi continuat să facă investigaţii. Trent avea o „cârtiţă" la Fire Control, care probabil l-a prevenit în legătură cu suspiciunile lui Behan şi de aceea acesta a fost eliminat.

— Dar cum s-a putut ca Jonathan, Jewell English sau Norman Janklow să fie implicaţi în reţeaua de spionaj? întrebă Caleb. Cine s-ar fi putut gândi să folosească acele cărţi rare din sala de lectură ca să comunice secrete furate prin litere codificate?

— Asta pentru că, în mod normal, nimeni nu s-ar gândi că e un plan bun, zise Stone. Şi să nu uităm, cei mai mulţi spioni sunt capturaţi pentru că sunt puşi sub supraveghere din diverse motive, iar apoi sunt observaţi cum fac să se scurgă informaţiile, de regulă într-un loc public, în loc de metoda clasică, era mai sigur să fie codifícate literele în cărţile rare. Nu era posibilă nicio supraveghere. Nişte oameni în vârstă citesc cărţi vechi după care se duc acasă. Nimeni nu i-ar putea suspecta.

— Dar tot nu ştim nimic, zise Caleb, despre cum ajungeau la bibliotecă secretele pe care Trent probabil că le fura. Nu Albert Trent era cel care marca literele. Iar Jonathan nu ar fi putut s-o facă în cartea pe care am luat-o noi de la bibliotecă. Era deja mort atunci.

— De acord. Iar aici urmează partea pe care trebuie s-o dibuim. De fapt, asta este partea cea mai importantă, pentru că este singura noastră speranţă că putem rezolva acest caz. Dacă Janklow, English şi DeHaven erau spioni, trebuie să existe nişte dovezi ale acestui fapt.

— Deja am verificat casa lui DeHaven şi nu am găsit nimic, anunţă Milton.

— Iar eu m-am uitat prin casa lui Jewell, continuă Caleb, şi tot ce am găsit a fost un cadavru.

Stone clătină din cap.

— Poate că dacă am arunca o privire prin casa lui Norman Janklow am obţine nişte rezultate.

— Singura problemă ar putea fi că acum poliţia este peste tot, inclusiv la English acasă, interveni Reuben.

— Lucrurile au *devenit* foarte periculoase, zise Stone. Trebuie să fim extrem de atenţi. Sugerez să fim cu ochii-n patru de-acum înainte. Milton şi Caleb, puteţi să rămâneţi amândoi acasă la Milton. Are un sistem de securitate bun. Reuben, mergem amândoi la tine, pentru că anumite persoane ştiu deja unde locuiesc eu. Se uită la Annabelle: Poţi să vii cu noi.

Reuben arăta foarte încrezător.

— Coliba mea nu arată prea grozav, dar am o grămadă de bere, chipsuri şi un televizor cu ecran mare, cu plasmă. Şi fac un chili excelent, în ceea ce priveşte protecţia, am un pitbull neastâmpărat, pe nume Delta Dawn, care muşcă pe oricine îi spun s-o facă.

— Cred că prefer să rămân la hotel. Dar o să am grijă de mine, nu vă faceţi probleme.

— Eşti sigură? o întrebă Stone.

— Sunt sigură. Dar mulţumesc pentru ofertă. De fapt, sunt mai mult decât singuratică. Aşa prefer, adăugă, evitând să îl privească pe Stone.

Când întâlnirea luă sfârşit, Stone o opri pe Annabelle când aceasta voia să iasă.

— Eşti bine? o întrebă.

— Sunt bine, de ce n-aş fi bine? Încă o zi din viaţă...

— Să fii aproape ucis – asta nu se întâmplă în fiecare zi.

— Poate că da, poate că nu.

— OK, eşti gata pentru o altă acţiune legată de Albert Trent?

Ea ezită.

— Nu să intrăm la el în casă. Să-l urmărim.

— Crezi că mai e pe-aproape? întrebă ea.

Stone dădu din cap.

— De fapt, ei nu au încă nicio idee clară despre ce ştim noi sau nu ştim. Presupunerea mea este că ei vor menţine

aceeaşi stare de lucruri până când schimbarea condiţiilor le va dicta altceva. Dacă fug acum din oraş, totul s-a terminat. Dacă e o reţea de spionaj, probabil că vor dori să vadă dacă situaţia mai poate fi salvată. Oamenii ăştia au muncit din greu să facă lucrurile să meargă.

— Oamenii ăştia nu se angajează în afaceri minore, nu?

— Nici eu, replică Stone.

Roger Seagraves era un om foarte nefericit. În timp ce Janklow fusese sacrificat ca să tulbure apele şi să fie redus la tăcere un potenţial martor, English se afla într-un loc sigur, departe de D.C. Totuşi, pentru că lăsase să-i fie furați ochelarii, iar operaţiunea fusese compromisă, Seagraves nu prea credea că va fi lăsată în viaţă pentru multă vreme. Asta era vestea bună. Vestea rea era că Oliver Stone şi femeia care îl însoţea scăpaseră, iar asta îl costase pe el doi oameni. Tipul ăla din Triple Six reuşise nu se ştie cum să învingă moartea şi să le zdrobească craniile celor doi oameni ai săi. Asta era impresionant, mai ales că tipul trebuia să aibă acum vreo şaizeci de ani. Seagraves îşi reproşa că nu-l ucisese pe Stone atunci când avusese ocazia. Curăţase după cadavre, la Fire Control, dar poliţia mişuna acasă la English. Din fericire, ea nu păstrase nimic incriminant în casă, şi nici Janklow, de altfel. Totuşi, planul perfect pe care îl făcuse Seagraves era distrus.

Acum nu mai avea decât un singur scop. Să meargă direct la sursă şi s-o sfârşească o dată pentru totdeauna.

De pe măsuţa aflată chiar lângă el, luă cămaşa lui Stone şi ceasul lui Annabelle. Îşi făgădui că aceste articole vor deveni parte a colecţiei lui.

CAPITOLUL 60

Se trezi, se întinse, privi pe fereastră. Era o zi senină şi frumoasă, iar briza oceanului părea menită să te facă să te simţi minunat. Se ridică, îşi prinse cearşaful în jurul taliei şi se duse la fereastră. Înconjurată de câteva hectare de teren, incluzând şi o plajă nisipoasă la ocean, vila era a lui, cel puţin pentru un an cât o închiriase, dar se gândea ca pe urmă să o cumpere. Locul izolat îi oferea o piscină uriaşă, cu apă sărată, o pivniţă cu vinuri, un teren de tenis şi o clădire anexă în care se afla o canapea extensibilă, foarte folositoare nu doar ca să se usuce acolo după o baie, căci rareori înota singur sau purta slip. În garajul cu două locuri se aflau un Maserati coupé şi un Ducati, pentru plăcerea lui de a conduce. Un bucătar, o menajeră şi un grădinar fuseseră puşi la dispoziţia sa odată cu închirierea, pentru mai puţini bani decât ar fi plătit într-o casă din L.A. Respiră adânc. Ştia că putea să-şi petreacă aici restul zilelor.

Nu urmase exact instrucţiunile lui Annabelle să nu cheltuiască, pentru că acest loc era disponibil imediat doar pentru cineva care avea bani. Văzuse de fapt o listă pe internet, înainte de a comite escrocheriile cu Annabelle şi chiar înainte ca aceasta să-i spună că vor câştiga milioane. Niciodată nu era prea devreme să facă o asemenea achiziţie de anvergură. Şi odată ce închiriase casa, îi erau necesare şi jucăriile să ajungă la ea. Nu îşi făcea griji că Bagger ar fí putut să-l găsească. Tipul nici măcar nu îl văzuse vreodată. Şi aici erau o grămadă de bogătani tineri, din toată lumea. Era minunat. De fapt, era extraordinar.

Tony o auzi cum urcă scările de piatră şi se băgă la loc în pat, aruncând cearşaful. Când deschise uşa, o văzu ducând micul dejun pe tavă, doar pentru el. Era amuzant, dormise cu el încă din a doua noapte, dar nu lua micul dejun cu el. Asta avea de-a face probabil cu faptul că era menajera lui.

— *Dos huevos, jugo de naranja, tostada y café con leche*[30]*,* spuse ea. Accentul ei spaniol avea o muzicalitate plăcută.

— Şi tu.

Tânărul îi zâmbi, trăgând-o spre el după ce ea pusese tava pe măsuţa de lângă pat. Ea îl sărută pe buze şi îl lăsă să-i dea jos cămaşa de noapte, singurul obiect de îmbrăcăminte pe care îl avea pe ea. Îşi plimbă degetul pe muşchii fini ai gâtului ei cafeniu, îi strânse în palme sânii mari, îşi coborî mâna pe pântecul plat şi apoi tot mai jos.

— *Tu no tienes hambre?* murmură ea, frecându-şi picioarele goale de ale lui şi atingându-i gâtul cu buzele.

— *Hambre* pentru tine, zise el, muşcând-o tandru de ureche.

Se grăbi să se ridice, iar pe ea o lăsă să cadă la loc în pat. Îi luă picioarele frumoase în braţe şi rămase între coapsele ei. Îi linse degetele şi îi frământă sânii.

— La naiba, mă-nnebuneşti, Carmela! zise el.

Ea sări spre el, îl cuprinse de umeri şi îl trase peste ea.

Uşa izbită de perete îi făcu pe cei doi să uite de partida de sex de dinaintea micului dejun.

Patru bărbaţi uriaşi intrară, urmaţi de un bărbat mai scund, cu umeri largi, purtând un costum din două piese şi o cămaşă cu gulerul descheiat. Pe faţă i se putea citea o expresie de triumf răutăcios.

— Bună, Tony, zise Jerry Bagger. Ce loc drăguţ ai tu aici. Chiar îmi place. E uimitor ce poţi să cumperi cu banii altuia, nu-i aşa?

Se aşeză pe pat în timp ce Carmela, îngrozitor de speriată, încerca să se acopere cu cearşaful.

— Bună, dulceaţă! Nu trebuie să faci asta, zise Bagger. Eşti chiar frumuşică, cum spuneţi voi... *bonita!* Aşa e. *Muy bonita*, târfă. Arătă spre unul dintre oamenii săi. Tipul o luă imediat pe Carmela, o târî până la fereastra deschisă şi o aruncă de-acolo.

---

[30] Două ouă, un suc de portocale, pâine prăjită şi cafea cu lapte. (lb. sp., în original)

Toţi stătură şi ascultară ţipătul lung şi apoi bufnitura.

Bagger ridică paharul cu suc de portocale de pe tavă şi îl bău cu o sorbitură mare. Se şterse la gură cu şervetul şi spuse:

— Beau suc de portocale în fiecare zi. Şi ştii de ce? Are o grămadă de calciu. Am şaizeci şi şase de ani, dar îi arăt? La dracu', nu! Uite, pune mâna să simţi muşchii, Tony, hai, pune mâna.

Bagger îşi încordă muşchii braţului drept. Oricum, Tony părea paralizat.

Bagger simulă surprinderea.

— De ce eşti supărat? A, pentru că târfa aia a căzut pe fereastră? Nu-ţi face griji. Îl privi pe bărbatul care aruncase femeia. Hei, Mike, tu ai ţintit piscina de fapt, nu-i aşa, ca în filmul ăla cu James Bond. Care dintre ele era?

— *Diamantele sunt veşnice,* domnule Bagger, zise Mike cu promptitudine.

Bagger zâmbi.

— Aşa e, *Diamantele sunt veşnice.* La naiba, ce-mi place rahatul ăla de James Bond! Ăsta e ăla cu nu-mai-ştiu-cum-o-chema, în nişte bikini înguşti, prin care i se vedea fundul. Stephanie Powers?

— Jill St. John, domnule Bagger, îl corectă Mike politicos.

— Da, da, corect. Întotdeauna le încurc pe-astea două. Târfele seamănă perfect între ele când n-au nimic pe ele. Zi!

— Nu voiam să o arunc în piscină pe doamna, domnule Bagger, recunoscu Mike.

— Dar ai încercat, Mike. Ai încercat, e un lucru important. Se întoarse spre Tony. Ăsta este cel mai important lucru, nu-i aşa, Tony?

Tony era vizibil mult prea înspăimântat ca să poată vorbi.

— În plus, e mai bună calea asta, din cauza celor două persoane în vârstă de la parter. Nu o să-ţi vină să crezi, dar doar ce s-au răsturnat în apă că au şi murit. Şi nu se putea ca o micuţă ca această târfă *bonita* să păstreze de una singură curăţenia într-un loc aşa mare precum acesta. Eu

aş considera asta ca fiind o favoare, nu-i aşa, Tony?

Tony aprobă din cap, cu mare dificultate.

— Acum pune mâna să-mi simţi muşchii. Vreau să simţi *puterea* pe care o are acest corp. Fără să aştepte ca Tony să aibă vreo iniţiativă, Bagger îi înhăţă mâna şi i-o apăsă peste bicepşii încordaţi. Simţi cât de tari sunt, Tony? Înţelegi cât de puternic sunt? Simţi cu adevărat?

Tony gemu.

— Vă. Rog, nu mă omorâţi, domnule Bagger. Vă rog. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Bagger îl strânse de degete, apoi îi dădu drumul.

— Te rog, nu face asta. Scuzele îl fac pe om să pară slab. În plus, a fost o escrocherie măreaţă, de primă mână. Toată lumea din domeniu ştie că nişte puşti m-au înşelat de patruzeci de milioane. Bagger se uită într-o parte şi respiră adânc.

Aparent se străduia din răsputeri să nu-l zdrobească pe tânăr doar cu mâinile. Măcar pentru încă vreo câteva minute.

— Dar mai întâi, hai să clarificăm un lucru important. Vreau să mă întrebi *cum* te-am găsit. Vreau să ştii cât sunt de deştept şi cât de idiot eşti tu. Aşa că întreabă-mă, Tony! Cum ţi-am dat de urmă, cu tot locul ăsta în care ai fugit după ce m-ai jefuit? Bagger îl apucă hotărât pe Tony de gâtul zvelt şi îl trase mai aproape de el. *Întreabă-mă,* nenorocitule.

O venă se zbătu pe tâmpla lui Bagger.

Tony zise cu greutate:

— Cum m-aţi găsit, domnule Bagger?

Bagger îl lovi pe Tony cu antebraţul în pieptul slab, lipindu-l de pat. Apoi şeful cazinoului se ridică în picioare şi făcu vreo câţiva paşi.

— Mă bucur că m-ai întrebat. Vezi tu... târfa cu care ai comis escrocheria şi care te-a pus să mă urmăreşti în prima seară ca să pară că sunt sub supraveghere... Acum: singurul fel în care puteai să vezi la mine în birou era să ai o cameră în hotelul de peste drum de cazinoul meu, la

etajul douăzeci şi trei. Aşa că m-am dus până acolo şi am făcut câteva cercetări legate de cine a ocupat camerele de la acel nivel în acea zi, ca să se uite la mine în birou. Şi am verificat absolut fiecare persoană de pe lista aia. Se opri din mers şi rânji către Tony. Până te-am găsit pe tine. Ai fost destul de isteţ să nu-ţi dai numele la hotel, dar ai făcut o mişcare pe care târfa şi acolitul ei nu au făcut-o. De-asta de ei n-am dat, pentru că nu au lăsat nimic în urma lor. Bagger flutură un deget spre el. Dar tu, tu te-ai dus să-ţi faci masaj, am verificat. Şi ai dat peste puicuţa care ţi-a luat-o-n gură, că aveai chef de acţiune pe lângă. Dar n-ai rezistat prea mult cu doamna, ai intrat în baie să-ţi verşi maţele. Cât ai stat acolo, târfa ţi-a umblat în portofel şi ţi-a furat nişte bani ca să-i adauge la bancnota de o sută de dolari pe care i-o dăduseşi mai devreme. Şi aşa ţi-a văzut permisul de conducere pe care se afla adevăratul tău nume. A fost o idioţenie să-l ţii la tine, Tony. Aşa că, în timp ce tu credeai că dai doar o sută de dolari să ţi-o ia în gură, preţul real s-a transformat în mult mai mult. Şi târfa mi-a spus tot ce voiam să ştiu, pentru o mie de dolari. Să nu ai niciodată încredere în târfe, Tony. Te înşală mereu. Nici eu n-am ştiut asta.

Se aşeză lângă Tony, care acum scâncea încet.

— Ai o reputaţie, tinere. Eşti un specialist care ştie să facă orice pe un computer. Ca, de exemplu, să spioneze sistemul bancar de virare a banilor şi să-mi fure patruzeci de milioane. Vreau să spun... un adevărat talent. Oricum, a trebuit să ung o grămadă de indivizi, să-ţi verific prietenii, familia, să dau de urma câtorva telefoane pe care le-ai dat acasă. Să ucid câţiva oameni care au refuzat să fie cooperanţi, iar acum, iată-mă stând aici, lângă tine, în această zi însorită, pe coasta Spaniei sau a Portugaliei, naiba mai ştie ce e.

Îi dădu o palmă peste picior.

— OK, acum mi-am luat piatra asta de pe inimă, putem să mergem mai departe.

Îi făcu semn unuia dintre oamenii săi, care scoase din

jachetă un pistol compact, îi puse un amortizor la capăt, îl armă şi i-l dădu lui Bagger.

— Nu, vă rog, nu.

Tony scânci, dar Bagger îl obligă să tacă, înfundând pistolul în gura tânărului, împingându-l în jos pe pat, şi ducându-şi degetul aproape de trăgaci.

— OK, Tony, uite care-i treaba. Ai o şansă. O şansă, repetă el rar. Şi asta pentru că mă simt generos. De ce, habar n-am. Poate e din cauză că îmbătrânesc. Se opri, îşi umezi buzele cu limba şi continuă: Târfa! Vreau să-mi spui cum o cheamă şi tot ce mai ştii despre ea. Dacă-mi spui, rămâi în viaţă. Privi de jur împrejurul dormitorului alb. Nu aici, nu pe banii *mei.* Dar vei trăi. Iar dacă nu-mi spui...

Bagger împinse brusc pistolul în gura lui Tony, murdărindu-i ţeava de sânge şi fragmente de dinţi.

— A, credeai că te împuşc, pur şi simplu? râse Bagger. Nu, nu, eu nu lucrez aşa. Ar fi o cale prea rapidă.

Îi dădu pistolul unuia dintre bărbaţi şi ridică mâna. Mike îi strecură în palmă un cuţit eu lama zimţată.

— O să facem chestia asta încet, avem o grămadă de experienţă. Bagger ridică cealaltă mână, iar un alt bărbat îi puse o mănuşă de plastic. Tu nu foloseşti o asemenea mănuşă decât ca să nu laşi amprente, continuă Bagger. Dar acum, cu toate bolile astea răspândite pretutindeni, nu poţi să rişti. Vreau să spun, cum era târfa *bonita...* de unde ştii că n-a făcut-o cu fiecare *muchacho* din oraş până ai început tu să i-o tragi? Sper că măcar ai folosit un prezervativ.

Bagger lăsă mâna în jos şi îl apucă pe Tony de testicule. Strânse cu putere.

Tony zbiera agonic, dar ceilalţi bărbaţi îl imobilizară. Bagger îl studie şi zise:

— Sincer, nu înţeleg ce a văzut *bonita* la tine. Ridică rapid cuţitul. Hai, zi. Numele târfei. Unde sunt banii mei. Şi ce mai ştii. O să te las să trăieşti. Altminteri, încep de-aici, iar după aia o să fie din ce în ce mai dureros. Ce va urma, Tony? Ai cinci secunde. Iar dacă încep să tai, nu mă mai opresc pentru nimic în lume.

Tony scoase un sunet.

— Ce-a fost asta? N-am înţeles nimic.

— A... Ann...

— Vorbeşte dracului mai tare, nenorocitule, n-am auzul aşa de bun.

— Annabelle, ţipă el.

— Annabelle? Annabelle şi mai cum? ţipă Bagger atât de tare, încât îi ieşi saliva din gură.

— Annabelle... Conroy. Fiica lui Paddy Conroy.

Bagger lăsă încet cuţitul în jos şi îi dădu drumul lui Tony. Îi întinse cuţitul unuia dintre oamenii săi şi îşi scoase mănuşa. Jerry Bagger se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Privi afară. Ochii săi nu zăboviră nici măcar o clipă asupra cadavrului Carmelei care era întins la pământ pe o piatră decorativă în formă de leu, aflată lângă uşa din spate. În schimb, privi spre ocean.

Annabelle *Conroy?* Nici nu ştiuse vreodată că Paddy avea o fiică. De-abia acum începea totul să capete sens. Fata lui Paddy Conroy fusese la el în cazinou, în birou, se jucase cu el şi scosese de la el cu mult mai mult decât reuşise taică-său s-o facă.

„OK, Annabelle, am omorât-o pe maică-ta, acum îţi vine ţie rândul.”

Îşi trosni încheieturile, se întoarse şi privi gura plină de sânge a lui Tony care zăcea pe pat scâncind, ţinându-se cu o mână de testicule.

— Altceva? zise el. Spune-mi tot. Şi vei putea continua să respiri.

Iar Tony îi spuse totul, terminând cu instrucţiunile pe care Annabelle i le dăduse să nu se remarce, să nu cheltuie mulţi bani într-un singur loc.

— Nu trebuia să asculţi de femeia aia, spuse Bagger. Îşi trosni degetele. OK, băieţi. Am terminat aici. N-avem toată ziua la dispoziţie.

Unul dintre bărbaţi deschise o geantă neagră pe care o adusese cu el. Înăuntru se aflau patru bâte de baseball. Le dădu câte una celorlalţi trei şi o luă şi el pe cea de-a patra.

Când ridicară bâtele deasupra capetelor, Tony ţipă:

— Dar ai spus că dacă îţi zic tot ce ştiu, mă laşi să trăiesc. Aşa ai spus!

Bagger ridică din umeri.

— Aşa e. După ce băieţii vor termina cu tine, vei fi încă în viaţă. Un pic. Jerry Bagger e un tip de cuvânt.

Ieşind, auzi primele lovituri, care îi rupeau lui Tony oasele genunchilor. Bagger începu să fluiere, închise uşa să amortizeze zbierătele şi coborî scara ca să îşi ia o ceaşcă de cafea.

CAPITOLUL 61

În dimineaţa următoare, biblioteca era în clocot. Asasinarea lui Norman Janklow, atât de curând după cea a lui DeHaven, provocă valuri de şoc pe măsura impozantei clădiri Jefferson. Când Caleb sosi la lucru, poliţia şi FBI-ul interogaseră deja o parte dintre angajaţi. Caleb răspunse scurt, cât putu de bine la întrebări. Nu îl ajuta deloc faptul că aceiaşi detectivi criminalişti, care îi dăduseră înapoi cheile de la casa lui DeHaven, erau şi ei acolo. Simţi că îl urmăreau îndeaproape. Îl zărise oare cineva acasă la Jewell? Îi găsiseră amprentele acolo? Iar Reuben fusese eliberat la timp ca să mai comită o crimă. Îl suspectau oare şi pe el? Nu exista nicio cale să afle.

Apoi gândurile i se îndreptară spre volumul Beadle pe care Annabelle îl luase. Îl adusese azi cu el. Ar fi fost relativ uşor, totuşi Caleb încă era răvăşit şi nervos. Paznicii nici nu-i verificaseră geanta, şi doar vizitatorii îşi treceau genţile prin controlul cu raze X. Totuşi, prezenţa poliţiei nu făcu altceva decât să sporească tensiunea. Scoase un oftat de uşurare după ce reuşi să învingă vigilenţa autorităţilor şi să

pună cartea la el în birou.

Când unul dintre restauratori apăru cu un teanc de cărţi, Caleb le preluă. Acest lucru îi oferea oportunitatea perfectă să aşeze la loc pe raft volumul de Beadle. Puse romanul în coş împreună cu celelalte şi se îndreptă spre secţiunea unde era păstrat Beadle. Totuşi, chiar în clipa în care strecura cartea pe raft, observă că banda pe care o folosise Annabelle ca să o prindă de coapsă întorsese un colţ al copertei.

„Minunat! Ai fí crezut că o să fie atentă, având în vedere că a *furat* cartea”, mormăi pentru sine. Ar fi trebuit să ducă volumul la restaurare. Părăsi încăperea seif, completă nişte formulare şi introduse datele cererii de restaurare în sistemul computerizat. Apoi o luă prin tunele spre Clădirea Madison, aproape fără să privească deloc la încăperea unde se aflau cilindrii care îl omorâseră pe Jonathan DeHaven. Ajungând la Departamentul de Restaurare, îi prezentă cartea lui Rachel, Jeffries, o femeie care făcea o treabă foarte bună şi prompt.

După ce discută un pic cu ea despre ultimele noutăţi îngrozitoare, Caleb se întoarse în sala de lectură şi se aşeză la birou. Privi în jur – totul era aşa de frumos, aşa de potrivit spre a fi contemplat, dar atât de gol după moartea celor doi bărbaţi.

Tresări când uşa se deschise şi Kevin Philips intră, trist şi tulburat. Cei doi bărbaţi stătură de vorbă câteva minute. Philips îi spuse lui Caleb că se gândea să demisioneze.

— E prea mult pentru nervii mei, îi explică el. Am slăbit cinci kilograme de la moartea lui Jonathan. Iar de când cu uciderea vecinului său şi acum, cu moartea lui Janklow, poliţia nu crede că moartea lui Jonathan a fost una naturală.

— S-ar putea să aibă dreptate.

— Ce crezi că se întâmplă, Caleb? Vreau să spun... aici e o bibliotecă. Se presupune că asemenea chestii n-ar trebui să se întâmple aici.

— Mi-aş dori să-ţi pot spune, Kevin.

Mai târziu, Caleb vorbi la telefon cu Milton care îşi ţinea

ochii şi urechile aţintite către ştirile din mass-media. Spuse că se făceau mai mult speculaţii despre moartea lui Janklow, dar cauza oficială a morţii sale nu fusese dată publicităţii. Casa lui Jewell English fusese închiriată de aceasta cu doi ani înainte. Singura legătură dintre ea şi tipul ucis era faptul că ambii frecventau sala de lectură. Acum, English dispăruse. Cercetările privind viaţa ei nu duseseră nicăieri. Se pare că nu era drept cine se dădea. Poate că nici Janklow.

„Ce surpriză”, se gândi Caleb după ce termină convorbirea telefonică cu Milton. De câte ori se deschidea uşa, Caleb se încorda. Locul acesta, care fusese multă vreme un paradis al păcii şi blândeţii, era acum un coşmar nesfârşit. Nu-şi dorea decât să iasă din tenebrele lui sufocante. „Sufocant! Dumnezeule, ce alegere nepotrivită de cuvinte!” Totuşi, rămânea aici, pentru că era serviciul lui şi, deşi în alte aspecte ale vieţii era slab şi impulsiv, dădea dovadă de multă seriozitate când venea vorba de munca lui. În acea zi nu erau deloc clienţi în sala de lectură – dar asta nu era nimic surprinzător. Asta îi va conferi lui Caleb avantajul că măcar îşi va îndeplini câteva sarcini de serviciu. Totuşi, n-avea să fie aşa. Brusc, îşi dădu seama că i se făcuse foame, aşa că hotărî să iasă să-şi ia un sandvici.

— Domnul Foxworth? zise Caleb când bărbatul înalt, arătos se apropie de el în stradă, în faţa clădirii Jefferson.

Seagraves confirmă din cap şi zâmbi.

— Vă rog, spuneţi-mi Bill, vă amintiţi? Tocmai treceam pe-aici să vă văd.

De fapt, Seagraves îl aştepta pe Caleb să iasă.

— Mă duc doar să-mi iau un sandvici. Sunt sigur că la sala de lectură o să vă ajute cineva să vă dea cartea care vă trebuie.

— De fapt, mă întrebam dacă aţi vrea să vedeţi cărţile mele.

— Poftim?

— Colecţia mea. E la mine la birou. E doar la câteva străzi distanţă de-aici. Eu sunt implicat în acţiuni de lobby şi sunt

specializat în industria petrolului. În munca mea, e important să stau aproape de Capitol Hill.

— Sunt sigur că aşa e.

— Aveţi câteva minute libere? Ştiu că vă cer mult.

— OK. Vă supăraţi dacă îmi iau un sandvici în drum spre biroul dumneavoastră? N-am mâncat nimic la prânz.

— Nu, deloc. Voiam să vă mai spun că, pentru o perioadă de cinci zile, timp în care trebuie să le examinez, am lucrările lui Ann Radcliffe şi Henry Fielding.

— Excelent! Ce cărţi?

— Romanul pădurii de Radcliffe şi Istoria şi aventurile lui Joseph Andrews de Fielding.

— Bună alegere, Bill. Radcliffe a fost un geniu în ce priveşte romanele gotice de mistere. Oamenii cred că scriitorii de horror sunt la limita literaturii. Ar trebui să citească Radcliffe. Opera ei încă îţi poate face pielea de găină. Iar *Joseph Andrews* este o parodie reuşită a romanului *Pamela* de Richardson. Ironia sorţii în ce-l priveşte pe Fielding este că el a fost un mare poet al inimii, dar faima pe care o are este aceea de romancier şi scriitor de piese de teatru. Se spune că cea mai populară piesă a sa, *Tom Thumb,* l-a făcut pe Jonathan Swift să râdă pentru a doua oară în viaţa lui. Caleb chicoti. Nu sunt sigur când a fost prima dată. Dar am câteva teorii.

— Fascinant, zise Seagraves, în timp ce mergeau pe stradă. Chestia este că anticarul din Philly de unde am cărţile spune că sunt ediţii princeps, iar scrisoarea lui menţionează obişnuitele cerinţe privind semnele specifice şi alte indicii, dar chiar am nevoie de opinia unui expert. Cărţile astea nu sunt deloc ieftine.

— Îmi imaginez. O să mă uit la ele. Iar dacă nu îţi pot spune, ceea ce, fără să mă laud prea mult, este puţin probabil, e sigur că te voi putea pune în legătură cu cineva care ştie.

— Domnule Shaw, nu îţi pot spune cât de mult apreciez acest lucru.

— Te rog, spune-mi Caleb.

Caleb luă un sandvici de pe Independence Avenue, aflată aproape de Clădirea Madison, şi apoi îl însoţi pe Seagraves la biroul acestuia.

Se afla într-o clădire din gresie roşcată, îi explicase Seagraves, dar trebuiau să intre de pe alee.

— Se fac reparaţii în holul mare de la intrare şi e o nebunie. Dar e un lift care ne duce direct la biroul meu.

Când o luară pe alee, Seagraves încă întreţinea conversaţia despre cărţi vechi şi despre speranţele lui să realizeze o colecţie interesantă.

— O să vă ia ceva timp, zise Caleb. Eu deţin o parte din acţiuni la un anticariat de cărţi rare din Old Town Alexandria. Să treceţi pe-acolo odată.

— Cu siguranţă că o să trec.

Seagraves se opri în faţa unei uşi care dădea în alee, o descuie şi îl pofti pe Caleb să intre.

Închise uşa în urma lor.

— Liftul e chiar după colţ.

— OK. Mă gândesc...

Caleb nu-şi termină gândul, că se prăbuşi la pământ inconştient. Seagraves se uită la el de aproape ţinând în mână bâta penare o ascunsese mai devreme într-o nişă din perete. Nu minţise. Holul mare de la intrare chiar era în renovare – de fapt, întreaga clădire era – şi fusese închisă recent, iar lucrările de construcţii aveau să înceapă într-o săptămână.

Seagraves îl legă pe Caleb şi îi puse un căluş, apoi îl aşeză într-o ladă deschisă de lângă zid, după ce îi luase inelul de pe degetul mijlociu. Bătu capacul cutiei în cuie şi dădu un telefon. Cinci minute mai târziu, pe alee intră o dubiţă. Cu ajutorul şoferului, Seagraves sui lada în dubiţă. Bărbaţii urcară şi dubiţa demară.

CAPITOLUL 62

Annabelle îl luă pe Stone înainte de ivirea zorilor şi se îndreptară cu maşina spre casa lui Trent. Se postară acolo, într-un loc din care puteau să vadă drumul. Îi lăsară lui Reuben maşina pe care o închiriase Annabelle, iar ei luaseră camioneta cea veche. Se potrivea mult mai bine cu peisajul de la ţară, decât maşina Chrysler Le Baron cu care veniseră cu o noapte înainte. Pentru că fuseseră răpiţi, maşina rămăsese parcată pe un drum desfundat la vreo cinci sute de metri distanţă de locul în care se aflau acum. Annabelle închiriase o altă maşină în noaptea anterioară trecerii pe la Aeroportul Dulles.

Stone se uita prin binoclu. Era întuneric, frig şi umezeală, iar cu motorul oprit, înăuntru se făcu repede foarte rece. Annabelle tremura în jacheta ei. Stone părea indiferent la condiţiile meteo. Văzură trecând o altă maşină, cu farurile aprinse, străpungând ceaţa care se ridica la câţiva metri de la pământ. Stone şi Annabelle se ghemuiră în camionetă până când aceasta trecu. Şoferul, somnoros, vorbea la telefonul celular, sorbind din cafea şi citind dintr-un ziar împăturit lângă volan.

După o oră, chiar odată cu ivirea zorilor, Stone spuse încordat:

— OK, vine ceva.

De pe drumul care ducea spre casa lui Trent ieşi o maşină. Când încetini ca să ia curba spre şosea, Trent îşi îndreptă binoclul spre şofer.

— E Trent.

Annabelle privi în jur, la locul pustiu.

— N-ar fi prea evident că-l urmărim, dacă pornim după el?

— Trebuie să ne încercăm norocul.

Din fericire, trecu o altă maşină, condusă de o femeie

care părea mama celor trei copii de pe bancheta din spate. Trent depăşi vehiculul.

— Bun, maşina asta va fi tamponul nostru, spuse Stone. Dacă o să se uite în oglindă o să vadă o berlină în care se află o mamă împreună cu copiii săi. Nimic mai mult. Dă-i drumul.

Annabelle pomi camioneta şi se încadră după cea de-a doua maşină.

Până la Autostrada 7 făcură douăzeci de minute, după ce parcurseră tot felul de drumuri secundare. Între timp, li se mai alăturară câteva maşini, dar Annabelle reuşi să se menţină în spatele berlinei care, la rândul ei, se afla chiar în spatele lui Trent. Când intrară pe Autostrada 7, o arteră principală înspre Tyson’s Corner, Virginia, şi Washington D.C., traficul se aglomeră considerabil. D.C. era un loc în care munca începea devreme, şi majoritatea şoselelor erau în mod obişnuit pline de maşini încă de la cinci şi jumătate dimineaţa.

— Nu-l pierde, zise Stone pe un ton imperativ.

— L-am văzut!

Făcu nişte manevre de expert prin trafic, cu ochii pe sedanul lui Trent. Se lumina de ziuă şi asta îi era de ajutor.

Stone o privi.

— Pari să mai fi urmărit oameni până acum. Nu?

— Exact cum i-am spus lui Milton când mi-a pus aceeaşi întrebare, e norocul începătorului. Unde crezi că se duce Trent?

— Sper că la lucru.

După patruzeci de minute, presupunerea lui Stone se dovedi corectă, iar Trent îi conduse către Capitol Hill. Cum el intrase într-o zonă cu acces restricţionat, ei trebuiră să întrerupă urmărirea, dar se uitară după el şi văzură cum bariera de securitate coboară automat în pământ şi un paznic îi făcea semn cu mâna.

— Dacă ar şti paznicul că tipul ăsta e un spion şi un criminal... zise Annabelle.

— Trebuie să dovedim că este. Altfel, nu este. Aşa merg

lucrurile în democraţie.

— Aproape că te face să-ţi doreşti să fi fost o ţară fascistă, nu?

— Nu, în niciun caz, zise Stone ferm.

— Ce facem acum?

— Acum ne uităm şi aşteptăm.

Chiar şi înainte de 11 septembrie, să supraveghezi pe cineva lângă Capitoliu nu era o treabă uşoară. Acum, după, era aproape imposibil, doar dacă nu erai foarte tenace şi ager. Annabelle trebuia să mute întruna camioneta, până găsiră un loc destul de aproape ca să vadă ieşirea pe unde ar fi trebuit să apară Trent, dar şi destul de departe, încât poliţiştii să nu-i ia la întrebări. De două ori, Stone trebui să treacă în grabă strada şi să ia cafea şi mâncare. Ascultară radioul, îşi dezvăluiră un pic din istoriile propriilor vieţi, împreună cu mari doze de presupuneri în ceea ce privea planul de viitor pe care îl avea fiecare.

Milton îl sună pe Stone pe telefonul celular pe care i-l împrumutase prietenului său. N-avea mare lucru de spus. Poliţia era foarte secretoasă în privinţa desluşirii lucrurilor şi, în consecinţă, mass-media dădea aceeaşi informaţie iar, şi iar, şi iar. Stone puse telefonul alături şi se sprijini de spătarul scaunului. Luă o gură de cafea şi se uită la partenera lui.

— Mă mir că nu te plângi de monotonie. Supravegherea nu e o treabă uşoară.

— Doar oamenii care au răbdare găsesc aur.

Stone privi înjur.

— Presupun că Trent va lucra toată ziua. Dar nu putem risca.

— Biblioteca Congresului nu e tot pe undeva pe-aici?

Stone arătă înainte.

— În partea asta, puţin mai încolo este clădirea unde lucrează Caleb. Mă întreb cum se descurcă. Sunt sigur că poliţia a fost azi acolo.

— De ce nu-l suni să-l întrebi? sugeră ea.

Stone îşi sună prietenul pe telefonul celular, dar acesta

nu răspunse. Apoi sună la sala de lectură. Îi răspunse o femeie şi Stone întrebă de Caleb.

— A ieşit puţin mai devreme să-şi ia ceva de mâncare.

— A spus cât timp lipseşte?

— Pot să întreb în legătură cu ce anume îl căutaţi? zise femeia.

Stone închise şi se rezemă de spătarul scaunului.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Annabelle.

— Nu cred. Caleb tocmai a ieşit să-şi ia ceva de mâncare.

Telefonul lui Stone sună. Recunoscu numărul de pe ecran.

— E Caleb. Îşi duse telefonul la ureche. Caleb, unde eşti?

Stone deveni încordat. Un minut mai târziu închise telefonul.

— Ce. S-a întâmplat? întrebă Annabelle. Ce-a spus Caleb?

— Nu era Caleb. Era tipul care l-a luat pe Caleb.

— Poftim?

— A fost răpit.

— Dumnezeule, ce vor de la el? Şi de ce te-au sunat pe tine?

— Aveau numărul de la Milton. Vor să ne întâlnim să vorbim. Dacă spunem ceva poliţiei, îl omoară pe Caleb.

— Ce vor să spună prin faptul că trebuie să ne întâlnim?

— Vor să venim eu, tu, Milton şi Reuben.

— Ne pot omorî.

— Da, ne pot omorî. Dar dacă nu ne ducem, îl vor omorî pe Caleb.

— De unde ştim că nu l-au omorât deja?

— Au spus că diseară la zece ne vor suna şi îl vor lăsa să vorbească puţin cu noi. Tot atunci ne vor spune unde şi când ne întâlnim.

Annabelle bătea cu degetele în volan.

— Ce facem?

Stone privea domul Capitoliului profilat în zare.

— Joci poker?

— Nu-mi place să trişez, zise ea serioasă.

— Ei au un full, pe Caleb. Deci avem nevoie ori de ceva

mai mult, ori măcar de tot atât ca să jucăm mâna asta. Şi ştiu unde sunt cărţile de care avem nevoie.

Totuşi, Stone ştia că planul său avea să testeze la maximum limitele prieteniei. Dar nu avea de ales. Formă un număr pe care îl ştia pe de rost.

— Alex, sunt Oliver. Am nevoie de ajutorul tău. E de rău.

Alex Ford stătea în fotoliul său din biroul de la sediul Serviciului Secret din Washington.

— Ce s-a întâmplat, Oliver?

— E o poveste lungă, dar trebuie s-o asculţi pe toată.

Când Stone termină, Ford se rezemă şi oftă lung.

— La naiba!

— Poţi să ne ajuţi?

— O să fac tot ce pot.

— Am un plan.

— Speram să ai. Pare că nu mai avem prea mult timp la dispoziţie să rezolvăm asta împreună.

Albert Trent părăsi Capitoliul seara şi conduse direct acasă. După ce părăsi Autostrada 7, urmă meandrele drumurilor secundare până în zona izolată în care locuia. Încetini când se apropie de ultimul colţ, care dădea în aleea laterală către casa lui. Un camion care mergea pe drum lovise ceva. O ambulanţă şi un camion utilitar se aflau la faţa locului, împreună cu poliţia. Un poliţist în uniformă stătea în mijlocul drumului. Trent conduse cu precauţie înainte, până când poliţistul se îndreptă spre el, cu mâna ridicată. Trent coborî fereastra şi poliţistul se aplecă spre el.

— Trebuie să vă rog să vă întoarceţi, domnule. Camionul acesta a ieşit de pe carosabil şi a lovit un regulator de presiune a gazului natural, şi a avariat grav ţevile. Din fericire, n-a sărit în aer, cu tot cu ce se află împrejur.

— Dar eu locuiesc chiar după colţ. Şi nu am o instalaţie de gaze naturale acasă.

— OK, trebuie să îmi arătaţi un act de identitate din care să rezulte adresa dumneavoastră.

Trent căută în buzunarul jachetei şi îi dădu ofiţerului

permisul de conducere. Poliţistul îl lumină cu lanterna şi apoi i-l dădu înapoi.

— În regulă, domnule Trent.

— Cât de repede vor termina de reparat?

— Asta e treaba companiei de gaz. A, încă ceva.

Puse şi cealaltă mână pe marginea geamului şi pulverizã ceva drept în faţa lui, dintr-un mic recipient. Omul tuşi o dată, apoi se prăbuşi în scaun.

După cum era înţelegerea, din ambulanţă coborâră Stone, Milton şi Reuben. Cu ajutorul poliţistului, îl dădură jos pe Trent din maşina lui şi îl urcară într-o alta aflată mai în faţă, la volanul căreia se afla Annabelle.

Alex Ford coborî din ambulanţă şi îi dădu lui Stone un rucsac din piele.

— E nevoie să-ţi mai arăt o dată cum funcţionează?

Stone clătină din cap.

— Nu, mă descurc. Alex, ştiu că nu e o treabă uşoară pentru tine, şi vreau să ştii că apreciez ajutorul tău. N-am ştiut la cine altcineva să apelez.

— Oliver, îl aducem pe Caleb înapoi. Iar dacă e vorba de o reţea de spionaj, după cum circulă zvonurile, şi astfel o putem anihila, atunci băieţii tăi merită să fie medaliaţi. După ce te vor suna, spune-ne detaliile. Am susţinerea Agenţiei pentru asta. Şi, ca să ştii, n-a trebuit să mă rog să se ofere voluntari pentru treaba asta, pentru că o mulţime de oameni de-abia aşteaptă să-şi înfigă ghearele în nenorociţii ăştia.

Stone urcă în maşină împreună cu ceilalţi.

— Iar acum putem să jucăm mâna, zise Annabelle.

— Acum putem să jucăm mâna, confirmă Stone.

CAPITOLUL 63

Apelul telefonic sosi chiar la zece fix. Stone şi restul grupului se aflau într-un apartament dintr-un hotel din centru. Bărbatul de la capătul firului dictă locul şi ora întâlnirii, dar Stone i-o tăie scurt.

— N-o să facem asta. Îl avem pe Albert Trent. Dacă îl vreţi înapoi, atunci facem schimbul în condiţiile pe care le punem *noi.*

— Nu putem accepta, spuse vocea.

— Bine, atunci îl predăm pe amicul vostru la CIA şi ei vor şti să scoată adevărul de la el, va spune şi nume, şi, crede-mă, din câte l-am văzut pe Trent, n-o să fie nevoie de prea mult efort. Nici n-o să aveţi timp să vă faceţi bagajul, că FBI o să vă bată la uşă.

— Vreţi să moară prietenul vostru? zise repede bărbatul.

— Ţi-am spus deja cum pot *trăi* amândoi, şi cum poţi să eviţi să ajungi la închisoare pentru tot restul vieţii tale.

— De unde ştim că nu e o capcană?

— De unde ştiu că n-o să-mi tragi un glonţ în cap când o să apar? Simplu, suntem nevoiţi să avem încredere unii în alţii.

Urmă o pauză lungă.

— Unde?

Stone îi spuse unde şi când.

— Îţi dai seama ce-o să fie mâine acolo în centru?

— De-asta am şi ales locul. Ne vedem mâine după-amiază. Şi încă ceva: dacă îl răniţi pe Caleb, vă omor cu mâna mea.

Stone închise şi se întoarse spre ceilalţi.

Milton părea înspăimântat, dar hotărât. Reuben cerceta conţinutul rucsacului pe care li-l dăduse Alex Ford. Annabelle se uita la el.

Stone se duse spre Reuben.

— Cum arată?

Scoase două seringi şi o sticlă în care se afla un lichid.

— O marfă pe cinste, Oliver! Oare ce o să mai inventeze?

Stone se duse în camera alăturată unde Trent, în stare de inconştienţă, era legat de pat.

Stone rămase acolo, în picioare, stăpânindu-şi un puternic impuls de a-l ataca în somn pe bărbatul acela, care era cauza atâtor întâmplări dureroase.

După un minut, li se alătură celorlalţi.

— Mâine vom avea o zi lungă, deci trebuie să dormim. Facem cu schimbul, câte două ore, ca să-l supraveghem pe Trent. Începe eu.

Milton se întinse imediat pe canapea, în timp ce Reuben ocupă unul din paturile duble. Amândoi bărbaţii adormiră în câteva minute. Stone se întoarse în cealaltă cameră, se aşeză pe scaunul de lângă Trent, privind în podea. Tresări când Annabelle îşi trase un scaun lângă el şi îi întinse o ceaşcă de cafea pe care o făcuse ea.

Încă era îmbrăcată în jeanşi şi pulover, dar era desculţă. Când se aşeză, îndoi un picior şi-l băgă sub ea.

El îi mulţumi pentru cafea şi adăugă:

— Ar trebui să dormi.

— Sunt o pasăre de noapte. Apoi arătă spre Trent. Ce şanse sunt ca totul să meargă perfect mâine?

— Zero, răspunse Stone. Întotdeauna sunt zero şanse. Apoi faci totul ca să înfrângi această cifră, dar uneori nu stă doar în puterile tale.

— Vorbeşti din experienţă, nu?

— Din ce altceva poţi să vorbeşti?

— Poţi să spui tâmpenii, ca majoritatea celorlalţi. Dar tu nu eşti aşa.

El sorbi din cafea şi privi în altă parte.

— Alex Ford e un om bun. Am luptat alături de el cândva. Chiar am făcut-o. Chiar aveam un obicei din a face asta curat.

— Vreau să-l omor pe nemernicul ăsta, zise ea, privindu-l pe Trent zăcând inconştient.

El dădu din cap şi îl privi la rândul lui.

— Arată ca un şoricel, un funcţionar de birou, adică exact ce şi este, pentru majoritatea oamenilor. N-ar răni o muscă. Îi pune pe alţii s-o facă în locul lui, iar această cruzime nu are limite, pentru că el nu trebuie să privească, şi nici să-şi murdărească mâinile. Din cauza unor oameni ca el, ţara noastră a trecut prin momente grele.

— Totul pentru bani.

— Am cunoscut şi oameni care luptă pentru o cauză, ca să-şi urmeze principiile, sau chiar şi pentru că vor să îşi solicite adrenalina, dar întotdeauna este vorba de bani.

Îl privi curioasă.

— Ai mai cunoscut şi alţi trădători?

— De ce crezi că ar fi interesant să ştii? spuse el, evitându-i privirea.

— Găsesc că *tu* eşti interesant. Văzând că el tace, ea continuă: Vorbeam despre alţi trădători...

El ridică din umeri.

— Am cunoscut mai mulţi decât aş fi vrut. Dar nu i-am cunoscut pentru multă vreme. El se ridică şi se duse la fereastră. De fapt, pe mulţi dintre ei i-am văzut doar câteva secunde, înainte de a muri, adăugă în şoaptă.

— Asta ai fost? Ucigaşul trădătorilor Americii?

Umerii lui Stone se încordară, iar ea se grăbi să adauge:

— Îmi pare rău, John, n-ar fi trebuit să spun asta.

Se întoarse cu faţa spre ea.

— Cred că am uitat să menţionez că John Carr a murit. Aşa că de ce nu mi-ai spune Oliver de-aici înainte? Se aşeză, fără să se uite la ea. Chiar cred că ar trebui să dormi.

Ea se ridică să plece, dar mai aruncă o privire peste umăr. Stone stătea rigid în scaun, părând că se uită la Albert Trent, dar Annabelle nu credea totuşi că bărbatul se uita la spionul care zăcea legat în cătuşe. Gândurile lui probabil că erau mult mai departe, undeva, în trecut, poate încercând să îşi aducă aminte cum să facă să îi ofere acestui nemernic o moarte rapidă.

Nu foarte departe, Roger Seagraves îşi instruia propria echipă, încercând să anticipeze fiecare mişcare pe care partea adversă o va face. Nu se mai întorsese acasă la el pentru că bănuise că i se întâmplase ceva lui Trent. El şi partenerul său implementaseră un sistem prin care fiecare trebuia să-l sune pe celălalt la o anumită oră, seara, dacă totul era în regulă. Desigur, Trent nu-l sunase. Capturarea lui Trent complicase lucrurile, dar nu le făcuse insurmontabile. Era de presupus că Oliver Stone şi ceilalţi anunţaseră autorităţile până acum, prin urmare, erau mai multe niveluri de opoziţie pe care trebuia să le aibă în vedere pentru eliberarea lui Trent, dacă nu cumva omul îl trădase deja. Totuşi, în loc să se teamă de ziua de mâine, Seagraves de-abia o aştepta. O trăise de-atâtea ori. Doar cel mai bun avea să supravieţuiască. Iar Seagraves era convins că el va fi acela. La fel de convins pe cât era de sigur că Stone şi prietenii lui vor muri.

CAPITOLUL 64

Următoarea zi se dovedi a fi senină şi caldă. Stone şi ceilalţi plecară de la hotel, transportându-l pe Trent într-un cufăr mare pe care îl încărcară în camionetă. Înăuntru, Stone se aplecă peste Albert Trent şi îi făcu o injecţie în braţ, folosind una din cele două seringi. Aşteptă zece minute după care îi mai făcu şi a doua injecţie. Mai stătură un minut, iar pleoapele bărbatului se mişcară şi se deschiseră. Când îşi reveni, Trent privi cu nişte ochi sălbatici în jur şi încercă să se ridice.

Stone îl apăsă cu mâna pe piept şi scoase un cuţit din teaca pe care o avea la brâu. Ţinând lama în faţa lui Trent,

care dârdâia de frică, o strecură între piele şi căluş, şi scoase cârpa.

Trent zise cu o voce tremurătoare:

— Ce vreţi să faceţi? Sunt funcţionar federal. Puteţi să faceţi închisoare pentru asta.

— Potoleşte-te, Trent. Ştim totul. Şi dacă nu faci vreo prostie, o să te predăm frumuşel şi fără probleme în schimbul lui Caleb Shaw. Dar dacă nu cooperezi, o să te omor cu mâna mea sau o să-ţi petreci restul vieţii în închisoare pentru trădare.

— Nu înţeleg nimic din...

Stone ridică lama cuţitului.

— Nu asta am vrut să spun când ţi-am cerut să fii cooperant. Avem cartea şi codul secret, şi dovezile că ai conspirat ca Bradley să fie omorât. Şi ştim şi despre Jonathan DeHaven şi Cornelius Behan. Şi erai gata-gata să ne adaugi şi pe noi, pe mine şi pe ea, la colecţia ta, noroc că am hotărât noi că nu ne-a venit încă timpul.

Arătase cu capul în direcţia lui Annabelle.

Ea spuse zâmbind:

— Dacă încerci să-i prinzi pe cei care vin la tine acasă şi încerci să-i omori, n-ar trebui să stai într-un loc de unde ţi se vede chipul în oglindă, Al. Iar dacă era după mine, ţi-aş fi sucit gâtul şi ţi-aş fi aruncat cadavrul pe câmp. Acolo se presupune că trebuie depozitat gunoiul, nu?

Stone îi scoase cătuşele de la mâini şi de la picioare.

— O să facem un schimb unu-contra-unu. Îl luăm pe Caleb, iar tu eşti liber.

— Cum pot să fiu sigur de asta?

— La fel cum este şi Caleb. Trebuie să mergi pe încredere. Acum, ridică-te!

Trent se ridică, dar picioarele îi tremurau. Se uită la bărbaţii din fundul dubiţei.

— Doar voi ştiţi? Dacă aţi fi chemat poliţia...

— Taci! îl repezi Stone. Şi sper că ai pregătite paşaportul fals şi biletele de avion.

Reuben deschise uşa camionetei şi se dădură jos cu toţii,

Trent fiind la mijloc.

— Dumnezeule, ce dracu’ se întâmplă aici? zise Trent.

Se uita la marea de oameni din jurul lor.

Stone îi răspunse:

— Nu citeşti ziarele? La Mall are loc Târgul Naţional de Carte.

— Şi un marş împotriva sărăciei, adăugă Milton.

— În total două sute de mii de oameni, completă Reuben.

— Ce zi măreaţă în capitală! Să citeşti cărţi şi să lupţi pentru drepturile săracilor. Îi dădu un ghiont lui Trent. Să mergem, nemernicule, nu vrem să întârziem.

Mallul se întindea pe aproape trei kilometri, mărginit la vest de Lincoln Memorial, iar la est de Capitoliu, şi înconjurat de vaste muzee şi clădiri guvernamentale impunătoare.

Târgul Naţional de Carte, un eveniment anual, adunase peste o sută de mii de participanţi. Pe Mall fuseseră ridicate corturi circulare, împodobite cu bannere pe care se putea citi Ficţiune, Istorie, Literatură pentru copii, Thrillere, Poezie şi multe altele. Scriitorii, ilustratorii, povestitorii şi alţii adunau mulţimi de oameni pe care îi captivau cu scrierile şi anecdotele lor.

Pe Constitution Avenue, marşul împotriva sărăciei înainta, cu destinaţia Capitoliu. După aceea, mulţi dintre participanţii la marş urmau să se întoarcă la Târgul de carte, care era deschis gratis publicului.

Stone plănuise cu grijă punctul în care urma să se facă schimbul, ajutat de Alex Ford. Era lângă Smithsonian Castle pe Jefferson Street. Cu mii de oameni în jurul lor, era aproape imposibil ca un trăgător să nimerească exact ţinta, chiar şi de la distanţă. În rucsac, Stone căra un dispozitiv de urmărire care îi permitea să îndeplinească misiunea corect, de îndată ce l-ar fi avut pe Caleb înapoi, pentru că Stone nu avea nici cea mai mică intenţie să-i lase pe Albert Trent şi pe băieţii lui să scape.

— Înainte, ora două, pe lângă parcarea de biciclete, spuse Reuben.

Stone dădu din cap, iar privirea lui îl descoperi pe Caleb stând pe o mică pajişte, încercuit parţial de un tufiş de înălţime medie, dincolo de care se afla o fântână arteziană uriaşă. Părea un loc mai ferit şi constituia un tampon între mulţimile de oameni. În spatele lui Caleb erau doi bărbaţi cu glugă pe cap şi purtând ochelari de soare. Stone era sigur că erau înarmaţi, dar mai ştia şi că trăgătorii de elită federali erau poziţionaţi pe acoperişul castelului, cu puştile deja îndreptate, fără nicio îndoială, asupra bărbaţilor. Ar fi tras doar dacă era necesar. Mai ştia că Alex Ford era pe aproape, ajutând la coordonarea operaţiunii.

Stone îl privi pe Caleb, încercând să-i atragă atenţia, dar erau atât de mulţi oameni în jur, încât era foarte greu să reuşească. Caleb părea panicat, ceea ce era normal, dar Stone mai observă ceva în ochii prietenului său, iar asta nu-i plăcu: lipsa speranţei.

Atunci, Stone văzu ceva la gâtul lui Caleb.

— Dumnezeule, şopti. Reuben, observi?

Bărbatul se uită atent.

— Nenorociţii!

Stone se întoarse spre Milton şi Annabelle, care îl urmau îndeaproape, în spatele lui.

— Staţi pe loc.

— Ce? zise Annabelle.

— Dar... Oliver! protestă Milton.

— Faceţi cum vă spun, îi repezi Stone.

Cei doi se opriră. Annabelle părea uimită de ordinul lui Stone, iar Milton părea paralizat. Reuben, Stone şi Trent înaintară până când ajunseră faţă-n Faţă cu Caleb şi cu răpitorii lui.

Caleb mormăi ceva peste zgomotul fântânii şi arătă spre ceea ce părea a fi o zgardă de câine în jurul gâtului său.

— Oliver!

— Ştiu, Caleb, ştiu.

Arătă spre zgardă şi îi zise unuia din cei doi bărbaţi cu glugă pe cap:

— Dă-i-o jos, acum!

Amândoi bărbaţii dădură din cap că nu.

Unul dintre ei ridică o cutie mică, neagră, cu două butoane.

— Doar după ce ne vom îndepărta şi vom fi în siguranţă.

— Credeţi că vă las să vă îndepărtaţi în timp ce voi lăsaţi o bombă legată de gâtul prietenului meu?

— De îndată ce ne vom îndepărta, o dezactivăm, zise bărbatul.

— Şi se presupune că trebuie să vă cred?

— Da.

— Atunci nu plecaţi nicăieri. Iar dacă detonaţi bomba, murim cu toţii.

— Nu e o bombă, zise acelaşi bărbat. Ridică din nou cutia neagră. Dacă apăs pe butonul roşu, se elimină o toxină, suficientă cât să omoare un elefant. Va fi mort înainte să apuc să iau degetul de pe buton. Dacă apăs pe butonul negru, sistemul este dezactivat şi puteţi să-i scoateţi zgarda fără ca otrava să fie eliminată. Nu încercaţi să-mi luaţi telecomanda cu forţa. Iar dacă un puşcaş de elită trage, reflexul meu va fi să apăs butonul roşu.

Îşi poziţionă degetul chiar deasupra butonului roşu şi zâmbi când văzu dilema în care se afla Stone.

— Vă face plăcere, nenorociţilor? le strigă Reuben.

Bărbatul nu-şi mută privirea de la Stone.

— Presupunem că aveţi poliţişti peste tot, care de-abia aşteaptă să ne înhaţe de îndată ce prietenul vostru va fi în siguranţă. Aşa că scuzaţi-ne dacă ne-am luat şi noi măsuri de precauţie.

— Şi de unde ştiu că nu vei apăsa butonul după ce veţi pleca? întrebă Stone. Şi nu-mi mai da iar răspunsul cu încrederea. Mă calcă pe nervi.

— Ordinul meu este să nu fie omorât decât dacă plecarea noastră este blocată. Dacă ne laşi să plecăm, va trăi.

— Mai exact în ce punct trebuie să ajungeţi ca să dezactivezi otrava?

— Nu chiar foarte departe. În trei minute dispărem. Dar dacă mai aşteptăm, o să apăs butonul roşu.

Stone se uită la Caleb, apoi la Reuben care era furios, şi iar la Caleb.

— Caleb, ascultă-mă. Trebuie să avem încredere în ei.

— O, Dumnezeule, Oliver, te rog, ajută-mă!

Caleb nu părea să vrea să aibă încredere în cineva.

— O voi face, Caleb, o voi face! Disperat, Stone spuse: Câte ace acţionează porcăria aia?

— Poftim?

Omul păru foarte surprins.

— Câte?

— Două. Una în stânga şi una în dreapta.

Stone se întoarse, îi dădu rucsacul lui Reuben şi şopti:

— Dacă murim, fă să nu murim degeaba.

Reuben luă rucsacul şi dădu din cap, palid la faţă, dar hotărât.

Stone se întoarse şi ridică mâna stângă.

— Lasă-mă să-mi strecor mâna stângă sub zgardă astfel încât acul stâng să mă înţepe pe mine, în loc să-l înţepe pe prietenul meu.

Bărbatul arăta acum chiar nervos.

— Atunci veţi muri amândoi.

— OK. Vom muri *împreună!*

Caleb nu mai tremura şi îl privea fix pe Stone.

— Oliver, nu poţi să faci asta.

— Caleb, taci. Stone se uită la celălalt. Spune-mi unde să-mi pun mâna.

— Nu ştiu dacă asta...

— Spune-mi! ţipă Stone.

Omul arătă spre un punct, iar Stone îşi strecură mâna în spaţiul strâmt, atingându-l cu pielea sa pe Caleb.

— OK, spuse Stone. Când voi şti că a fost dezactivată?

— Când luminiţa roşie de pe partea asta va fi verde, zise bărbatul arătând către un beculeţ de sticlă roşiatic, aflat pe zgardă. Dar dacă încerci să forţezi, se va declanşa automat.

— Am înţeles. Se uită la Trent Acum luaţi-l pe nemernicul ăsta şi plecaţi dracului de-aici.

Împins de Reuben, Albert Trent se îndreptă spre cei doi

bărbaţi care purtau glugă.

În timp ce se îndepărtau, Trent întoarse capul şi rânji:

— Adio!

Stone îl privea fix pe Caleb. Îi vorbea prietenului său cu o voce şoptită, în timp ce trecătorii se opreau în loc, arătând cu mâna către scena care nu părea a fi una obişnuită: un bărbat ţinându-şi mâna sub zgarda pe care o purta un altul.

— Inspiră adânc, Caleb. Nu ne vor omorî. Nu ne vor omorî. Inspiră adânc.

Se uită la ceas. Trecuseră şaizeci de secunde de când bărbaţii plecaseră cu Trent şi dispăruseră în mulţime.

— Încă două minute şi suntem liberi. Suntem buni, suntem în mare formă. Se uită la ceas. Nouăzeci de secunde. Aproape că s-a terminat. Stai cu mine, Caleb, stai cu mine.

Caleb îl ţinea de braţ pe Stone, se agăţase de el în moarte. Avea faţa roşie, respira întretăiat, dar stătea drept şi, în final, zise:

— Sunt bine, Oliver.

Deodată, un poliţist suspicios îşi făcu loc înaintând spre ei, dar doi oameni în salopete albe, care se ocupau de curăţenie şi deşertau coşurile de gunoi, îl interceptară şi îl trimiseră în altă direcţie. Le transmiseseră deja situaţia trăgătorilor de elită, care coborâseră.

Între timp, Milton şi Annabelle înaintaseră, iar Reuben le spuse în şoaptă ce se întâmpla. Pe faţa înspăimântată a lui Milton se scurgeau lacrimi, iar Annabelle, privindu-i pe cei doi bărbaţi agăţaţi unul de celălalt, îşi duse la gură o mână care tremura.

— Treizeci de secunde, Caleb. Aproape că s-a terminat.

Privirea lui Stone se fixase acum pe luminiţa roşie de pe zgardă. Număra secundele rămase.

— OK, zece secunde şi suntem liberi.

Stone şi Caleb murmurară împreună numărătoarea finală. Dar luminiţa nu se făcu verde. Caleb nu putea să vadă asta şi zise:

— Oliver, poţi să o scoţi acum?

Chiar şi nervii lui Stone începură să cedeze, dar nici nu-i trecea prin cap să-şi elibereze mâna. Închise ochii pentru o secundă, aşteptând înţepătura acului cu otravă.

— Oliver! Era vocea lui Annabelle care îl striga: Uite!

Stone deschise ochii şi văzu minunata lumină verde a beculeţului.

— Reuben, ajută-mă, strigă el.

Reuben sări spre ei şi, împreună, dezlegară zgarda şi o scoaseră de la gâtul lui Caleb.

Caleb căzu în genunchi, la fel şi ceilalţi din jurul lui. Când, în sfârşit, se ridică, îi strânse mâna lui Stone. Izbucni:

— E cel mai curajos lucru pe care cineva l-a făcut vreodată, Oliver. Mulţumesc.

Stone se uită la ceilalţi, când brusc, îşi dădu seama de ce se va întâmpla. Îi luă doar o clipă să reacţioneze. Strigă:

— La pământ!

Înhăţă zgarda şi o aruncă dincolo de tufiş, aceasta aterizând în fântână.

Două miimi de secundă mai târziu zgarda explodă, aruncând în sus perdele de apă şi bucăţi de beton. Mulţimile de oameni de pe Mall intrară în panică şi începură să alerge. Când Stone şi ceilalţi se ridicară, Caleb spuse:

— Dumnezeule, Oliver, de unde ai ştiut?

— E o tactică veche, Caleb, ca să-i atragi pe toţi laolaltă şi să-i faci să lase garda jos. Iar el mi-a spus unde era plasat acul cu otravă în zgardă, pentru că ştia că bomba avea să ne omoare oricum pe toţi, şi nu otrava – dacă o fi fost vreo otravă acolo.

Stone luă rucsacul de la Reuben şi scoase din el un obiect plat, care avea un mic ecran pe el. Pe ecran, o luminiţă roşie se mişca repede.

— Să terminăm cu treaba asta, zise el.

CAPITOLUL 65

— Sunt la intrarea în staţia Smithsonian de metrou, zise Reuben, cu ochii pe micul ecran pe care Stone îl ţinea în timp ce alergau cu toţii prin Mall, şi îşi făceau drum printre oamenii care intraseră în panică şi printre micile grupuri de poliţişti.

— De-asta am şi ales zona aceasta de schimb, zise Stone.

— Dar metroul este extrem de aglomerat, zise Milton. Cum o să-i găsim acolo?

— O să ştim unde sunt Trent şi însoţitorii lui. Mai ştii substanţa aia chimică cu care erau marcate literele din cărţi şi care era strălucitoare?

— Da, şi? zise Milton.

— I-am injectat o asemenea substanţă lui Trent. Mi-a dat-o Alex Ford. Substanţa transmite semnale către un receptor. Adică e ca şi cum omul va străluci printre ceilalţi, ca să-l vedem noi. Folosind asta, putem să-l depistăm într-o mulţime de mii de oameni. Alex şi oamenii lui au şi ei un receptor. O să ne întâlnim cu ei mai încolo.

— Sper că o să funcţioneze, spuse Caleb, în timp ce se chinuiau să-şi facă loc prin mulţimea de oameni. Se scărpină pe gât. Vreau să-i văd înfundând puşcăria. Şi să n-aibă nicio carte de citit! Niciodată! Asta ar merita.

Deodată, se auziră strigăte prin staţie.

— Hai, repede! le strigă Stone, şi ţâşniră spre scara rulantă.

În timp ce Trent şi cei doi bărbaţi aşteptau următorul tren, doi agenţi deghizaţi în muncitori de la salubrizare se apropiară din spatele lor. Înainte ca cei doi bărbaţi să aibă timp să-şi scoată armele, agenţii căzură la pământ, străpunşi în spinare de câte un glonte.

În spatele lor, Roger Seagraves, purtând o pelerină, îşi punea la loc cele două pistoale cu amortizor, în tocurile de

la centură. Zgomotul mulţimii îl acoperise pe cel al împuşcăturilor amortizate, dar când bărbaţii căzuseră, iar oamenii văzuseră sângele, izbucniră ţipete, iar cetăţenii intraţi în panică începură să alerge în toate direcţiile. Cu o clipă înainte ca unul dintre agenţi să moară, îşi adună eforturile, scoase pistolul şi îl împuşcă în cap pe unul din bărbaţii cu glugă. Când acesta căzu, dispozitivul de detonare pe care îl căra în mână zdrăngăni pe podeaua din dale de piatră.

Un tren în direcţia vest intră cu zgomot asurzitor în gară şi vărsă pe peron mai mulţi pasageri, care năvăliră în haosul care creştea.

Trent şi însoţitorul său rămas în viaţă se folosiră de această panică şi săriră într-unul dintre vagoane. Seagraves făcu la fel, dar din cauza contracurentului mulţimii, nu reuşi să se urce decât în următorul vagon.

Chiar înainte ca uşile să se închidă, Stone şi amicii săi îşi făcură loc prin masa de oameni şi se strecurară printre marginile uşii. Trenul porni, iar Stone verifică dispozitivul de urmărire şi văzu că Trent era foarte aproape. Scană interiorul şi, în sfârşit, îl zări la celălalt capăt. Remarcă imediat că nu mai era însoţit decât de un singur bărbat cu glugă. Problema era că în orice moment Trent şi bodyguardul său puteau să-i zărească.

Câteva momente mai târziu, Alex Ford şi câţiva agenţi alergau prin mulţime, dar trenul plecase deja. Strigă la oamenii săi, şi se întoarseră cu toţii în staţie.

Aflaţi în interiorul trenului în mişcare, Stone zise:

— Reuben, aşază-te! Repede!

Reuben domina mulţimea şi astfel era foarte probabil să fie zărit, împinse câţiva adolescenţi la o parte din calea sa şi se aşeză pe podea. Stone se ghemui, nescăpându-l din priviri pe Trent. Acesta vorbea cu bodyguardul lui şi, din cine ştie ce motiv, îşi ţinea mâinile la urechi. Stând cu faţa spre ei, Stone nu-l putea vedea pe Roger Seagraves care se afla în vagonul din spate, privindu-l prin geam. Seagraves

fu şocat să vadă cum Caleb şi ceilalţi erau încă în viaţa. Se pregăti să-i tragă un glonţ în cap lui Stone, când trenul încetini ca să intre în următoare staţie şi opri brusc. Oamenii se îmbulziră să coboare şi să urce, iar Seagraves fu aruncat într-o parte şi pierdu poziţia de ţintă.

Trenul porni din nou şi prinse rapid viteză. Stone îşi croia drum prin mulţime către Trent. Palmă cuţitul, ţinând lama ascunsă pe antebraţ, sub manşetă. Se imagină înfigând cuţitul cât se poate de adânc în pieptul lui Trent. Totuşi, nu acesta era planul. L-ar fi ucis pe bodyguard, dar nu avea nicio intenţie ca Trent să scape de închisoarea pe care trebuia să o facă pentru tot restul vieţii.

Stone era aproape de ţinta sa, când planurile sale fură date peste cap. Trenul intră într-o staţie şi opri, iar uşile se deschiseră cu zgomot. Staţia Centrală era cea mai aglomerată staţie din întregul sistem al metroului. Trent şi bodyguardul său se năpustiră pe uşile deschise. În următorul vagon, Seagraves făcu acelaşi lucru. Stone şi ceilalţi se împingeau să-şi facă loc, ciocnindu-se de pasagerii care se grăbeau către şi dinspre trenurile care soseau sau plecau de la cele două niveluri diferite care duceau în mai multe direcţii.

Stone rămase cu ochii pe Trent şi pe individul cu glugă de lângă el. Cu coada ochiului zări doi bărbaţi în salopete albe alergând spre Trent. Dar nu-l văzu pe Roger Seagraves care scoase din buzunar un mic obiect metalic, îi smulse acul de siguranţă cu dinţii şi îl aruncă, după care se întoarse cu spatele, asigurându-se că urechile nu-i vor pocni.

Stone văzu cilindrul subţire zburând în aer pe deasupra lui şi ştiu instantaneu ce era. Se aplecă şi strigă la Reuben şi la ceilalţi:

— Jos! Acoperiţi-vă urechile!

După câteva secunde, grenada de mână „orbitoare-asurzitoare” explodă şi zeci de oameni din jur căzură la pământ ţinându-se de urechi, acoperindu-şi ochii şi ţipând de durere.

Trent şi bodyguardul său nu fuseseră afectaţi de

explozie. Îşi protejaseră urechile cu dispozitive speciale şi îşi acoperiseră ochii evitând lumina orbitoare a grenadei.

Stone, ameţit, deşi stătuse cu faţa la pământ, şi îşi împinsese manşetele hainei în urechi, se uită şi văzu picioare în pantofi zburând în faţa lui. Când încercă să se ridice, un bărbat masiv care alerga panicat îl izbi, trântindu-l la pământ. Stone simţi cum dispozitivul de urmărire îi zboară din mâini şi nu putu decât să privească, îngrozit, cum alunecă până la marginea peronului şi cade pe şinele acestuia, chiar în momentul în care trenul părăsea staţia. Când trecu şi ultimul vagon, se lungi pe marginea peronului şi privi în jos. Dispozitivul se făcuse praf.

Se întoarse şi văzu că Reuben îl atacase pe bărbatul cu glugă. Stone sări în ajutorul prietenului său, nu că uriaşul bărbat ar fi avut nevoie. Tipul era mai mic decât Reuben, care îl puse într-una din poziţiile de wrestling, apoi îl ridică de jos şi îl lovi cu capul de un stâlp de metal. Apoi Reuben îl trânti la podea, făcându-l să alunece de-a lungul peronului neted, în timp ce oamenii se dădeau la o parte din calea lui. Când Reuben vru să se năpustească din nou asupra individului, Stone îl lovi din spate, trântindu-l la pământ.

— Ce dracu’... mormăi Reuben, în timp ce glonţul îi trecu pe deasupra capului.

Stone văzuse arma şi îl lovise chiar la timp pe Reuben ca să-l ferească.

Bărbatul cu glugă se ridică într-un genunchi şi scoase pistolul, dar căzu din cauza impactului celor trei reprize de împuşcături trase în pieptul său de doi agenţi federali care sosiseră alergând, urmaţi de poliţişti în uniformă.

Stone îl ajută pe Reuben să se ridice, privind în jur după ceilalţi.

Annabelle le făcu semn cu mâna dintr-un colţ îndepărtat, iar Milton şi Caleb erau lângă ea.

— Unde-i Trent? strigă Stone.

Annabelle clătină din cap şi ridică mâna cu un gest de neputinţă.

Stone, lipsit de speranţă, privi în jur, la peronul plin de

oameni. Îl pierduseră.

Deodată, Caleb strigă:

— Acolo! Se duce spre scala rulantă. E tipul care m-a răpit pe mine! Foxworth!

— E şi Trent! adăugă Milton.

Toţi priviră în sus. Când îşi auzi pseudonimul, Seagraves privi peste umăr. Îi căzu gluga, permiţându-le tuturor să îl vadă pe el şi pe Albert Trent, care se afla lângă el.

— La dracu', mormăi Seagraves. Îl trase pe Trent prin mulţime şi ieşiră amândoi alergând din staţia de metrou.

În stradă, Seagraves îl împinse pe Trent într-un taxi şi îi dădu şoferului o adresă. Îi şopti lui Trent:

— Ne întâlnim acolo mai târziu. Am pregătit un avion particular să ne scoată din ţară. Uite, ai aici actele de călătorie şi noua identitate. O să-ţi schimbi înfăţişarea.

Împinse un pachet gros de documente şi un paşaport în mâinile lui Trent.

Seagraves tocmai voia să trântească uşa taxiului când se opri brusc.

— Albert, dă-mi ceasul tău!

— Poftim?

Seagraves nu mai repetă. Smulse ceasul de la încheietura lui Trent şi închise uşa taxiului. Acesta se îndepărtă, ducându-l pe Trent care privea panicat pe geam. Seagraves plănuia să-l ucidă pe Trent mai târziu, de aceea dorise să aibă un obiect care îi aparţinea. Era foarte furios pentru că fusese nevoit să îşi abandoneze colecţia, dat fiind că nu putea risca să mai treacă pe-acasă. Seagraves mai era supărat şi pentru că nu putuse să ia nimic de la cei doi agenţi pe care îi omorâse la metrou.

„În fine, pot oricând să încep o nouă colecţie."

Alergă pe stradă, se urcă într-o dubiţă pe care o parcase acolo şi îşi schimbă hainele. Apoi aşteptă ca urmăritorii lui să apară. De data asta nu avea să-i mai rateze.

CAPITOLUL 66

Stone şi ceilalţi săriră pe scara rulantă care îi scotea de la metrou, alături de sutele de oameni speriaţi. Sirenele umpleau aerul cu ţiuitul lor şi o mică armată de poliţie se îndrepta spre zonă să investigheze acţiunea violentă, timp în care ei ieşiră în stradă, fără să ştie încotro s-o apuce.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că amicul Caleb e teafăr, zise Milton.

— Absolut, şopti Reuben. Îl luă pe Caleb pe după umeri. Ce dracu' ne-am fi făcut fără tine? Ne-am fi plictisit...

— Caleb, cum de ai ajuns să fii răpit? întrebă Stone curios.

Caleb povesti repede despre bărbatul care îşi spunea William Foxworth.

— Zicea că are nişte cărţi pe care ar vrea să le văd, iar următorul lucru a fost să-mi pierd cunoştinţa.

— Foxworth? Ăsta era numele pe care l-a folosit? întrebă Stone.

— Da, scria şi pe legitimaţia de bibliotecă, pentru care a trebuit să arate un act de identitate ca să o obţină.

— Fără îndoială, nu e numele lui real. Măcar ştim cum arată.

— Ce facem acum? întrebă Annabelle.

— Ceea ce încă nu pot să înţeleg este cum a fost pusă substanţa aia în cărţi, zise Milton. Albert Trent lucra în Comisia de Control al Serviciilor Secrete. Obţinea cumva secretele şi apoi le dădea mai departe. Dar cui? Şi cum ajungeau ele în cărţile rare din sala de lectură, unde Jewell English şi probabil Norman Janklow le vedeau şi le transcriau folosind ochelari speciali?

În timp ce analizau toate aceste lucruri, Stone îşi folosi telefonul celular ca să ia legătura cu Alex Ford. Încă îl căutau pe Trent, dar Fox îi sfătui pe Stone şi pe ceilalţi să

se retragă din urmărire.

— N-are sens să vă expuneţi la pericole mai mari, zise el. Aţi făcut destul.

După ce Stone le transmise acestea, Caleb spuse:

— Şi unde plecăm? Acasă?

Stone clătină din cap.

— Biblioteca Congresului nu e departe. Vreau să merg acolo.

Caleb vru să ştie de ce.

— Pentru că acolo a început totul, iar o bibliotecă este întotdeauna un loc potrivit să găseşti răspunsuri la întrebări.

Caleb putea să îi introducă în bibliotecă, dar nu şi în sala de lectură care era închisă sâmbăta. Mergând pe hol, Stone le zise celorlalţi:

— Ce mă încurcă cel mai mult este timpul în care s-au petrecut evenimentele. Se opri ca să-şi ordoneze gândurile: Jewell English a venit la sala de lectură cu două zile în urmă, iar literele marcate erau în Beadle. Mai târziu, seara, când am fost în posesia cărţi, literele au dispărut. E o perioadă de timp prea scurtă.

— E uimitor, admise Caleb, pentru că cele mai multe cărţi din încăperea-seif stau necitite cu anii, ba chiar cu zecile de ani. Literele marcate trebuiau să apară în carte, iar Jewell trebuia să fie contactată să vină la bibliotecă să ceară o anumită carte. Apoi, după cum ai spus şi tu, chiar în aceeaşi zi, semnele dispăreau.

Stone se opri din mers şi se aplecă peste balustrada de marmură.

— Aşadar, cum puteau fi atât de siguri că se vor încadra în timp? Nu voiau ca semnele să rămână în cărţi prea mult timp, pentru cazul în care poliţia ar fi pus mâna pe ei. Într-adevăr, dacă am fi acţionat puţin mai devreme, am fi putut să ducem cartea la FBI înainte ca semnele să se evapore. Deci, logic, semnele trebuiau să rămână la locul lor până când venea English.

— Am fost în încăperea-seif şi am ieşit de mai multe ori

până când să vină Jewell, spuse Caleb. N-am văzut pe nimeni acolo, în afară de funcţionari, dar nimeni nu a stat înăuntru mai mult de zece-cincisprezece minute. Nu ar fi avut suficient de mult timp ca să marcheze atâtea litere! Şi nici nu puteau să o facă în altă parte, pentru că ar fi trebuit să ceară cartea acasă. Tresări. Staţi aşa! Dacă vreunul dintre funcţionari a luat-o acasă... aş putea să verific asta. Trebuiau să completeze formularul de patru pagini. Haideţi! Sala de lectură e închisă, dar pot să verific în altă parte.

Îi conduse în biroul principal de informaţii al bibliotecii, vorbi câteva momente cu femeia care se afla acolo, apoi se duse în spatele biroului, se aşeză la computer şi începu să bată la tastatură. Un minut mai târziu arăta dezamăgit.

— Niciun Beadle nu a fost scos. De fapt, nicio carte nu a fost scoasă din motive personale din bibliotecă în ultimele patru luni.

În timp ce stăteau acolo cu toţii, îşi făcu apariţia Rachel Jeffries. Ei îi dăduse Caleb volumul de Beadle, cel cu literele marcate, ca să fie restaurat.

— O, bună, Caleb, nu credeam că mai vii la lucru în weekend, spuse ea.

— Bună, Rachel, fac doar nişte verificări.

— Încerc să găsesc pe cineva de la restaurare. Am trecut pe-aici să mă întâlnesc cu cineva care lucrează la acelaşi proiect ca mine. A, dacă tot suntem aici, să-ţi spun că volumul de Beadle pe care mi l-ai dat pentru restaurare a fost recent returnat la sala de lectură, după ce a fost reparat.

— Ce? zise Caleb înmărmurit.

— Erau câteva pagini desprinse şi coperta cam deteriorată. Când m-am uitat la istoricul restaurării sale am fost foarte surprinsă, pentru că tocmai fusese adus la sala de lectură. Nu am idee cum s-a putut deteriora din nou atât de repede.

— Când *exact* a fost adus la sala de lectură? o întrebă Caleb, ignorând întrebarea ei.

— De ce? Cu o zi înainte să mi-o aduci tu.

— Rachel, aşteaptă o clipă.

Caleb începu din nou să bată pe tastatura computerului. Căuta să vadă câte volume de Beadle fuseseră trimise la restaurare în ultimul timp. Primi răspunsul rapid.

— Treizeci şi şase de volume de Beadle restaurate în ultimii doi ani, le spuse el celorlalţi. Apoi verifică înregistrările cărţilor cerute de Jewell English şi Norman Janklow şi numele tuturor volumelor care fuseseră trimise la restaurare în ultimele şase luni.

Descoperi că Jewell English ceruse şaptezeci la sută din volumele de Beadle care fuseseră restaurate în ultimele şase luni. Le ceruse chiar în ziua în care se întorseseră de la Departamentul de Restaurare. Găsi acelaşi tipar şi în cazul lui Norman Janklow.

Le spuse celorlalţi rezultatul căutărilor sale.

— Volumele necesită o minuţioasă muncă de restaurare, din cauza procedeelor ieftine care au fost folosite la realizarea lor.

Stone, a cărui minte mergea mai repede decât a celorlalţi, se uită la Rachel Jeffries.

— Ne puteţi spune care dintre restauratori lucrează cel mai des la volumele de Beadle?

— Desigur. Monty Chambers.

Stone şi ceilalţi o luară la goană pe hol. Caleb strigă peste umăr:

— Rachel, te iubesc.

Ea se înroşi imediat, dar reuşi să spună:

— Caleb, ştii că sunt *măritată.* Dar poate bem ceva împreună odată.

— Ştii unde locuieşte Chambers? îl întrebă Stone pe Caleb când ieşiră în stradă.

Caleb dădu din cap.

— De fapt, nu locuieşte prea departe de aici.

Se precipitară spre două taxiuri şi plecară. Într-un sfert de oră, taxiurile încetiniră când intrară pe strada din liniştita zonă rezidenţială unde erau aliniate casele vechi, renovate. Fiecare avea o curte mică, pătrată, în faţă, înconjurată de

gărduleţe de şaizeci de centimetri înălţime, din fier forjat.

— Nu ştiu de ce, dar zona asta mi se pare familiară din motive care nu îmi sunt clare acum, spuse Stone.

— Sunt o grămadă de zone care seamănă cu asta, zise Caleb.

Se dădură jos din taxiuri şi Caleb îi conduse la una dintre case. Cărămida fusese vopsită în albastru, iar obloanele erau negre. Ghivece cu flori erau aşezate pe pervazuri.

— Cu siguranţă că am mai fost aici şi altădată, zise Stone, iar Caleb dădu din cap.

— Monty are un atelier acasă, unde repară cărţi pe cont propriu. Am trimis câţiva oameni la el. Mi-a reparat chiar şi mie vreo două cărţi. Nu îmi vine să cred că e amestecat în aşa ceva. Este cel mai bun restaurator pe care l-a avut vreodată Biblioteca Congresului în ultimele câteva zeci de ani.

— Oricine are un preţ, iar un restaurator este persoana perfectă să modifice o carte, remarcă Stone, privind cu precauţie la casă. Mă îndoiesc că mai e pe-aici, dar nu se ştie niciodată. Eu şi Reuben o să ciocănim la uşă, iar voi o să staţi în spatele nostru.

Nu răspunse nimeni. Stone privi în jur. Nu era nimeni pe stradă.

— Acoperă-mă, Reuben, zise Stone.

Reuben se întoarse şi se aşeză în dreptul lui, ca să nu fie văzut din stradă. Un minut mai târziu, încuietoarea se deschise. Stone intră primul, urmat de Reuben. La nivelul principal nu se vedea nimic interesant. Mobila era veche, dar nu foarte veche, tablourile de pe pereţi erau reproduceri, chiuveta era goală. Cele două dormitoare de la etaj prezentau chiar şi mai puţin interes. Într-un dulap erau atârnate câteva perechi de pantaloni, cămăşi, jachete; în micul scrin erau chiloţi şi şosete.

În baie erau articolele obişnuite, totuşi Stone se uită nedumerit la câteva dintre ele. Dulăpiorul conţinea medicamentele prescrise îndeobşte şi produse de toaletă. Nu găsiră nimic care să arate că Chambers plecase.

Când coborâră scara, ceilalţi stăteau în hol.

— E ceva? întrebă Caleb neliniştit.

— Ziceai ceva de un atelier, spuse Stone.

— La parter.

Coborâră şi cercetară atelierul lui Chambers. Erau acolo tot felul de lucruri pe care oricine s-ar fi aşteptat să le găsească în arsenalul unui restaurator de cărţi, nimic altceva.

— O fundătură, dădu Reuben verdictul.

De acolo se putea ieşi afară, iar Stone aruncă o privire pe fereastră.

— De-aici se iese într-o alee cu un rând de clădiri pe cealaltă parte.

— Şi? zise Reuben nervos. Mă îndoiesc că un trădător fugar stă pe alee aşteptându-i pe federali să vină.

Stone deschise uşa, ieşi şi se uită pe alee.

— Aşteptaţi aici!

Alergă pe alee, dădu colţul şi dispăru din câmpul lor vizual. Când se întoarse după câteva minute, ochii îi luceau.

Reuben se uită mai atent la prietenul său.

— Ţi-ai amintit de ce ţi se pare familiar acest loc? Ai mai fost pe aici?

— *Toţi* am fost aici, Reuben.

CAPITOLUL 67

Stone îi conduse după colţ, pe strada pe care se aflau casele al căror spate dădea în aleea de lângă locuinţa lui Chambers. Stone se opri în dreptul unei clădiri şi le făcu celorlalţi semn să rămână pe loc, în timp ce el se uita în sus la clădirea din faţa lor.

— Dumnezeule, zise Caleb, privind în jur şi dându-şi

seama unde se afla. N-am recunoscut locul ăsta ziua.

— Caleb, sună! îl instrui Stone.

Caleb făcu întocmai şi îi răspunse o voce gravă.

— Cine e?

Stone îi făcu semn lui Caleb.

— Eu sunt, domnule Pearl. Caleb Shaw. Hmm... aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre *Psalm Book.*

— Nu e deschis. Programul meu e afişat clar pe pancartă.

— E foarte urgent, zise Caleb. Vă rog. N-o să dureze mult.

Trecură câteva momente lungi până se auzi un clic. Caleb împinse uşa, care se deschise şi intrară cu toţii. Când Vincent Pearl apăru o clipă mai târziu, nu mai purta roba sa lungă, ci era îmbrăcat cu pantaloni negri, cămaşă albă, şi purta un şorţ verde de lucru. Părul său lung era în dezordine, la fel şi barba. Fu foarte mirat să-i vadă pe ceilalţi împreună cu Caleb şi zise supărat:

— Sunt foarte ocupat, Shaw. Nu pot să las totul baltă din simplul motiv că tu apari neanunţat.

Stone făcu un pas înainte.

— Unde e Albert Trent? În camera din spate?

Pearl rămase cu gura căscată.

— Poftim? Cine?

Stone îl dădu la o parte din calea lui, deschise uşa şi intră. În cameră. Ieşi o clipă mai târziu.

— Sau poate sus?

— Ce dracu’ faceţi aici? strigă Pearl. Chem poliţia!

Stone trecu pe lângă el spre scara în spirală şi îi făcu semn lui Reuben să îl urmeze.

— Aveţi grijă, Foxworth ar putea să fie cu el.

Cei doi dispărură pe scări şi, un minut mai târziu, ceilalţi auziră ţipete şi zgomote de luptă. Apoi zgomotul încetă brusc, iar Stone şi Reuben apărură pe scară şi coborâră ţinându-l ferm pe Albert Trent.

Îl aruncară într-un fotoliu, iar Reuben rămase în picioare lângă el. Funcţionarul de la Comisia de Control părea învins, dar Reuben mormăi:

— Dă-mi un motiv să nu îţi sucesc gâtul ăla sfrijit!

Stone se întoarse către Pearl care, spre deosebire de Trent, nu îşi pierduse stăpânirea de sine.

— N-am nicio idee de ce faceţi asta, zise Pearl în timp ce îşi ridică şorţul deasupra umerilor să şi-l dea jos. Bărbatul acesta este un prieten de-al meu şi se află aici la invitaţia mea.

— Unde este Chambers? îi azvârli Caleb.

— Cine? zise Pearl.

Caleb părea exasperat.

— Monty Chambers.

— E chiar aici, Caleb, zise Stone.

Îl apucă tare pe Pearl de barbă. Aceasta începu să se dezlipească. Cu cealaltă mână îl înhăţă de păr, dar Pearl îl opri.

— Vă rog, permiteţi-mi.

Îşi scoase întâi barba, apoi peruca, lăsând la iveală un cap chel, cu pielea netedă.

— Dacă chiar vrei să-ţi ascunzi identitatea, nu lăsa în baie o sticlă de şampon şi o perie de păr. Bărbaţii cu chelie au rareori nevoie de aceste articole.

Pearl căzu greu în fotoliu, petrecându-şi degetele prin părul fals.

— Am spălat peruca şi barba în chiuvetă şi apoi le-am periat. A fost un chin. Şi iată-vă aici. Cea mai mare parte a vieţii e un chin.

Caleb încă se holba la Vincent Pearl care acum era Monty Chambers.

— Nu-mi vine să cred! Nu mi-am dat seama niciodată că voi doi eraţi una şi aceeaşi persoană.

— Deghizarea a fost radicală, Caleb, zise Stone. Barba şi părul lung, ochelarii. Diferiţi, adăugarea kilogramelor, haine neobişnuite. Toate acestea conduc la o înfăţişare foarte originală. Şi, după cum recunoşti şi tu, l-ai văzut pe Pearl aici la magazin doar de două ori. Şi doar noaptea, când lumina nu e aşa de bună.

Caleb dădu din cap.

— Iar la bibliotecă vorbeai foarte puţin. Iar când vorbeai,

aveai o voce înaltă şi plângăreaţă. Deci cine e cel real, zise el, Vincent Pearl sau Monty Chambers?

Pearl zâmbi slab.

— Monty Chambers este numele meu adevărat. Vincent Pearl este un alter ego.

— Dar de ce era nevoie să ai un alter ego? întrebă Stone.

Mai întâi, Chambers fu rezervat, nu părea să vrea să răspundă. Apoi dădu din umeri şi zise:

— Cred că nu mai are nicio importanţă acum. Obişnuiam să fiu actor în tinereţe. Îmi plăcea să mă îmbrac diferit, să joc diverse roluri. Dar talentul meu nu a găsit oportunităţile necesare, cred că se poate spune aşa. Cealaltă pasiune a mea o reprezentau cărţile. De tânăr, am învăţat cu un excelent restaurator, m-am angajat bibliotecar şi acestea au fost începuturile unei frumoase cariere. Dar voiam şi să colecţionez cărţi. Iar salariul de bibliotecar nu mi-ar fi permis acest lucru. Aşa că am devenit dealer de cărţi rare. Aveam indubitabil cunoştinţele necesare şi experienţă. Dar cine ar fi angajat pentru aşa ceva un umil restaurator? În niciun caz cei bogaţi, adică exact clienţii pe care aspiram eu să-i am. Aşa că am inventat un personaj în care ei să aibă încredere neţărmurită...

— Şi al cărui magazin era deschis doar noaptea, ca să poţi să ai o slujbă şi în timpul zilei, adăugă Stone.

— Am cumpărat acest magazin pentru că se afla aproape de aleea care dădea spre casa mea. Puteam să mă deghizez şi să merg de la o uşă la alta ca şi cum eram altcineva. A funcţionat totul fără probleme. Cu anii, reputaţia mea de anticar a înflorit.

— Şi cum ai ajuns din anticar spion? întrebă Caleb cu o voce tremurătoare. Cum ai ajuns din restaurator ucigaş de oameni?

— Nu spune nimic! strigă Trent. N-au nicio dovadă împotriva noastră!

— Avem codul secret, zise Milton.

— Nu, nu-l aveţi, rânji Trent. Dacă îl aveaţi, v-aţi fi dus la poliţie.

— E, w, h, f, w, s, p, j, e, m, r, t, i, z. Să continui? întrebă Milton politicos.

Se uitară cu toţii la el, perplecşi.

— Milton, de ce nu ne-ai spus până acum?

— N-am crezut că are vreo importanţă, pentru că nu aveam dovada în carte. Dar citisem literele marcate până să apuce să dispară. Iar eu, odată ce văd ceva, nu mai uit niciodată, îi spuse el bucuros lui Trent care încremenise de uimire. Oricum, o să-mi amintesc toate literele şi autorităţile ar putea încerca să decripteze codul de îndată ce le voi spune literele.

Chambers se uită la Trent şi ridică din umeri.

— Eu şi tatăl lui Albert am fost prieteni. Adică prieten cu mine, Monty Chambers, vreau să spun. După ce a murit, am fost ca un tată pentru Albert, cred, sau cel puţin un mentor. Asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Albert s-a întors la Washington după ce a terminat şcoala şi a intrat în CIA. Am avut amândoi nenumărate discuţii despre spionaj, de-a lungul anilor. Apoi el s-a mutat în Capitol Hill. Şi am avut cu el şi mai multe discuţii. La vremea aceea, i-am împărtăşit secretul meu. Lui nu-i plăceau cărţile aşa de mult. O pasiune pe care, din păcate, n-am putut niciodată să i-o insuflu.

— Şi spionajul? întrebă Stone.

— Bătrân nebun, taci din gură! ţipă Chambers.

— Gata, asta e, ora de culcare, copii!

Reuben îi dădu o lovitură în maxilar lui Trent, făcându-l knockout. Apoi se ridică şi îl îndemnă pe anticar:

— Zi mai departe!

Chambers se uită la Trent care leşinase.

— Da, mă întreb dacă sunt un bătrân *nebun.* Puţin câte puţin, Albert mi-a spus cum se puteau câştiga bani din vânzarea a ceea ce el numea secret*e minore.* Mi-a explicat că nu era chiar spionaj, ci mai ales o afacere normală. Spunea că poziţia pe care el o avea în Comisia de Control i-a permis să întâlnească pe cineva care avea contacte în agenţiile de informaţii şi care era foarte interesat să facă

afaceri cu el. Mai târziu, s-a dovedit că acel om era foarte periculos. Dar Albert spunea că sunt o grămadă de oameni care vând secrete, de ambele părţi. Era ceva aproape de la sine înţeles.

— Şi ai crezut asta? întrebă Stone.

— O parte din mine nu credea. Dar o parte din mine dorea să creadă, deoarece colecţiile de cărţi necesită bani mulţi. E o pasiune costisitoare, iar astfel banii puteau să vină uşor. Acum îmi dau limpede seama că n-a fost bine ce-am făcut, dar privind înapoi, la momentul acela nu părea ceva chiar aşa de rău. Albert spunea că problema este că toţi spionii sunt prinşi dacă abandonează. A mai spus că o să găsească o cale prin care ei să depindă de mine.

— Abilităţile tale de restaurator de cărţi rare; erai expert, şi aveai şi acces la bibliotecă, zise Caleb.

— Da. Eu şi Albert eram prieteni vechi, deci nu era nimic suspect dacă îmi aducea o carte; era specialitatea mea, la urma urmei. În carte, anumite litere erau însemnate cu puncte mici. Luam literele codificate pe care mi le dădea şi le puneam în cărţile de la bibliotecă, folosind o anumită substanţă chimică. Oricum, la incunabule îmi plăceau dintotdeauna literele înflorite pe care le-au creat artizanii la începutul apariţiei tiparniţelor şi după aceea. Pentru mine, ele sunt adevărate picturi în miniatură, vechi de sute de ani; îngrijite cu atenţie, pot să arate şi azi la fel de vii ca în ziua în care au fost executate. În felul meu, eu am experimentat astfel de lucruri, ca un hobby. În ziua de azi nu mai există o piaţă pentru aşa ceva. De fapt, n-a fost greu să marchez literele astfel încât să se vadă cu nişte lentile speciale, pe care tot eu le-am construit. Pe lângă vechile cărţi, chimia şi puterea de manipulare a luminii m-au fascinat dintotdeauna. Munca mea la bibliotecă mă face foarte fericit. Făcu o pauză. În fine, m-a făcut. Cariera mea acum, desigur, s-a încheiat. Oftă adânc. Pe de altă parte, Albert aranja cu nişte oameni să vină la sala de lectură cu aceşti ochelari speciali. Am înţeles că veneau acolo după un program stabilit clar, pentru că nu era simplu să iei

mesajele codificate, mai ales că nu trebuia nici să se nască suspiciuni.

— Femeia şi bărbatul în vârstă care veneau la sala de lectură nu au suscitat niciodată suspiciuni, oricum, zise Stone. Puteau să ia secretele, să le aşeze în scrisori de modă veche adresate „rudelor” care trăiau în afara ţării, şi nici măcar măreaţa NSA cu toate supercomputerele şi sateliţii săi nu ar fi ştiut vreodată să-i demaşte. Chiar era planul perfect!

— Îi spuneam lui Albert ce carte era gata de plecare, iar el plasa anumite fraze pe internet care îi anunţa pe ei când să vină şi ce carte să ceară. Eu livram cartea în dimineaţa vizitei lor. Avem comenzi fără sfârşit, iar cărţile circulau libere la sala de lectură, deci nu era nicio problemă. Intrau, copiau literele marcate şi plecau. Câteva ore mai târziu, substanţa se evapora şi, odată cu ea, şi dovada incriminatoare.

— Şi ai fost plătit foarte bine, cu bani trimişi din conturi străine, zise Annabelle.

— Cam aşa ceva, recunoscu el.

— Dar aşa cum spuneai, Vincent Pearl s-a bucurat de un mare succes. De ce nu ţi-ai asumat această identitate tot timpul? întrebă Stone.

— Cum spuneam, îmi plăcea şi munca pe care o făceam la bibliotecă. Şi era şi amuzant să păcăleşti pe toată lumea. Cred că voiam tot ce era mai bun din ambele lumi.

— Spionajul e suficient de rău, dar crima!... strigă Caleb. Bob Bradley, Cornelius Behan, Norman Janklow, probabil Jewell English? Şi Jonathan? Din cauza voastră, Jonathan a fost ucis!

— Eu n-am ucis pe nimeni! Chambers protestă vehement. Arătă spre Trent. El a făcut asta! El şi cei cu care lucrează, cine or fi ei!

— Domnul Foxworth, zise Stone încet.

— Dar de ce Jonathan? întrebă cu amărăciune în glas Caleb. De ce el?

Chambers îşi frecă nervos palmele una de cealaltă.

— A venit pe neaşteptate în atelierul de restaurare, după orele de program, într-o noapte, şi m-a văzut lucrând la o carte. Tocmai aplicam substanţa pe paginile ei. Am încercat să-i explic ceva, dar nu am fost sigur că m-a crezut. I-am spus imediat lui Albert ce s-a întâmplat şi următorul lucru pe care l-am aflat a fost acela că Jonathan era mort. Mai târziu, Albert mi-a spus că sala de lectură era baza noastră de schimb, iar ei aveau să facă în aşa fel încât moartea să pară naturală. Dacă am fi pierdut sala de lectură, ar fi trebuit să renunţăm la afacerea asta.

— Dar ştiai ce s-a întâmplat! Şi totuşi, ai mers mai departe, zise Caleb pe un ton acuzator.

— Ce puteam să fac? Să putrezesc în închisoare? exclamă Chambers.

— Vei putrezi acum, zise hotărât Stone. Şi el la fel, adăugă, arătând spre Trent.

O voce spuse:

— Sau poate că nu.

Se întoarseră toţi şi îl văzură pe Roger Seagraves îndreptându-se spre ei, cu câte un pistol în fiecare mână.

— Domnul Foxworth? zise Caleb.

— Taci! zise Seagraves nerăbdător. Privirea lui se opri asupra lui Trent, care tocmai îşi revenea.

Când îl văzu pe Seagraves acesta spuse:

— Mulţumesc lui Dumnezeu, Roger.

Seagraves zâmbi.

— Ai greşit zeitatea, Albert.

Trase, nimerindu-l pe Trent chiar în piept. Omul horcăi şi alunecă de pe fotoliu pe podea. Seagraves îndreptă celălalt pistol spre Stone şi Reuben, care făcuseră o mişcare spre el.

— Nu cred.

Ridică celălalt pistol spre Chambers.

— Nu mai este nevoie de serviciile tale.

În timp ce Chambers se pregătea pentru impactul cu glonţul, Stone păşi între el şi Seagraves.

— Am chemat deja poliţia, e în drum spre noi. Dacă ai

plănuit să scapi, acum ar fi momentul cel mai bun.

— Asta mă emoţionează. Un Triple Six căruia îi pasă de un altul.

Stone deveni încordat.

Seagraves zâmbi.

— Deci e adevărat. Atunci cunoşti prima noastră regulă: nu laşi niciodată martori. Dar sunt curios: cum de-ai ajuns să lucrezi într-un cimitir? E o decădere mare pentru unul ca tine.

— De fapt, eu am considerat-o o promovare.

Seagraves dădu din cap.

— M-aş fi scutit de multe greutăţi, dacă te-aş fi ucis când am avut ocazia. Ai distrus o mare operaţiune. Dar am destui bani ca să trăiesc bine de-acum încolo.

— Dacă scapi, zise Annabelle.

— Oho... voi scăpa.

— N-aş fi aşa sigur, zise Stone, şi îşi îndreptă discret mâna dreaptă spre buzunarul jachetei. Serviciul Secret şi FBI-ul sunt, de asemenea, implicate.

— Mamă, chiar că mă sperii. Şi, în ultimul rând, am nevoie de câteva articole pentru colecţia mea, zise Seagraves. Stai! ţipă, iar Stone încremeni aşa cum era, cu degetele aproape de buzunarul de la piept. Mâinile sus, bătrâne!

— Ce? zise Stone, aparent nedumerit.

— Mâinile sus, Triple Six, la vedere! Acum!

Stone îşi ridică ambele mâini în aer. Seagraves gâfâi şi se dezechilibră. Scăpă pistoalele, încercând să-şi scoată cuţitul din gât. Dar lama pe care Stone i-o aruncase când ridicase brusc mâinile îi tăiase carotida. Sângele curgea atât de repede, încât Seagraves se clătină şi căzu în genunchi. Apoi căzu pe burtă. Se roti încet pe spate. Ceilalţi priveau terifiaţi, iar Stone se îndreptă calm spre Seagraves şi scoase cuţitul.

„Ultima persoană pe care am ucis-o cu o lovitură de cuţit era exact ca acest bărbat. A meritat-o cu vârf şi îndesat.”

Milton privi într-o parte în timp ce Caleb se făcu alb ca

varul şi părea că se clatină pe picioare.

Annabelle şi Reuben nu-şi puteau desprinde ochii de la bărbatul rănit mortal.

Stone se uită la muribund fără nicio urmă de milă.

— Dacă trebuia cineva omorât, acela era el. Nu trebuie să stai la discuţii cu unul ca ăsta.

Roger Seagraves îşi dădu duhul în linişte, şi chiar atunci, din depărtare, se auziră şi sirenele.

— L-am chemat pe Alex Ford când mi-am dat seama că locuinţa lui Chambers dă în magazinul de cărţi, explică Stone.

— De-asta am făcut-o, ştii, zise Chambers, mutându-şi în sfârşit privirea de la Seagraves. Pentru cărţi. Să le pot achiziţiona, să le păstrez în siguranţă pentru generaţiile viitoare. Cu banii pe care i-am câştigat am luat câteva exemplare uimitoare. Chiar am reuşit asta.

Ridicându-şi privirea, îi văzu pe toţi cum îl priveau cu dezgust.

Chambers se ridică încet.

— Trebuie să-ţi dau ceva, Caleb.

Stone, suspicios, îl urmă până la tejghea. Când ajunse la un dulap, Stone îi prinse mâna.

— Iau eu ce-ţi trebuie.

— Nu e o armă, protestă Chambers.

— Să vedem, nu?

Stone scoase o cutie mică, o deschise şi se uită în ea. Apoi o închise la loc. I-o dădu lui Caleb. Înăuntru se afla prima ediţie din *Psalm Book.*

— Mulţumesc, Dumnezeule! strigă Caleb uşurat. Apoi se uită la Chambers uimit. Cum ai reuşit s-o iei? Nu ştiai nici codurile şi nu aveai nici cheia de la încăperea-seif.

— Îţi aminteşti că mi-a fost rău şi că te-ai oferit să-mi dai un pahar cu apă din baia de jos? După ce ai ieşit, am deschis micul seif. Te văzusem când îl deschiseseşi şi reţinusem cifrul. Era numărul sălii de lectură. Am luat cartea şi am ascuns-o în jachetă. Când te-ai întors cu paharul de apă, ai încuiat şi am plecat.

— Tâmpit mai eşti! L-ai lăsat singur în încăperea-seif? se miră Reuben.

— Nu m-am aşteptat să fure, se scuză Caleb.

Chambers îşi privea mâinile.

— A fost doar un impuls pe care l-am simţit. După ce am luat-o, am fost înspăimântat şi tulburat. Nu mai făcusem asta niciodată. Sunt extrem de cinstit cu toţi clienţii mei. Dar cartea aceea... Măcar să o ţin în mână! Ochii săi luciră pentru o clipă, apoi sclipirea se stinse la fel de repede. Te tot îndemnam să evaluezi cartea pentru că m-am gândit că astfel nu o să fiu suspectat, când avea să fie descoperită dispariţia ei.

Annabelle se uită în cutie.

— O, cartea *aceea!* Deci, a *păstrat-o!*

Caleb o privea, nevenindu-i să creadă.

— Ce? Ştii ceva despre ea? o întrebă.

— A, e o poveste lungă, spuse ea în grabă.

CAPITOLUL 68

Alex Ford şi armata sa de agenţi sosiră în câteva minute. Surprinzător, Albert Trent încă mai trăia, deşi era foarte grav rănit. Documentele de călătorie care se aflau în buzunarul jachetei blocaseră parţial glonţul. Fu luat de acolo cu o ambulanţă. Chambers dădu o declaraţie detaliată poliţiei, povestind încă o dată tot ce le mărturisise deja celorlalţi. Când fu luat, Chambers îi spuse lui Caleb:

— Te rog să ai grijă de *Psalm Book.*

Caleb dădu o replică ce surprinse pe toată lumea şi chiar pe el însuşi:

— La naiba, e doar o carte, Monty, sau Vincent, sau cine dracului eşti. Aş prefera ca Jonathan să fie în viaţă, decât să

deţin această bucată de hârtie veche.

Luă nepreţuita *Psalm Book* şi o puse fără nicio ceremonie la loc în cutia ei.

Povestea expusă de la început la sfârşit dovedi că multe dintre deducţiile făcute de Stone fuseseră corecte. Bradley fusese ucis pentru că era pe cale să-l forţeze pe Trent să plece din Comisie, făcând astfel imposibilă continuarea aparent nevinovatei relaţii cu Seagraves. Iar Behan fusese ucis pentru că descoperise că Jonathan fusese omorât folosindu-se $C0_2$ furat de la compania lui.

Din declaraţia lui Chambers mai aflară că unul dintre oamenii lui Trent primise o slujbă la Fire Control, Inc. şi că acesta pătrunsese în sala de lectură şi plasase acolo o cameră video mică pretextând că verifica duza de gaz aflată în încăperea respectivă. Annabelle şi Caleb nu văzuseră acest lucru pe banda înregistrată pentru că fapta se petrecuse într-o duminică, atunci când sala era închisă, iar camera de înregistrare era oprită. Dar ei văzuseră cu siguranţă ceva mult mai important: Jewell English schimbând cu o mişcare dibace ochelarii, ceea ce îi condusese în cele din urmă la aflarea adevărului. În subsol, unde se afla camera de depozitare a halonului, fusese postat un om care aşteptase ca DeHaven să intre în zona în care putea fi ucis. A doua zi, din nefericire, Jonathan chiar se dusese în acea zonă şi fusese ucis înainte ca el să fi apucat să spună cuiva ce văzuse. Chambers recunoscu şi că se dusese ulterior în încăperea-seif ca să recupereze camera video.

Milton le oferi reprezentanţilor NSA literele care constituiau codul secret, iar ei îl decriptară. Din puţinul pe care Stone şi ceilalţi îl aflaseră, se pare că acel cod se baza pe o formulă criptată veche de secole. Codul era uşor de spart cu tehnicile moderne de decriptare şi cu puterea masivă a computerelor, dar Seagraves fusese absolut sigur că nimeni nu-i va suspecta vreodată de spionaj pe Monty Chambers, Norman Janklow şi Jewell English. În sistemul modern, textele cifrate erau generate electronic, dar

necesitau chei care constau în numere lungi care trebuiau să rămână secrete în faţa asalturilor brutale şi a altor atacuri realizate cu ajutorul computerelor, ceea ce ar fi fost imposibil de reprodus într-o carte veche.

Trent se refăcu după rana pe care o avusese şi vorbi mai ales când află că guvernul încerca din răsputeri să obţină pedeapsa cu moartea în ceea ce-l privea. Informaţiile includeau rolul deosebit de important pe care-l jucase Roger Seagraves ca şef al reţelei de spionaj. Cunoscându-se implicarea lui Seagraves, FBI investiga pe oricine avea o legătură, oricât de îndepărtată, cu el; alte arestări păreau iminente.

De asemenea, fu cercetată casa lui Seagraves şi i se descoperi colecţia. La început nu îşi putură da seama ce era cu acele articole, dar când în cele din urmă înţeleseră, situaţia avea să se complice, întrucât multe dintre obiecte aparţinuseră victimelor ucise de Seagraves pe când lucra în CIA.

După ceva timp, Stone se întâlni cu Ford, cu câţiva agenţi FBI şi cu cei doi detectivi care îl căutaseră pe Caleb la bibliotecă.

— Ştiam că există o reţea de spionaj în oraş, spuse un agent FBI. Dar n-am reuşit niciodată să găsim sursa. Nu ne-am imaginat niciodată, cu siguranţă, că Biblioteca Congresului este implicată.

— Noi aveam ceva ce voi nu aveaţi, spuse Stone.

Agentul păru surprins.

— Ce anume?

— Un foarte talentat bibliotecar pe nume Caleb Shaw, despre el e vorba, răspunse Alex Ford.

Unul dintre detectivi clipi.

— Adevărat, Shaw. Bun, nu-i aşa? Mi s-a părut că ar fi un pic... hmm... agitat.

— Hai să zicem că lipsa lui de curaj reprezintă mai mult... explică Stone.

— Ghinion? continuă detectivul.

— Atenţie la detalii.

Îi mulţumiră lui Stone pentru ajutor şi lăsară uşa deschisă pentru viitoare cooperări.

— Dacă aveţi vreodată nevoie de ajutor, e suficient să ne spuneţi, zise unul dintre agenţii FBI, care îi dădu o carte de vizită lui Stone, cu un număr de telefon pe ea.

Stone puse cartea de vizită în buzunar, gândindu-se: „Mă rog la Dumnezeu să nu mai am niciodată nevoie de ajutor”.

După ce lucrurile se calmară întru câtva, se întâlniră cu toţii acasă la Stone. Atunci Caleb aduse *Psalm Book* şi îi ceru lui Annabelle să-i spună adevărul.

Ea inspiră adânc şi începu să explice:

— Ştiam cât de mult îi plăceau cărţile lui Jonathan şi, într-o zi, l-am întrebat care este cartea pe care ar vrea cel mai mult să o aibă. Iar el a răspuns *Bay Psalm Book.* Am citit despre ea şi am aflat că toate se aflau în instituţii, şi una părea să fie cel mai uşor de obţinut.

— Lasă-mă să ghicesc! Cea de la Old South Church din Boston? zise Caleb cu promptitudine.

— De unde ştii?

— E mai uşor decât să te gândeşti la cea de la Biblioteca Congresului sau de la Yale, cel puţin aşa sper.

— În orice caz, m-am dus acolo cu un prieten şi le-am spus că suntem studenţi şi că facem o lucrare despre faimoasa carte.

— Şi v-au lăsat să vă uitaţi la ea, zise Caleb.

— Da. Şi să facem fotografii. Şi mai aveam încă un prieten care chiar era foarte bun la fal... vreau să spun... foarte bun la a face diverse lucruri.

— Aşa că a *falsificat Psalm Book?* exclamă Caleb.

— A fost grozav. Nu puteai spune care era cea reală.

Lui Annabelle îi mai trecu din entuziasm când văzu cât era de furios.

— În fine, ne-am întors acolo şi am făcut un mic *schimb.*

— Aţi făcut un *mic schimb?* zise Caleb roşu la faţă. Cu una dintre cele mai rare cărţi din istorie, voi aţi făcut un *mic schimb?*

— De ce nu i-ai dat lui DeHaven copia, dacă tot era aşa

de excelentă? întrebă Stone.

— Să-i dau un fals bărbatului pe care îl iubeam? Nu cred...

Caleb căzu în fotoliu.

— Nu pot să cred ce aud.

Înainte de a crea prea multă tensiune, Annabelle se grăbi să încheie povestea:

— Când i-am dat cartea, Jonathan a încremenit. Dar, bineînţeles, i-am spus că era doar o copie pe care o făcusem pentru el. Nu ştiu dacă m-a crezut sau nu. Cred că a sunat pe ici, pe colo să verifice. Şi cred că a tras concluzia că ce făceam eu ca să îmi câştig existenţa nu era chiar ceva foarte cinstit.

— *Într-adevăr?* Ce surpriză trebuie să fi fost pentru el, se repezi Caleb să spună.

Ea îl ignoră.

— Dar cum cei de la biserică nu îşi dăduseră seama că *Psalm Book* era un fals, cred că, în final, Jonathan a presupus că îi spusesem adevărul. A fost foarte fericit. Şi nu era decât o carte veche.

— Doar o carte veche!

Caleb era gata să explodeze. Stone îi puse o mână pe umăr.

— Hai să nu batem un cal mort, Caleb.

— Un cal mort? zise el intrigat.

— O s-o duc la loc, se oferi Annabelle.

— Poftim? se miră Caleb.

— Iau cartea şi o duc înapoi, şi fac un *mic schimb.*

— Nu vorbeşti serios.

— Ba vorbesc foarte serios. Am schimbat-o o dată, pot să o fac şi a doua oară.

— Şi dacă vei fi prinsă?

Ea se uită la Caleb cu milă.

— Sunt mult mai bună acum decât eram atunci. Apoi se uită la Milton. Mă ajuţi s-o fac?

— Normal! exclamă Milton entuziasmat.

Caleb arăta de parcă ar fi fost în pragul apoplexiei.

— Vă interzic categoric participarea la o infracţiune.

— O să ne opreşti, Caleb? Şi nu este o infracţiune, pentru că punem cartea adevărată *înapoi*, nu?

Caleb încercă să spună ceva, dar se calmă imediat.

— Nu, cred că nu este.

— O să mă ocup de detalii, zise Annabelle. Îmi trebuie cartea, Caleb. Întinse mâna după ea.

Caleb o strânse imediat la piept.

— Pot s-o păstrez eu până când vei avea într-adevăr nevoie de ea? întrebă el, în timp ce îşi trecea uşor mâna peste coperta ei.

— I-ai spus lui Monty Chambers că e doar o carte, îi reaminti Reuben. Caleb arăta foarte trist.

— Ştiu. Dar eram nedormit când am spus asta. Cred că poveştile cărţii m-au ameţit, zise el melancolic.

— OK. Poţi s-o păstrezi, zise ea.

Reuben se uită la Annabelle plin de speranţă.

— Bun, acum că distracţia s-a terminat, vrei să ieşim împreună la un moment dat? Poate chiar diseară?

Ea zâmbi.

— Pot să refuz de data asta? Dar apreciez invitaţia.

— Nu va fi ultima, doamnă, îi sărută mâna.

După ce plecară ceilalţi, Annabelle se duse cu Stone, care avea de lucru în cimitir.

În timp ce el spăla o piatră de mormânt, ea aduna buruieni şi le punea într-un sac de plastic.

— Nu cred că ai vrea să rămâi şi să mă ajuţi, zise el. Să munceşti într-un cimitir nu e chiar viaţa pe-care aş vedea-o pentru cineva ca tine.

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Şi ce fel de viaţă vezi pentru cineva ca mine?

— Bărbat, copii, o casă în suburbii, membră în comitetul de părinţi al şcolii, poate şi un câine.

— Glumeşti, nu?

— Glumesc. Şi acum?

— Trebuie să returnez cartea, altminteri o să am de-a face cu Caleb.

— Şi după aceea?

Ea ridică din umeri.

— Nu sunt genul care să privească prea departe în viitor.

Luă şi ea un burete, îngenunche şi se apucă să îl ajute pe Stone să curețe piatra de mormânt. Mai târziu, după ce luară masa, pe care Annabelle o pregătise, stătură de vorbă afară pe verandă.

— Mă bucur că m-am întors, spuse ea, privindu-l pe Stone.

El îi răspunse:

— Şi eu, Annabelle.

Ea zâmbi când îl auzi spunându-i pe numele adevărat.

— Tipul ăla, Seagraves, ţi-a zis Triple Six. Despre ce e vorba?

— Despre ceva ce s-a întâmplat în urmă cu treizeci de ani, zise Stone.

— Înţeleg. Cu toţii avem secrete. Te-ai gândit vreodată să mergi în alt loc decât să rămâi *aici?* îl întrebă ea.

— *Aici* o să ajungă să fie ceva ce vei aprecia din ce în ce mai mult, zise el simplu.

„Poate că aşa va fi”, se gândi Annabelle. Rămaseră tăcuţi, privind cum se ridică luna.

La patru ore distanţă de condus, spre nord, Jerry Bagger privea pe fereastră aceeaşi lună. Colectase fiecare datorie, ameninţase sau bătuse mai mulţi oameni decât îşi putea aduce aminte şi se bucurase de fiecare minut. Rezultatul fusese acela că se apropia, pe măsură ce strategia ei de apărare şi acoperire erau îndepărtate. Foarte curând avea să fie rândul lui. Iar ceea ce îi făcuse lui Tony Wallace pălea pe lângă ce plănuise pentru doamnă. Imaginea ei când el avea să o distrugă cu mâinile lui nu înceta să îi aducă necontenit pe buze un zâmbet. Deţinea din nou controlul. Bagger pufăi mulţumit din trabuc şi luă o sorbitură din paharul de bourbon.

„Pregăteşte-te, Annabelle Conroy. Soseşte Jerry cel mare şi rău.”

MULŢUMIRI

Lui Michelle, cea care într-adevăr face lucrurile să meargă.

Lui Colin Fox, mulţumiri pentru munca lui grozavă de redactor. Sper într-o colaborare îndelungată.

Lui Aaron Priest, maestrul – şi cu asta am spus tot.

Lui Maureen, Jamie, Jimmy şi restul membrilor Hachette Book Group SUA, care sunt prieteni atât de buni şi parteneri de afaceri grozavi.

Lui Lucy Child şi Lisa Erbach Vance, pentru tot ce faceţi pentru mine.

Domnului dr. John Y. Cole de la Biblioteca Congresului, pentru că a dat viaţă imaginii Bibliotecii.

Lui Mark Dimunation şi Daniel DeSimone de la Biblioteca Congresului, pentru că mi-au arătat nestemata reprezentată de Sala de lectură a Cărţilor Rare.

Lui Diane Van Aldin der Reyden de la Biblioteca Congresului, pentru că mi-a prezentat departamentul de care se ocupă. Sper că am înţeles cum trebuie majoritatea lucrurilor.

Doamnei dr. Monica Smiddy, pentru sfaturile medicale detaliate şi competente.

Lui Bob Schule, sfătuitorul meu şi consultant de talie mondială.

Lui Deborah, care mă ajută să nu-mi pierd minţile şi să mă ţin de program.

Lui Rosemary Bustamante, pentru talentul tău la limbi străine şi pentru că eşti o prietenă nemaipomenită.

Mariei Rjet, pentru ajutorul dat în scrierea acestei cărţi.

Lui Cornelius Behen, pentru că m-ai lăsat să-ţi folosesc numele. Sper că ţi-a plăcut personajul.

Şi în cele din urmă, în memoria lui Robert (Bob) Bradley,

care nu a apucat să-şi vadă numele în carte, dar care trăieşte în inimile şi minţile familiilor Bradley şi Hope, precum şi ale tuturor prietenilor lui.